

ШЪРАИ БЪЗБИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ЧЕРВЕНОКОСАТА ДЕВА

Богата наследница,
която живее в лъжа...
отвела я до бурния прилив
на романтиката и екстаза.

ШЪРЛИ БЪЗБИ ЧЕРВЕНОКОСАТА ДЕВА

Превод: Геноева Накова

chitanka.info

Красивата, своенравна Никол Ашфорд е още недокосната от страстта, но е предопределена да изживее приключения — и удоволствия — надхвърлящи всичко, което биха могли да си представят жените от нейното време. Надхитрявайки един заговор, тя побягва от аристократичния си дом в Англия и отплава на борда на кораб, насочил се към рая на пиратите Ню Орлианс... и отвел я до опияняваща забрава в закътани бермудски заливи. Но дързостта, подтикнала я към бягство, я хвърля към още по-голяма опасност, тъй като става пленница и любовница на покрития с лоша слава, поставен извън закона капитан Сабер, чиито нежни целувки открадват душата ѝ.

ПРОЛОГ
БЕГЪЛКАТА
АНГЛИЯ, 1808 Г.

1.

Беше един от онези дълги августовски дни, които с топлия си полъх галеха нежните хълмове и долини на Сари, близо до малкото селце Бедингтън Корнър. Слънчевата светлина струеше в стаята на Никол Ашфорд. Златните, ефирни нишки притегляха неустоймо. Въпреки това Никол отказваше да напусне уюта на пухения дюшек. Зарови глава във възглавницата, но сънят ѝ се изплъзна и тя бавно се обърна. Изтегна се по гръб в голямото, обвито в памучна драперия легло. Топазеният ѝ поглед сънено обходи прекрасната стая. От лявата ѝ страна се мъдреше дъбов, люлеещ се стол. Върху него беше захвърлена роклята ѝ от предишния ден.

Като я видя тя се сети, че скоро ще се наложи да стане от леглото, тъй като днес беше специален ден — днес родителите ѝ организираха градинско увеселение, на което щяха да присъстват тя и Джайлз, нейният брат близък. За някои, идеята за градинско увеселение вероятно не звучеше много вълнуващо, но за Никол, която беше едва на дванадесет и за първи път щеше да присъства на празненство с възрастните, вълнението бе разбираемо. Освен това Анабел и Ейдриън Ашфорд не се задържаха дълго в Ашланд, тяхното провинциално имение. Никол обожаваше кратките мигове, прекарани заедно с родителите си.

Преизпълнена от щастие тя отметна чаршафите, но веднага спря. Вратата се отвори и Джайлз с трясък катапултира в стаята.

— Ники! Още ли си в леглото, мързелана такава? Бързо се облечи! Тази нощ Шадоу се е сдобила с конче! — извика Джайлз. Гласът му бе изпълнен с гордост и вълнение. Топазените очи, същите като на сестра му, блестяха и хвърляха мънички искрици, а върху челото му бе паднал кичур тъмнокафява коса.

Малкото личице на Никол веднага засия от възхищение. Тя скочи от леглото и изпълни въздуха с въпроси.

Останали без дъх, няколко минути по-късно децата стигнаха до конюшните зад къщата. Като стъпваха на пръсти, те се приближиха до едно от отделенията в просторната конюшня. Ейдриън Ашфорд, висок

и красив, обут в бричове и с елегантно прилепнал син жакет, вече стоеше там заедно с главния коняр, мистър Браун. Като погледна през рамо, Ейдриън се усмихна на децата и им махна да се приближат.

— Виждам, че си я събудил? Не можа ли да почакаш? — попита той с топла усмивка.

— Не! Освен това Ники щеше да побеснее, ако не й бях съобщил веднага. Знаеш колко е сприхава! — отговори Джайлз, а очите му танцуваха.

Никол му се оплези и отправи бляскава усмивка към баща си.

— Сега съм голяма! Младите дами не са сприхави! — отбеляза с престорена скромност тя.

Джайлз подсвирна и се разсмя. Изпълнен с жал Ейдриън се опита да я вдигне на ръце.

— Ставаш прекалено голяма, любима моя. След година, две ще се наложи да си напомням, че вече не си малкото ми момиче.

— О, татко! Аз винаги ще бъда твоето малко момиче! — обеща Никол с жар, а ръцете й обвиха врата му в здрава прегръдка. Баща й я целуна по челото и я свали на земята. Като втъкна внимателно зад ухото й едно огнено кичурче той нежно каза:

— Сигурен съм, че ще бъде така, любима моя. Но хайде, ела да се порадваме на малката дъщеричка на Шадоу.

С блеснали като скъпоценни камъни очи, Никол се обърна и се втренчи в кончето. След няколко минути каза:

— Знам, че не е много умно, но ми харесва името Миднайт^[1]. Родила се е точно в полунощ и със сигурност е черна като средата на нощта!

— Това име е съвършено точно, Ники!

— Отличен избор — изкоментира Ейдриън. После, след като издърпа на крака Никол той каза. — Мисля, че доста време се мотахме в конюшните. Майка ви вероятно се чуди къде сме изчезнали всички. Не забравяйте, че само след няколко часа очакваме гости.

— Как бих могла да забравя! — промърмори Никол.

Джайлз й хвърли закачлив поглед, след което й отвърна:

— Е, съдейки по дрехата, с която си облечена и свободно оставената ти грива, със сигурност изглежда, че си забравила!

— О, престани! Много Добре знаеш, че не съм! Само почакай да ме видиш след около час! — Като каза това тя се затича, а дългата й,

огнена коса се развя като знаме зад нея.

Два часа по-късно, когато Никол стоеше на широките, мраморни стъпала, водещи към входа на Ашланд и посрещаше пристигащите гости, никой не би я свързал с лудетината, която бе коленичила в сламата в конюшната. Застанала самоуверено между баща си и Джайлз, облечена в най-привлекателната масленожълта муселинена рокля, с прихваната на тила дълга коса, спускаща се като водопад от блестящи къдри, Никол беше всичко, което трябваше да бъде една дъщеря на аристократ. Ейдриън Ашфорд много се гордееше с децата си и това много явно личеше по усмивките и окуражаващите погледи, които им хвърляше, докато те продължаваха да поздравяват гостите.

Никол изпитваше наслада от всеки миг. Единственото ѝ разочарование беше, че майка ѝ, Анабел, посрещаше гостите в градината, вместо да остане на стъпалата заедно с тях. Но в този великолепен ден това беше дреболия и Никол я прогони от съзнанието си.

Празненството имаше голям успех. Ухаещите на рози градини бяха окупирани от членовете на най-богатата английска класа. Между тях обикаляха слуги в ливреи, с гигантски подноси, пълни с изкусителни освежаващи напитки. Под величествените дъбове и разлистени лешникови храсти имаше изискани бели маси и столове за онези, които биха искали да поседнат на сянка и да обсъдят присъстващите.

Никол и Джайлз преминаваха от една група на друга, наслаждаваха се на вниманието, което получаваха. Това беше първото им празненство с възрастните, и затова се държаха учудващо добре. Учудващо наистина, тъй като всички в околността знаеха какви палави малки дяволи са близнаците Ашфорд.

— Няма дори намек за нещо осъдително в поведението на двамата — надутото отбеляза полковник Игълстоун. — Но... какви неприятности могат да причинят те! Разказах ли ви за случая с лисицата, която бяха уловили и бяха пуснали в кокошарника на лорд Саксън? Малката Никол е най-безразсъдната хаймана, която някога съм виждал. Няма и седмица откакто се покатери до върха на стария орех пред входната ни порта! Това едва ли е благопристойна постъпка от страна на една млада дама!

Никол, която се приближаваше към полковника и мисис Игълстоун, чу коментара и за момент бе обхваната от гняв. Но изведнъж внезапният гняв изчезна и тя каза весело:

— Добър ден, полковник Игълстоун, мисис Игълстоун, пасторе и мисис Самъртън.

— Колко си красива днес, миличка — бързо каза мисис Игълстоун.

Понеже мисис Игълстоун беше най-близкото същество на близнаците, след евентуалната им баба, която липсваше, Никол веднага забрави коментара на полковника. Въпреки това тя не остана дълго при тях. Видя баща си да стои сам в ъгъла на къщата и се втурна към него. Той разсеяно обви с ръка крехките ѝ рамена и я привлече към себе си.

— Щастлива ли си, кукло?

— О, да... но малко се поуморих да се усмихвам на всеки и да бъда толкова добра. Няма ли вече да си вървят?

Ейдриън се разсмя на висок глас.

— Колко тактично! Същинско ехо на моите чувства!

Като се огледа наоколо, той неочаквано попита:

— Къде е майка ти? Не съм я виждал от няколко минути.

— Мисля, че се разхожда в розовата градина заедно с мистър Саксън. Поне там я видях за последен път.

Никол с изненада усети как тялото на баща ѝ се стяга и любопитно вдигна поглед към лицето му. Внезапно то бе станало мрачно. После той се засмя със странен глас и каза:

— Чудесно! Защо не отидем да ги потърсим?

Тъй като нищо не би ѝ харесало повече от това да види заедно очарователния си баща и красивата си майка, тя щастливо се упъти в избраната посока.

Откриха Анабел в компанията на Робърт Саксън в края на градината. Анабел, облечена в рокля с висока талия от мек, памучен зелен плат, с деколте, разкриващо пищната ѝ гръд много повече, отколкото се смяташе за благоприлично, се беше изтегнала лениво върху възглавничките на един градински шезлонг. Робърт Саксън се беше настанил до нея, а чернокосата му глава грижовно се беше наклонила по посока на Анабел.

Обзета от пристъп на невинна гордост, Никол не можа да не се възхити на поразителната красота на майка си. С огненочервена коса,

безупречни черти и котешки, смарагдови очи, Анабел Ашфорд несъмнено беше една от най-красивите жени в Англия.

— О, ето къде си била, скъпа — хладно каза Ейдриън. — Не мислиш ли, че проявяваш неучтивост, като изоставяш гостите си?

Анабел с безразличие повдигна рамене. После протегна ръце към Никол, усмихна се с вълшебната си усмивка и детето нетърпеливо полетя към нея. Не се случваше често мама да проявява любвеобилност. Никол пазеше в душата си тези мигове така, както би пазела съкровище. С глава, положена върху прекрасната гръд на Анабел, Никол стеснително се усмихна на Робърт Саксън.

Като хвърли на съпруга си пресметлив поглед, Анабел измърмори:

— Толкова е топло, Ейдриън, а и ти знаеш, че тези провинциални забави не са ми по вкуса. Ще се върна след минути. Просто се нуждаех от миг спокойствие. Робърт беше така любезен да ми предложи компанията си и да ме отведе настрани от всички тези надуты селяндури.

С широко отворени, учудени очи, Никол вдигна поглед към майка си.

— Не ти ли харесва увеселението, мамо? Мисля, че е превъзходно!

— Разбира се, че ми харесва, мила! Просто този вид забавление не е така вълнуващо като тези, които посещаваме с баща ти в Лондон. Това е всичко, което имах предвид.

Доволна, Никол остана в прегръдките на майка си, без да има представа каква очарователна гледка бяха те двете. Робърт Саксън беше този, който направи коментара.

— Поздравления, Ашфорд. Вие притежавате такава красива съпруга и, както изглежда, изключително хубаво дете. С тази коса и уста и с тези огромни, топазени очи само след няколко години вашата дъщеря ще има тълпи от обожатели.

Никол се изчерви и извърна глава, въпреки че беше много доволна. Ейдриън хвърли към Саксън не много дружелюбен поглед и отговори уклончиво. Усетила, че разговорът между тримата възрастни се поддържа за пред нея, Никол прегърна още веднъж майка си, изправи се и каза:

— Ако ме извините, ще отида да потърся Джайлз.

— Тичай, сладурче — отговори Ейдриън и Никол тръгна по настаната с плочи пътека към къщата.

Въздухът беше изпълнен с лек аромат на лавандула, смесващ се с тежкия парфюм на розовите храсти. Днешният ден беше толкова специален, че Никол щеше да го запомни завинаги. Първото й празненство с възрастните — с мама, толкова красива и с татко, толкова мъжествен и мил. Беше чудесно. Чудесно беше да живее тук в Ашланд, чудесно беше да има Джайлз за брат и да бъде дъщеря на родителите си. С нарастваща гордост тя се приближи до великолепната къща, която наричаше свой дом. Мислеше си за поколенията Ашфорд, които бяха живели в същата тази къща. Някой ден тя щеше да направи велики неща!

Тя хукна да търси Джайлз и го откри в плевника на конюшната. Близнаците прекараха няколко минути, гледайки все още несигурните движения на новородената кобилка. Като се изправи на крака и изчисти полепналите по роклята си сламки, Никол каза:

— По-добре да се връщаме, Джайлз. Татко смята, че е невъзпитано от наша страна да изоставим гостите си.

Джайлз се съгласи неохотно и бавно заслиза по стълбата, която водеше към конюшната. Никол го следваше. Кракът ѝ се подхлъзна и тя залитна. Опита се да се задържи, но не успя. Тялото ѝ полетя надолу, надолу...

Никол отвори очи и трескаво заоглежда стаята. Беше собствената ѝ спалня. Но имаше нещо различно. Мебелите бяха същите, но раклата под прозореца вече не беше натъпкана с играчки и върху стола нямаше рокля. Нещо в душата ѝ също беше по-различно. С болка установи, че отново бе сънувала. Мечтаеше и непрекъснато сънуваше онзи чудесен ден преди година. Мечтаеше за отминалото време. Сънуваше, че Джайлз и мама, и татко са живи.

Тя преглътна напирашите сълзи. Отметна завивките и впери поглед във вратата. Знаеше, че никога повече Джайлз няма да нахълта в стаята ѝ. Никога повече татко нямаше да я нарече „малкото ми момиче“, никога вече мама нямаше да я прегръща. Слаб, болезнен стон се изплъзна от устните ѝ. С несръчни движения, като че ли агонизираше, тя се запрепъва към прозореца, който гледаше към

моравата зад къщата — моравата, където само преди година се беше състояло чудесното увеселение. Взирайки се с невиждащи очи през прозореца, тя мрачно си помисли колко бързо се беше променило всичко.

Шест седмици след градинското парти бяха отпътували за Брайтън. Ейдриън беше решил, че морският въздух щеше да бъде чудесна промяна за всички тях. И беше точно така... в началото.

Джайлз и тя обожаваха морето. Много често цялото семейство плаваше в залива на Брайтън, наслаждаваше се на хладния въздух, на вълнуващия се под краката им океан. Ейдриън дори беше купил малка яхта, кръстена на Никол, за нейна неописуема гордост. О, да, наистина бяха чудесни времена... докато настъпи онзи ден.

Денят беше малко мрачен. В залива духаше сковаващ вятър. Някак много набързо Ейдриън и Анабел бяха решили да излязат сами с „Никол“. Анабел беше заявила, че иска да бъде сама със съпруга си. Но Джайлз, в отлично настроение и готов за закачки, беше решил да изненада родителите си, като се промъкне на борда и се скрие в кабината. Планът му беше да разкрие присъствието си едва, след като яхтата се отдалечи достатъчно, за да не могат да го върнат на брега.

Може би, ако Никол не си беше навехнала глезена и ако не й беше забранено да ходи, Джайлз щеше да остане при нея. Ако не беше навехнатият глезен, съществуваше възможност Никол да се присъедини към Джайлз, за да се кикотят на последната си лудория. Но съдбата беше решила друго. Никол остана в лятната им резиденция, за да наблюдава от балкона развитието на събитията. С крак, вдигнат върху купчина меки възглавнички, тя видя как „Никол“ се стрелна от доковете и се плъзна по вълните. С усмивка на лице тя си представи появата на Джайлз на палубата. И тогава усмивката й изчезна. „Никол“, която се носеше от вятъра, внезапно се завъртя и се наклони на една страна. Бялата яхта бе потънала пред ужасения поглед на Никол.

Часовете, последвали нещастieto бяха изпълнени със задушаващ страх. Тя гледаше и чакаше да чуе нещо за семейството си. Паниката й нарастваше. Не е възможно да са се удавили, не е възможно, повтаряше като молитва тя. Приятелите на семейство Ашфорд бяха пристигнали незабавно. Сред тях беше и мисис Игълстоун. Върху плещите й се стовари тежката задача да съобщи на детето, което здраво

стискаше в прегръдките си, че родителите му са се удавили. Приливът бе изхвърлил телата им на брега точно преди зазоряване. От Джайлз нямаше и следа. Предположиха, че вероятно е бил затворен в кабината на яхтата и не е могъл да излезе на повърхността.

Като си помисли за Джайлз, останал завинаги в океанските дълбини, от гърлото ѝ се изтръгна страдалчески вик. Тя затвори очи. Искеше да повярва, че това е само кошмар. Но не беше.

Джайлз ѝ липсваше повече, отколкото Анабел и Ейдриън. Както се случваше в повечето аристократични семейства, родителите ѝ бяха прекалено заети, за да се занимават с поколението си. Никол и Джайлз бяха по-близки с дойките си и прекарваха по-голямата част от времето с тях, отколкото с родителите си.

За Никол смъртта им беше трагедия в много по-дълбока степен от очевидната. След тяхната смърт тя оставаше абсолютно сама. За нейно нещастие Анабел имаше доведена сестра, Агата, която заедно със съпруга си Уилям Маркъм заявиха, че са много близки роднини на семейството. Те нямаха кръвна връзка с Никол, но тъй като представляваха все пак някакви роднини, а не просто загрижени съседи, бяха избрани за настойници. Те станаха опекуни на младата Никол Ашфорд и на нейното много, много голямо богатство.

Това беше и продължаваше да бъде много трудно съжителство за Никол. Сега непознатите заемаха стаите, в които бяха спали майка ѝ и баща ѝ. Дори стаите на Джайлз не бяха пощадени. Едуард, седемнадесетгодишният ѝ братовчед, арогантно бе заявил, че ще служат за личните му нужди.

Семейство Ашфорд никога не е било в близки отношения със семейство Маркъм, понеже двете сестри не можеха да се понасят. Анабел произхождаше от богато, аристократично семейство, докато Агата, независимо от успешния брак на майка си с богат вдовец с положение в обществото, едва се беше докоснала до благородната кръв. А сега Никол се намираше под пълния контрол на една леля, с която нямаше нищо общо и един чичо, чиято вулгарност отвърщаваше местната аристокрация.

Подпряла отчаяно глава на рамката на прозореца Никол гледаше новия ден с очи, пълни със сълзи. Поне Джайлз да беше останал жив. Тогава нещата нямаше да бъдат толкова лоши. Ако Джайлз беше с нея,

тогава семейство Маркъм нямаше да ѝ се струват чак такива зверове. Тя ѝ Джайлз биха могли да се утешават един друг. Но сега...

Чувстваше, че сърцето ѝ ѝ тежи като камък в гърдите. С летаргични движения тя се затътри към мраморния умивалник и като в несвяст започна да излива вода от каната в легена.

Тъкмо си беше облякла роклята, когато се сети, че мисис Игълстоун щеше да дойде да я види тази сутрин. Усети как в душата ѝ пламва една топла искрица. Като си помисли за трагедията, сполетяла съвсем наскоро мисис Игълстоун, тя забрави собствените си неприятности. Полковникът беше починал едва преди две седмици и Никол си каза, че сега беше дошло време тя да успокоява скърбящата жена.

---

[1] Midnight (анал.) — полунощ. — Б.пр. ↑

2.

— Не можете да ме изоставите! — изплака Никол. — Не е възможно! О, мисис Игълстоун, кажете, че не е вярно. Защо трябва да заминете? — извика момичето. Лицето ѝ бе пребледняло от шока, предизвикан от думите на мисис Игълстоун. Двете се намираха в синята стая в предната част на къщата. Мисис Игълстоун тъкмо беше съобщила на Никол много внимателно изключително неприятната новина, че заминава за Канада утре сутринта.

В гласа на Никол имаше такова отчаяние, че за момент решението на мисис Игълстоун се разклати. Тя знаеше, че детето щеше да се разстрои и умишлено, като истинска страхливка, беше отлагала тази среща до последния момент. Реакцията на Никол я разтърси повече, отколкото предполагаше, но тя решително каза:

— Скъпа моя, колкото и много да ми се иска да остана и колкото и много да ми липсваш, просто не е възможно да остана в Бедингтън Корнър. — Бледосините ѝ очи умоляваха за разбиране и тя продължи тихо: — Често се налага да правим неща, които не искаме и се боя, че за мене е настъпил точно такъв момент. Повярвай ми, детето ми, бих дала всичко, за да не те напусна, но не ми е възможно да продължавам да живея в Роузхевън.

— Но защо? — попита Никол. Очите ѝ, с цвят на жълто-зелен топаз бяха широко отворени, пълни с молба и сълзи, готови да потекат всеки момент.

На мисис Игълстоун ѝ се искаше да може да я успокои поне мъничко. Възрастната жена умишлено отказваше да мисли за семейство Маркъм и за това, което те правеха с детето. Но не бе в състояние да промени нищо, за да помогне на Никол.

— Скъпа моя, знам, че в момента нещата ти изглеждат доста ужасни, но вероятно няма да е така след време. Та само след няколко години ти ще бъдеш млада лейди, ще посещаващ баловете в Лондон и всичко това ще ти изглежда като лош сън.

Сънят за случилото се все още беше в съзнанието на Никол и сълзите, които беше удържала тази сутрин в спалнята си изведнъж

рукнаха. Мисис Игълстоун усети как собствените ѝ очи се изпълват със сълзи и с нечленоразделен шепот притисна разтрепераното телце на Никол.

— О, скъпа, недей да плачеш така! Моля те, недей! След миг и аз ще се разплача.

Никол се овладя и накрая само хлипаше от време на време. Тя прошепна едва чуто:

— Съжалявам за бебешкото си държание. Стана така, понеже никога не съм си представяла, че ще ме напуснете.

Мисис Игълстоун прошепна със свито сърце:

— Никол, скъпа, та това не е краят на света. Ще ти пиша и ти трябва да ми обещаеш, че ще отговаряш на писмата ми. Така ще поддържаме връзка и всяка от нас ще знае какво прави другата. Знам, че не е същото, като да се виждаме, но се налага да се задоволим с това.

— О! Нали знаете, че леля ми брои всяко пени, което поискам. Просто не мога да си представя как ще плаща пощенските марки до Канада — каза Никол ядосано, възвърнала до известна степен състоянието на духа си.

Мисис Игълстоун прехапа устни. Това, което казваше Никол беше истина. Къщата, земите, богатството бяха на Никол. Въпреки това, откакто се бяха преместили тук семейство Маркъм се държаха с нея като с ненужна вещ. Мисис Игълстоун неведнъж беше виждала Агата да третира момичето като някоя крадла, заловена на местопрестъплението. А Едуард, Едуард не правеше никакви опити да прикрива неприязънта, която изпитваше към малката си братовчедка. Уилям, съпругът на Агата, винаги правеше отвратителни, вулгарни забележки, щипеше бузите на Никол или я сръгваше с лакът.

Гледайки стройната фигурка в бяла, муселинена рокля, мисис Игълстоун не можеше да повярва, че това слабо, малко момиче, с помръкнало лице и замъглен поглед, е същата Никол, която така щастливо припикаше наоколо в деня на градинското увеселение. Щеше ли някога това дете да си възвърне духа. Щеше ли искрицата на щастие отново да заблести в очите ѝ?

Като си напомни, че не би могла да направи нищо, за да промени ситуацията, мисис Игълстоун спря да мисли върху, тези тревожни факти.

— Е, тогава ми пиши, когато можеш, малката ми. А сега, боя се, че трябва да тръгвам.

Необходима ѝ беше голяма доза решителност, за да остави тази самотна, малка фигурка. Всъщност тя се намираше в по-трудна ситуация дори от самата Никол. Детето поне имаше покрив над главата си за разлика от нея. С тези мисли старата дама излезе от стаята.

Никол не беше единствената причина за мъката ѝ. Тя си имаше големи грижи и неприятности, но за нищо на света не би допуснала някой да узнае за тях — най-вече малката Никол.

Ненадейната смърт на полковник Игълстоун беше шок, но още по-голям шок очакваше вдовицата. Установи се, че той е бил затънал в дългове. Луксозната къща Роузхевън, в която мисис Игълстоун беше живяла повече от двадесет години трябваше да се продаде. Беше продадено и всичко, което имаше някаква стойност — предмети, събирани от нещастната жена по време на четиридесетгодишния ѝ брак. Вместо да прекара спокойно и сигурно старините си, тя беше изхвърлена без пукнато пени.

Никой, най-малко Никол, не знаеше за сполетялата я беда. Тя имаше намерение да запази тайната си и никога нищо да не се разбере. С бляскава, горда усмивка тя казваше на приятелите си, че Роузхевън ѝ навява спомени и че е прекалено голяма за една стара жена. На тези, които питаха, отговаряше, че отива в Канада да живее при далечни роднини. Всъщност имаше късмет да бъде наета като компаньонка от една възрастна благородничка, францужойка, емигрантка, която напускаше Англия и заминаваше за Канада. И така, понеже мадам Бовар смяташе да отплава в сряда, този беше последният ден на мисис Игълстоун в Бедингтън Корнър.

Тя се върна в Роузхевън и прекара останалото време в опаковане на багажа. Щеше да прекара нощта в „Камбаната и свещта“, единствената странноприемница на Бедингтън Корнър и на следващата сутрин да потегли за Лондон. И така, потисната и тъжна, мисис Игълстоун сгъваше дрехите, които смяташе, че най-много ще подходат на новото ѝ положение. Оставаха ѝ няколко часа до идването на каретата, която щеше да я откара. Тя направи последна обиколка из празните стаи на своя дом.

Толкова много спомени витаеха наоколо. Самотната жена се изправи пред еркерния прозорец, който гледаше към кръглото езерце с

рибки и като че ли видя Кристофър Саксън. Засмяното му, мургаво, младо лице съвсем ясно се очерта в съзнанието ѝ. Гъстата му, гарвановочерна коса му придаваше вид на див разбойник. Сякаш беше вчера — той измъква от плитките води на езерцето крещящата четиригодишна Никол.

Какво се беше случило с този блестящ младеж, мислеше си тъжно тя. Не си беше позволявала да мисли за Кристофър от години. Споменът беше прекалено болезнен и тя се чудеше дали въобще момчето беше живо. Онази пролет, преди девет години той беше толкова красив — висок, гладката му кожа имаше оттенък на тъмен бронз, с очи като невероятно блестящи златисти кехлибари. Струваше ѝ се невъзможно такова прасящо от здраве момче да е мъртво или пък да е извършило ужасните неща, които мълвяха.

Също както Никол и него мисис Игълстоун познаваше от дете. Някога той и близнаците бяха чести посетители на дома ѝ. С тъжна усмивка тя съзна, че беше заобиколена от деца, а нямаше собствени. Кристофър беше внукът, който никога нямаше да има. Тя се сгълча. Решително обърна гръб на езерцето с рибките. Ако през онова лято не беше заминала със съпруга си за Испания, вероятно Кристофър все още щеше да бъде тук, млад мъж на двадесет и четири години, при това жив и благоденстващ.

Ужасяваше я мисълта да изостави Никол, като знаеше за нещастията на детето.

И все пак, без самата мисис Игълстоун да знае, отпътуването ѝ от Бедингтън Корнър щеше да постави началото на нов живот за Никол — живот, преизпълнен с измама и опасност. Заминаването ѝ по някакъв начин извади Никол от летаргията, в която беше изпаднала. Същият ден, когато Никол се присъедини към Маркъмови за обяд, тя беше извънредно замислена и самовглъбена.

Едуард, чиито сини очи блестяха подигравателно, каза на Никол с противен тон:

— Бедното детенце, сега е съвсем само. О, господи, какво да правим? — Очите му се присвиха и той продължи: — Е, сега, когато дъртата „Иги“ я няма може би в тази къща ще настъпи мир и няма да се препъваме постоянно в нея. А може би сега ще се държиш малко по-дружелюбно с мене, нали, малка братовчедке?

Никол му хвърли презрителен поглед. Когато Едуард излезе Агата взе писмото, което беше получила от нейна много близка приятелка в Лондон.

— О, чуй това, Уилям! Бет пише, че е срещнала Ан Саксън! — И като каза това, тя започна да чете на глас.

„Миналата седмица имах щастието да се запозная с ваши съседни. Не си ли споменавала, че Ашланд се намира близо до имението на барон Саксън? И така, скъпа, стоя си аз в библиотеката Хукъм и кого мислите виждам, младата Ан Саксън! Тя наистина е красиво момиче с всичките тези руси къдри и сини, сини очи. Тя е тук за сезона и джентълмените вече я наричат «несравнима». Говори се, че ще бъде сгодена преди сезона.“

Като остави писмото, лелята отправи към Никол раздражен поглед.

— Знаеше ли, че Ан се кани да ходи в Лондон? — Агата бе обсебена от амбицията да се присъедини към висшето общество и се вбесяваше, когато доста явно, дори грубо ѝ се даваше да разбере, че всяка врата, широко отворена за осиротялата Никол Ашфорд веднага се затваряше пред нея.

Никол въздъхна и тихо отговори:

— Не. Ан е на осемнадесет и е почти пораснала. Защо ще ми съобщава, че потегля за Лондон? Защо си толкова заинтересована от това, което прави Ан?

Хвърляйки ѝ доста нелюбезен поглед, Агата каза троснато:

— Спазвай учтивия тон, млада госпожичке!

Уилям, чието пълно лице се беше зачервило от няколко чаши вино, с които бе полял обяда си, каза сърдечно:

— Хайде стига, любима! Не се нахвърляй върху малката ни Никол.

В случая Никол можеше да благодари на чичо си за намесата, но това не го правеше по-симпатичен. Ненавиждаше тези непрекъснати дърляния, които преливаха от пусто в празно.

Уилям кротко успокои жена си.

— Не се напругай, любов моя. Когато дойде време Никол да има своя сезон, тя ще се промени.

— Но Никол няма да има сезон — изтърси Агата.

При тези думи главата на Никол рязко се вдигна и тя улови ядосания, предупреждаващ поглед, който чичо ѝ хвърли на леля ѝ.

— Защо аз няма да имам сезон? — попита тя озадачено.

Леля ѝ се направи, че не чува.

— Достатъчно! Можеш да ставаш от масата.

Усетила, че нещо не е наред, Никол се вцепени. Малката ѝ брадичка се вдигна решително.

— Защо няма да имам сезон?

Гледайки я намръщено, с открита ненавист, Агата изсъска:

— Защото ще се омъжиш за Едуард! Няма нужда да се пилеят всичките тези пари за сезон в Лондон, само за да ти намерим съпруг. Всичко е предвидено.

За миг лишена от дар слово, Никол можеше само да се взира в леля си. Да се омъжи за Едуард! Да се омъжи за този ленив, злобен син на двете персони, които мразеше повече от всичко на света!

— Едуард! — избълва накрая тя с отвращение. — Няма да се омъжа за него! Трябва да сте луди, за да мислите, че ще го направя!

Чичо ѝ, с още по-червено от яд лице, изведнъж изкомандва:

— А сега, момичето ми, престани да се надуваш и слушай внимателно! Ти притежаваш голямо богатство и ние сме единствените ти роднини. Не желаем някой да се възползва от това. — Той продължи с по-спокоен тон. — Женитбата ти с Едуард ще направи така, че всичко да си остане в семейството. Няма да допуснем някой си да се омъжи за тебе, заради парите ти.

— Не, разбира се! Та има ли по-големи ловци на богатство от вас — избълва Никол с тъмните, топазени очи, почти черни от ярост и с почервенели бузи. Тя скочи от стола и каза с разтреперан от яд глас. — Забравяте, че не сте ми никакви роднини! Богатството, за което се безпокоите не принадлежи на вашето семейство, а на моето! — После се въртна на пети и без да обръща внимание на крясъците на чичо си да остане, тя избяга от стаята, от къщата, насочвайки се към конюшната.

Сред тишината на конюшната се открояваше тежкото ѝ дишане. Тя допря лице до копринения врат на коня си. Той вече не беше само неин, помисли си тя с горчивина. За да не пратосва пари да купува кон на Едуард, Уилям се беше разпоредил жребецът ѝ да бъде използван и от сина му.

Максуел ѝ беше подарен от баща ѝ за единадесетия ѝ рожден ден. Сърцето я болеше при мисълта, че трябва да поделя чистокръвния жребец с някой като Едуард, който малтретираше животните. С нежните си пръсти тя погали полузаздравелите рани по лъскавата кожа.

Имаше и други коне в конюшната, но нито един не беше като Максуел. Чичо ѝ от скъперничество беше продал всичките породисти жребци и кобили на баща ѝ. Беше оставил само няколко кранти и чифт коне за карета. Максуел щеше да последва събратята си, ако Никол не беше се отърсила от скръбта си, за да попита с какво право се продават неща, които всъщност принадлежат на нея. Чичо ѝ отстъпи.

Шум от приближаващи се стъпки върна Никол в настоящето и я накара да се свие в един ъгъл на конюшната. Точно сега не ѝ се говореше с никого. Отчаяно се надяваше който ѝ да бъде да си тръгне, но вместо това, след миг се присъедини още някой. Никол чу шушукане, изблик на смях и после тишина. Любопитството я накара да надникне иззад ъгъла на преградата за конете. Гледката я смая. Едуард, със свалени бричове се търкаляше в мекото сено с Елън, прислужницата в кухнята. Ръцете на Едуард изчезнаха под полите на Елън и Никол премига, неспособна да повярва на това, което виждаха очите ѝ.

— О, млади господарю, какво би си помислила мис Никол, ако можеше да ви види сега? — закачливо подхвърли Елън, чиито бедра се разтвориха пред ужасения поглед на Никол. Никол не беше толкова малка, за да не знае какво правеха и отвратена се извърна от тази гледка.

Едуард изпъшка силно и измърмори.

— Малката Никол ще прави това, което ѝ се казва, по дяволите.

На Никол ѝ се повдигаше и за миг си помисли, че щеше да повърне. Тя обаче успя да се пребори с неприятното усещане и със затворени очи и бистро съзнание зачака да приключат с жалкия си акт. След известно време чу Едуард да казва:

— Довечера нали ще дойдеш в стаята ми?

Мърморенето на Елън убягна на Никол, за което беше благодарна. Беше чула достатъчно. Повече не ѝ беше необходимо. Тя остана на мястото си като вкаменена още известно време, след като те излязоха. После, като подгонена от хрътки лисица се запрепъва и хукна

към гората зад конюшните. Като слепец търсеше пътя към изоставения летен павилион, превърнал се в любимо убежище.

Павилионът не беше построен на земята на Ашфорд, а принадлежеше на най-близкия им съсед, барон Саксън. Постройката винаги бе привличала Никол и напоследък тя там намиреше спокойствие. Промъкваше се на тавана и се отдаваше на мечтите си, прогонваше страховете си. Постройката беше свързана със спомените ѝ за по-щастливи времена — времена, когато е била много малка и Ашфорд и Саксън са си разменяли много визити.

През последните години павилионът беше изоставен. Сега цветът му беше тъжен, потискащ, приличащ на кал, което нямаше нищо общо с предишния чар на постройката.

Преди години близнаците бяха открили тавана на павилиона и го бяха превърнали в свое скривалище. Те лежаха там и, като гледаха небето през една дупка в покрива, мечтаеха. Но всичко това беше минало.

Събитията от днешния ден само бяха потвърдили нещастията, които я очакваха. Семейство Маркъм твърдо вярваше, че ще се разпорежда със състоянието ѝ и живота ѝ както им хрумне. Тя мрачно се закле, че нямаше да допусне това да се случи. Сега духът ѝ и решителността ѝ се бяха събудили от дългия сън.

Трябваше по някакъв начин да се измъкне от алчните им нокти. Първо фантазиите ѝ я отведоха в далечна кръчма, където се видя да работи на бара. После реши да избяга в Лондон и да предложи услугите си като прислужница... или пък като компаньонка на някоя очарователна, стара жена... дали пък не беше много малка? Или пък да се преоблече като момче и да отиде в армията?

Нечие шумно приближаване я изтръгна от мислите ѝ и я накара разтревожено да надникне от скривалището си. Въздъхна облекчено, като разпозна възпълничката фигура на Сали.

Бащата на Сали беше главен коняр при Ашланд преди Уилям. Никол и Сали се познаваха от самото си раждане. Сали Браун беше по-голяма от Никол. Наближаваше шестнадесетият ѝ рожден ден и по тази причина дружбата им бе започнала да куца. Интересът на Сали към противоположния пол нарастваше, нещо, което отегчаваше и възмущаваше Никол.

— Ники, горе ли си? — извика Сали, след като беше стигнала наскреде павилиона.

Никол изрѣмжа и отвѣрна неохотно:

— Да, тук съм. Какво искаш?

— Добре де, глупава гъско, слез долу и ще ти кажа!

Никол направи гримаса, сигурна, че Сали ще ѝ досажда с приказки. Въпреки това тя се зарадва на Сали, понеже реши, че веселият ѝ и глуповат нрав ще я изтрѣгнат от мислите за семейство Маркъм и заминаването на мисис Игълстоун.

Сали въздѣхна със замечтан поглед.

— О, Ники, трябва да видиш великолеплното създание, което се е настанило в странноприемницата. Току-що пристигна, а Пег казва, че щял да отседне там само за тази нощ.

Никол направи гримаса и отвѣрна с отегчен глас.

— Голяма работа! Мислих, че ще ми кажеш нещо интересно.

— Ама това е интересно! Трябва да го видиш — висок, с толкова черна коса, че чак синее, а очите му ми приличат на лѣвски, златисти и — Сали потрѣпна от удоволствие — точно толкова опасни.

— И как разбра това? Видя ли го? — настоя Никол, заинтригувана въпреки всичко.

— О, да! Пег ми позволи да му сервирам обяда и едва се въздържах да не го докосна. Толкова е различен от всички тук. Името му е капитан Сейбър, американец е и Пег казва, че ще остане само една нощ, за да се види с приятели. Утре заминава за Лондон. Само си помисли, той притежава собствен кораб! Според Пег той е дошъл в Англия за стока, която да продаде в Америка. Чула го е да казва, че не би имал нищо против да наеме няколко местни момчета за кораба си.

Изненадана, Никол се втрени в приятелката си.

— Моряци? На този човек му трябват моряци?

— Е, така предполагам. Поне така е казал на Пег.

Никол, която вече имаше невероятен план, попита нетърпеливо.

— Къде е той сега?

Сали сви рамене.

— Не знам. Замина нанякъде следобеда. Сигурно няма да се върне скоро. — Сали въздѣхна. — Сигурно никога повече няма да го видя.

— Шт! — рязко я прекъсна Никол. Главата ѝ се обърна по посока на Сали, послуша се и каза: — Бързо! Качвай се на тавана! Някой идва!

— Че какво от това? — попита Сали, поколеба се, но после с недоволен израз последва приятелката си. Тъкмо се беше присъединила към Никол, когато в постройката влезе висок мъж.

Сали сподави ахването си.

— Това е той! Това е капитан Сейбър!

Високият мъж долу не чу шепота. Той застана наред павилиона и бавно го заоглежда. Никол, привлечена от тъмните му, красиви черти, се взираше като омагьосана в него.

Тя изпита странното усещане, че това място за него беше изпълнено с неприятни спомени. Той взе една от избелелите, алени възглавнички и после с едно възклицание я захвърли далече от себе си.

Чу се приближаване на втори човек. Учудени, Никол и Сали наблюдаваха как в постройката влезе Робърт Саксън, единственият жив син на лорд Саксън.

— Не мога да си обясня как си се решил да дойдеш тук и да се срещнеш с мен след всичко, което се случи — каза Робърт вместо поздрав.

Капитан Сейбър се усмихна и зъбите му бялнаха на фона на черната брада.

— Вече не съм малко момче, така че не можеш да ми въздействаш. А и съм подготвен за срещата. Последният път ти се доверих.

Робърт огледа високата, стройна фигура, застанала пред него, с широки рамене и дълги, мускулести крака. Без да покаже, че думите на другия са го обезпокоили той каза:

— Беше цяло щастие, че те срещнах по пътя за къщата. Появата ти щеше да разстрои Саймън.

— Така казваш ти, но ще ме извиниш, ако си позволя да се усъмня в думите ти.

На лицето на Робърт се появи тънка усмивка.

— Но ти не се съмняваш в думите ми, нали? Иначе нямаше да се съгласиш да се срещнем първо тук. А сега искаш ли да чуеш това, което трябва да ти съобща?

Златистите очи се присвиха и се превърнаха в опасни процепи. Мъжът, наречен капитан Сейбър, отвърна с мрачен тон:

— Не съвсем, но след като бях достатъчно глупав да приема тази среща е теб, ще трябва да те изслушам, нали така?

Така изглежда — съгласи се Робърт. — Преди месец баща ми получи удар и известно време смятахме, че ще умре. Много е болен и се съмнявам, че присъствието ти ще му помогне с нещо. Всеки шок, всяка неприятна емоция може да доведе до фатален край. Ако толкова настояваш да го видиш — да видиш човека, който не иска да те види, бих ти предложил да изчакаш няколко седмици.

— Не мога! Днес тук ме доведе една случайност. — Капитан Сейбър се поколеба. — Бих искал да го видя, Робърт — каза той накрая. — Корабът ми ще отплава в края на седмицата и се съмнявам, че някога ще се върна в Англия. Моят живот е в Америка, тук нямам нищо. Не трябва да се безпокоиш, че ще му се натрапя, нито че ще накарам злите езици отново да заговорят. Само исках да го видя, да оправя нещата между нас.

— Колко възхитително! — сухо каза Робърт, останал безпристрастен към изповедта на другия. — Но за съжаление е невъзможно. Предлагам ти още тази нощ да се качиш на кораба си и да забравиш за лорд Саксън. Знам, че не ми вярваш и вероятно имаш причина за това, но всичко, което направих беше за твое добро. — Тъй като капитан Сейбър побеснял пристъпи напред, Робърт вдигна ръка и извика: — Изслушай ме! Не желая да влизам в спор с теб! Ти не ми вярваш, но мисля, че в случая трябва да го направиш. Ако настояваш, ще се опитам да подготвя почвата. Но нека първо да поговоря със Саймън.

— Защо трябва да ти вярвам? — изръмжа капитан Сейбър с плътен глас.

— Не можеш да бъдеш сигурен, разбира се — безгрижно подхвърли Робърт, — но лесно можеш да се осведомиш за здравословното състояние на лорд Саксън.

— Проклет да си! — разгорещено избълва Сейбър. — Знаеш, че няма да го направя след всичко, което ми каза. Много добре, ще постъпя както ме съветваш. Но те моля да ми помогнеш, Робърт, ако...

— Скъпи мой млади човече! Забравяш, че той ми е баща и с нищо не бих му навредил. Колкото до тебе — ти не ме интересува, но ще се опитам да ти уредя среща. Къде ще отседнеш?

Капитан Сейбър каза през зъби:

— В „Камбаната и свещта“. Утре трябва да се върна в Лондон. Мога да се забавя най-много до утре следобед.

— Мммм. Ще се опитам да направя каквото мога. Ако не ти се обадя до десет часа утре сутринта, считай че опитът ми се е провалил.

Капитан Сейбър преглътна с усилие.

— Разбирам те. Ако не получа вест от теб, ще знам, че нищо не се е променило.

Двамата мъже не продължиха разговора си. Излязоха заедно от павилиона и поеха в различни посоки.

След като Никол и Сали останаха сами се спогледаха.

— Е! — изтърси накрая Сали. — Чудя се за какво този Сейбър толкова много иска да види лорд Саксън?

Никол не каза нищо. Разговорът, който беше чула не представляваше интерес за нея. Това, което имаше значение бе, че капитан Сейбър се нуждае от моряци.

— Кой знае? Сигурно му е бил помощник-иконом, откраднал е някои сребърни прибори и сега иска да се извини — отбеляза Никол.

— Може би, но не мисля, че е бил такъв. А може и да си права — разочаровано каза Сали. — Нямаше ли да бъде по-вълнуващо, ако тук се криеше нещо друго? Като например...

— О, Сали, защо не млъкнеш! — раздразнено измърмори Никол, пожелала да остане насаме с мислите си.

Сали се нацупи и каза сърдито:

— Е, щом така преценяваш нещата, ще те оставя да се мусиш тук сама. Ти си толкова малка, Никол. Честно да ти кажа, не знам защо се занимавам с тебе.

Никол веднага съжали за думите си и понеже не желаше да нарани чувствата на Сали, бързо каза.

— Съжалявам. Не се сърди, Сали, но бих искала да остана сама, ако нямаш нищо против.

Сали се предаде и отвърна:

— Всичко е наред. Тръгвам си. Ще се видим ли следващата седмица на панаира за коне или леля ти ти е забранила да ходиш?

Мислите ѝ бяха другаде и Никол отвърна разсеяно.

— Вероятно. Поне така мисля.

Никол се измъкна от скривалището си и забърза към Ашланд. Умът ѝ се изпълни със схеми и планове, а духът ѝ се повдигна.

Веднага след като ѝ позволиха да стане от масата след вечеря, тя изкачи стълбите, които водеха до стаята ѝ и заключи вратата след себе си. С разтреперани от трескаво възбуждение ръце прерови малкото скъпи за нея вещи, останали от брат ѝ. Сред тях се намираха чифт избелели панталони, една от ризите му и любимият му жакет от мек, доста износен кафяв туид. Тя бързо смъкна роклята си и навлече необичайните дрехи, като използва един от шалове си за колан на панталоните. Без да се притеснява от стигащите до глезените ѝ панталони и от жакета, чийто ръкави едва покриваха ръцете ѝ тя се погледна в огледалото.

Загледа се в клоунската фигура, отразена в него. После, съвсем сериозно огледа дългите, самурени кичури, с проблясващи кестеняви пламъчета. Трябваше да ги махне! И тя безмилостно отрязва дългата, копринена коса. Внимателно събра падналите кичури и ги пъхна в една торбичка с цел да бъдат изхвърлени в най-близкия кладенец. Това, което беше останало от косата ѝ, стърчеше в най-различни посоки, но определено ѝ придаваше момчешки вид. Несъмнено беше момче! Вече успокоена, тя пак се погледна в огледалото. За щастие гърдите ѝ още не бяха пораснали, но тя се намръщи, като направи щателен оглед на лицето си. От огледалото я гледаха големи, широко отворени очи, с цвят на зелен сапфир, предрежени от извънредно дълги, черни мигли. Носът ѝ беше малък и правилен, макар и все още да изглеждаше детски. Тя грабна ножицата, лепна носа си в огледалото и безжалостно подстрига разкошните си мигли. После се гледа дълго време. Никой нямаше да се досети за истинския ѝ пол и тя мрачно се закле, че каквото и да се случи, никога няма да се върне. Щеше да се срещне с този човек в „Камбаната и свещта“ и щеше да го принуди да я вземе със себе си в морето! Без да мисли повече, тя с лекота се прехвърли през прозореца. Спусна се долу по стария дъб, който растеше близо до къщата.

3.

Ако самочувствието на Никол, която избяга през прозореца, беше значително повдигнато, то духът на капитан Сейбър не беше в подобно състояние. Настанен в частния салон на странноприемницата с ухання и пенлива халба бира в ръка, той прецени настоящата ситуация като непоносима. Въпреки това не можеше да направи нищо. Дискретно и внимателно бе разпитал няколко местни жители, които потвърдиха дадената му от Робърт информация. Саймън Саксън беше прекарал удар през януари. Независимо от тези новини той се съмняваше, че Робърт ще говори в негова полза. Знаеше, че постъпва като глупак. Самата мисъл, че лорд Саксън му е простил или пък е научил истината беше глупава. Да се върне сам и невъоръжен беше опасно. С голямо съжаление той се укори, че не беше взел със себе си Хигинс. Но нали беше дал да се разбере, че няма намерение да остава, мрачно си помисли Сейбър. Беше заявил, че веднага заминава и няма да се връща. Това трябваше да възпре Робърт от планиране на неприятни изненади. Озлобен започна да се чуди дали Робърт беше казал на онази кучка Анабел за завръщането му.

Сейбър горчиво стисна устни и кехлибарено-златистите му очи заискряха със страшен блясък. Беше изживял четири дълги години на бруталност и жестокост в британския кралски военноморски флот. И всичко това бе прецизно подготвено от любезния Робърт! Четири години, които превърнаха момчето идеалист в корав, пресметлив мъж, преживял кървави морски битки, със следи от бич по гърба си, които щеше да носи до края на дните си.

Спомняйки си тези години ръката му така силно стисна халбата, че кокалчетата му побеляха. Ядосан на себе си, че си е позволил да се разгневи, той изпи на един дъх студената бира и тръсна халбата на масата. Наложил си да прогони спомените и да повярва, че до известна степен Робърт му беше направил услуга. А че самият Робърт не беше постъпил във флота беше нещо съвсем различно. От гърлото му се изтръгна рязък, неприятен смях и той нетърпеливо стана от стола си.

Тази вечер се нуждаеше от компания, а не от тишината в тази малка стая.

Бедингтън Корнър беше малко селище и „Камбаната и свещта“, типично за хановете по тези места, даваше убежище на фермери и селяни. Частният салон се използваше рядко, тъй като малко дами и господа се отбиваха в Бедингтън Корнър. От евентуалната среща с мисис Игълстоун го деляха само няколко минути. Сейбър влезе в общото помещение с лъскава дъбова ламперия и се присъедини към шумната група. Когато улови погледа на закръгленото, хубавичко момиче, което работеше на бара, той напълно се отпусна. Пеги често се обръщаше към високия, тъмнокос джентълмен, който се изтягаше с небрежна елегантност в ъгъла.

„Божичко, та той е истински красавец“ — доволно си мислеше тя. С приближаването на нощта по гръбнака ѝ преминаваха тръпки на очакване. Скоро щеше да се изкачи по задното стълбище заедно с този джентълмен. Като улови ленивия му, развеселен поглед, изпратен ѝ през гъстите му, черни мигли, вълна на удоволствие заля слабините ѝ.

Сейбър, сигурен, че ще има приятно занимание през останалата част от нощта, отпиваше по малко от тъмната, силна бира.

Мислите му бяха ясни и стъпката твърда, когато той и Пеги заизкачваха стъпалата малко след полунощ. Когато стигнаха до стаята му, Сейбър отвори вратата и покани нетърпеливата Пеги да влезе. Тя пристъпи в тъмната стая и извика от болка, когато върху главата ѝ се стовари доста тежък предмет. Сейбър моментално се лепна до стената. Пръстите му напипаха моряшкия нож, скрит под дрехите. Подпрян здраво до стената, той се обърна с лице към вратата и се втренчи в тъмното.

Очертаха се два силуета. Чу се дрезгав шепот.

— Това е проклетата барманка! Къде е мъжът?

Нападателят бързо изтичаха в коридора, когато Сейбър, с нож в ръка, излезе от прикритието си. Изненадани те се хвърлиха върху него, но той пъргаво отскочи и с добре пресметнат ритник запрати единия срещу другия. Той събори съучастника си и двамата се затъркаляха по стълбището. Сейбър се затича след тях и се метна отгоре им, преди да успеят да се съвземат. Въздържа се да не убие и двамата. Прецени, че ако го открият с двата трупа, това само ще зарадва Робърт. Той изрева с все сила, за да повика съдържателя.

Мина цял час, докато всичко се уреди. Пег дойде в съзнание, но пулсиращата ѝ глава щеше да я накара друг път да си помисли, преди да влезе в стая на непознат джентълмен. Двамата мъже се кълнях на висок глас, че са объркали стаята и не са докосвали жената. Тя вероятно била паднала и ударила главата си в пода. Пег съвсем честно си призна, че не си спомня. Капитанът разбра, че нищо няма да постигне, затова хладно прие фалшивите им извинения. Очевидно бяха добре известни, местни побойници и съдържателят не желаше да си има неприятности.

Сейбър разбра, присъствието му в Бедингтън Корнър щеше да даде друга възможност на Робърт за посегателство върху живота му. Плати си сметката и нареди да доведат коня му. Разбра, че няма начин да се добере до Саймън Саксън. Робърт щеше да се погрижи за това.

Съдържателят на хана съвсем разбираемо беше недоволен от станалото и се опитваше да заглади инцидента. Гостът не се успокояваше от думите му. Закрачи към конюшната с цел да разбере какво толкова задържа оседлаването на коня му. На светлината на един мъждив фенер той се зае да наблюдава несръчните движения на съненото момче, докато накрая, изчерпал търпението си отсече.

— Остави го! Връщай се в леглото! Сам ще го оседлая.

Без какъвто и да било протест, конярчето се мушна в леглото си. Тъкмо поведе дорестия кон навън от конюшната, когато го застигна дрезгав, слаб гласец.

— Извинете, сър, вие ли сте джентълменът от Лондон, който търси моряци?

Изненадан, Сейбър се завъртя на пети и развеселено се втренчи в дребничката фигурка пред себе си. Лошо облеченото момче също го гледаше с огромните си очи, премрежени от оскъдни мигли. Изпод черната шапка с увиснала периферия стърчаха краищата на небрежно подстригана коса. Момчето беше на не повече от десет години, досети се Сейбър и каза с любезна усмивка на уста.

— Новините бързо се разнасят. Наистина се нуждая от моряци, но се боя, че обстоятелствата ме принуждават да замина по-рано от предвидения срок. Ти ли се интересуваш от живота в морето?

Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че Никол се страхуваше да не го чуе. Тя въздъхна.

— Да, сър. Ще ме наемете ли? Аз съм много по-силен, отколкото изглеждам и ще работя здраво!

Поклащайки бавно глава Сейбър се опита да смекчи отказа, като се взираше в умоляващите очи на хлапака.

— Сигурен съм, че ще бъде така, но си много малък... Може би следващия път, а?

Той учтиво кимна на момчето и се обърна, за да яхне коня си. Единият му крак беше вече в стремето, когато отчаяна ръка стисна неговата и страстен глас тихо проплака.

— О, моля ви, сър! Вземете ме със себе си! Обещавам никога да не съжалявате! Умолявам ви!

Взирайки се в тези огромни, пълни с молба очи, той се поколеба. Беше странно развълнуван от това момче. Като усети, че той омеква Никол пак помоли.

— Моля ви, дайте ми шанс, сър!

Сейбър сигурно щеше да потегли, съжалявайки, че е изоставил момчето, ако конярчето, събудено от гласовете, не бе се намесило в този момент.

Макар и само една провинциална страноприемница „Камбаната и свещта“ имаше много добро име — име, което не би се примирило с факта, разни просяци и скитници да досаждат на гостите. Ядосаното конярче се приближи и нареди на Никол да се маха. Като крещеше то я улови за яката и направи опит да я изхвърли от конюшната.

— Изчезвай, малък боклук! Върви да просиш на друго място! Не досаждай на този джентълмен!

Никол бе обхваната от внезапен гняв. Като побесняла се нахвърли върху момчето ритайки, дращейки и хапейки.

Момчето от конюшната беше два пъти колкото Никол и след като премина изненадата му я сграбчи с намерение да ѝ даде добър урок. Беше неравностоен двубой и щеше да свърши зле, ако Сейбър не беше протегнал ръка. Той измъкна малкото дете от ръцете на конярчето и каза през смях:

— Много добре, малко лисиче! Тръгвай с мен!

Смайването я обездвижи за миг. После, игнорирайки болката в носа и бързо подуващото се око, тя се усмихна. Сейбър, неспособен да разбере мотивите си, също се усмихна.

Той яхна коня си, после протегна ръце и метна зад себе си лекото телце. Те поеха в тъмната нощ и оставиха Бедингтънс Корнър зад гърба си. Тя се притисна силно до Сейбър. Тънките ѝ ръчички го стискаха като в предсмъртна хватка. Никол едва се въздържахше да не закреши от радост. Беше успяла! Отиваше в морето!

ПЪРВА ЧАСТ
МЛАДИЯТ НИК
1813

ПЪРВА ГЛАВА

Лагуната беше като стъкло и Никол унесено се взираше в спокойните, тюркоазени дълбини. Мислите ѝ следваха ленивия ритъм на вълните. Тя лежеше заедно с един приятел на топлия, бял пясък на един от малките Бермудски острови. Бяха напуснали кораба, за да прекарат няколко часа на тишина и спокойствие. Малките островчета, съставлящи Бермудите бяха едни от любимите места за спиране на капитан Сейбър.

Повече от триста малки островчета в Атлантическия океан, подредени като мъниста от огърлица, представляваха идеални скривалища за американските каperi. Те ограбваха британските, френските и испанските кораби.

Безочливите американци не се въздържаха от атаки, често пленяваха британски военноморски кораби. Обявената през 1812 г. от президента Медисън война носеше на каперите допълнителна слава, като герои, изпълняващи патриотична задача. Но всъщност в края на краищата целта на американците не беше британската флотилия. Натоварените със стока търговски кораби, които плаваха от Западните Индийски ширини към Европа бяха плячката, привличаща каперите.

Капитан Сейбър, който както много други, плаваше с позволителни за каперство, издадени от много държави, беше забогатял от тази тлъста плячка.

Умозаклученията на Никол, свързани с последния бяха, че той май само си играеше на каперство. Действаше повече като охранен тигър, преситен, но неспособен да устои на съблазънта на тлъстите гълъби, които парадираха под носа му под формата на британски търговски кораби. „Ла Бел Гарс“ — лъскавата му, тежковъоръжена шхуна през последните шест месеца беше надвила английска бригантина от Ямайка и испански търговски кораб, плаващ за Кадиз.

Намръщена, Никол се загледа в подканящите води на скалистото заливче. (Мислеше си за това какво представлява човек, нарекъл кораба си „Ла Бел Гарс“ („Красивата Кучка“). От месеци насам Сейбър

се държеше странно и тя се чудеше дали не се досеща за маскировката ѝ. Тя неспокойно се размърда върху топлия пясък.

Защо нещата не можеха да си останат така, както бяха, тъжно си мислеше тя. През последните пет години беше живяла честито, тъй като те бяха изпълнени с вълнения и опасност. Дори понякога забравяше, че е жена, а не е каютния прислужник от „Ла Бел Гарс“. През първата година прикриването на истинския ѝ пол беше сравнително проста работа. Природата, като съучастница в маскарада, я беше дарила с висок ръст и плътен, дрезгав глас, необичаен за нежния пол.

Капитанът, който не разбираше причината за обхваналата го странна прищявка, безгрижно я беше стоварил на палубата на кораба си и направо беше забравил за нея. Никол живя няколко седмици в неопишуема мизерия и страх, преди той отново да я забележи. Междувременно се съсипваше от работа. Нощем, напълно изтощена, се хвърляше на койката си, разположена между палубите, където нощуваше екипажът. Даваха ѝ всякаква работа — от почистването на нощните гърнета в офицерските каюти до търкане на корпуса на кораба. Понеже беше най-нисш член на екипажа, а и най-млад, всеки ѝ даваше нареждания. През тези няколко седмици тя прекарваше по-голяма част от времето си в тичане между палубите. Мисълта, че беше избягала от семейство Маркъм повдигаше духа ѝ. Хладният, чист, сладникавосолен бриз, който идваше от океана, успокояваше обърканите ѝ мисли. Имаше и други компенсации. Опиянена от невероятната височина, много ѝ хареса да се катери като маймуна сред платната.

Никога, унесено си мислеше тя, никога нямаше да забрави първата, морска битка... През онзи ден беше забелязан испански търговски кораб и „Ла Бел Гарс“ се хвърли като сокол върху него. Когато бяха изстреляни първите предупредителни изстрели, тя се ужаси, но после във вените ѝ се събуди кръвта на други морски бойци и с широко отворени, топазени очи тя се хвърли в битката. Когато капитанът забележа тънката фигурка, щураща се сред пушека ѝ заповяда незабавно да се махне от там и да отиде в една от каютите. Тя настояваше с цялата си жар да я върнат, но той не позволи.

Вероятно трогнат от очевидната младост на момчето, Сейбър нареди Никол да бъде личен негов прислужник. Имаше шушукания и

гадни забележчици за „хубавото момче“ на капитан Сейбър, но Никол, наясно със съществуващата опасност, за първи път мъдро задържа езика зад зъбите си. Преструваше се, че не ги чува... или, че не разбира значението им.

След като стана прислужник на капитан Сейбър опасността от разкриването ѝ до голяма степен отпадна. Със загриженост, подходяща за домашен любимец, той ѝ нареди да спи в някой ъгъл на каютата му. Без ентузиазъм тя се зае със задачата да поддържа каютата му, както ѝ одеждите му в отлично състояние.

Разочарованието ѝ от новото ѝ положение беше очевидно и мрачните погледи, които му хвърляше, докато изпълняваше нарежданията му, изглежда за него бяха източник на забавление. И той често гълчеше каютния си прислужник.

„Ник, знаеш, че мога да назова поне половин дузина момчета, които в този момент с удоволствие биха заели мястото ти!“

Неконтролируемият език на Никол я караше да говори неразумно и с неуважение, за което той ѝ дърпаше ушите толкова силно, че я боляха часове след това. Когато капитанът случайно откри, че неблагодарният му прислужник може да пише и да чете, обстоятелство, което го накара да цени повече момчето, той безцеремонно му нареди да прави списък на плякосаните вещи. Така роптаещата Никол стана не само негов личен прислужник, но и секретар.

В по-спокойните моменти тя си признаваше, че ако беше оставена сред екипажа, несъмнено истинският ѝ пол нямаше да остане в тайна за дълго, поне не цели пет години! Като собственост на капитана и негов секретар, тя беше държана настрани от мъжете. Що се отнася до самия капитан, той никога не ѝ хвърляше втори поглед. Понякога тя се чудеше дали той не се досеща за тайната ѝ.

— Алън, мислиш ли, че капитан Сейбър знае, че съм момиче? — Никол директно зададе въпрос на придружителя си.

— Мили боже, надявам се, че не знае! Ако знаеше, животът ти нямаше да струва пукната пара — отговори Алън с ненужна бързина.

Като гледаше мургавото му, открито лице, кестенявата, къдрава коса, леко разклащана от бриза, Никол отново се запита за причините, накарали го да се присъедини към екипажа на капитан Сейбър.

Алън Балърд беше енигма за Никол. Той беше дошъл на „Ла Бел Гарс“ преди по-малко от година. Беше дезертирал от британския военен флот. Тя често се озадачаваше за причините, подтикнали го да извърши това. Знаеше малко за него, но от спретнатото му облекло и превъзходни обноски беше очевидно, че има много по-добро потекло от останалите членове на екипажа. Неговата самоувереност, също както дрехите и маниерите му показваше, че е бил офицер, така че нямаше нищо за чудене, когато Сейбър го избра за заместник командир през последното им пътуване. Никол веднага бе привлечена от Алън. Той ѝ напомняше за Джайлз със своите обмислени действия и между тях се зароди една силна, моряшка дружба.

Понеже прекарваха повечето от свободното си време заедно, Алън никак не се забави да открие, че Никол не беше стройното момче, на което се правеше.

Случи се през един, подобен на днешния ден. Той съвсем случайно попадна на нея, легнала гола на едно скрито, скалистозаливче. В първия момент не можеше да повярва на очите си. Никол започна да го умолява да не я предаде. Това не му хареса, още по-малко, след като тя неохотно му призна цялата история. Той напразно се беше опитал да я убеди да му позволи да я върне в Англия при семейството ѝ. Никол твърдо бе устояла на всичките му аргументи. Стори ѝ се странно, че по един въпрос бяха на едно и също мнение — не трябваше да казват на капитан Сейбър! Често се чудеше защо, но не ѝ се разсъждаваше по този въпрос.

Въпреки това, понякога ѝ се струваше, че Алън беше нещо повече от личността, за която се представяше. Той проявяваше необичаен интерес към всичко, което ставаше в капитанската каюта. Особено се интересуваше от официалните документи и списъците за товарите на пленените кораби. Никол си мислеше, че го вълнува печалбата, докато не го свари да се рови из личните документи на Сейбър. В мига, преди да я познае, Никол беше прочела в очите му готовност за убийство. После на лицето му се бе появило странно изражение — съжаление... притеснение... примирение...

Ситуацията беше много комплицирана. Алън каза, че ако не го предаде, той ще продължава да си държи езика зад зъбите по нейния въпрос.

Колкото и изненадващо да беше, това ги сближи още повече. Никол го боготвореше, както преди това обожаваше Сейбър. Но днес не искаше да мисли за нищо.

Искаше да се наслади на миговете свобода. Нетърпеливо размърда тялото си под грубата памучна риза.

При нормални обстоятелства Никол би свалила дрехите си още със стъпването на брега. Тя носеше риза, вързана под високата ѝ гръд, а панталоните бяха срязани до средата на стройните ѝ бедра. Със себе си носеше друг чифт дълги, черни панталони, с които да се прибере на кораба, за да останат незабелязани изящно оформените ѝ дълги крака.

Тя грациозно се изправи и се загледа в проснатия на пясъка Алън. Той носеше подобен костюм, с изключение на това, че широкият му, мускулист гръб беше свободно изложен на топлото слънце. На кръста му беше окачен дълъг, моряшки нож. Значи за Алън няма риза, възмутено си помисли тя. После, както винаги, настроението ѝ бързо се оправи и тя каза.

— Ще се гмуркаме ли, като скачаме от скалата?

Въпреки че на Алън му харесваше, това заливче не беше в списъка на любимите на Никол. Наоколо витаеше някаква мрачна атмосфера, която я караше да се чувства неспокойна. Може би това се дължеше на черната, вулканична скала, която стръмно се извисяваше и ограждаше островчето. А може би беше заради по-дълбоката лагуна, чиито води бяха тъмни, по-скоро опасно сини.

Алън я погледна лениво и сънено промърмори.

— Ти върви, Ник. И аз може да дойда.

Никол сама се изкачи на скалата. Като се добра до върха тя дълго се взира в откритото море, после долу, в кристалната синева на лагуната. Тук водата беше много дълбока, идеална за гмуркане, поради липсата на скрити скали. Тя погледна през рамо и видя, че Алън най-после е поел към върха. Махна му весело с ръка и после се гмурна във водата. След топлото слънце копринената вода ѝ достави истинско удоволствие. Тя лениво заплува в кръг, очаквайки появата на Алън.

Нямаше усещане за приближаващата опасност. Просто се наслаждаваше на милувките на водата. Алън се появи на върха на скалата. Тя разплиска вода в негова посока и извика през смях.

— Ела при мен! Божествено е!

Алън се усмихна от петнадесетте фута височина, после неочаквано се вкамени и рязко извика.

— Ник! Под тебе!

Там, само на петнайсетина фута под нея, обикаляше смъртоносната сянка, ужаса на моряците — акула!

Никол потръпна от ужас и със сковани движения започна да плува към намиращия се на около сто ярда бряг. Страхът пречеше на обичайните й, силни и бързи движения. Чудовището наближаваше и само след минути щеше да се нахвърли върху нея.

Изведнъж акулата се оказа на няколко ярда пред нея, като че ли искаше да й отреже пътя за бягство. Никол примря от страх. Хвърли неуверен поглед към Алън, който продължаваше да стои на скалата с побеляло от страх лице.

Той й извика окуражаващо.

— Продължавай да плуваш, Ник! За бога, не се паникьосвай! Плувай!

Никол преглътна с усилие, каза си, че няма да се даде на една акула и последва съвета на Алън. Но акулата пак се озова под нея, после бавно се понесе нагоре към беззащитното й тяло. Никол знаеше, че ще умре — сега!

Като в сън чу зад себе си пляска на тялото на Алън, който беше скочил във водата. Шумът и вибрациите стреснаха акулата. Тя спря смъртоносната си атака и се отдръпна. Като видя главата на Алън да се подава от водата, тя извика.

— Какво правиш, по дяволите? Сега и двамата сме в опасност!

— Може би — мрачно викна той — просто трябваше да си стоя там и да наблюдавам разкъсването ти, така ли? Млъкни, Ник, и започвай да плуваш!

Акулата се върна, като този път се озова по-близо до Алън. Той разтревожено огледа чудовището и здраво стисна дръжката на ножа.

— Махай се, Ник, дявол да те вземе! — кресна той през рамо.

— Ами ти! — започна да спори тя. Знаеше, че е прав, но бе неспособна да го изостави.

— И какво, по дяволите, можеш да направиш! Ако любезно се разкараш оттук и аз бих могъл да направя същото! Не е време да се правиш на герой!

С бясна скорост, продиктувана от страха, тя се понесе към брега. Като се добра до брега, тя с облекчение видя, че Алън беше все още жив и само на петдесет ярда от брега. От бавните му, премерени движения и от начина, по който се взираше във водата тя разбра, че акулата все още го следва. Очите ѝ отчаяно огледаха пустия бряг. Като полудяла търсеше нещо, с което да може да помогне на Алън, но уви.

Алън продължаваше да плува. Очите му не се откъсваха за повече от секунда от сивото тяло, което толкова тихо и изнервящо го следваше. Акулата не беше голяма. Ножът, който стискаше в ръката си, както и приближаващия бряг, му носеха известно успокоение. Алън познаваше акулите и действията на тази не можеха да го заблудят. Сега тя плуваше паралелно с него от лявата му страна. Веднъж или два пъти внезапно беше променяла посоката, плувайки директно под тялото му.

Бяха близо до брега и Никол сама можеше да види чудовището. „О, господи — помисли си с болка тя, — спаси го! Той ме спаси — не позволявай да умре! Моля те!“ Тя пристъпи, готова да се хвърли във водата, но си помисли, че с това можеше да навреди на Алън и замръзна на мястото си. Акулата още веднъж се гмурна под него. После, обръщайки се с едно единствено движение, животното предприе смъртоносната си атака.

Алън усети нападението и острието в ръката му му се стори нищожна защита срещу остриите зъби в зиналата паст на нападателя.

Акулата се хвърли с главозамайваща скорост срещу Алън. Той успя да запази самообладание. После, когато от разтворената бездна го делеше само секунда, Алън се изви настрани. Беше стиснал ножа с двете си ръце, насочен към опашката. С мълниеносно движение го заби в стомаха ѝ и акулата, изхвърлила се над повърхността, помогна на острието да разпори корема ѝ. Алън се осмели да хвърли един поглед и видя раненото чудовище да плува към открито море. После заплува към брега с бързина, която беше неописуема. Там се сблъска с приветстващите го обятия на Никол.

Те стояха прегърнати известно време, разтърсени до дъното на душите си.

— О, господи, Алън! Толкова се страхувах! — промълви Никол с все още бледо лице.

Алън се усмихна, като едва успяваше да си поеме дъх.

— Аз също бях малко неспокоен!

Тогава Никол взе да се смее със смях, който граничеше с истерия. По-късно и двамата, легнали на пясъка, се смееха. Радваха се на факта, че са живи. Никол първа се свести и тихо произнесе.

— Дължа ти живота си, Алън. Как изобщо бих могла да ти се отплатя?

Цяла секунда сините очи оглеждаха лицето ѝ, стройното тяло, примамливите извивки, видни под мокрите дрехи. Той се усмихна и каза:

— Глупости, млади Ник! Но не мисля, че ще плуваме повече на това място.

Никол потръпна и огледа спокойните води на лагуната.

— Не! Разбира се, че няма!

Той с обич разроши мократа ѝ коса.

— Хайде да вървим! Забрави това и помни само, че следващият път не трябва да плуваш толкова далеч.

Тя се усмихна и кимна.

— Това ще ми бъде като обеща на ухото за дълго време.

Облякоха се бързо, без да говорят повече, но Никол знаеше, че винаги остава длъжница на Алън. Благодарение на него беше жива сега. Това, което той направи беше нещо изключително храбро и тя никога нямаше да го забрави. Никога!

ВТОРА ГЛАВА

„Ла Бел Гарс“ беше почти изоставена, когато малко по-късно се качиха на борда ѝ. Сега косата на Никол беше гладко вчесана и стегната в опашка. Чертите ѝ бяха изопнати, изострени. Носеше евтини широки панталони и риза. Приличаше на висок, строен, петнадесетгодишен младеж.

Няколко мъже хвърляха зарове. Тя лесно разпозна главата с цвят на пясък, принадлежаща на Джейк. Не беше привлекателна личност и Никол реши, че нарочно се правеше да изглежда незначителен. Джейк задаваше много въпроси, помисли си Никол. Тя не можеше да се отърве от мисълта, че и той като Алън криеше нещо. После отхвърли съмненията си и бързо закрачи към помещенията на капитана.

— О, здравейте, мистър Хигинс — весело каза тя на помощник-капитана, наведен над разтворената върху една от дългите маси в стаята карта.

— Добро утро, Ник. Капитана ли търсиш?

Никол харесваше мистър Хигинс. Кафявите му, приличащи на копчета очи бяха винаги весели и изглежда той също хранеше топли чувства към нея. Неведнъж беше прикривал от острия поглед на капитана дребните ѝ прегрешения.

— Не, не съвсем. Мислех си, че трябва да докладвам за завръщането си на кораба. Нямахме ме цяла сутрин — призна тя с виновна усмивка.

— Е, капитанът отиде на визита. — На набръчканото му лице се появи хитра усмивка и той измърмори. — А ние знаем на кого прави визита, нали?

— Луис Хантлей — рязко каза Никол, чудейки се защо новината я потисна.

Хигинс кимна с блеснали очи.

— Ах, да. Ако капитанът не внимава, дните в морето скоро могат да свършат.

— Аз май не мисля така — неочаквано провлече думите дълбок, ленив глас, идващ откъм входа.

Никол усети кехлибарено-златистия поглед на капитана. Сърцето ѝ подскочи. Напоследък това ѝ се случваше често. Тя негодуваше срещу безсрамната му мъжественост, бликаща от тялото му. Кожата му, често излагана на слънце, беше придобила тъмнобронзов оттенък. Гърдите му бяха широки, с добре очертани мускули и бяха покрити с фини, черни косъмчета. Краката му бяха дълги и тънки като всичко останало у него и той напомняше на Никол за лъскава, дива, кафява пантера, чиито златисти очи проблясват подигравателно под гъсти, черни мигли. Очевидно той току-що беше плувал в морето. От тялото му се стичаха капчици солена вода, които канеха по дървения под на палубата. Без да обръща внимание на присъстващите в стаята той небрежно свали хавлията. Никол бързо отвърна очи от него.

Хигинс видя инстинктивното ѝ движение и в очите му се четеше въпрос. Никол му отправи хилава усмивка. След минута, все още учуден от свенливостта ѝ, той се зае с картата си. Преди да успее да избяга от безпокоящото я присъствие на капитана, гласът му я възпря.

— Ник, къде, по дяволите, си сложил черните бричове, които купих от Бостън по време на предишното ни пътуване?

Тя въздъхна примирено и знаейки, че часовете на свобода са приключили, неохотно влезе в личните помещения на Сейбър.

Сейбър, все още гол стоеше пред дъбова ракла с едно отворено чекмедже и ровеше из съдържанието му. За момент Ник бе пленена от безусловната красота на това позлатено от слънцето, здраво мъжко тяло. Той беше висок над шест фута Аполон, с перфектни пропорции от добре оформената му, чернокоса глава, до петите на аристократично тесните му стъпала. Тя отчаяно желаше да може да гледа голотата му, почти езическата му красота със същото безразличие, с което гледаше всеки друг член на екипажа. Но не можеше. Сейбър я разстройваше, караше я несъзнателно да усеща прикритата си женственост. Напоследък тези нахлуващи у нея чувства бяха нараснали до такава степен, че превръщаха обикновено уверените ѝ движения в несръчни.

И този път не беше по-различно. Щом Сейбър се обърна и я изгледа нетърпеливо, тя прекоси стаята и се спъна в малка, дървена табуретка. Бързите действия на Сейбър, който скочи и я улови за раменете, я спасиха от плъосване на пода пред него.

— Спокойно, младежо. Това, че бързам, не значи, че очаквам да паднеш в краката ми — ухили се той. Зъбите му изглеждаха много

равни и бели на фона на черната брада.

Никол отново бе завладяна от онова нежелано усещане, което я оставяше без дъх. Толкова силно съзнаваше присъствието на голото му тяло, на топлата му, ухаеща на море близост, че в един ужасяващ миг си помисли, че ще се разтопи в ръцете му. Но тя потисна една въздишка и бързо се свести. Мозъкът ѝ бучеше и ѝ повтаряше — помни, че той те смята за момче!

Тя се дръпна от ръцете му и измърмори.

— Тези бричове са тук в морската ракла, точно където ми казахте да ги поставя.

— О, така ли съм направил — той ѝ отвърна доста безгрижно, но между извитите, черни вежди се появи бръчица на озадачение. — Нещо не е наред ли, Ник? — неочаквано попита той.

Тя бързо си събра акъла и измрънка.

— Не. Просто при това пътуване още не мога да свикна с люшкането на кораба. — Когато той я освободи, оглеждайки я внимателно с присвити очи, тя въздъхна с облекчение.

Нямаше да бъде толкова спокойна обаче, ако знаеше, че озадаченият му поглед я проследи, докато излезе от каютата. Какво, по дяволите, му става на това момче, помисли си Сейбър. Ник беше толкова пъргав преди, а сега не приличаше на себе си. Сейбър беше абсолютно сигурен, че иска да знае причината. Реши, че ще е най-добре да попита Хигинс. Хигинс изглежда знаеше всичко, което ставаше с екипажа му. И като си припомни годините, прекарани заедно с него, той се усмихна.

Бяха приятели от момента, в който по-възрастният мъж бе взел под закрила объркания младеж, захвърлен в прегръдката на британския кралски флот. Онези първи месеци бяха ад, дори при покровителството на Хигинс. По гърба му личаха белезите от онези времена, когато Хигинс, самият той престъпник, обвинен в подправяне на документи, не можеше да предпази буйния си, млад приятел от страданието. Сейбър често си мислеше, че би полудял, ако не беше Хигинс. Хигинс също беше възмутен от бруталната система и когато Сейбър избяга от кораба, той го придружи. Ролите им изведнъж се смениха, Сейбър беше водачът, а Хигинс го следваше. Сейбър се доверяваше единствено на Хигинс и на един бивш роб на име Сандерсън.

Сейбър и Хигинс попаднаха на него малко след бягството си. Той беше изложен на пазара в Ню Орлианс. Гледката, която представляваше това могъщо тяло, носещо с гордост веригите, направи силно впечатление на Сейбър, спомнил си оковите, от които бе избягал. Двамата мъже дадоха всичките си средства, за да го откупят.

Когато си тръгнаха от робския пазар представляваха странно трио — дребен, приличащ на гном мъж, висок, широкоплещест младеж и сърдит, строен негър. Стъпките им ги отведоха до ковачницата на братята Лафит и там Сейбър настоя да свалят веригите от негъра. След като това стана той постави в ръцете на смаяния човек документите за покупката и последната си златна монета. Каза му, че е свободен. В онзи миг Сейбър спечели роб за цял живот.

Сейбър с усмивка се изтръгна от миналото и влезе в корабната канцелария. Хигинс беше все още там, замислен върху последната сцена с Ник. Сейбър попита:

— Хигинс, забелязал ли си, че напоследък с Ник става нещо странно? Момчето ме гледа като че ли съм чудовище и не мога да си обясня защо.

Хигинс се поколеба, преди да му отговори. Най-накрая каза:

— Не мога да кажа, че не съм. Мисля, че момчето просто израства и е малко обидено, че е само един прислужник. Може би Ник има амбиции.

Сейбър изсумтя.

— Съмнявам се. Или се държи много нахално с мен или върви с рогата напред. Но може и да си прав. Трябва да помисля за бъдещето му.

Никол щеше да бъде ужасена, ако знаеше, че капитанът се е загрижил за бъдещето ѝ, но за щастие тя не знаеше за този разговор. Тя се зае с ежедневните си задължения, като че нищо не се беше случило. Нощем, когато лежеше върху хамака си в съзнанието ѝ нахлуваха мисли за капитана и тя го прокллинаше. Дори, когато не беше наоколо той притежаваше силата да я тормози.

Няколко дни по-късно, когато лежеше на топлия пясък на друго, изолирано заливче, тези мисли я обзеха отново.

До неотдавна изобщо не се замисляше върху отношенията им със Сейбър. Той просто присъстваше на общия фон. Като се върна

мислено в миналото тя си призна, че през първите години от живота си на „Ла Бел Гарс“ го обожаваше. Той ѝ се струваше богоподобно същество, накарало и най-смелите ѝ сънища да се сбъднат. Беше я измъкнал от семейство Маркъм, беше изпълнил живота ѝ с вълнение. След започването на войната с Англия тя започна да се пита за чувствата си.

Странно беше, внезапно си помисли тя, че през петте години, откакто бяха заедно той никога не прояви любопитство относно младия си прислужник и секретар. Никога не се беше поинтересувал, защо тя толкова отчаяно искаше да отиде в морето, не я попита дори дали има семейство.

Предполагаше, че отчасти това се дължеше на факта, че никой не задава въпроси на индивидите с мрачни лица и твърди погледи, плаващи на каперските и пиратските кораби. Неписано правило беше никой, дори и капитанът да не нарушава анонимността на хората, желаещи да плават в морето. Сейбър никога не ѝ обръщаше внимание, освен за да провери дали е изпълнила нарежданията му. Никога не се бе държал ненужно жестоко, въпреки че беше взискателен господар. Тя никога не си задаваше въпроси за отношенията на кораба, нито за начина, по който той управляваше „Ла Бел Гарс“. Понякога, за свое объркване, откриваше, че Сейбър заслужава възхищение. Но това беше преди, помисли си мрачно тя, преди той да покаже абсолютното си студенокръвие.

Това се случи точно преди три месеца. Един член на екипажа, младеж на не повече от осемнадесет, тайно бе качил жена на борда. Жената беше проститутка, една от многото, които обикаляха пристанищата. Младежът беше толкова заслепен, че пристъпи едно от основните правила на кораба — никакви жени на борда в открито море. Бяха на два дни път от Франция, когато проститутката бе открита. Наказанието беше сурово — тридесет камшика пред екипажа и карцер до края на пътуването.

Тя беше напълно съгласна с факта, че е необходима желязна ръка. Но отношението към жената беше това, което я накара да се поболее.

След като приключиха с момчето, студеният поглед на Сейбър се беше спрял на жената. Той я гледа дълго време, мислейки какво да прави с нея. После очите му се присвиха, когато тя, погрешно разбрала

интереса му хвърли подканящ поглед. Наблюдавайки я с бизизразно лице, той каза тихо: *„Отведете я долу и нека екипажът се ползва от услугите на присъстващата проститутка по време на това пътуване!“*

Очите на жената се бяха разширили от шока. Тогава Никол реши, че Сейбър е хладнокръвен, брутален, безчувствен звяр!

Сърцето ѝ страдаше, заради съдбата на уличницата. Нито една жена, помисли си тя, дори и жена от улицата, не би трябвало да бъде принуждавана да задоволява непрекъснато нуждите на целия екипаж на „Ла Бел Гарс“.

Припомнила си инцидента с всичките му подробности, тя се размърда неспокойно на плажа. Случилото се продължаваше да я потиска, създавайки ѝ някакво усещане за празнота в стомаха. Мъжете са такива диваци, помисли си тя с отвращение. После пълните ѝ устни бавно се извиха в усмивка — не, не всички мъже, не и Алън.

Мисълта за Алън разведри настроението ѝ. Алън беше този, който намекна на Сейбър, че не беше много разумно Ник да наблюдава всичко, което става в капитанската каюта. Несъмнено припомняйки си многобройните случаи, в които бе забавлявал в стаята си дами с не много морален характер, докато Ник спеше в ъгъла си, устата на Сейбър се беше извила в ленива усмивка. Тогава беше наредил на Алън да намери нещо наблизо за момчето. Вследствие на това Никол стана гордият собственик на малък шкаф, намиращ се до вратата на капитанската каюта.

Наистина беше шкаф, но Алън нареди на корабния дърводелец да направи известни подобрения. И така Никол вече притежаваше малка стаичка, която събираше хамака ѝ и една тапицирана с кожа ракла, приютила личните ѝ вещи. Месеците минаваха и тя често изразяваше благодарността си, че Сейбър бе приел предложението на Алън.

Слънцето започна да става прекалено горещо, за да продължава да лежи неподвижно на пясъка. Никол се изправи и бавно закрачи към края на брега. Страхът от акулите я беше напуснал и тя продължи да върви, докато водата стигна до кръста ѝ. После заплува сред примамливата синева. Продължи да плува, докато се почувства уморена и лениво се отпрати към плитчините. Като си мислеше, че никой не я наблюдава, тя беше толкова естествена и безгрижна,

колкото могат да бъдат само младите. Изправи се засмяна, вдигайки лице за целувката на слънцето. Синьо-зелените води се въртяха около стройните ѝ бедра като великолепна одежда от бляскав сатен. Но Никол не беше сама.

Мъжът, който стоеше омагьосан от гледката беше скрит от сочната зеленина на тропическата гора. Той не помръдваше и не издаваше нито звук. Озадачен и смаян, той можеше само да се взира в смеещото се момиче във водата, да се наслаждава на тъмнокестенявите ѝ коси, покриващи раменете ѝ като самурено наметало.

Никол бе израснала и бе станала високо, стройно момиче. Беше с изящна конструкция, красиво заоблени рамене и висока, горда, щръкнала гръд — не похотлива, но все пак много женствена. Оглеждайки тънката талия и изящно заоблени бедра, наблюдателят се чудеше саркастично как някой би могъл да бъде в неведение за истинския ѝ пол! И, когато тя излезе на брега, с дълги, гъвкави крака, проблясващи в мокрозлатисто на слънцето, дъхът му спря от великолепието на издължената ѝ красота. Гладката кожа с прасковен цвят беше безупречна, а пълните ѝ, знойни устни събуждаха желанието му да я грабне в прегръдките си и да опита съблазнителния им вкус. Тъкмо пое напред, когато един звук, идващ от лявата му страна го накара да спре. Веднага разпозна мъжа, който излезе на плажа.

— Мътните да те вземат, Ник! Колко пъти трябва да те предупреждавам? Някой може да мине оттук и да те види!

Изненадана, Никол вдигна тревожен поглед, но като видя кой е, се усмихна.

— О, Алън, вдигаш прекалено много пара. Корабът е на другия край на острова и мъжете никога не напускат града. Прекалено заети са с рома и проститутките. Защо, за бога, ще идват толкова далече?

— Не разчитай на това! Някой може да го направи и тогава наистина здраво ще загазим. Непрекъснато ти повтарям, когато ходиш да се къпеш да ме уведомяваш, за да мога да те пазя.

Без изобщо да се притеснява от голотата си Никол направи гримаса и изръмжа.

— Мисля, че се безпокоиш прекалено много.

Алън възмутено поклати глава.

— Не мисля, че ти си наясно с риска, който поемаме. Облечи си някакви дрехи!

Никол добродушно обу дългите, памучни панталони и без да губи време да овързва гърдите си, навлече грубата бяла, ленена риза. — Ето, доволен ли си? — предизвика го тя.

На лицето му с тъмен тен се появи усмивка и с блеснали, сини очи той се засмя.

— Да, доволен съм. Но мисля, че съм мъж и те предпочитам в предния вариант. Ела тук сега и ме остави да оправя тази твоя оплетена грива!

Никол послушно се приближи до него. Той се настани удобно върху една издадена част от скалата, заобикаляща залива. Накара я да коленичи пред него и се зае с косата ѝ. После немилостиво я издърпа на гърба ѝ и я стегна в опашка. След като свърши, той се изправи и протегна ръка, за да ѝ помогне да се вдигне на крака. Като се вгледа в тези огромни, приличащи на топази очи, чиято тъмнина се подсилваше от гъстите, черни ресници и златист тен, Алън притеснено се зачуди колко ли дълго щеше да продължи този маскарад. Устата ѝ беше прекалено чувствителна и пълна, за да принадлежи на мъж; носът ѝ, със своята чиста линия, нарушена съвсем слабо в края, където леко се вирваше нагоре, също беше чисто женствен.

Фактът, че изглеждаше с около три години по-млада от възрастта си, помагаше в значителна степен. Алън си помисли, че един изтънчен младеж на петнадесет би могъл да прилича на Никол. Усмихна ѝ се, но не можа да се въздържа и попита сериозно.

— Никол, колко дълго мислиш да носиш тази дегизировка? Рано или късно трябва да сложиш край на това. Нали нямаш намерение да се превърнеш в стара мома?

Никол повдигна едното си рамо и извърна очи от настоящия поглед на Алън. Докато се взираше в океана, примижала на слънцето, тя бавно заговори.

— Ако направя както ти искаш и се върна в Англия, няма да постигна нищо друго, освен да понеса отложената си с пет години присъда. Семейство Маркъм ще продължат да контролират както личността ми, така и парите ми. Имам две възможности — да чакам, докато навърша двадесет и една години или да се омъжа. — Тя се обърна към него и закачливо го попита:

— Ще се ожениш ли за мене, Алън?

Алън безпомощно я гледаше, изгубил ума и дума. Никол, като видя изражението му, се заля от смях.

— Виждаш ли — нямам друг избор, освен да чакам да навърша необходимата възраст.

Алън се опита да обясни, но се улови, че заеква пред развеселените очи на Никол. Самоувереността ѝ често го притесняваше. Тя не притежаваше нито капчица женски подход. Мислеше ясно и практично като мъж и понякога Алън отчаяно се чудеше дали съзнаваше, че беше жена. Той не беше влюбен в нея, но наистина много я обичаше. Отнасяше се с нея като с по-малък брат и дори на него понякога му беше трудно да си припомни, че разговаря с жена. Но в случаи като сегашния, той беше изключително наясно, че Никол беше жена, при това млада жена с добро потекло, със семейство в Англия, което сигурно се чудеше каква е съдбата ѝ.

Никол не се преструваше. Беше пряма и всички женски капризи и превземки ѝ бяха чужди. Той се усмихна при мисълта за това, какъв ефект би имала първата ѝ поява в лондонското висше общество. Щеше да ги смае с цветистите си моряшки изрази и псувни, научени през петте години живот в морето. Алън я прегърна през раменете и я поведе по пътеката, минаваща през гората.

— Млада госпожице, знаеш, че щях да се оженя за тебе, но много се страхувам, че ще ме поведеш в такъв лудешки танц, че ще отида в гроба много преди да съм го планирал.

— Бих искала да можеше да се ожениш за мен, Алън — бавно каза Никол. — Сигурен ли си, че не можеш да го направиш? В крайна сметка ние се разбираме възхитително и знам, че ти можеш да се справиш със семейство Маркъм.

Алън само поклати глава на подмамващата нотка в гласа ѝ.

— Никол, Никол, какво необикновено момиче си ти! Не си ли мечтаеш да се влюбиш?

Учудването я накара да се спре и да се втренчи в него.

— Но аз те обичам! Обичам те повече от всеки друг на този свят! — запротестира тя.

Алън нежно ѝ каза.

— Това е друг вид любов, Никол. Някой ден ще разбереш какво съм имал предвид. Ще бъдеш наясно, че това, което изпитваш към мене не е достатъчно.

Алън лекичко я перна по носа.

— Не се тревожи за това — нежно ѝ каза той. — Забрави го! Скоро ще разбереш за какво говоря, веднага, след като те облека в подходящи дрехи.

Склонна да спори Никол отвори уста, но Алън решително я избута напред и тя неохотно тръгна по пътеката.

— Хайде, млади Ник, имам изненада за тебе. Надявам се да ти хареса.

Те бавно се изгубиха от погледа на наблюдаващия ги и след няколко минути мъжът излезе от прикритието на зеленината. Въпреки, че не бе успял да чуе разговорът им на брега, той внимателно бе наблюдавал интимното им държание. Изваяните му устни се разтеглиха в неприятна усмивка, като си помисли мрачно, че младият Ник не беше единственият, който получаваше изненади!

ТРЕТА ГЛАВА

Никол и Алън, в пълно неведение, че са били наблюдавани, продължиха да вървят по тясната, прашна пътечка през избуялата, тропическа зеленина. Стигнаха до мястото, където гората свършваше и се появяваха видими следи от човешко присъствие. Те пресякоха полето и стигнаха до малка, едноетажна, варосана къща.

Къщата принадлежеше на шотландеца Идън Макалистър. Алън се беше запознал с него по същото време, когато Сейбър бе открил прелестите на Луис Хантлей, единственото дете на работодателя на Макалистър. И докато Сейбър лениво ухажваше Луис между Алън и Макалистър се зароди дълбоко приятелство. В следствие на това щом „Ла Бел Гарс“ пристигнеше на Бермудите и Алън се освободеше от задълженията си на борда на кораба, той прекарваше времето си с Макалистър, в повечето случаи заедно с Никол.

На хитрия шотландец не му трябваше много време, за да разгадае тайната, която Никол и Алън се опитваха да опазят. Но щом като хубавото момиче искаше да се прави на момче, на него какво му влизаше в работата.

Но за разлика от него Марта, жена му, дребничка и миловидна квартиеронка, а също така и камериерка на Луис не беше на същото мнение. За нея това беше неприлично. Въпреки неодобрението си Марта притежаваше добро сърце и тайно се възхищаваше на хладната дързост на Никол. Когато Алън се обърна към нея за помощ, тя беше повече от благосклонна да се включи в плана му.

Като влязоха в къщата Никол любопитно огледа хладната стая, търсейки нещото, което би могло да бъде изненадата на Алън. Но къщата, с лъснатите си, дървени подове и бели стени, си беше същата.

Марта, облечена в снежнобяла рокля се вдигна от тръстиковия стол и окуражаващо се усмихна на Никол. Идън, здраво стиснал със зъби вечно присъстващата си лула, се засмя.

— Мили боже, девойче, тези двамата ще ти вземат ума с всичките им разкошотии.

Никол изненадано огледа Марта и Алън.

— Ти да млъкнеш! Мис Никол, елате с мен и не му обръщайте внимание — каза стопанката.

Никол се огледа разтревожено. Приличаше на животно, надушило опасност. Алън ѝ се усмихна доста неспокойно и нежно я побутна.

— Върви с Марта, Ник! Тя няма да ти стори нищо лошо.

Марта, която нямаше търпение да се заеме с трансформацията, сграбчи ръката на Никол и я въведе в малка спалня. Като затвори вратата под носовите на развеселените мъже, тя се зае със задачата си.

Никол застана сковано в средата на стаята и впери поглед в медната вана, напълнена с ароматизирана вода. Гледаше я както би гледала скорпион. Върху леглото беше поставена рокля от масленожълт муселин и смаяна все повече и повече тя огледа четките, гребените и бог знае още какви кутийки, наредени на тоалетната масичка. Тя преглътна и отстъпи назад, но Марта ѝ каза ласкаво:

— Хайде, мис Никол, не желаете ли да видите на какво е способна Марта? Това е само за наше собствено удоволствие. Освен това, не желаете ли да се изкъпете в топла, мека дъждовна вода, вместо в противното море?

Никол предпазливо се приближи до ваната и потопи ръка във водата. Наистина беше мека и доста приятна. Тя не искаше да развали изненадата на Алън и Марта и се предаде. Без всякакъв ентусиазъм се остави жената да я настани във ваната. За свое учудване намери банята много приятна. Хареса ѝ лавандуловото ухание на сапуна, който Марта използваше с такова умение. След като банята приключи Никол установи, че ѝ е много приятно. Отпусна се и едва не заспа, докато Марта четкаше и изсушаваше дългите кестеняви коси. Квартеронката вдигна високо на тила блестящите кичури и ги подреди в прическа. След като я напудри обилно, тя подмами Никол да облече ефирна шемизета, преди да навлече през главата ѝ красивата рокля. Роклята беше много модерна, но разбира се Никол не знаеше това. По някаква случайност дрехата бе включена в поръчката на Луис преди няколко месеца.

Леко замаяна Никол се втренчи в собственото си отражение в огледалото. Не можеше да повярва, че това царствено създание беше самата тя. Роклята беше с ниско деколте, оставаше раменете открити и едва прикриваше високата ѝ гръд. Под гърдите ѝ беше вързана зелена,

сатенена панделка. Останалата част от роклята падаше на меки дипли чак до краката ѝ — босите ѝ крака. Но тя изобщо не се замисли върху липсата на обувки. Развълнувана като дете, каквото си беше, тя нахълта в стаята, където Алън и Идън, удобно настанени, обсъждаха последните събития от войната на мистър Медисън.

И двамата мъже вдигнаха погледи. Израженията на лицата им бяха доказателство за уменията на Марта. Дори и в най-смелите си сънища Алън не си беше представял Никол толкова красива. Той я гледаше така, като че ли я виждаше за първи път. „Тя е истинска красавица“ — помисли си той. Погледът му обхода блестящите тъмни къдри, преди да се спусне към високото чело и изненадващо черни вежди, засенчени от гъсти ресници. Марта бе сложила дискретен грим върху това възхитително лице и Алън аплодира сръчността ѝ, но в блясъка на топазените очи нямаше нищо изкуствено. Никол затанцува из стаята, после извика:

— Вижте ме! Не съм ли огромна! Мислите ли, че съм хубава? — Сведе поглед и попита закачливо: — Кажи ми, Алън, хубава ли съм като жените при мадам Мария, които вие със Сейбър посещавате?

Тъй като публичният дом на мадам Мария беше добре известен в Ню Орлианс, Алън гледаше навсякъде, но не и в ядосаните очи на Марта. Той с неудобство прочисти гърлото си и я сгълча.

— Ник, ти не трябва да бъдеш сравнявана с тях и освен това младите дами не говорят подобни неща.

— Но аз не съм млада дама и не познавам други жени — призна тя и дяволито добави, — освен Марта.

Алън се разкъсваше между желанието да се разсмее и да ѝ издърпа ушите. Като реши, че забавлението е най-правилният изход той каза:

— Е, да се надяваме, че ще можем да направим нещо за това, че не си млада дама!

Алън видя бунтовническия израз на лицето на Никол, затова вдигна ръка и изкомандва.

— Изслушай ме, Ник!

— Защо не ме оставиш на мира? И така ми е добре, пък и не ти е работа какво правя аз — отговори му тя с много неподходящо за млада дама изсумтяване.

Без да обръща внимание на ядните ѝ думи, Алън се настани срещу нея, взе едната ѝ ръка и заговори:

— Изслушай ме! Това, което ти предлагам няма да ти навреди. Дори си мисля, че ще ти помогне. Рано или късно трябва да се научиш да бъдеш момиче и дама, също така. Ние с Марта имаме намерение да ти помогнем да си спомниш как се прави това. Ако някога пак заемеш мястото си в обществото, не можеш да го направиш като се обличаш в мъжки дрехи и псуваш като моряк. Помисли върху това.

Никол стисна устни и издърпа ръката си от неговата. Искаше ѝ се да избяга от стаята и да съдере роклята. Истината в думите му беше очевидна. Никол не се беше замисляла за евентуалното си завръщане в наследствените си имения. Това беше нещо, което щеше да се случи в далечното бъдеще. Просто очакваше деня, в който щеше да се върне, да изгони семейство Маркъм и да заживее щастливо. Тя размисли и каза:

— Какво точно искаш да направиш?

— Марта и аз решихме, че сигурно ще ти хареса да се отнасяме с тебе като с млада дама. Със сигурност не губиш нищо.

Тя погледна Идън и Марта, после Алън. На лицата им беше изписана загриженост. Неохотно реши да се съгласи, щом това означаваше толкова много за тях.

По време на вечерята тя откри, че се чувства отлично. Алън беше очарователен, правеше ѝ комплименти и я караше да се изчервява. Единственото нещо, което не хареса беше, че и тримата ѝ правеха забележка за езика и поведението ѝ.

Алън беше доволен от вечерта, но го запази за себе си. Тя трябваше да извърви дълъг път, преди отново да има желание да заживее във висшето общество. Тази вечер беше направена първата крачка. Беше ѝ показано, че има друг начин на живот.

Никол с нежелание се раздели с роклята си. Но като си представи как щеше да се разяри капитан Сейбър, ако я види така натруфена и с вдигната коса, се разтревожи.

Тази вечер у нея се събудиха стари спомени. Никога не се беше замисляла за предишния си живот, за охолния живот на Никол Ашфорд. Припомни си красивата си майка, облечена в разкошни рокли, облежната на ръката на своя съпруг. Представи си баща си в коприна, слизащ по извитото, дъбово стълбище, за да посрещне

гостите си. Представи си разкошния си дом, обсипаната с дърворезба врата на столовата, дългата маса от махагон, скрита под белоснежна покривка, кристалът и среброто, които проблясваха на светлината на свещите. Колко отдавна беше всичко това, а спомените бяха толкова ясни.

Никол направи опит да заспи, но напразно. Умът ѝ беше претоварен и за първи път малкото помещение я потискаше. Триста дяволи! Защо му трябваше на Алън да се намесва? Неспокойствието ѝ изцяло се дължеше на него. Ако просто я оставеше на мира, щеше сама да се справи.

Но какво трябваше да направи? Освен дрехите на гърба си май не притежаваше нищо друго. Делът ѝ от плячката през последните години беше минимален и тя не беше спестила нищо. Просто си живееше ден за ден.

Изведнъж разбра, че завръщането ѝ в Англия щеше да бъде свързано с много трудности. Хрумна ѝ нещо, което още повече сломи духа ѝ. Не беше възможно просто така да застане на прага на фамилната си къща. При всички положения щеше да се наложи да докаже самоличността си и щеше да се наложи да преживее някак, докато претенциите ѝ бъдат приети от закона. Мисълта, че никой нямаше да ѝ повярва, я накара да стисне устни. Тя беше Никол Ашфорд и щеше да си върне богатството... но как?

Тя продължи да се върти неспокойно на хамака. Проклет да е Алън! Защо не я остави на мира? Та тя беше щастлива. Поне така си мислеше.

Стана доста късно. Никол повече не желаше да мисли за това. Беше уморена и леко замаяна от малкото вино, което беше изпила на вечеря.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Никол начумерено се взираше в Сейбър. Откакто бяха напуснали Бермудите ѝ се струваше, че той преминаваше всякакви граници в стремежа си да я дразни. Непрекъснато я държеше на крак, караше я да се втурва ту към един, ту към друг предмет, които му трябваха на момента. Когато не вършеше тези безполезни неща я държеше като закована за стола, нареждайки ѝ да преписва със старателната си ръка и красив почерк списъците на товарите, качени на кораба през изтеклата година. Никол не виждаше смисъл в тази работа и подозираше, че целта му е да я държи под око. Но това, което наистина я дразнеше бяха безобразните му маниери. Той изпитваше удоволствие от умишленото сътворяване на хаос. После, вместо да я остави на спокойствие да оправи бъркотията той се облягаше на вратата и критично наблюдаваше работата ѝ. Същото беше и този път: Никол хапеше устни и се стараеше да не обръща внимание на предизвикателството в очите му.

— Това ли е всичко, сър? — вдървено попита тя.

— Хм. Предполагам, че засега е достатъчно.

Никол доволна, че ще избяга от все по-обезпокоителното му присъствие, направи няколко крачки, но той продължи да стои на прага. Тя спря съвсем близо до него леко обезпокоена. В златистите очи имаше странен блясък. Не ѝ харесваше начинът, по който я гледаха същите тези очи.

— Мога ли да мина, сър? Или има още нещо, което бихте искали? — попита тя нервно.

Сейбър бавно се изправи. Високата му фигура изпълни входа. Блестящата му, чернокоса глава почти докосваше горната част на дървената рамка на вратата.

— На колко години си, Ник? — безцеремонно попита той.

Топазените очи се разшириха от изненада и тя запелтечи.

— Осем... петнадесет!

През лицето му премина неприятна усмивка.

— Петнадесет, мmmm. Не си ли попрестарал за каютен прислужник, а?

Обхваната от моментна изненада Никол разтревожено наблюдаваше как той минава покрай нея и се отправя към подредените върху бюрото му гарафи с напитки. След като си наля доволно голямо количество тъмен ямайски ром той се обърна и полуседнал на бюрото, с дълъг крак, люлеещ се безцелно над пода се втренчи в нея. Тя го погледна и някакъв непознат трепет изпълни цялата ѝ същност. Той беше едно от най-мъжествените същества, които някога бе виждала. И точно сега, с бялата риза, отворена почти до талията, разкриваща мускулестите гърди, със стройните и дълги крака, обути в черни, прилепнали бричове той накара Никол с неудобство да усети присъствието му като мъж — мъж, привличащ по изключителен начин противоположния пол! В мислите ѝ нахлуха спомени за времето, което бе прекарал с други жени. Ядосана на себе си тя го изгледа намръщено.

— Искате да кажете, че повече не се нуждаете от услугите ми, така ли... сър? — запита враждебно.

— Нима съм казал такова нещо? — провлечено изрече той, като неприятната усмивка още веднъж изкриви устните му. После добави стегнато: — Ник, ако се вслушваше в думите ми със същата готовност, с която вършиш всичко, което ти каже Алън, нещата между нас щяха да вървят много по-леко. Но да оставим това, просто отбелязах, че петнадесет години са много за задълженията, които изпълняваш. Може би трябва да те изпратя при корабния дърводелец или пък вероятно ще те заинтересува работата като помощник на оръдието. Ще ти хареса ли това?

Имаше времена, когато страстно желаете това, но сега беше ужасена. Не можеше да продължава с маскарада си в близост до екипажа. Още в първия миг, в който нямаше да може да се справи със задача, изискваща единствено мускулите на мъж щеше да бъде разкрита. Уверена, тя войнствено вирна брадичка и каза нахално:

— Това би ми харесало най-много от всичко. Нямам нищо против да се обучавам за помощник при оръдието.

При смелите ѝ думи и предизвикателен тон устните на капитана се стегнаха неодобрително. Като трясна чашата си на масата, той отговори кисело:

— Както и да е, забрави това. След пет години установявам, че съм свикнал с твоята безочлива експедитивност.

Ядосана от факта, че се опитва да я сплаши, тя постави ръце на стройните си бедра и го срязва.

— Вие бяхте този, който започна темата. Аз просто си изпълнявам задълженията!

— Внимавай, Ник — тихо каза той. — Не ме принуждавай да стигам твърде далече и да се отнасям с тебе така, както заслужавах.

Заплахата, която се криеше в гласа му я накара да дойде на себе си. Тя сведе очи от неговите и каза с безизразно лице.

— Простете, сър. Ако ме извините ще продължа да работя над списъците с товарите.

Списъците, над които работеше си стояха разпръснати върху бюрото. Тя придърпа един тежък дъбов стол и седна сковано да пише. Откри, че са ѝ нужни невероятни усилия да се концентрира, защото Сейбър беше наблизо. Стройната му, мъжествена фигура и силата на дългите му крайници отвлечаха вниманието ѝ. С бялото на очите си наблюдаваше как една, загоряла от слънцето ръка безцелно си играе с някаква връв, Страшно много ѝ се прииска той да си тръгне. Знаеше, че я наблюдава, знаеше, че се взира в наведената ѝ глава. Чувстваше го и мускулите на шията ѝ се стягаха. Още по-лошо, когато протегна ръката си за лист хартия забеляза как трепери.

— Отпусни се, Ник. Знаеш, че не хапя. — Той очевидно се забавляваше и Никол заскърца със зъби. После, още веднъж забравила за ролята, която играеше и подведена от пламналата си глава тя му хвърли унищожителен поглед.

Той се усмихна в отговор с подигравателен блясък в златистокехлибарените очи.

— Млади Ник, струва ми се, че независимо от петте години, прекарани в близост, знаем много малко един за друг. Имаш ли някакво предположение защо това е така?

Налагайки си да отговори спокойно тя каза сковано.

— Съмнявам се, че повечето капитани са особено загрижени за каютните си прислужници. — И като не успя да овладее импулса, добави саркастично. — Всичко, което е общо между нас са мръсни чаршафи, помия и разхвърляни легла — това едва ли са вълнуващи

теми за разговор. Не е нужно да знаете много за мене при положение, че се справям задоволително със задълженията си.

— Но ти не го правиш — мрачно каза той. — Безочлив си и не ме харесваш — факт, за чието прикриване полагаш малко усилия. — Гласът му стана по-твърд и той полюбопитства: — Но не е така, нали, Ник?

— Не съм си помислял, че моето харесване или нехаресване са толкова важни за вас — каза предпазливо тя. — Никога досега не сте коментирали отношението ми и ако моето... — тя се поколеба за момент преди да продължи — нехаресване е било толкова очевидно, както изглежда го усещате, сигурно би трябвало да кажете нещо по въпроса преди. — След това храбро довърши: — Мисля, че си въобразявате, сър.

— Така ли, Ник? Въобразих ли си погледа, който ми хвърли само преди секунди? И нима съм си измислил всички онези злобни погледи, които често ме застигат в тази стая? — сухо попита той.

„О, господи, къде беше Алън?“ — неспокойно си помисли тя. Нямаше ли кой да прекъсне този напрегнат разговор? Тя си наложи да се успокои. Очите ѝ срещнаха неговите и тихо каза:

— Мога само да се извиня, ако сте намерили маниерите ми незадоволителни. Съжалявам, че съм ви подразнил и за в бъдеще ще се постарая да не давам повод за оплаквания.

Надменно беше и тя го знаеше, но искаше да приключи с тази среща.

Устните на Сейбър бяха изтънели при думите ѝ. Тръсвайки чашата си на бюрото, той грубо я сръза:

— Не желая извиненията ти, дявол го взел! Голям експерт си в отбягването на въпроси, приятелче! — Като се наведе напред, така че лицето му се оказа на инчове от нейното той изръмжа: — А сега ми кажи, млади Ник, защо намираш службата си при мене за толкова отвратителна? Този път искам отговор — не извинение или друг вид измъкване!

Взряла се в строгото лице, обрамчено с брада, което беше така близо до нейното, Никол беше обхваната от хаос от емоции. Връх взимаше острото усещане за мъжествеността му. Устата му беше едва на един дъх от нейната. Тя глупаво взе да се чуди каква ли щеше да е

неговата реакция, ако се наведе напред и притисне собствените си, разтреперани устни към неговите.

— Чакам, Ник.

Думите му прогониха еротичните ѝ мисли. Тя каза бавно:

— Мисля, че всички момчета преживяват периоди на недоволство от тези, които имат власт над тях. Ако понякога ви се струва, че не ви харесвам, трябва да е по тази причина.

Думите на Сейбър бяха предшествани от отчаяно изсумтяване.

— Умно, Ник. Отговор, който не е отговор. — Той възстанови първоначалното положение на тялото си и взе чашата. — В някой от близките дни ние с теб трябва да проведем друг разговор. Ти растеш мой... тъ... поверенико и ми хрумна, че не изпълнявам задълженията си към тебе. Струва ми се, че ще проявявам повече интерес към тебе за в бъдеще... повече интерес, отколкото съм имал в миналото.

Той стана, като преди това изля в гърлото си остатъците от рома. Гледайки надолу към озадаченото и малко слисано лице на Никол, той се усмихна сладко и каза:

— Това ще ти хареса, сигурен съм! — После бавно излезе от стаята.

Никол гледа след него няколко секунди. Какво, по дяволите, имаше предвид той с това? Тя въздъхна и се зае отново със списъка на товарите, но установи, че ѝ беше невъзможно да се съсредоточи. Можеше да се закълне, че до преди тази сутрин, Сейбър едва забелязваше съществуването на каютния си прислужник. Какво ли се криеше зад странното му настроение?

Не ѝ харесваше и начина, по който очите му шареха по тялото ѝ. Той рядко я поглеждаше преди. Но днес в очите му имаше оценка или поне така ѝ се струваше. Беше ли се досетил?

Вероятно, заключи тя, той беше просто отегчен и се забавляваше като я дразнеше. Ако знаеше или дори подозираше тя нямаше да седи до масата сега.

Работи старателно известно време. В стаята беше тихо. Единствените звуци бяха тихият плясък на вълните, които се разбиваха в корпуса на кораба и приятният шепот на вятъра, играещ си с платната.

„Ла Бел Гарс“ беше построен преди четири години според изискванията на Сейбър. Беше четиримачтова шхуна, дълга, ниска и

доста тясна. Корабът представляваше заплаха от триста и деветнадесет тона, носеща двадесет и дванадесет паундови оръдия с по две дълги, осемнадесет милиметрови дула.

Стаята, в която работеше Никол явно беше офисът. Независимо от чудесния килим на пода и завесите от дамаска, които закриваха люковете, тежкото дъбово писалище в ъгъла, както и таблиците и картите, опасващи стената бяха доказателство за това. Масата на Никол беше откъм щирборда, а в средата на стаята имаше друга, излъскана до блясък маса с няколко тумбести, кожени столове, пъхнати под нея.

Звукът, причинен от отваряна на врата накара Никол рязко да вдигне глава.

— Благодаря на бога, че си ти, Алън — измърмори тя.

Настанявайки се на ръба на масата, където работеше тя той се засмя.

— Какво има, Ник? Капитанът пак ли те дразни?

Никол захвърли писалката и попита със сериозен тон:

— Алън, мислиш ли, че Сейбър знае, че съм жена?

Блясъкът в сините очи изчезна моментално. Загрижен той се поинтересува.

— Какво те кара да питаш? Казал ли е нещо?

Тя нетърпеливо повдигна рамо и смотолеви.

— За проклетия се държи дяволски странно, казвам ти! Тази сутрин надрънка куп глупости за това, че не сме се познавали и че се интересувал от мен.

Алън подсвирна тихичко. Намръщен, той замислено потърка брадичката си.

— Ммммм, това не ми харесва! Сейбър не е глупак и всеки, който те огледа внимателно би проникнал през дегизировката ти. Ник, това решава въпроса. Когато стигнем Ню Орлианс трябва да ми позволиш да се погрижа за тебе.

— О, Алън, не подхващай отново същата тема! Той не може да знае. Ако знаеше, можеш да бъдеш сигурен, че сега нямаше да седя тук.

— Не бъди толкова сигурна. В много отношения той прилича на котка и няма нищо против да си поиграе с малко мишле с кестенява главица. Говоря сериозно, Ник, щом стигнем до пристанището, този

път слизаш с мен и аз ще се погрижа за всичко. Твърдо съм решил, Ник. Няма да продължаваш по този начин! Ако ме изиграеш, не ми оставяш никаква алтернатива, освен да кажа на Сейбър.

Смаяна Никол го погледна умоляващо. Но изражението му беше строго и излъчваше желязна непоколебимост.

— Ще го направя, Ник. Това приключва веднага, след като достигнем Ню Орлианс.

Тя мълчаливо го огледа. Любопитно беше, защо сега използваше ултимативната заплаха, защо сега си беше избрал да я използва. Разбира се, тя можеше да му отвърне със същото...

— Нима забравяш какво мога да разкажа на Сейбър... за тебе?

Лицето на Алън се смрази и за кратко в сините очи блесна грозен пламък.

— Заплашваш ли ме, Ник? Ще си позволя да те предупредя да не го правиш. Тичай при Сейбър щом ти харесва, но нищо не можеш да докажеш. От друга страна — продължи спокойно той, — можеш да си държиш устата затворена по отношение на подозренията си и да ме оставиш да се занимавам с тебе, докато се окажеш на сигурно място в Англия. — После нежно добави: — Харесвам те, Никол, и ще направя така, че да пристигнеш при семейството си, където ще си в безопасност.

— Разбирам — хладно каза тя. — Боя се, че не ми е предоставен реален избор. Просто трябва да приема любезното ти предложение. Гласът ѝ застърга при думата „любезно“ и Алън трепна от болка.

Той се протегна, улови ръката на Никол и я задържа в своята.

— Не го приемай по този начин, Ник. Ако го обмислиш, ще се убедиш, че съм прав. Сега това е единственото решение и много отдавна трябваше да настоявам да се осъществи. Не трябва да се тревожиш чак толкова, че ще плащам сметките ти — щастлив съм да го направя. Ако това не ти харесва можеш да си водиш сметки и да ми върнеш парите след като се справиш със собствените си дела. — Той подмамващо я помоли: — Нека си останем приятели, Никол. От толкова дълго време сме заедно, че е невъзможно да се разделим с яд. Най-вече, защото ти мисля само доброто.

Неволна усмивка изви устните на Никол.

— О, дяволите да те вземат, Алън! От мене да мине. Уморих се да водя борба с теб, а и планът ти вероятно е най-мъдрото решение —

призна тъжно тя. — Със сигурност нищо няма да изгубя от това. Но ще се разплатя с тебе — ще ти върна всяко пени.

Зад тях се чу дискретно покашляне. Обръщайки се Никол видя Сейбър, облегнат на вратата. Той ги наблюдаваше с кръстосани пред гърдите ръце. Тонът му беше язвителен, когато бавно изрече:

— Нещо не е наред с ръката на Ник, така ли?

Алън я пусна така бързо, като че ли се беше превърнал в горещ въглен. Изправи се веднага и измърмори:

— Тъъ, Ник си мислеше, че му излиза цирей и аз просто проверих.

Сейбър промълви саркастично:

— О, станал си и доктор. Трябва да кажа на корабния хирург, че следващият път, когато се нуждае от помощник ти ще бъдеш щастлив да му асистираш. — После, отгласвайки се от вратата, той каза с леден тон: — На палубата имат нужда от теб, Балард. В случай, че не си забелязал, там кипи трескава дейност. Съгледахме друг кораб и мисля, че това, дявол го взел, е много по-важно от предполагаемия цирей на ръката на Ник. Освен това — добави той с кадифен глас, — Ник си е моя грижа — не твоя!

Лицето на Алън беше безизразно, но устните му се притиснаха една в друга. След като Алън си отиде Сейбър затръшна вратата и се завъртя на пети, за да погледне Никол.

— И колко често се случва това? — грубо попита той.

Готова да се защити, тя се помъчи да не покаже тревогата си.

— Какво? Не разбирам какво имате предвид — попита тя невинно. — Не трябва ли мистър Балард да влиза тук?

Сейбър избулва една псувня и я изгледа мрачно.

— Не ме взимай за глупак! Струва ми се, млади Ник, че много скоро ще имаме възможност да проведем онзи тих, личен разговор — само ти и аз!

Бързо почукване на вратата ги прекъсна. Отваряйки с яд Сейбър изрева на Джейк, който стоеше там пред него:

— Да, какво има?

— Сър, бързо се приближаваме. Корабът е английски пакетбот^[1], тежко въоръжен, но се опитва да избегне битка. Да го преследваме ли?

Сейбър се ухили и потупа Джейк по рамото.

— А ти какво мислиш? — подкачи го той.

После, хвърляйки на Никол поглед през рамо заповяда:

— Ти оставаш тук! Не желая да виждам лицето ти горе. Ясно ли е?

Никол кимна, вече усетила тежест в стомаха си. Над главата си тя чуваше шума на босите мъжки крака, втурнали се в трескавата дейност и стържещите звуци на оръдията, който те влачеха и подготвяха. Стрелците, със заредени пушки сигурно вече се катереха по въжетата и Никол знаеше, че горната палуба щеше да се превърне в кошер. Сейбър от наблюдателния си пост на мостика щеше да изревава последните инструкции, докато двата кораба се приближават един към друг.

Не ѝ пукаше когато се биеха с испански или дори с френски кораб. Но когато корабът беше английски тя водеше война със себе си. Чувстваше се притеснена и неспокойна, че трябваше да участва в ограбването на сънародниците си.

Опитвайки се да не обръща внимание на това, което ставаше наоколо, тя си наложи да работи над списъка с товарите. Оказа се невъзможно. Зае се да наблюдава действията от люка.

Водеше се жестока битка. Тътенът на оръдията ехтеше надалече по огряната от слънцето морска шир, а въздухът беше изпълнен с пушечи и викове на ранени. Точно когато Никол се зае да наблюдава, пощенският кораб изстреля страхотен залп с оръдията от едната си страна. Това не свърши никаква работа. Той нямаше далекобойността на канонадите на „Ла Бел Гарс“. Сейбър, досетил се, че капитанът ще пробва подобен маньовър, бе заповядал „Ла Бел Гарс“ рязко да се оттегли и изстрелите не стигнаха мишената си.

Когато най-после настана тишина Никол отиде в личните помещения на Сейбър, за да надникне през люка. Пакетботът се беше отбранявал храбро, но не беше подходящ съперник на „Ла Бел Гарс“. Главната му мачта я нямаше, платната бяха съдрани и газеше зле. Палубата му беше претъпкана с ранени мъже. С твърда буца, заседнала в гърлото, Никол извърна поглед от кървавата сцена. „Защо му трябваше да напада английски кораби?“ — мрачно размишляваше тя.

Забравяше, че Съединените щати бяха във война с Британия. Трябваше да стане събитие като днешното, за да ѝ напомни за войната на мистър Медисън.

Вратата се отвори и тя бързо вдигна поглед. Сърцето ѝ подскочи при вида на Сейбър. На челото си имаше струйка кръв и носеше под мишница малко, месингово ковчеже. Очите му пламтяха в златистожълто от победата, а черната му коса беше разрошена от вятъра. Хвърляйки ѝ ослепителна усмивка, той тръсна на масата малкото ковчеже и каза:

— Открихме съкровище, Ник! Британският флот би заплатил доста, за да си го вземе обратно.

Вроденото ѝ любопитство я накара да се приближи. Ключалката, която преди бе гарантирала неприкосновеността на сандъчето бе разбита с пистолетен изстрел. Надзъртайки вътре, Никол с разочарование откри само няколко черни на цвят книги и никакви документи.

С озадачен поглед тя попита:

— Какво представлява това?

Алън, приближил се тихо зад гърба ѝ беше този, който отговори:

— Британски кодирани книги.

Думите на Алън бяха последвани от зловеща тишина. Никол, която гледаше с празен поглед отвореното ковчеже беше наясно, че Сейбър я наблюдава внимателно. Опита се да запази неразгадаемо изражението на лицето си, поне доколкото бе възможно. Чудеше се как ли се е почувствал Алън след завладяването на тези малки книжки. Те щяха да дадат на американците нечестно предимство над англичаните.

Сейбър седна на масата близо до ковчежето. Запаля тънка, черна пура и взе една от книгите. Алън не можа да се въздържа и неволно пристъпи напред. Изглеждаше, като че ли ще издърпа книгата от ръцете на Сейбър. Сейбър го погледна и с неприятна усмивка бавно изрече:

— Интересуваш ли се от тях, Балард?

Алън се овладя и отговори спокойно:

— Не съвсем. Но те обясняват, защо пощенският кораб се биеше така отчаяно. Само се чудя, защо капитанът не ги е унищожил преди да попаднат във вражески ръце?

Сейбър повдигна рамене.

— Бил е достатъчно глупав да чака до последната минута, преди да се отърве от тях. Заловили го тъкмо, когато се опитвал да ги

изхвърли през борда. — С очи, впити в лицето на Алън той добави: — Колко жалко, че не е бил достатъчно бърз.

Алън замълча и Сейбър, очевидно изгубил интерес към него, безцелно запрелиства страниците.

— Хъм, не мога да схвана кой знае колко от това, но съм сигурен, че военните в Ню Орлианс много ще им се зарадват. — После, понеже Алън не понечи да си тръгне, той го погледна многозначително и каза: — Нямах ли някаква работа на палубата?

Вратът на Алън се оцвети в тъмночервено и без да проговори се завъртя на пети и сковано излезе от стаята. Сейбър продължи да го наблюдава, докато вратата се затвори зад гърба му. След това прехвърли поглед върху лицето на Никол. Изглежда я чакаше да заговори, но тя не можеше да измисли какво да каже.

Водеше борба със себе си. Разкъсваше се между лоялността към Америка и Сейбър и знанието, че тези малки книжки можеха да костват живота на стотици британци. Всичко, което можеше да направи беше да се въздържи да грабне тези документи и да ги изхвърли през най-близкия люк. Вероятно мислите й я бяха издали. Сейбър грубо се изсмя и каза:

— Не бих опитал това, Ник. Ако бях на твое място, щях да се науча да не разкривам това, което чувствам.

Храбро, с очи сражаващи се с неговите, тя каза:

— Боя се, че не ви разбирам, сър. Какво имате предвид?

Като махна пурата, която стискаше със зъби и хвърли книгата обратно в ковчежето, той се изправи. Действието му го постави обезпокояващо близо до Никол. Тя не можа да се удържи и направи крачка назад. Той се премести още по-близо. Всичко, което можеше да направи беше да престане да бяга от него, а имаше усещането, че той се стремеше да я накара да направи точно това. Принуждавайки себе си да остане на мястото си, тя вдигна поглед към него. Устните му, с порочната си извивка, бяха само на инчове от нейните. Погледите им се кръстосаха за момент и тя имаше лудото усещане, че има намерение да я целуне. Беше виждала в очите му пламъчето на желанието, за да не сгреша и можеше да се закълне, че само за миг, само за част от секундата то блесна в зениците му. Но дори и така да беше, бързо бе прикрито. Все по-объркана и по-объркана Никол болезнено преглътна и глупаво повтори:

— Какво имате предвид?

— Мисля, че много добре знаеш, какво имам предвид, Ник. — После буквално я накара да се парализира прокарайки по лицето ѝ пръст и добави: — Такава нежна кожа за момче, Ник. Чудя се, наистина ли си момче?

Обхваната от страх тя дръпна глава и скоростно се премести. С глух глас, чиято дрезгавост бе засилена от страха, тя каза:

— Не ставайте смешен! Разбира се, че съм момче! Че какво друго бих могъл да бъда? Мисля, че напоследък сте в странно настроение, сър, и бих желал да не изпробвате въздействието на чудатия си хумор върху мен.

— Странен хумор, така ли? Нима? — бавно промълви той. После спокойно взе да я оглежда. Очите му, почиващи върху нея, бяха магнетични и тя трескаво желаше той да си иде. За момент си помисли, че изнервящите му въпроси ще продължат. Но очите му се преместиха от нея на кодираните книжа. Повдигайки рамене, като че ли се беше отегчил от собствената си игра той тръгна и взе малките книги.

— Мисля, че е най-добре тези неща да бъдат заключени в сейфа. — Той излезе от стаята, отправяйки се към личните си помещения. Изпълнена с объркани чувства, тя го наблюдаваше. Той съхраняваше единствения ключ за сейфа, а размерът му, по-висок от човешки бой и няколко пъти по-тежък, правеше невъзможна кражбата му.

В крайна сметка заключените в сейфа документи не можеха да причинят вреда на никого!

Беше странно, че Никол изпадна в затруднение — много обичаше Съединените щати и все пак, все още се смяташе за англичанка.

Тази нощ, излязла за глътка въздух на палубата на кораба, тя се видя с Алън и му каза, че ѝ се иска книжата да изчезнат. Алън ѝ хвърли странен поглед и попита:

— Не те ли притеснява фактът, че американците ще използват информацията срещу сънародниците ти, че много британски моряци ще умрат в резултат на това?

Чувствайки се изключително виновна, като че ли тя беше причината проклетите книги изобщо да бъдат намерени, Никол каза с тих глас:

— Да така е. Но Алън, ние сме във война и съм сигурна, че британските кораби също успяват да откраднат американски тайни!

Лицето на Алън се стегна.

— Слушай, малка глупачке — просъска той полугласно. — Британия се бие за живота си. Да не си мислиш, че тази война се води за развлечение?

Вътрешната ѝ борба ставаше все по-силна и Никол нещастно прошепна.

— Не. Но, Алън, моля те, разбери. Много ми е трудно да взема страна. Не съм в Англия от пет години и всички, които познавам оттогава са американци.

Лицето на Алън се вкамени и сините очи станаха почти черни от някакво силно чувство. Ръцете му, които бяха поставени близо до тези на Никол се свиха в юмруци и тя имаше тревожното усещане, че ако се намираха далеч от чужди погледи, той би я ударил от яд.

После, много бавно тя зададе въпроса, който стоеше между тях от толкова време:

— Ти в действителност не си британски дезертьор, нали, Алън?

В тъмното не можеше да прочете нищо по лицето му, но усети колко беше напрегнат: Тишината продължи няколко дълги секунди. Двамата се взираха през перилата в морето, което се простираше пред тях безкрайно и черно.

Алън каза най-накрая:

— Нека просто кажем, че бих искал да видя края на тази проклета война! И, че ще направя всичко, което е по силите ми тя да свърши колкото е възможно по-бързо.

Никол преглътна, несигурна дали беше доволна или не, че Алън отказа да ѝ отговори. Наистина ли имаше значение? Важен беше краят на войната.

Тя замислено промълви:

— Аз също бих направила всичко, което би допринесло за края. Не е правилно две толкова близки държави да водят война.

Алън бързо каза:

— Помогни ми тогава, Ник! Тези кодирани книги ще доведат до още кръвопролития, много хора и кораби ще бъдат погубени и от двете страни. Но ако ние ги откраднем от Сейбър, ако ги откраднем и унищожим, тогава нито една от страните няма да ги притежава.

— Да ги откраднем от Сейбър? — неуверено попита тя, като не ѝ се понрави идеята да застане срещу него.

— Да! Трябва да го направим, Ник. Ако тези книги и документи бъдат унищожени, тогава нито американците, нито британците ще ги притежават! Не разбираш ли — това ще спаси живота на много хора. Помогни ми!

Никол продължаваше да се колебае, знаейки, че Сейбър щеше да бъде бесен, а тя — нелоялна. Но после, убедена, че ще допринесе за приключването на войната и подтикната от някакво неясно чувство, тя се съгласи. Капитулацията ѝ не беше от сърце, но тя решително отхвърли съмненията си.

— Да, ще ти помогна. Какво искаш да направя? Алън я изглежда доста остро, наясно с факта, че сърцето ѝ не беше напълно решено, но после повдигна рамене. Нуждаеше се от помощта на Ник и знаеше, че тя щеше да свърши своята част от сделката. Той тихо каза:

— Нищо добро не ни чака, ако действаме сега. Ще изчакаме, докато стигнем Баратария. Всичко, което можеш да правиш междувременно е да държиш под око Сейбър и веднага да ме уведомиш, в случай, че той ги премести от този сейф.

Малко след това те се разделиха. Никол тихичко се упъти към малкия си шкаф-стая, а Алън остана облегнат на перилата. Тези книги не трябваше да попаднат в ръцете на американците, реши разяреният Алън. В никакъв случай!

---

[1] Пощенски кораб — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че Сейбър вече не създаваше сцени, Никол беше в постоянен конфликт със съвестта си. Тя си мечтаеше тези кодирани книжа да се изпарят по някакъв начин и така да я освободят от необходимостта да застава срещу Сейбър. Сама в помещенията на Сейбър, тя прекарваше часове, загледана в масивния сейф, опитвайки се чрез силата на волята си да го принуди да изчезне. Но това не се получаваше и тя знаеше, че беше осъдена да открадне тези малки, черни книжки.

Завръщането в залива Баратария се осъществи лесно. Никол видя очертанията на островите Гранд Тер и Гранд Айл и изпита чувството, че се завръща у дома.

От пет години Гранд Тер, главната квартира на Жан Лафит, известен аристократ контрабандист й беше като втори дом. Първият беше „Ла Бел Гарс“. Тук, на Гранд Тер, лежащ на изток от Гранд Айл Лафит беше издигнал огромни складове, където държеше плячката, заграбена от многото кораби, които изпълваха залива. Тук той беше построил огромни ферми за роби, публични домове, помещения за хазарт и кафенета за развлечение на пиратите. Лафит — висок, красив мъж, стоящ рамо до рамо с богатите и благородниците, безочливо се разхождаше из Ню Орлианс.

Контрабандата беше начин на живот и множеството заливчета под Ню Орлианс представляваха идеално убежище за контрабандистите. Блатистата местност беше като катакомба със скрити местенца за складиране на стоки, преди тайно да бъдат транспортирани по вода до складовете в града. Извършваха се много контрабандни операции на дребно, но групата на Лафит, разположена на Гранд Тер беше неоспоримо най-голямата, наброяваща над хиляда мъже.

Както винаги при завръщането на кораб цареше трескава дейност. Обикновено Никол обожаваше този период на интензивно вълнение, но това пътуване беше различно. Тя беше напрегната и раздразнителна, завладяна от мисълта, че двамата с Алън скоро щяха

да бъдат далеч от кораба. След като тези кодирани книжа се окажеха в ръцете им, нямаше връщане назад. Повече нямаше да плава на „Ла Бел Гарс“. Тя, секретарят и каютният прислужник на капитана, никога вече нямаше да спи в стаичката-шкаф, криейки своята самоличност. Това беше краят на приключението, започнало в мига, в който се беше метнала на седлото зад Сейбър преди години.

Тя и Алън се бяха спрели на прост план. Щяха да изчакат капитана да остане сам на кораба, да го надвият в каютата му и да го вържат. Лесно щяха да вземат ключа от врата му, да отворят сейфа, да вземат книжата, след което да изчезнат.

Но ако Сейбър заминее с кодирани книги по-рано, отколкото очакваха, Алън беше снабдил Никол с малък пистолет с дръжка от слонова кост.

Нервите на Никол бяха изопнати като струни. Малкият пистолет, скрит под дрехите ѝ се струваше като оръдие и всеки път щом Сейбър заговореше, тя смяташе, че е разкрил заговора. Наложил си да се държи хладнокръвно и нащрек, да подрежда бюрото си, игнорирайки безпокоящата я близост на Сейбър.

Той изглежда не бързаше да заминее. Ник беше раздвоена. Дълбоко в себе си знаеше, че дължи на Сейбър известна лоялност. Въпреки това не можеше да му позволи да предаде на американците тези проклети кодирани книжа. Без да съзнава тя се намръщи на нерадостните си мисли.

— Безпокои ли те нещо, Ник? — тихо попита Сейбър и Никол подскочи при думите му.

Тя престана да сгъва документите и бавно се обърна с лице към него.

— Защо, не, сър. Просто се концентрирах. Знаете как е, когато нечий ум е зает.

Надутите ѝ слова бяха посрещнати с невярващо сумтене. Сейбър си почиваше в един от големите кожени столове до бюрото. Беше полуразсъблечен, с отворена бяла риза и Никол изведнъж стана плячка на изнервящото желание да прокара ръце по мускулестите му гърди. Едната му ръка си почиваше на бюрото, стиснала чаша ром, независимо от утринния час. Пушеше тънка, черна пура и главозамайващият ѝ аромат се носеше из въздуха. Поглеждайки го изпод клепки, тя отново с неудобство осъзна мъжката сила, която се

излъчваше от него. За част от секундата тя се запита разумно ли е да си навлича враждебността му. Знаеше твърде добре какъв безмилостен враг щеше да бъде той. С изключение на пляска на водата по корпуса цареше тишина. Усещайки, че от нея се очакваше нещо повече, Никол троснато попита:

— Не ви ли хареса отговора ми, сър?

Смачквайки пурата си в малко блюдо от китайски порцелан, очевидно погълнат от занятието, той каза замислено:

— Не, не ми хареса отговора ти, но така или иначе аз никога не го правя... нали?

Като не искаше между тях да избухне друг спор Никол задържа езика си и при липсата на отговор той прехвърли златистия си поглед върху лицето ѝ.

— Нищо ли няма да кажеш, млади Ник?

Никол поклати глава умишлено обърнала гърба си към него. Чу движенията при ставането му от стола и сърцето ѝ подскочи.

— Смълчаният Ник е нещо необичайно. Чудя се, не замисляш ли нещо?

Никол усърдно продължи да държи главата си наведена, като изгаряше от желание той да излезе и да я остави сама. Нямаше да го понесе, ако той започне някой от онези странни, обезпокояващи разговори, които изглежда не водеха до никъде.

Щастие беше, че не можеше да види Сейбър в момента. Той се взираше в гърба ѝ с присвити очи и спекулативен поглед. Продължи да го прави няколко секунди, но тъй като Ник отказа да се хване на въдицата, той безразлично повдигна рамене и се отправи към личните си помещения.

Никол се досети, че той се преобличаше, за да напусне кораба. Устата ѝ пресъхна. Знаеше, че ако Алън не се появи скоро щеше да се наложи тя да спре Сейбър. Ръката ѝ тайно се плъзна към малкия пистолет. Тя извърна глава тъкмо в секундата, когато Сейбър, напълно облечен, с черно, облицовано с кожа сандъче под мишница се върна в стаята.

Сейбър въпросително повдигна едната си вежда, когато тя стана от масата и се насочи към външната врата.

— Тръгваш ли, Ник? Ако бъдеш така добър да изчакаш една минута, можеш да дойдеш с мен.

Очевидно не подозираше предателството, което беше на път да се извърши. Той повече не й обърна внимание. Постави сандъчето на бюрото си и го отвори. След като провери съдържанието, той затвори капака и го заключи. Пъхна го отново под мишница, обърна се и рязко се спря. Никол, застанала изопната като струна пред вратата, решително стискаше пистолет в ръка.

— Господи — изръмжа той почти развеселен, — това означава ли онова, което си мисля?

Никол преглътна, игнорирайки закачливия му въпрос и гласът ѝ застърга през стиснатите зъби.

— Оставете този сандък на бюрото.

— Разбира се. Както кажеш, скъпи. Наистина се надявам да не си много нервен, Ник. Ще бъде ужасно, ако случайно ми направиш някоя дупка — мърмореше Сейбър, докато следваше инструкциите. След като постави сандъчето на сигурно място върху бюрото, той се облегна на ръба му, кръстосал ръце пред гърди и попита:

— Сега появата на Алън ли чакаме или вършиш това по собствено хрумване?

Думите му я накараха да трепне при споменаването на Алън. Нима се беше досетил за заговора им? Тонът му със сигурност не издаваше безпокойство и Никол беше направо смаяна от отношението му. Беше очаквала ярост, но не и това безразличие.

— Нямах намерение да отговарям? Е, това е мъдро. Виждам, че Алън те е обучил по достоен за възхищение начин. — Очите му внезапно изоставиха лицето ѝ и се вдигнаха към точка някъде зад нея. — О, ето го сега и добрият Алън.

Никол с облекчение се завъртя към вратата и в този момент Сейбър я удари. Никол имаше само секунда да разбере, че ѝ беше приложен един от най-старите трикове в света. Ръцете на Сейбър се стегнаха около нея като железни обръчи, раздробяващи ръцете ѝ. Отне ѝ пистолета. Водеше отчаяна борба, но той без усилия овладя мятащото се тяло. Притисна я здраво до гърдите си в болезнена прегръдка-капан.

— Малка глупачка! — издиша той в ухото ѝ. — Наистина ли мислеше, че можеш да избягаш с това?

Прекалено вбесена, за да бъде изплашена Никол отвърна с пламнал от ярост поглед.

— Пусни ме! — изсъска тя. — Остави ме!

Тя продължи да се бори тихо, докато установи, че кехлибарено-златистите очи се впираха в нея, че устата му бе разтеглена в доволна усмивка и че ръцете му, които уверено я държаха, почти галеха с допира си. Обхваната от внезапно подозрение, тя бързо дръпна глава назад и очите ѝ се разшириха от това, което видя на лицето му.

— Ти знаеш — глухо произнесе тя.

Ако това беше действително тя замаяно го чу да прошепва:

— Разбира се, малка вълшебнице.

Секунда след това устата му покри нейната.

Дъхът му миришеше на цигарен дим, устните му бяха твърди, докато се движеха наполовина дивашки, наполовина нежно върху нейните. Сетивата ѝ се обостриха при докосването му. Тя не беше способна да мисли ясно, докато стоеше скована в прегръдката му. След мига, който ѝ се стори часове, хватката му се отпусна. С подигравателно изражение на лицето той се поинтересува:

— Аз ли съм единственият или Алън е този, с когото поделяш чара си?

Говорейки стегнато, през зъби тя изсъска.

— Защо не го попиташ?

Една гъста, черна вежда се вдигна.

— Възнамерявам да го направя, хитрушо. Възнамерявам да задам на добрия Алън толкова много въпроси!

Вратата зад тях се отвори като по сигнал и в стаята влязоха двама яки моряци, притиснали между себе си разкървания и раздърпан Алън.

Виждайки Алън Никол понечи да тръгне към него, но ръката на Сейбър я дръпна и я принуди да застане до него.

— Дръж се достойно — заплаши той тихо. — Би ли искала да се присъединиш към него? Убеден съм, че на мъжете много ще им хареса.

Смразена от подтекста в думите му тя остана безмълвна, неспособна да си обясни как се беше провалил планът им, нито пък как Сейбър беше разбрал, че е жена. „Откога е знаел?“ Имаше усещането, че ѝ прилошава. „От началото? Не, със сигурност не. Тогава кога?“ Тя чуваше като в просъница разговора, който се водеше около нея. „Отведете го долу и го оковете. Ще се погрижа за него по-късно“ — бяха думите, които я извадиха от унеса.

— Не! — изкрещя тя и изненадала Сейбър почти успя да се измъкне от здравата му хватка. Ръката му болезнено се стегна около китката ѝ и знаейки, че е безполезно да се освободи от железните мускули, тя злобно издраска с нокти едната страна на обраслото му с брада лице.

Псувайки, Сейбър я пусна само за да улови другата ѝ ръка и като я извъртя, я удари през лицето. Слисана и разтърсена тя изкрещя:

— Ти ме удари, копеле!

Със святкащи и присвити очи Сейбър я сряза тихо:

— И пак ще те ударя, ако повториш този номер!

Без да ѝ обръща внимание, той се озъби на зяпналите в почуда моряци.

— Чухте ме, махнете го от погледа ми! И — добави заплашително — си дръжте езиците зад зъбите.

Ако Никол си мислеше, че преди бе тихо, тишината, която настъпи след като двамата мъже, влачейки Алън, излязоха от стаята беше направо буреносна. Никол отказваше да погледне Сейбър и остана с гръб към него, вперила неподвижен поглед в люка. Умът ѝ беше така объркан от случилото се и от това, че Сейбър бе узнал истинския ѝ пол, че за момент се почувства затъпяла и лишена от мисли. Докато се взираше през люка в зелените вълни, които нежно люлееха кораба постепенно я обхвана болезненото чувство, че знае какво ще се случи по-нататък.

Въпреки че беше млада Никол знаеше повече от колкото бе необходимо за животинските нагони, които караха мъжете да полудяват. Знаеше, че Сейбър я желае... тялото му, когато се бяха сборичкали преди това, го беше издало съвсем определено! Дори сега тя си спомняше тази негова топлина. Най-ясно мислите ѝ възпроизведоха натиска на втвърдения символ на мъжка сила, който беше оживял, докато телата им се извиваха заедно.

Тя преглътна с усилие. Гърлото ѝ изведнъж бе пресъхнало.

Оставяйки се на съдбата, тя изпъна елегантните си рамене и бавно си обърна, за да застане лице в лице със Сейбър. Той се беше облегал на стената близо до входа. Очите му се бяха присвили от тънката струйка дим, която излизаше от пурата му. Косата му се беше разрошила по време на борбата им и върху челото му бяха паднали няколко заблудени кичура. Колкото и да не искаше, срещайки студения

му поглед усети, че сърцето ѝ заби по-силно. За да прикрие нервното си състояние ядно вирна брадичка и успя да задържа хладния тон в гласа си.

— Какво възнамеряваш да правиш с нас?

Като се усмихваше неприятно, той каза доста сговорчиво:

— Знаеш, че оплеска цялата работа. Вместо леденото мълчание трябваше да демонстрираш невинност и да настояваш да узнаеш какво е направил добрият Алън. Приемаш разгрома твърде лесно. Разочаровах ме, Ник. Сигурен бях, че ще опитах нагло да отречеш всичко.

Никол се вкамени от провокиращото му държание и неспособна да се овладее избълва:

— Едва ли щеше да ми помогне това? Ти очевидно знаеше всичко.

— Хмम्म, вярно — но никога, малка лисичке, никога не показвай така явно, че си загубила. Можеше да ме убедиш, че не си замесена в заговора на Алън. И ако бяхме запазили предишните си отношения, би могла да помогнеш на съмишленика си. Жалко, че не беше по-хитра.

Никол се въздържа с невероятни усилия.

Сейбър се усмихна на себе си. Каква твърдоглава, малка лисичка беше тя. И в какво пълно неведение от собствената си красота се намираше. Докато продължаваше да я гледа го обхвана чувство на силно доволство. Повече нямаше да бъде измъчван от мисли за красивото тяло с дълги крайници, спящо недалеч от него и вече нямаше да го преследва споменът за нея, излизаща от водите на Бермудите!

Коя беше тя, не го интересуваше. Още по-малко се интересуваше защо тя се намираше на този кораб под тази дегизировка. Тя беше жена, желана жена, която беше заговорничила срещу него. При тази мисъл очите му се присвиха и погледът му стана твърд, задържал се за един дълъг миг на тъмната ѝ коса, съживена от слънчевата светлина. На жени с червена коса, независимо от оттенъка, не можеше да се вярва. Колко добре беше научил този урок, помисли си с горчивина. Изведнъж лицето на Анабел се появи пред него... Анабел с коси като пламък и зелени очи... Анабел, която беше лъгала и мамила и

начертала план за неговото падение, дори след като беше положил в краката ѝ младото си сърце... кучка! Лъжлива, долна кучка!

Никол, все още заглеждана в пространството, някъде над него, бе започнала да се уморява от тази проклета несигурност. Нямаше намерение да го остави да я провокира или да я уплаши. За нещастие тя не умееше да прикрива чувствата си и войнственото ѝ отношение личеше много ясно.

Изглежда това прогони мрачните спомени на Сейбър и той бавно изрече с нещо като напушващ го смях в гласа.

— Нима възнамеряваш завинаги да стоиш така? Уверявам те, че само след няколко часа ще се отегчиш.

Тя го изглежда със смразяващ поглед.

— Какво друго, по дяволите, би трябвало да правя? — Гласът ѝ беше леден. С удоволствие би запратила нож по главата му.

Той се отблъсна от стената и бавно се придвижи към нея. Повдигайки с един пръст лицето ѝ към своето, той сведе глава закачливо и докосна устните ѝ със своите.

— Звучиш нетърпеливо. Толкова много ли бързаш да се заемеш с новите си задължения? — промълви той почти до устните ѝ. После устните му обходиха бузата ѝ, целунаха леко ухото ѝ и той каза: — Разбира се, ако го желаеш можем да започнем незабавно. Доста време измина откакто напуснахме Бермуда и не мога да мисля за никоя друга, с което да сложа край на принудителното си въздържание.

Никол се дръпна от него и се изчерви.

— Нито дори с Луис Хантлей?

Очите му заблестяха с яден златист блясък между гъстите, черни мигли и Никол разбра, че е станала свидетел на един от изблиците на буйния му нрав.

— Нея ще я оставим настрани! — сръза я той.

Водена от някакъв вътрешен импулс тя реши да продължи спора.

— Че защо? Тя не ти ли е любовница? Мислиш ли, че ще бъде доволна като разбере, че се забавляваш с друга?

— Ти си много млада, нали, Ник? — подсмихна се той. После попита, завладян от нова мисъл: — На колко години си? Със сигурност не си на петнадесет, както ме остави да повярвам. И както си започнала, не е лошо да ми съобщиш и истинското си име. Не мога да

продължавам да те наричам Ник, нали така? Въпреки че независимо от всичко за мен ти ще си останеш завинаги Ник.

Тя много се чудеше дали да му отговори. Въпросите бяха толкова незначителни, че неохотно му даде отговорите, които той искаше.

— Е добре, Никол, още един въпрос, ако обичаш. От колко време си любовница на Алън?

Този рязко изляян въпрос накара Никол да замлъкне. Тя не мислеше, че той ще ѝ повярва, ако признаеше, че никога не е била любовница на Алън — нито пък на някой друг. От друга страна, когато той я вземеше, което със сигурност щеше да направи, фактите щяха да са очевидни. Тя решително промълви:

— Никога не съм му била любовница.

— Скъпо мое дете, нима очакваш от мене да преглътна това? — сурово попита той.

Очите ѝ срещнаха неговите, тя го предизвика:

— Има един начин да установим това, нали така? — Като видя подозрителното пламъче в очите му, тя добави: — Обещавам, че ще се съпротивлявам и можеш да бъдеш сигурен, че няма да можеш да се насладиш на това!

— Какво? Да не се насладя на това, че ще бъде първият! — подигра се той. — Ужасно млада си, затова мислиш така. Всеки мъж високо цени девствеността на жена си.

— Но аз не съм твоя жена, нали така? — изстреля тя в отговор, ядосана и въпреки това странно развълнувана.

— Не — отговори той с разцъфнала на устни лека усмивка. — Не и в момента! Не сме доказали и истинността на твърдението ти. Трябва да призная, намирам, че е трудно да се повярва, че Алън не се е възползвал от твоята достъпност. Разбира се — довърши ведро той, — бих желал да се окаже обратното.

Игнорирайки закачливите нотки в гласа му и чувствайки, че е благоразумно да смени темата, тя настоя:

— Какво смяташ да правиш с Алън?

Усмивката веднага напусна лицето му и чертите му възстановиха обичайните твърди, неумолими линии. Той заяви хладно:

— Ще бъде по-добре за тебе да забравиш Алън. Сега той не ти носи нищо добро.

— Да го забравя? Трябва да си луд! Аз го обичам! Не мога да го изхвърля от съзнанието си, като че ли нищо не се е случило! — пламенно извика тя.

— Ти го обичаш? — сухо се поинтересува той. — Преди известно време твърдеше, че не сте любовници. Кое е вярно?

— Проклет да си! Ти изкривяваш всичко, което казвам. Нищо повече няма да ти кажа. Прави си каквито искаш изводи. — Тя довърши сърдито: — Ти така или иначе си ги правиш.

Очите на Никол бяха станали почти черни от тревога, нахвърляше се с думи върху него, но той изглеждаше недокоснат от яростния ѝ изблик, наблюдавайки я като че ли беше забавно дете. Вбесена от невъзмутимостта му Никол ядно тропна с крак и му изкрещя, поставила ръце на бедрата си:

— Проклет да си, Сейбър! Стига си стоял такъв! Отговори на въпроса ми. Какво смяташ да правиш с Алън?

Той избухна в смях и каза подигравателно:

— Нима забравяш, че аз съм в положението на задаващия въпроси. Успокой се, малка лудетино.

Изпълнена с потискана ярост, Никол фучеше. Тя се врътна на пети с намерение да излезе от стаята, но гласът на Сейбър, престанал да бъде забавен, я спря.

— Сядай, Ник. Никъде няма да ходиш, поне не и в момента. Лоялността ти към своя... тъъ... съмишленик, макар и достойна за възхищение е ненужна. Той е напълно способен да се погрижи за себе си. Ти не си! Ако аз самият не те желях, бог знае защо, ти щеше да бъдеш окована заедно с него. Щеше — допълни нарочно той — дори да увиснеш на бесилото заедно с него.

Шокирана Никол изкрещя:

— Не можеш да го обесиш! Нямах право!

Той невъзмутимо отговори.

— Аз няма да го обеса. Това е задължение на властите в Ню Орлианс. — С още по-твърди нотки в гласа той продължи: — Скъпият ти Алън е британски агент.

— Откъде знаеш? Нямах никакви доказателства!

— Не се нуждая от доказателства. Случайно знам, че е от Британския кралски флот — всъщност е капитан. В случай, че си забравила — Америка е във война с Англия. Дори и да не се беше

опитал да открадне кодираните книжа, откриването му на борда на кораба ми щеше да е достатъчна причина за обесването му.

— Какво можеш да кажеш ти? Алън не е направил нищо, докато е бил на кораба ти. Дори не можеш да докажеш, че днес е направил нещо погрешно — мрачно каза Никол, прикривайки страха си, който се загнезди в сърцето ѝ.

Сейбър си пое дълбоко въздух и се пребори с желанието да я метне по корем на коленете си и да ѝ влее малко ум в главата. Тя изглежда не разбираше сериозността на положението си и сляпото ѝ доверие в Алън го дразнеше.

— Алън е бил член на екипажите на два други американски кораба преди да дойде на „Ла Бел Гарс“. Нима ще кажеш, че е било съвпадение това, че и двата му предишни кораба са били пленени от британците дни, след като той се е озовал на бордовете им и, че и двата пъти мистър Балард като по чудо избягва, само за да се появи на друг кораб на Съединените щати?

Разтърсена Никол се сви в стола си и продължи да се държи агресивно.

— Измисляш си го, за да го дискредитираш. Освен това, защо един капитан от Британската флота ще стои на „Ла Бел Гарс“? Ние сме цивилни — не пренасяме военни тайни.

Сейбър едва не се усмихна от собственическия ѝ намек за кораба, но гласът му с нищо не издаде мислите му, когато отговори:

— Алън не е глупак! Трябвало е да стои в безопасност, неразконспириран на „Ла Бел Гарс“ и да снабдява началниците си с дати на отплаване и маршрути на други капери.

След като Никол го изгледа невярващо, той добави:

— Аз също си имам собствени методи да откривам някои неща. Беше много проста задача да помоля Ямайка да се поинтересува за предполагаем близък във Флота. Получената информация ясно разкри, че Адмиралтейството в Лондон високо цени младия капитан Алън Балард.

Ужасена и ни най-малко изненадана от мисълта, че Алън действително беше шпионинът, за който само подозираше, Никол побледня. Не се съмняваше, че Сейбър щеше да представи информацията си пред съответните власти и Алън щеше да бъде

обесен! За момент собственото ѝ нещастие остана на второ място пред по-голямата опасност, грозяща Алън. Тя замислено огледа Сейбър.

Вътрешно беше убедена, че желанието му да я има беше финалната цел и тя видя начин да се възползва от предполагаемата му страст.

— Ако е от полза за тебе ще забравиш ли самоличността на Алън и ще му позволиш ли да избяга? — внимателно попита тя.

— Скъпа моя Ник — подигравателно попита той, — нима се опитваш да ме подкупиш?

Тя бавно кимна, усетила някакво вълнение да минава през вените ѝ. Но Сейбър развали настроението ѝ като жестоко се разсмя.

— Какво можеш да предложиш? Нямах пукната нара и не смятам, че Алън е в такава позиция, та да сключва сделки с мен.

Ситуацията беше много деликатна.

— Нямам какво да ти предложа освен себе си. Предлагам ти сделка — аз идвам в леглото ти по собствено желание и оставам толкова дълго, колкото желаш, а ти освобождаваш Алън — имаш думата ми!

ШЕСТА ГЛАВА

Безумното предложение на Никол постави Сейбър в затруднено положение. След няколко изнервящи минути той попита с любопитство.

— Нима казваш, че ще ми станеш любовница, ако освободя Балард?

— Точно така! — каза тя с повече увереност, отколкото в действителност чувстваше.

Погледът на Сейбър броди цяла минута по тялото ѝ. Тя несъзнателно се стегна от яд.

— Е, сделката става ли?

С малко подигравателна усмивка Сейбър се отдалечи от писалището и без да бърза се приближи до нея. Тялото му беше топло и твърдо. Когато бавно я притегли в прегръдките си, Никол усети трепет, който нямаше нищо общо със страха.

— Защо не? — промълви той и тогава устните му, търсещи и проучващи, покриха нейните.

Казвайки си, че прави това заради Алън, Никол стоеше неуверена, но без да се съпротивлява, в ръцете на Сейбър. Устните ѝ бяха нежни и неопитни. След секунда той вдигна глава и подхвърли.

— Трябва да се справяш по-добре, Ник.

Непоправимо откровена и леко жегната Никол отвърна:

— Как да се справям по-добре, като не знам какво се иска от мен?

Една вежда политна отново нагоре, този път решително невярващо.

— Продължаваш ли да се правиш на девствена? Ако бях на твое място не бих го правил. Видях те през онзи следобед, когато срещна Алън на лагуната и бях свидетел на нетърпеливата ти прегръдка. Никога, моя скъпа Ник, не ме прави на глупак.

Тя мрачно каза:

— Казвам истината и трябва да съм глупачка, за да се опитвам да те заблуждавам за нещо, което толкова лесно може да бъде доказано.

Тя наблюдаваше от близо чертите, покрити с тъмна брада и ѝ се искаше той да не беше толкова вещ в прикриването на чувствата си. Какво ставаше зад тези неразгадаеми златисто-кехлибарени очи? Лицето му не го издаваше и Никол притеснено се размърда в прегръдките му. Секундите течаха, а той оставаше безмълвен. Най-накрая той каза тихо:

— Има само един начин да се установи това, нали?

Никол бавно кимна. Сърцето ѝ лудо биеше. Като внимателно наблюдаваше лицето ѝ Сейбър я пусна и каза рязко:

— Махаме се оттук. — Внезапна усмивка разведри лицето му и хвърляйки ѝ закачлив поглед добави: — Предчувствам, че ни предстои изпълнен с удоволствия отдих.

Никол не каза нищо. Той беше приел безумното ѝ предложение и тя беше длъжна да удържи на думата си. Поне щеше да се успокоява с мисълта, че Алън е спасен. Притеснено си спомни, че Сейбър не се беше съгласил с абсолютна сигурност, а само беше намекнал с толкова много думи, че щеше да го направи.

Разтревоженият ѝ поглед падна върху сандъка, докато той го поставяше на рамо. Забелязал интереса ѝ, Сейбър хладно се усмихна и каза нелюбезно:

— Изобщо нямаше да ти свърши работа, Ник. Тези кодирани книги напуснаха кораба тази сутрин, когато те изпратих в склада. Хигинс сигурно вече приближава Ню Орлианс заедно с тях.

Никол побледня и заеквайки от ярост настоя:

— К-к-как е възможно? Ти изобщо не си се приближавал до сейфа тази сутрин.

— Не си толкова умна, колкото се мислиш, Ник. Беше много лесно да ги преместя снощи и да ги връча на помощник-капитана тази сутрин. Много верен индивид е Хигинс — завърши той с дразнещия си маниер да провлича думите.

Никол почувства вина при поставеното ударение на думата верен и се остави да я изведат от стаята. Палубата беше безлюдна с изключение на няколко членове на екипажа, които се мотаеха наоколо.

Никой не проговори, докато спускаха малката лодка и те се качиха на борда ѝ. Пътуването до брега беше мълчаливо. Поскърцването на греблата, плясъкът на вълните, периодичните

крясъци на чайките бяха единствените звуци в пропития със сол въздух.

Сейбър не обръщаше почти никакво внимание на Никол. Когато се отдалечиха от лодката тя се замисли дали да не избяга.

— Не бих опитал, ако бях на твое място, Ник. — Хладното предупреждение на Сейбър я накара направо да се спъне в пясъка. Отхвърляйки изнервящата мисъл, че той бе прочел мислите ѝ, тя невинно попита:

— Какво имаш предвид?

Откъм него дойде неприятен смях.

— Много добре знаеш какво имам предвид! Стига си се опитвала да ме баламосваш. Спомни си за бедния Алън.

Тя унило си призна, че почти беше забравила Алън и със съжаление отхвърли мисълта за бягство.

След известно време Никол, потънала в мисли, откри с изненада, че сякаш се събужда от неприятен сън.

Никол и Сейбър внезапно се озоваха пред Тибодю Хауз, величествена под зимното слънце. Като рамка на красива картина около нея с вещица бяха разпръснати магнолии, американски орех и вечно присъстващите дъбове. Като че ли и къщата беше наясно за голямата си красота. Тя се издигаше гордо в подобната на парк смарагдена ливада. Архитектурата ѝ беше превъзходна. Широки и хладни галерии обгръщаха къщата от всички страни. Парапетът, минаващ по дължина на втория етаж беше изработен като фина дантела и беше боядисан в нежно зелено, докато долу, грациозните тухлени колони бяха искрящо бели. Капаците на дългите тесни прозорци повтаряха същия нежен зелен цвят като на горния парапет, което се отнасяше и за двете стълбища, от двете страни на къщата.

Докато се наслаждаваше на тихата, почти арогантна красота на къщата, Никол само за минута позволи през нея да премине чувството на удоволствие. Тя се чудеше на присъствието на Сейбър тук. Нима имаше толкова богати приятели, които можеше да посещава когато му хрумне? Или пък, по някакъв начин сам бе придобил тази къща? И понеже беше изморена и изпълнена с подозрения, успя да прикрие всяка следа от възхищението, което изпита.

Дори черно-белите мраморни подове на огромното главно преддверие, с плочи, подредени във формата на красиви ромбоиди, не

предизвикаха коментар от нейна страна. Тя сковано стоеше до Сейбър, докато той с приглушен глас разговаряше с висок, строен негър, облечен в строг, тъмен костюм. Тя не обръщаше внимание на техния разговор. Взираше се с празен поглед някъде в дъното на залата. Не чуваше нищо, нищо не виждаше. Сейбър леко я докосна по рамото, за да я насочи към импозантната предна врата и тя подскочи от изненада.

Усмивайки се на вдигнатото ѝ нагоре лице, той хладно каза:

— Нервна ли си, скъпа? Недей. Уверявам те, нямам намерение да се нахвърля отгоре ти като гладен вълк.

Никол не се успокои от подигравателните му думи. Тя му хвърли поглед, пълен с неприкрита омраза. Капитанът се засмя и ръката му се стегна около рамото ѝ. Подтикна я да се движи по коридора на долния етаж. В основата на стълбите бяха посрещнати от усмихната, млада негърка, чиято глава бе обвита в тюрбан. Сейбър с удоволствие поздрави момичето и Никол, кисело наблюдаваща как чернокожото лице засия от щастие.

Той я погледна и като че ли прочел мислите ѝ, ведро каза:

— Сигурен съм, че те впечатлява радостта, с която слугите ми отбелязват моето завръщане.

— Скъпи сър, вашите отношения със слугите ви не са моя работа. Всичко, от което се интересувам в момента са леглото и банята ми — с отегчено равнодушие каза тя.

— Тогава, без съмнение, ще се радваш на услугите на Галина. Докато си тук тя ще бъде твоя камериерка. Уведомявай я за желанията си.

— Точно така ще направя! — сладко измърка Никол.

Сейбър се усмихна, после се отправи по посока на помещението на надзирателя.

Никол обикаляше огромната спалня, в която се намираше и се чудеше как се чувства Сейбър в подобен разкош. Стаята наистина беше великолепна, с разкошни вълнени килими, махагоново легло, покрито със светложълта коприна, малки резбовани масички, пръснати тук-там, няколко стола, поставени близо до камината, а над нея едно величествено, позлатено огледало отразяваше цялата стая.

Тя обърна гръб на камината и се приближи до единия от високите, тесни прозорци. Животът беше дяволски. Спомни си за Алън, за планове, които крояха, за сделката си със Сейбър. Когато

Галина се появи и положи на леглото роба от коприна в тъмнозелено и халат в по-светъл цвят, но не по-малко прозрачен, тя изпита диво желание да хукне навън и да избяга. Единствено мисълта за Алън я накара да се овладее.

Като гладиатор, подготвящ се за арената, тя се остави в ръцете на Галина да я изкъпе и парфюмира с жасминов парфюм. Опитните ръце на момичето я масажираха и я накараха да се отпусне. Чудеше се къде беше изчезнала волята ѝ и желанието да се съпротивлява.

Вцепенението ѝ беше толкова силно, че не успя да я извади от него дори появата на Сейбър. Той беше облечен в халат от тежка коприна с избродирани китайски дракони.

Държейки се така, като че ли беше нещо обичайно да приема джентълмен в стаята си, тя с безразличие наблюдаваше как високият негър сервира достойна за крале вечеря. Никол обаче не хапна нищо, само бързо изпразни чашата с тъмночервено бургундско.

Сейбър, лениво отпуснат след вечеря пушеше пурата си и с усмивка я наблюдаваше, докато тя допиваше втората си чаша вино. Никол погледна Сандърсън, но той, предупреден от решителното поклащане на главата на господаря си, се направи, че не забелязва и бързо отсервира масата. След като остави само гарафа с бренди за Сейбър, Сандерсън излезе от стаята.

Смаяна тя пое дълбоко въздух и каза настоятелно:

— А сега какво?

Сейбър се усмихна лениво, но после, след като загаси наполовина изпушената си цигара, усмивката му изчезна и каза замислено:

— А сега, малка лисичке... ще разберем дали си ми казала истината!

СЕДМА ГЛАВА

Думите му я връхлетяха като леден вятър. Смразена, тя го наблюдаваше с потъмнели от възмущение очи. Той застана до нея за момент и я погледна в лицето. Очите му леко се плъзнаха по възбуденото ѝ лице. Бляскавата, като тъмен огън коса се спускаше над раменете, обрамчваше лицето ѝ и ѝ придаваше вид на някакво горско създание — диво същество, недокоснато от човек. Очите му бавно обходиха тази полуотворена уста, после се спуснаха към нежно изпъкналия бюст, взирайки се като омагьосан в учестеното повдигане и спускане на гърдта под ефирния, зелен воал на дрехата ѝ.

Никол никога не беше усещала тялото си така чувствително, но не беше и носила такова прозрачно подобие на дреха. Имаше чувството, че това се случва с някой друг. Дори, когато той я притегли в прегръдките си усещането продължи. Не нея целуваше той с горещи и страстни устни. Не нея, а някое друго момиче притискаше той до високото си, мускулесто тяло. Тя, Никол беше само страничен наблюдател.

Сейбър, усетил липсата на отговор от нейна страна, вдигна устни от нея. Тя беше така далечна. Той я огледа подозрително с присвити очи. Може би беше, както твърдеше, девствена. Той се съмняваше. И понеже смяташе, че се опитва да го подведе, не губи много време с прелюдии. Сграбчи деколтето на дрехата ѝ и я смъкна само с едно движение.

Никол остана гола и неподвижна пред него. Стройното ѝ тяло се къпеше в светлината на свещите. Впил поглед в елегантната ѝ красота — висока гърд с нежни, коралови връхчета, тесен гръден кош, разположен над тънка талия, плосък стомах и тъмен, красив триъгълник между дългите ѝ крака. Сейбър остана без дъх. Желанието му експлодира като изригващ вулкан. Грабна я на ръце и я отнесе до леглото.

Той се плъзна до неподвижното тяло на Никол, която лежеше в уханните чаршафи с коса, разпръсната като огнена пелерина около раменете ѝ. Легнал на една страна, едва докосващ се до нея той се

наведе и лениво я целуна, потискайки желанието си. Отново не получи отговор. Недоволно намръщен, той се повдигна на една ръка и втренчено я погледна.

Тя мрачно огледа суровото, покрито с брада лице. От него се излъчваше животинско желание, което наруши спокойствието ѝ.

— Погледни ме, Ник — тихо нареди той. Улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. Гласът му издаваше надигащия се яд, когато каза троснато: — Когато те целувам, дявол да го вземе, искам да знам, че целувам жена, а не скована стара мома.

Той притисна устата ѝ със своята и я принуди да я отвори. Нахлу с език вътре, започна да изследва и да проучва. Стискаше здраво брадичката ѝ, без да ѝ позволява да се откопчи от жадното му нападение. Разтърсена от настоящата му целувка Никол беше безпомощна срещу внезапно породилото се, плашещо я желание. Неспособна да се овладее тя остави устните си да се размекнат под неговите и да му отговарят. Усетил, че се предава, Сейбър пусна брадичката ѝ и пръстите му нежно започнаха да гаят челюстта и шията ѝ, преди ръката му да се плъзне към раменете и гърба, събуждайки тялото ѝ и карайки го да тръпне.

Никол се почувства като завладяна от зъл дух, като друго същество, като чувствено животно с гореща кръв. Ръцете и се вдигнаха по собствена воля, за да прегърнат Сейбър. Пръстите ѝ, подтиквани от собствената ѝ нужда започнаха да гаят тъмнокосата глава и после се осмелиха да се плъзнат и да проучат дългото, жилаво тяло, широкия му гръб и рамене с железни мускули. Ръцете му бяха като огнени езици, увиващи се деликатно около нея, устата му вече не беше нападателна, въпреки че продължаваше да бъде гладна и настояща. Никол потъваше в море от нови усещания. Не разсъждаваше, само чувстваше как някакво диво желание се надига в нея със все по-голяма сила след всяко негово докосване. Твърдото му тяло сякаш я водеше в този копнеж за притежание — финото докосване на косъмчетата на гърдите му до бюста ѝ, дългите му крака, притискащи нейните и символът на самата му мъжественост между тях, топъл и пулсиращ.

Тъй като нарастващото му желание оформяше една-единствена мисъл, Сейбър повече не можеше да контролира чувствата си. Повече не можеше само леко да докосва и проучва плътта като коприна, която беше толкова близо до неговата. Забравил за възможността да е

девствена, ръката му сляпо потърси сатенената мекота между краката ѝ. Пръстите му се вмъкнаха в нея без предупреждение.

При това първо, не нежно докосване между бедрата цялото тяло на Никол се стегна от шока. Внезапно в съзнанието ѝ нахлуха спомени за Сейбър и други жени и тя разбра, че нямаше да може да го направи. Мислите ѝ прогониха доскоро завладялата я страст и откъсвайки устни от тези на Сейбър, тя се извъртя, успявайки да избегне ръцете му. Полулегнала на леглото и полуколеничила на пода тя се обърна и впи поглед в смръщеното му лице. Очите му горяха от желание. Опитвайки се искрено да му обясни мотивите си за внезапното отдръпване, тя започна да заеква.

— Н-не мога! Моля те, разбери!

Думите ѝ изглежда озадачиха Сейбър и той дълго я гледа, неспособен да схване какво му казва. После си спомни за възможността да е девствена и цялото му поведение се промени. Очите му, спрели се на лицето ѝ, изведнъж станаха топли и пълни с разбиране.

— Тихо, любима. Ела при мен и ми позволи да те науча. Няма да те нараня... обещавам. О, господи, Никол, позволи ми да те обичам — глухо каза той и обезоръжавайки я с нежност, притегли неспокойното ѝ тяло. Няколко секунди лежаха един до друг. Никол го усещаше до голото си тяло и, когато я целуна с устни, движещи се в нежен, чувствен ритъм върху нейните, тя усети, че отново потъва главоломно в опияняващото желание. Ръцете му обхождаха елегантните извивки и хлътнали места. Този път бавно, влудяващо, галейки, докосвайки нежно. Тя замаяно се опита да се измъкне от паяжината, в която той я оплиташе, но тялото ѝ вече беше в капана на събуденото желание, заложен с такава вещина.

От устните ѝ се изтръгна слаб стон, когато устата му изостави нейната и бавно се спусна към втвърдените зърна на гърдите ѝ. Тя не беше подготвена за неописуемото удоволствие, което предизвикаха зъбите му, леко захапали нежната плът. Те изпращаха тръпка на чисто животинско желание по целия ѝ гръб. Ръцете му с чувствена сила се придвижиха по кожата ѝ, внимателно напипаха основата на шията ѝ, после продължиха надолу по бедрата ѝ, запращайки съзнанието ѝ извън обсега на рационалната мисъл. Притегли я до себе си така, че легнаха един до друг. Гърдите ѝ докосваха коприната върху неговите и

той умишлено я накара да почувства, че е напълно готов за нея. Бързо улови ръката ѝ и без да обръща внимание на изненадания ѝ протест, я насочи към себе си.

Никол инстинктивно разбра какво искаше той и усети топла вълна от нежност. Когато почувства как дъхът му спира и той се стяга от неумелия допир на ръцете ѝ. Тя продължи. Той изстена тихо, чувствайки как гладът му за нея расте до мига, в който разбра, че скоро трябваше да я има или да се опозори!

Бавно я обърна да легне по гръб, като устните му не спираха да изучават нейните с нарастващо нетърпение. Никол не можеше да мисли, обхваната от толкова много нови, физически усещания. Когато ръката му нежно се промъкна между бедрата ѝ тя подскочи от страх и от удоволствие. Сейбър я успокои и промълви до самите ѝ устни:

— Не се движи, любов моя... не се съпротивлявай, любима. Всичко ще бъде наред... обещавам.

Никол потръпна и се разтопи под него, а той леко се премести, оставил пръстите си нещо да проправят път към владението му. Настани се между бедрата ѝ, разтваряйки ги с колене, като изостави устните ѝ за секунда само, за да промълви:

— Нека да вляза, любов моя, позволи ми да те изпълня и да се изгубя в теб.

Замаяна и в плен на такъв силен копнеж Никол едва го чу. Усети повдигането на бедрата си и първият натиск от навлизането му. Той я взе нежно, толкова нежно, че имаше само миг на болка. После се плъзна с цялата си дължина в мекотата между бедрата ѝ. Обхваната от шок и възбуда тя усети как тялото ѝ се устреми да го поеме, да улесни нашествието му. Целувайки я той нежно прошепна:

— Малката ми, ти наистина се оказа девствена.

Но после тази почти галеща забележка изчезна и той каза гърлено, почти като стон:

— О, господи, не знам дали ще мога да се удържа. Прекалено силно те желая.

Устата му улови нейната и тялото му, независимо от думите, се задвижи над нея докато повече не можеше да се сдържа. Нахлу в нея жадно, почти болезнено. Въпреки, че се стараше да не я нарани Никол не беше напълно готова за внезапните, почти брутални движения на тялото му и извика от болка. Чувайки вика Сейбър

положи усилия да забави движенията си, но мекото тяло под него го подтикваше да я изпълни, да я вземе, както никога до сега не беше взимал жена. Воден от нещо, което не разбираше, той искаше да я заклеми като своя собственост, да я обладае с такава сила, че завинаги да бъде негова. И Никол, незаинтересована от нищо друго, освен от силното тяло, съединено с нейното, внезапно, трескаво се присъедини към него. Повдигаше се да посрещне тласъците му, а ръцете ѝ го притискаха, като че ли не можеше да има достатъчно от него. И, когато най-накрая невероятната емоция се прояви като див порив на изключително удоволствие, Сейбър притисна в ръце нейното разтърсващо се тяло. Тя беше изтощена от бурята, която той бе предизвикал и беше объркана от факта, че толкова лесно се беше приспособила към правенето на любов. Нито веднъж не си беше помислила за Алън и сега виновно си припомни, че отдаването ѝ на Сейбър беше уж заради него.

Тя лежеше в прегръдките на капитана, изпитвайки известен дискомфорт между краката си. Внезапно сърцето ѝ се изпълни с тъга. Сейбър се беше държал нежно, не можеше да го отрече, но все още не можеше да отхвърли чувството, че никога няма да се гордее със случилото се. Казваше си, че го беше направила заради Алън и това беше ниска цена, която можеше да плати, тъй като му дължеше живота си. Но една натрапчива мисъл не ѝ даваше покой — наистина ли го беше направила само заради Алън? Не можеше да даде отговор и не искаше да застане лице в лице с вероятната истина. Тя неспокойно се отдръпна от отпуснатото тяло на Сейбър и за няколко минути се унесе в дрямка. Не можа да заспи. След около двадесетина минути, задавена от сълзи тя седна сковано, без да обръща внимание на Сейбър.

— Къде отиваш? — попита той.

— Н-не знам. Получи това, което искаше. Нищо друго не можеш да вземеш от мен.

Сейбър само се усмихна. Очите му, златни и топли обхождаха лицето ѝ.

— О, не. Ще те искам отново и отново известно време. Знаеш ли, че отново те желая и то с такава сила?

Тя го погледна, после бързо отмести поглед от нарастващото доказателство за думите му. Седнала там, до него тя стигна до решението, че Алън щеше да я ненавижда заради направената сделка.

Вече беше дарила невинността си на този мъж. Повече не можеше да даде и не искаше нищо друго, страхувайки се от това, което би могла да разбере за себе си.

Усетил неспокойствието ѝ Сейбър нежно погали гърба ѝ, а устните му се плъзнаха по рамото ѝ.

— Ела при мен, Никол — каза той с дрезгав глас.

— Не, никога! — ядно извика Никол и скочи с потъмнели от срам очи. — Сделката беше глупава. Не мога да ти бъда любовница. Мислех си, че бих могла, но дори заради Алън няма да се превърна в уличница... най-вече в една от твоите уличници!

Устата на Сейбър се стегна и той усети как яростта го стиска за гърлото при мисълта, че това можеше така лесно да приключи.

— Не се притеснявай за сделката си! — каза той през зъби. — Нямам никакво намерение да освобождавам Алън Балард и ти нищо не можеш да направиш, за да промениш мнението ми. Никога не съм ти казвал, че ще го пусна, нали?

— Но т-ти, ти... — Не намираше думи, докато отчаяно се мъчеше да си спомни какво беше казал той.

— Казах, „Защо не?“ Признавам, че в тези думи съществува намек. Но, момиче, ти трябваше първо да се увериш, преди да се согласиш.

Част от яростта му се стопи, като видя смаяното ѝ лице и добави почти нежно:

— В момента той не е в ръцете на американците в Ню Орлианс, така че можеш да смяташ, че държа на сделката. Чуй ме, Никол, няма да освободя Алън, поне не веднага. Ще го направя, когато реша, че не би могъл да причини повече неприятности.

— Но ти обеща! — разгорещено запротестира Никол, без наистина да схваща какво ѝ говори Сейбър.

— Ти също! — дръпна се той. — Обеща да ми бъдеш любовница толкова дълго, колкото пожелаеш, а сега биеш отбой, нали?

— Това е различно!

— Боя се, че разликата ми убягва. Като оставим настрана факта, че събитията не вървят по твоя план, аз спазвам уговорката. Алън е още жив и не е в затвора в Ню Орлианс.

— Ти, лъжливо, гадно чудовище! Нарочно ме подведе! Знаеше, че си мислех, че ще го освободиш след тази нощ! — извика

побеснялата Никол с искрящи от яд топазени очи.

— И ти щеше да си отидеш на сутринта, нали така? — опасно изръмжа той. — Щеше да се присъединиш към съмишленика си, след като така хитро си изиграла капитана.

Никол замлъкна, ужасена от мисълта, че той я смяташе за способна на такава двойна игра.

— Не можем ли да забравим за Алън и сделката? Не можем ли просто да приемем, че съм променила решението си? Не искам да ти бъда метреса, Сейбър... и Алън няма нищо общо с това.

— Но ти се отричаш от думата си! Обеща ми, спомни си! — хладно я срязва Сейбър.

— Ти също — и също така не я удържа!

— Не съвсем! — каза той с ледена усмивка. — Никога не съм ти давал дума. Ти го направи и ти си тази, която не държи на нея! Добре, нека ти кажа, девойче, че не ми харесва хората да не плащат дълговете си към мен! Ще забравим за сделката ти и ще се отнасям с тебе така, както трябваше да направя още първия път, когато открих дребната ти измама! — Той злобно протегна ръце да я улови. Преди да скочи от леглото главата му бе изпълнена само от една мисъл — че всички жени са еднакви — лъжкини, фалшиви, предателки. И тази жена не беше различна от онази, която беше причина да бъде унижен и продаден на Британския флот. Кучки — всички до една!

Никол видя очите му да се присвиват и предугади намерението му секунда преди да се е придвижил. Тя скочи и застана зад масата, на която бяха вечеряли. Докато той напредваше към нея по гърба ѝ полази студена тръпка. Усети, че го подтиква някакво странно чувство, от което тя беше само частица и с все по-голямо смайване наблюдаваше приближаването му.

Черната коса, която беше разрошила с пръстите си, осветена от свещта, хвърляше сенки по обраслото с брада лице. Очите му бяха ледени и нещо ѝ подсказваше, че можеше да я убие.

Те бавно започнаха да обикалят около масата. Търсейки начин да избяга или да го спре Никол съгледа чашата, с която той беше пил. Тя я сграбчи със светкавична бързина за столчето и разби горната ѝ част в масата.

Той се усмихна мрачно.

— Мислиш ли, че това ще ме спре?

Никол буйно закима. Очите ѝ решително блестяха.

— Искам те — хладно заяви той. — Ще те имам и нищо няма да ме спре!

Той прескочи масата и Никол остана безпомощна. Между голите им тела беше единствено счупената чаша. Тя я държеше като нож и внимателно се отдръпваше. Сърцето ѝ биеше лудо и се чувстваше полузамайна. Насреща ѝ очите му излъчваха леден блясък, а устата му беше решително стисната. Никол се препъна и неспособна да запази равновесие се залюля. Сейбър сграбчи ръката с чашата и я изви зад гърба ѝ. Преведе я през стаята и я принуди да легне по очи на леглото.

— Хвърли я, Ник! — нареди той, но тя продължи да я стиска още по-силно.

— Няма! — изстена тя, извивайки фината си китка в желязната му ръка. — Няма!

Сейбър стисна още по-силно и тя разбра, че щеше да счупи китката ѝ, ако не го послушаше. Натискът беше почти непоносим и накрая двамата чуха изпукване на кост. След това чашата се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти.

Откъм Сейбър долетя въздишка на облекчение, след като усети, че тя се отпусна. Той нежно взе на ръце тялото на победената Никол и я положи на леглото. Китката я болеше с тъпа, пулсираща болка и докато лежеше усети сълзи в очите си. Няма да плача, ядосано си помисли тя. И без това унижението ѝ беше огромно, та да го подсилва с поток от сълзи. Тя легна на страни, без да му обръща внимание и се сви, трогателно потънала в нещастията си.

Сейбър я гледаше с безизразно лице и се молеше да не издаде чувствата си. Объркано откри, че я желае — отново, сега! Заедно с желанието имаше и проблясък на нежност, както и огромно съжаление за отношението му към нея. Колкото и невероятно да беше, той призна пред себе си, че чувстваше странно задоволство, понеже тя беше казала истината за своята девственост. Дълбоко раздразнен от противоречивите си мисли той ѝ обърна гръб.

Стаята беше в безредие от двубоя им и като дръпна въжето на звънеца, той повика прислугата. После облече халата си и нежно придърпа завивките върху Никол. Когато Сандерсън се позова в отговор на повикването, Сейбър рязко нареди да му бъдат донесени някои неща и стаята да бъде приведена в порядък. Лицето на

Сандерсън с нищо не издаде мислите му. Той бързо и тихо подреди наоколо и помете счупените стъкла. После се върна с огромен сребърен поднос с бренди и другите, поръчани от Сейбър неща. След като ги постави на масата той попита формално:

— Това ли е всичко, сър?

Сейбър го освободи с рязко кимване, наля си бренди и запали пура. Известно време стоя, наблюдавайки замислено неподвижното тяло на Никол.

Самата Никол беше изпразнена емоционално. В момента ѝ се искаше да е мъртва! Не, внезапно си помисли, искаше Сейбър да беше мъртъв! Бавно се обърна на другата страна — най-добре е, напомни си тя, винаги да държиш врага си под око.

Сейбър озадачено я погледна, като че ли питаше разумно ли е така открито да показва, това, което чувства. Без да бърза взе кана с топла вода и купа, както и кърпите, които бе наредил да донесат, после тръгна към нея. Като сведе поглед към момичето, тя му напомни за лисицата, която веднъж беше видял с почти разкъсан на две крак, следствие усилията ѝ да се освободи от железните зъби на капана. Създанието беше погледнало приближаващия се браконьер по същия начин — полууплашено, но въпреки това готово да се бори за живота си. Развълнуван от вида ѝ той се поколеба. Накрая каза:

— Нямам намерение отново да те наранявам. — После добави безцеремонно: — Освеж, ако не ме принудиш.

Никол потръпна. Нежните ѝ устни се свиха в знак на протест. Топазените очи го проклинаха.

Без да се засяга от враждебността ѝ той махна завивките и откри голото ѝ тяло. Никол си наложи да стои неподвижно, докато ръката му леко се придвижи по бедрото ѝ. Но Сейбър, с въздишка на съжаление прогони желанието и нежно взе наранената ѝ китка. Тя изстена, макар и тихо и Сейбър се усмихна съчувствено.

— Съжалявам, малката. Не бих те наранил нарочно, но нямах никакво желание да прекарам остатъка от живота си писукайки като момиче, след като ме ръгнеш в гърлото.

При други обстоятелства Никол би се посмяла на думите му, но сега не ѝ беше до това. Тя не можеше да отрече, че беше привлечена от него. Гледаше го и се чудеше защо все още го намира за привлекателен. Със суровите си черти, със златистожълтите очи,

искрящи върху брадатото лице и с коса, толкова черна, че синееше, той беше така отвратително поразителен.

Докосването на Сейбър беше нежно. Беше сигурен, че китката ѝ не е счупена, понеже с точност знаеше колко силно бе стиснал. Само беше доста подута и очевидно я болеше. Той я превърза с професионално умение, като използва ленените превръзки, които бе наредил да донесат. Нямаше да я боли повече от ден-два, а за болката имаше лауданум. Изсипа малко в една чаша, добави бренди и ѝ го подаде.

— А сега ме упояваш? — присмя се тя.

Той леко се усмихна.

— Точно така лисичката ми. За твое собствено добро. Бъди добро дете и го изпий.

С гримаса на отвращение тя взе чашата и изпи съдържанието ѝ на един дъх. Отпусна се на възглавницата и зачака. Предишното ѝ отчаяние беше изчезнало. Брендите разнесе топлина по вените ѝ, болката в китката намаля и тя си помисли, че може да посрещне бъдещето по-възторжено, отколкото бе смятала преди.

Сейбър постави на масата празната чаша и за нейна изненада се зае да мие тялото ѝ. По лицето му нямаше и следа от желание, докато наведен над нея нежно отстраняваше следите от изгубената ѝ девственост и собствената му, брутална страст. Колко странно, че след такива насилствени действия можеше да бъде толкова нежен. Неочакваната му любезност я разтревожи. Лауданумът я правеше сънлива и ѝ се искаше той да я остави на спокойствие. Нали беше взел това, което искаше? Тя се размърда неспокойно под ръцете му, доволна, когато най-после той захвърли кърпите в купата.

Но изглежда Сейбър не беше свършил. Тя наблюдаваше с широко отворени очи как той съблече халата си и легна до нея. Лауданумът беше забавил рефлексите ѝ, но тя вдигна юмруци и ги опря в гърдите му. Той се засмя и улови двете ѝ ръце. Когато Сейбър се надвеси над нея, мрачен и решителен, тя избълва:

— Не отново! Дори ти няма да си позволиш да бъдеш такова животно!

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. После притискайки я със своето снажно и топло тяло раздели краката ѝ със своите. Той промълви до устните ѝ:

— Ще откриеш, че има много неща, които ще си позволя.

ОСМА ГЛАВА

Сейбър по навик се събуди още, когато първите бледи пръсти на зората се промъкнаха в стаята. Той полежа малко, за да се наслади на топлото и меко тяло на Никол.

Изпита разкаяние. С нежност си помисли каква луда глава беше Ник. Ако я събудеше, рискуваше очите ѝ отново да заблестят от яд, да скочи от леглото и да се нахвърли върху него с какви ли не обидни думи.

Жалко... сънливо си помисли той. Само, ако можеше тя да приеме, че случилото се беше естествен ход на събитията. Рано или късно това щеше да стане, ако не с него, то с някой друг.

Беше толкова просто. Винаги се беше отнасял добре с любовниците си и Ник дяволски добре знаеше това. Той се усмихна, като си припомни колко учудена беше тя, когато поднесе като прощален подарък карета с четири коня на една проститутка.

Близостта на Никол смути мислите му и с необичаен глад той почувства как тялото му се втвърдява от желание. Леко докосна отхвърлената ѝ настрани ръка и близна ухото ѝ. Но тя го отхвърли дори в съня си, като обърна глава на другата страна.

Той я остави със съжаление.

Час по-късно, облечен и закусил, той беше на път обратно към Гранд Тер. Трябваше да се погрижи за някои неща — не на последно място за съдбата на Алън! Щеше да обсъди това с Лафит. Двамата щяха да измислят нещо, което да се хареса на Ник. Но какво, по дяволите, го засягаше нейното мнение?

След няколко часа пред погледа му се появи Гранд Тер, царството на Лафит. Този остров бе пълен с игрални и публични домове, кафенета и всякакви заведения за забавление на моряците. Сред тях се възправяше тухлената къща на Лафит. Домът му беше разкошно обзаведен и пълен със всякакви редки и скъпи мебели.

Откакто търговията с роби беше забранена те можеха да бъдат закупени единствено тук. В Ню Орлианс губернаторът Клейборн и

американските офицери скърцаха със зъби от ярост, неспособни да прекратят тази незаконна търговия.

Клейборн беше стигнал до там, че беше обявил награда от петстотин долара за известния пират Жан Лафит. Лафит се беше изсмял и беше направил контра предложение от петнадесет хиляди долара за този, който му доведе губернатора на Гранд Тер!

Припомнил си този инцидент Сейбър се усмихна, докато прислужникът го въвеждаше в кантората на Лафит.

— Мон ами, прекрасно е, че те виждам! Очаквах те веднага, след като съобщиха, че са забелязали „Ла Бел Гарс“. Какво те задържа толкова дълго?

Усмихнат, Сейбър взе една от отличните пури на Лафит и отговори:

— Имаше някои неща, които се нуждаеха от вниманието ми.

— О, да, аферата с младото момче, което не е момче и което капитанът бил видян да прегръща в каютата си.

— Проклет да съм! — раздразнено изръмжа Сейбър, но сви рамене и се настани в едно от тапицираните кресла.

Лафит, който продължаваше да се усмихва се измъкна иззад писалището. И двамата бяха високи мъже. Сейбър беше малко по-висок от Лафит. Лафит, няколко години по-възрастен от Сейбър, беше изключително красив мъж с привлекателни, правилни черти. Мургавата му кожа и черни очи говореха за френските му предци. Косата му беше гарвановочерна като на Сейбър и излъчваше интелект и елегантност. Със сигурност никой не би го взел за контрабандист. Произходът му беше забулен в мистерия. Капитан Сейбър беше един от лейтенантите в неговата армия от пирати, на когото имаше най-голямо доверие.

Известно време двамата водеха общ разговор, после Сейбър поднесе темата, която най-много го притесняваше — Алън Балард.

Лафит се намръщи.

— Как желаеш да се освободиш от него? В крайна сметка той е твой пленник и мене не ме интересува съдбата му, стига да спрем изтичането на информация. Дали ще го предадем на американците или ще го продадем на британците няма никакво значение. — Лицето му се проясни и той се усмихна. — Приятно уреждане на нещата, нали?

— Мисля че за сега искам да го държа като пленник — бавно каза Сейбър. — Ще ми се да измъкна малко повече информация от него. Бихме могли да го използваме по някое време. Имаш ли нещо против да го преместя от кораба в затвора на острова ти?

Лафит с готовност даде съгласието си и извика прислужник, който да отнесе съобщение за преместването на Алън от „Ла Бел Гарс“. След като прислужникът излезе Сейбър небрежно попита:

— Искаш ли да присъстваш на разпита?

Лафит отвърна със ироничен блясък в очите.

— Мон ами, ти искаш този човек за свои собствени цели. В противен случай никога не би ми казал за съществуването му.

Сейбър се усмихна. Не беше учуден от правилната преценка на Лафит.

— Е, може би има някой и друг член на екипажа, които да не са съгласни с действията ми — призна той. — Балард беше много популярен.

— Но естествено! Някой шпионин — сухо отвърна Лафит. — Но като говорим за шпиони, трябва да споделя, че след отплаването ти до ушите ми долетя слухът, че някой съвсем целенасочено разпитва за теб.

Показал изненадата си Сейбър попита:

— Какви въпроси задава?

— Мммм, въпроси като: Какво е истинското име на капитан Сейбър? Откъде е дошъл? Кога?

Сейбър озадачено гледаше Лафит.

— Защо някой ще се интересува от мен? Знаеш ли кой е?

— Това не знам. Думите се носят като вятър над Гранд Тер, губейки източника си. Може би не е нищо, но си мислех, че трябва да те предупредя. Вероятно някой ти желае злото. Кой знае?

За момент Сейбър си помисли за Робърт Саксън от Англия, но отхвърли идеята като абсурдна. Дори ръката на Робърт не беше толкова дълга.

Без да е много притеснен от новините на Лафит Сейбър повдигна рамене и отхвърли тези мисли. Загледан в залива каза:

— Каква цена би дал за „Ла Бел Гарс“?

— Моля? — смайването личеше в гласа на Лафит. — Сигурно не съм те разбрал... помислих си, че току-що ме помоли да купя кораба

ти.

— Хм, точно така. Реших да го продам. Решил съм да стана порядъчен.

Лафит нямаше да бъде по-ужасен, ако Сейбър беше заявил, че иска да стане монахиня в ордена на Урсулинките в Ню Орлианс. Той повтори едва чуто.

— Да продадеш „Ла Бел Гарс“ и да станеш порядъчен. Трябва да си полудял! Защо?

В момента Лафит не можеше да намери думи, за да изрази чувствата си и съжалявайки го Сейбър внимателно обясни.

— Харесва ми нашата асоциация и печалбата от нея, но вече не съм онази луда глава, която бях преди десет години. Изморих се да си играя на пират, дори и това завоалирано да се нарича каперство. Вече нямам нужда от кораба. Състоянието ми е доста голямо.

Свестил се някак Лафит въздъхна.

— Значи изоставяш приятелите си и ставаш порядъчен джентълмен в Ню Орлианс.

Сейбър се засмя.

— Никога не обръщам гръб на приятел и се съмнявам, че ще се превърна в образец на благоприличие.

Лафит позволи на една усмивка да разцъфти върху красивото му лице.

— Съгласен съм. Сигурен ли си, че след шест месеца няма да промениш решението си?

— Сигурен съм и бих те посъветвал нещо, ако позволиш.

Лафит сбърчи вежди и се засмя.

— Ти ли ще учиш баща си как се правят деца?

Сейбър, обаче каза сериозно.

— Не е лошо да последваш примера ми и да се освободиш от Гранд Тер и всичко свързано с този остров. Чуй ме, Жан, безгрижните времена отминаха. Грози ни заплаха.

Лафит изръмжа. Сейбър говореше истината. Той се изправи и се поклони много, много изискано. Обърна се да си върви, но Лафит измърмори:

— Чакай!

Сейбър се обърна към станалия на крака Лафит, който каза:

— Ние сме приятели и като такива можем да си разменяме мисли без да се сърдим един на друг. Признавам, че съм вбесен, но не желая да се разделяме с яд.

Сейбър се усмихна лениво.

— Ти се ядоса, не аз.

Лафит се засмя.

— Ще ти дам добра цена за кораба. Докога искаш да уредим нещата?

— Не съм се забързал чак толкова, въпреки че съм взел решението. Да кажем, до една седмица. Дотогава ще съм решил какво да правя и с добрия Алън.

— Много добре. С голямо съжаление ще изгубя един от най-добрите си капитани, но се надявам, че за в бъдеще ще те запазя като клиент.

След няколко минути Сейбър излезе от жилището на Лафит и се упъти към грозната тухлена сграда, в която се помещаваше затворът. Като влезе вътре той откри, че Алън току-що беше доведен и беше окован в една от килиите в дъното. Сейбър безпристрастно огледа мъжа пред себе си. Дрехите му бяха разкъсани и окървавени, лицето му беше в синини. Като видя една прясна рана Сейбър заинтересовано попита:

— Да не си се опитал да избягаш, като са те водели към брега? Когато за последен път се срещнахме не беше чак толкова раздърпан.

Алън рязко вдигна глава при думите на Сейбър и инстинктивно дръпна веригите.

— Копеле! — просъска той с потъмнели от омраза очи. — Какво направи с Ник?

— Имаш предвид Никол?

Дъхът на Алън спря.

— Тя ти е казала?

— Нека кажем, че аз бях способен да... аа... го откроя сам. Тя, също като теб не беше много сговорчива.

Алън огледа мъжа пред себе си. Собственото му нещастие не го вълнуваше толкова, колкото съдбата на Никол.

— Къде е тя?

Сейбър повдигна вежди.

— Съдбата ѝ е моя грижа.

— Сейбър, изслушай ме! — започна искрено пленникът и избълва цялата история на Никол. Тя беше съобщила на Сейбър само името и годините си, но загрижеността на Алън за нея го накара да разкаже всичко. Едва, когато престана да говори забеляза необичайното мълчание на другия мъж и студената, иронична усмивка на устните му. Ако Алън знаеше какво мисли Сейбър щеше да се слиса.

Името Ашфорд беше добре известно на Сейбър. Беше го проклинал цял живот. То беше заклеено в съзнанието му като символ на безчестие, лъжи, предателство. Каква ирония на съдбата, осиротялата Никол Ашфорд да попадне в ръцете му.

— Не разбираш ли? — настоя Алън, прекъсвайки мислите му. — Никол Ашфорд е от добро семейство и трябва да бъде върната в дома си, преди да ѝ се е случило нещо още по-лошо.

Сейбър се съвзе и скептично попита.

— Защо не го каза по-рано? Сега е малко късно да се тревожиш за нея.

Алън прехапа устни. Нямаше желание да споделя причините за собствените си действия, които не бяха нищо повече от алтруизъм. Когато тишината стана безгранична Алън настоя:

— Какво възнамеряваш да правиш?

Безгрижно изучавайки ноктите на една от фино оформените си ръце, Сейбър хладно каза.

— Да правя ли? Нищо не възнамерявам да правя. Намирам го много по-забавно по този начин.

— Сейбър, това, което ти казах нищо ли не означава за тебе? Толкова ли си безсърдечен, че да похабиш едно младо, невинно момиче?

С подигравателно, блеснали златни очи Сейбър за миг го изглежда със съжаление, после безчувствено заяви.

— Да, разбира се, такъв съм.

Алън изръмжа в безсилната си ярост, но Сейбър само се засмя и си тръгна. На входа на килията се спря и погледна назад към затворника.

— Не се грижи за бъдещето на младата Ник, имам намерение да я взема под покровителството си. И съм сигурен, че знаеш какво означава това.

Алън бясно дръпна веригите.

— Сейбър, проклет да си! Чуй ме! — Но думите достигнаха до нечуващи уши. Подигравателно наклонил чернокосата си глава Сейбър се отправяше към изхода.

Останал сам Алън не можеше да не мисли за Никол. Беше ужасен от мисълта тя да стане любовница на Сейбър. Вълнуваше го и собствената му съдба. Защо се беше провалил планът му? Проклетият Сейбър, как можеше да знае кога да удари? Само още половин час и той и Ник щяха да бъдат в безопасност. А Ник? Дали Сейбър вече не беше връхлетял отгоре ѝ? И най-важното — къде, по дяволите, беше тя сега?

В този момент Никол беше на път за Гранд Тер. Тя се събуди горе-долу по времето, в което Сейбър замина. Тихо полежа няколко минути, все още замаяна от лауданума, като постепенно осъзнаваше къде се намира. При едно несъзнателно притискане на ръката усети болка, която ѝ припомни събитията от нощта.

Внимателно огледа стаята и като се увери, че Сейбър го няма, облекчено въздъхна.

Най-лошото беше факт. Маскарадът ѝ беше разкрит. Алън беше във вериги, а самата тя беше пленница на Сейбър. Беше станала жена в опитните ръце на Сейбър и в този процес бе наранила китката си. Тялото ѝ още я болеше и усещаше известен дискомфорт между бедрата си. Благодарение на Бога това приключи. Беше жива, малко поразкъсана и раздърпана, но цяла и нащрек.

Тихото отваряне на вратата я изтръгна от мислите ѝ. Като видя кръглото лице на Галина се усмихна с облекчение.

Галина весело попита:

— Ще желаете ли кафе или шоколад?

Никол ѝ се усмихна, решила да се държи колкото е възможно поестествено.

— Малко кафе, моля. — Поколеба се после предпазливо попита: — Къде е Сейбър?

Галина изглеждаше леко озадачена.

— Сейбър? О, сигурно имате предвид господаря. Отиде по работа и сигурно няма да се върне до утре или до други ден. Нареди да

се чувствате възможно най-добре и да се погрижим да изпълняваме всяко ваше желание.

Никол замислено изгледа Галина. Какво ли беше обяснил Сейбър на прислугата? До каква степен щяха да ѝ се подчиняват? Е, имаше само един начин да го разбере. Тя каза направо:

— Нуждая се от баня, нещо за обличане и храна. Ще се погрижиш, нали?

Галина излезе и след малко донесе няколко одежди. С изписано върху лицето съмнение каза:

— Господарят не беше сигурен, дали нещо от намиращите се тук дрехи ще ви стане. Боя се, че тези рокли ще ви бъдат къси.

Никол се стегна, но се усмихна и каза:

— Предпочитам да ходя гола, отколкото да облека изоставена от някоя негова любовница дреха. Ще нося собственото си облекло.

Галина наистина се притесни.

— Но, не можете! Дамите не носят бричове.

— Съмнявам се, че господарят ти е водил тук дами преди! — троснато изрече Никол. — Донеси ми дрехите или нещо друго от този род. Сигурно бих могла да заема от някой прислужник чиста риза и панталон. В този момент няма много да придирям.

Шокирана Галина облещи очи. Излезе от стаята и забърза по коридора. Тя бързо запозна Сандерсън със странното желание на Никол. Той трепна, но бързо я снабди с чиста бяла риза и сиви, памучни панталони.

Изкъпана и пременена в момчешкото си облекло Никол тръгна да разглежда къщата на Сейбър. Несъзнателно търсеше нещо и очите ѝ светнаха, когато в дъното на първия етаж откри оръжейната.

Стаята беше пълна с ловни трофеи и оръжие. Мебелите бяха големи, удобни и топли. Тя смело отвори едно сандъче, после друго. Тършуваше из различните оръжия, докато се спря на много остър, ловен нож и малък пистолет. Запаси се с барут и след като помисли малко, скри находката си в едно чекмедже.

Закуси с апетит. Беше страшно гладна. Животът продължаваше, реши тя, независимо от това, което се случва. Духът ѝ се възвръщаше с всяка хапка. Накрая безочливо поиска един ловен жакет, по всяка вероятност притежание на Сейбър и излезе да се разходи.

Студеното слънце на късния ноември не предлагаше топлина и тя беше доволна, че облече жакета. Тръгна надолу към реката. Докато стигна до брега на Мисисипи вече бе решила каква щеше да бъде следващата ѝ стъпка.

Сейбър явно не беше уведомил никой за истинската ситуация. Затова щеше да пробва да им нареди да я съпровождат до Гранд Тер. Знаеше, че сама няма да намери пътя в блатата. Трябваше незабавно да избяга.

Тя обърна гръб на реката и целеустремено тръгна към къщата. Като срещна Сандерсън в главното фоайе предпазливо каза:

— Реших да не чакам завръщането на господаря ви. Ще тръгна след час. Моля, пригответе кошница с храна за път и намерете някой, който да ме придружи до Гранд Тер.

Без да обръща внимание на неодобрителното изражение на лицето му тя тръгна към оръжейната. Прибра находката си в дълбокия джоб на жакета. После бързо намери пътя до стаята, в която бе прекарала нощта. Там нямаше никой. Огледа се и видя врата, свързваща тази спалня с друга стая. Вратата не беше заключена и след като се увери, че там също нямаше никой, влезе вътре.

Това очевидно беше спалнята на Сейбър. Масивната мебелировка беше от тъмно дърво. Никол не се интересуваше от изискания вкус на Сейбър. Без много, много да се мае се упъти към ковчезето за бижута, което стоеше отворено върху голямо писалище. Взе една носна кърпа на Сейбър и уви диамантена игла за вратовръзка, чудесен пръстен със смарагди и перли и беше една игла, този път с рубин, както и други ценни бижута. До ковчезето лежах няколко златни монети и тя прибра и тях. Двамата с Алън щяха да се нуждаят от доста средства.

С нарастваща увереност тя нетърпеливо изчака в стаята си. Когато реши, че е изминало достатъчно време безгрижно слезе по стълбите и попита Сандерсън.

— Готово ли е всичко? Бих искала да тръгна възможно най-бързо.

Преди той да успее да отговори по коридора се запрепъва малко негърче, помъкнало кошница с храна. Като погледна детето Сандерсън неохотно отвърна.

— Така ми се струва. Това е храната, която поискахте, а Джон, който ще ви води чака при доковете. — Той направи пауза, но Никол, повдигнала едната си вежда, нахално го гледаше, предупреждавайки го да не се осмелява да ѝ задава въпроси.

— Това ли е всичко, мадам? — каза накрая той. — Самюъл ще ви придружи до пристанището.

Никол учтиво кимна и последва дребната фигурка. Сърцето ѝ биеше лудо, когато с доволна усмивка се настани в пирога. Като видя как доковете се отдалечават от нея, тя не успя да удържи тихия си смях. Младият негър, управляващ пирога я изгледа странно, но какво я интересуваше. Имаше си провизии, пистолет, пари и свобода!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Никол беше права, че ще бъдат на острова на смрачаване. Тя пхна в ръката на водача си една златна монета, грабна кошницата и тръгна по брега. След като пирогата вече не се виждаше, бързо се мушна в храстите и седна да помисли.

Беше избягала. Беше въоръжена и имаше храна. Следващата стъпка беше да освободи Алън. Беше ли той все още на кораба? Не, надяваше се тя. Щеше да бъде трудно да го освободи оттам. Слухът за дегизировката ѝ сигурно се беше разнесъл навсякъде. Сети се за Сейбър и потръпна. Надяваше се той да е поне на двадесет мили оттук.

Ако той се намираше на острова, със сигурност беше при Лафит.

Погледът ѝ съвсем случайно попадна на тухлената сграда, в която се помещаваше затворот. Огледа я подозрително. Възможно беше Алън да е там. Трябваше да провери това предположение.

Като скри храната под един перест храст тя предпазливо пое през острова. Промъкваше се внимателно и със страх, тъй като вече беше забелязала няколко пияни членове на екипажа на „Ла Бел Гарс“. Ако я разпознаеха, бог да ѝ е на помощ!

Като стигна до сградата тя събра цялата си смелост и тръгна към прозорците с железни решетки. Спираше пред всеки един и викаше Алън. Тя едва не припадна от облекчение, когато той отговори от третия прозорец.

— Сам ли си? Добре ли си? — прошепна тя.

— За бога, Ник, какво правиш тук? — Като погледна нервно към тъмния коридор, по който бе изчезнал Сейбър само преди час, Алън добави:

— Говори бързо. Сейбър може да се върне. Ти добре ли си?

Никол кимна, носле, като се сети, че Алън не можеше да я види каза:

— Да, но да не губим време в приказки. Дойдох да те освободя.

В тъмнината на килията Алън се усмихна. Благословено да е детето! Колко спокойно го каза — като че ли беше най-простото нещо на света.

— Ник, не искам да те обезкуражавам, но съм окован във вериги и вратата на килията е много здрава.

— Кой го е грижа? Въоръжена съм. В джоба си имам пистолет. Ще измисля нещо — каза тя убедително, макар и вътрешно да не изпитваше чак такава увереност. Тя облегна гръб на тухлената стена и се огледа наоколо. После тихичко подвижна на Алън.

— Кой държи ключовете? Имаш ли охрана?

— Не. Единственият пазач е старият Мануел и стои в стаята отпред. У него са ключовете от килията, но се боя, че единствено Сейбър притежава ключа от веригата.

— Сигурен ли си, Алън? Не са ли всички ключове у стареца?

Усмивнат той каза:

— Има един начин да разберем, Ник. Трябва да вземеш ключовете от стария Мануел. Можеш ли да го направиш.

Никол стисна зъби. Щеше да го направи, дори това да я убиеше.

— Не се безпокой, в най-лошия случай ще стрелям във веригата. Почакай малко да измисля нещо. — И тя го направи. Смелостта ѝ беше помогнала да избяга от Сейбър и щом веднъж го беше направила, щеше да го направи и втори път.

На острова липсваше дисциплина и положението на стария Мануел като надзирател беше само една формалност. Обикновено ключовете от затвора висяха на стената в стаята му, тъй като и без това в него много рядко присъстваха затворници. Ако имаше такива, то те се бояха от Лафит и предпочитаха да играят честно с него. Като член на екипажа на „Ла Бел Гарс“ Никол знаеше това и бавно тръгна към предната част на сградата. Помисли си, че старият испанец може би беше предупреден за нея, но отхвърли това предположение и храбро каза:

— Дойдох да видя Алън Балард от „Ла Бел Гарс“. Къде е той?

Старият човек, приспан от изпития ром вяло махна с ръка по посока на ключовете.

— Обслужи се. Той е в последната килия отляво. Докато взимаше ключовете кръвта ѝ бясно пулсираше в слепоочията. Като стигна до килията и започна да пробва ключовете, ръцете ѝ така трепереха, че изгуби доста скъпоценни секунди, преди да отвори вратата. С разтуптяно сърце се втурна към него. Един дълъг миг стояха

и се гледаха. После Никол видя раните и окаяния му вид и с вик се хвърли на гърдите му.

— О, Алън, бедното ти лице. Какво ти е сторил той?

Алън топло се усмихна и прошепна в косите ѝ.

— Няма нищо, Ник. Сега, когато ти си тук всичко ще бъде наред.

Никол отново го прегърна с бликнали в очите сълзи и като сестра, даряваща любимия си брат с целувка, допря устни до неговите. За нещастие високият, брадат мъж, материализирал се на входа не си помисли точно това. Изглеждаше му като среща между двама влюбени. Устните му се разтегнаха, готови да изръмжат от ярост, а в очите му пламна ярък, жълт пламък.

— Вълнуващо! — изсъска Сейбър.

Никол и Алън се смразиха. Ръката ѝ стисна пистолета в джоба и тя рязко се извърна към Сейбър. Той се извисяваше точно на входа, разкрачен, с много тъмно, брадато лице на фона на мъгливата светлина.

Алън усети намерението ѝ и предупреди:

— Недей, Ник! Изстрелът ще доведе цяла тълпа. Няма да успееш да избягаш.

Сейбър саркастично промърмори:

— Сигурен ли си, че няма да има време да те освободи?

Алън хвърли на Сейбър яден поглед, но Никол беше тази, която го сряза:

— Млъкни, Сейбър, или ще те застрелям!

Той се поклони подигравателно.

— Вашите желания, мадам, в момента са закон за мене.

Хвърляйки му изпълнен с ненавист поглед, Никол продължи да държи пистолета, насочен към сърцето му и нареди:

— Отстъпи насам и се облегни на стената.

Сейбър изпълни нареждането с помръдващи от яд устни. После с отегчено изражение на лицето нарочно я подразни:

— Имаш намерение да ме оковеш като добрия Алън ли?

Тя рязко кимна в отговор. После предпазливо се приближи към него. Сговорчивостта на Сейбър изобщо не я подведе. Щеше да ѝ бъде трудно с едната ръка да му слага вериги, а с другата да държи пистолета. Погледна към Алън. Дали да не освободи първо него, а

после двамата да оковат Сейбър? Но нито един от ключовете ѝ не пасваше на веригите.

— Само да беше попитала, скъпа, щеше да си спестиш неприятностите — гладко изрече Сейбър. — Ключът, който ти трябва се намира в бюрото ми в стаята, която имам при Лафит.

Тя изръмжа на лениво облегналия се на стената Сейбър, който явно въобще не се притесняваше.

— Млъкни! — сопна се тя. Имаше само едно решение. Трябваше сама да окове Сейбър, после щеше да стреля във веригите на Алън и двамата щяха да избягат много бързо.

Застанала пред Сейбър тя тихо каза:

— Само едно движение, което не ми хареса и си мъртъв. Ясно ли е?

Наблюдавайки я внимателно Сейбър кимна. Очите му не се отделяха от побледнялото ѝ, решително лице.

— Пъхни лявата си китка в прангата, точно над тебе — заповяда Никол. — Направи го внимателно, Сейбър, и помни, че ще се радвам да те убия.

Но Сейбър кръстоса ръце на гърди и хладно каза:

— Нямам намерение да направя такова глупаво нещо. Давай нататък и стреляй — ако смееш!

Заеквайки от ярост тя изкрещя:

— П-п-проклет да си, С-сейбър, прави каквото ти казвам!

— Не — спокойно отвърна той.

Наблюдавайки лицето на Никол Алън разтревожено я предупреди.

— Внимавай, Ник. Той те дразни нарочно.

Никол с усилие се опита да преглътне яростта си. Но напразно. Пламъците в косите ѝ говореха за истински неуправляем темперамент. Гледайки врага пред себе си, тя направо се побърка и се нахвърли отгоре му. Дръпна яростно кръстосаните му ръце и извика:

— Ще правиш каквото ти казвам, дори, ако трябва сама да те принудя! — Забравила болната си ръка, тя вдигна пистолета и злобно удари Сейбър по бузата.

Разнесе се стон от болка. Наранената китка я предаде. Но този стон се превърна в яростен вик, когато Сейбър се хвърли в атака. Той я стисна в една никак не нежна прегръдка и скоро Никол изпусна

пистолета. Беше хваната като лисица в капан и го знаеше. Проклет, проклет характер, помисли си тя, ядосана на себе си. Тя затвори очи, възмутена от глупостта си и започна да се проклина на ум.

— Изплакваме си болката ли, Ник? — тихо попита Сейбър.

Тя бързо отвори очи, изпълнени с омраза и изръмжа:

— Нима ме питаш? Колко странно! В миналото винаги заповядваше.

Усмивайки ѝ се, Сейбър с изненада откри, че дори ѝ се възхищава. Малко кисело каза:

— Какво непослушно момиче си. Никога ли не стоиш там, където те оставят?

Смятайки за унизително да му отговори, Никол продължи да гледа в лицето му. Нямаше намерение да води словесни двубои.

— Сейбър, чуй ме — настоя Алън. — Трябва да върнеш Никол на семейството ѝ. Заведи я в Ню Орлианс и я качи на първия кораб за Ямайка. Оттам лесно ще потегли за Англия. Имам достатъчно пари да платя това и да ѝ осигуря компаньонка. Това, което имаме да обсъждаме с тебе не я засяга. Умолявам те, човече, пусни я да си върви!

С ледено лице Сейбър впи поглед в окования мъж.

— Да я пусна ли? Да не си си загубил ума? Че защо трябва да го направя? Какво печеля от това?

Хубавото лице на Алън също се вкамени. Какво можеше да предложи на този човек, за да го накара да изпълни молбата му?

Никол сложи край на изпълненото с несигурност очакване.

— Не го моли заради мене, Алън. Стореното сторено. Ти не си виновен. — Тя решително отметна назад косите си и добави: — Сама ще планирам бъдещето си и то няма да има нищо общо с такива като Сейбър. — Тя погледна насилника си с унищожителен поглед.

Сейбър се ухили и измърмори:

— Мислиш, че няма, така ли? — Хвърляйки поглед към Алън, той я привлече към себе си и я целуна дълбоко, изпивайки сладостта на устните ѝ със своите.

Никол не се съпротивляваше. Тя знаеше, че той имаше за цел да дразни Алън. Тя изтърпя целувката му и после въздъхна с облекчение.

Сейбър се намръщи на реакцията ѝ, но я пусна като безгрижно повдигна рамене. Вдигна падналия пистолет и го пхна в широкия си

колан. После претърси Никол, като ръцете му нарочно се задържаха на гърдите и бедрата и. Унижена до дъното на душата си, тя се разплака. Сейбър демонстрираше на Алън, че тя му принадлежи. Картината, представляваща Никол, която целува Алън, не му даваше покой. Този спомен го подтикваше да я вземе там, в килията, пред него. Искаше му се да изкрещи: „Виж, тя е моя!“ Но като погледна напрегнатото лице на Никол, това чувство го напусна. За първи път през живота си зачете друго човешко същество, освен себе си.

Без да промълви дума той прибра намерения нож, бижутата и златните монети. Улови я с една ръка за рамото и я поведе към вратата на килията. Тя неохотно се подчини и избухна в нервен смях.

— Не, нямам намерение да се удавя в сълзи — каза тя, след като той остро я погледна. — Просто ми стана забавно.

— Доста си упорита — прошепна той саркастично. — Изглежда си си внушила смехотворната идея, че можеш да ме надвиеш. Срамота е, млади Ник, замисли се малко!

Сейбър се усмихна, гледайки с възхищение огнения блясък в косите ѝ, но усмивката му бързо се стопи, щом се обърна към Алън.

— Престани да се тревожиш за нея. Както виждаш изпълнявам това, което споменах преди — добре се грижа за бъдещето на младата Ник!

Алън мълчаливо наблюдаваше как Сейбър заключи вратата на килията и бутайки Никол пред себе си се изгуби от погледа му.

Никол, водена от надзирателя си Сейбър не беше в най-добро настроение. Китката я болеше и ѝ се струваше, че този път беше счупена. В момента не можеше да направи нищо за Алън. Отдели му минутка и после съсредоточи цялата си енергия върху настоящето. Беше много доволна, че успя да си придаде безгрижен вид, когато двамата със Сейбър влязоха във дома на Лафит. За нищо на света нямаше да издаде чувствата си. Главата ѝ беше вдигната високо, очите ѝ блестяха предизвикателно. Не беше победена, само беше претърпяла малък неуспех. Това беше всичко!

Никол никога не бе виждала къщата на Лафит отвътре, така че с голямо любопитство оглеждаше заобикалящата я среда. След като огледа импозантните мебели тя реши, че вкусът на Лафит граничи с вулгарното и сви устни.

Наблюдавайки реакцията ѝ Сейбър леко се усмихна и каза:

— Малко е претрупано, нали? Жан смята, че тъкмо това се очаква от него. Но това не е много подходящ начин да убеди бъдещите си клиенти, че е напълно способен да задоволи изискванията им.

Яростният поток, с който Никол се канеше да залее Сейбър бе прекъснат от появата на Лафит.

— О, ти се върна, мон ами. Изчезна така бързо, след като чу, че някой се навърта около затвора, че си помислих, че няма да се върнеш тази вечер.

Като съзря високата, стройна фигура на Никол, той се спря сред стаята. Очите му с открито любопитство поглъщаха напрегнатото ѝ лице. Лафит погледна Сейбър, мърморейки:

— Но, да. Тя е висока за жена и в тези небрежни дрехи, разбира се, че формите ѝ ще бъдат скрити. На колко години каза, че е?

Преди Никол да се усети Сейбър бе застанал до нея, след което разпусна косите ѝ.

Освободени от връзката те се спуснаха на меки вълни около раменете ѝ. Черните очи на Лафит се присвиха от възхищение.

— Много е красива — тихо каза той. — Заинтересован ли си от продажбата ѝ? Ще ти дам отлична цена.

Очите на Никол се разшириха и шокирания ѝ поглед се прехвърли върху Сейбър. Без да съзнава, че умолява с погледа си, тя продължи да го гледа, изисквайки той да каже не.

Капитанът ѝ хвърли саркастичен поглед. Обръщайки се към Лафит изрече с равен тон:

— Може би по-късно. Още не съм се отегчил от нея. Ще говорим след седмица-две.

При други обстоятелства Никол щеше да реагира на думите му, но не ѝ хареса пресметливия блясък в очите на Лафит и предпочете да замълчи.

След като изчака минута, Сейбър вдигна рамене и отбеляза с цел да я вбеси:

— Виждаш, Жан, почти перфектната жена. Знае кога да си държи устата затворена!

Блесналите с тъмен, яростен огън очи на Никол се забиха в Сейбър.

Наблюдавайки двамата — гиганта с черната брада и стройното, храбро момиче, Лафит се усмихна на себе си. Беше уверен, че Сейбър

е на път да открие, че не всички жени са еднакви, че съществуват такива, които могат да се противопоставят на ласките му. Възможно ли беше, както подозираше Лафит, Сейбър най-накрая да се е хванал в най-стария капан? Нима тази стройна като момче жена го беше накарала да сваля гарда? Ако беше така, то очевидно нито един от двамата участници нищо не подозираше.

Лафит обичаше наравно с парите любовните истории и мисълта, че коравосърдечният му приятел е хванат в капана на любовта го накарала да се усмихне. Той попита с блеснали очи:

— Смяташ ли рано да се оттеглиш, мон ами? Мислех, че можем да изиграем една-две ръце пикет. Разбира се — широко се усмихна той, — бих те разбрал, ако отхвърлиш предложението ми.

Сейбър му хвърли ленив поглед и кимна.

— Звучи чудесно. Веднага, след като настаня Ник ще се присъединя към теб в библиотеката.

Сейбър отхвърли предложението на Лафит да позвъни за прислугата и поведе Никол към извитото стълбище. Заведе я до един апартамент, който Лафит държеше специално за него.

Затвори вратата след себе си и с неудоволствие изгледа ядосаното лице на Никол. Изведнъж ѝ хрумна, че независимо от закачките и учтивите маниери, той беше бесен. Излъчваше такава ледена ярост, която бе по-страшна от виковете и крясъци. Но Никол не се плашеше лесно. Като му хвърли мрачен поглед каза троснато:

— Не смятам да те задържам. Сигурна съм, че Лафит с нетърпение очаква компанията ти.

Тя му обърна гръб, но усети силната му ръка върху рамото си, която я обърна с лице към него. Той вече не се забавляваше. Устата му беше стисната в права линия, а очите му бяха студени като замръзнало злато. Думите му, когато проговори се забиваха като стрели.

— Лафит може да почака! Първо трябва да уредим нещата между нас. Ако добре си спомням, ти трябваше да останеш в плантацията. Трябва да ти напомня, че не давам нареждания само, за да се наслаждавам на гласа си. Това, че си ми станала любовница не значи, че не трябва да изпълняваш това, което казвам. Разбираш ли ме? — Докато изричаше последното той леко я разтърси.

— Разбирам, ти... ти си акула! — ядосано отвърна тя. Размахвайки пръст насреща му го сръза: — Ти се този, който не

разбира! Не съм част от трофеите ти и няма да бъда твоя метреса... нито пък нещо друго! — Тя бясно се опита да се изтръгне от хватката му. Ръцете му я стискаха, докато костите ѝ започнаха да пукат.

Удържайки буйния си нрав с повече търпение, отколкото знаеше, че притежава, тя хладно настоя:

— Пусни ме! Вече изкълчи китката ми, нима смяташ да счупиш и рамото ми?

Ръцете му се поотпуснаха, но не я освободиха.

— Не ме предизвиквай, лисичке. В настроението, в което се намирам точно сега бих счупил всяка кост на тялото ти и още повече, бих се наслаждавал на това!

— Ако се чувстваш по този начин, защо ме държиш като пленница?

На лицето му се появи грозна усмивка. Той я притисна до мускулестото си тяло, обхвана с ръце задника ѝ и го придърпа до бедрата си. Тя се изви назад, но той се тласна към нея, принуждавайки я да усети твърдостта му, породена от желанието му към нея. Прошепна в ухото и:

— Ето защо те държа.

Разтърсена повече, отколкото можеше да понесе тя не успя да възпре сълзите.

— Нямах ли милост? Нямах ли никакво чувство към друг човек? Забравил ли си морала, който си имал? — Знаеше, че беше глупаво, но думите неволно се изтръгнаха от нея и докато чакаше, очите ѝ блеснаха от непролетите сълзи.

Той я огледа през полуспуснати клепачи, после каза с леден тон:

— Не притежавам морал! Искам те, Никол, и нищо на тази земя няма да ми попречи да те притежавам толкова често, колкото пожелаая. Не си губи времето с молби и сълзи. Молбите ти ме дразнят, а сълзите ти ме отегчават. Ако запомниш този разговор, ще си спестиш много неприятности за в бъдеще. И бъди спокойна, щом ми омръзнеш ще се погрижа добре за тебе.

Тя глухо каза:

— А ако никога не ти омръзна?

Внезапно в очите му блесна весело пламъче. Той се засмя и подхвърли:

— Ласкаеш се, Ник. Няма жена на света, която да съм поискал завинаги и помни, Ник... ти не си ми абсолютно по вкуса!

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като Сейбър излезе стаята ѝ заприлича на гробница. Никол постоя няколко секунди като в кошмар, вперила поглед във вратата. Не беше възможно той да е казал тези грозни думи. После тялото ѝ потръпна. Да, възможно беше. Той можеше да ги каже и още по-лошо, наистина мислеше това, което каза. Тя обезсърчено се хвърли на покритото със сатен легло. Дълго лежа там, не желаейки да мисли, но неспособна да избяга от мислите си.

Ако можеше да върне времето. Но после сви рамене. Сейбър беше разбрал, че е жена и дори да не се бяха опитали да откраднат книжата, Алън щеше да бъде заловен и тя пак щеше да се окаже в леглото на капитана... насила или не. Сейбър много хитро я беше подвел да склучи сделка с него и да я използва за собствените си цели. Толкова лесно се беше хванала в капана, че стомахът ѝ се свиваше всеки път, щом си помислеше за това. За няколко мига в съзнанието ѝ се появи картина, представляваща Сейбър на колене пред нея, обожавашъ я, докато тя оставаше безразлична.

Идеята в първия момент беше просто мечта за отмъщение, но внезапно концентрирала се, тя я разгледа по-обстойно. Ако успееше да го накара да не може да живее без нея, тогава ролите им щяха да бъдат сменени. И ако беше достатъчно изкусна щеше да открие слабото му място и везните да натежат в нейна полза. Възможно ли беше да накара Сейбър да угажда на всеки неин каприз? Да прави всичко, което тя пожелае? Като да освободи Алън... или, очите ѝ заблестяха от възмущение, да прогони семейство Маркъм от владенията ѝ в Англия!

Как някои жени успяваха да направят от мъжете свои роби? Беше наблюдавала няколко жени, макар и не от близо, как се опитват да очароват Сейбър, но напразно. Той си играеше с тях, използваше ги и после ги забравяше. Тя се намръщи и се опита да си спомни дали някоя го беше заинтересувала. Стигна до извода, че задачата ѝ нямаше да бъде лесна.

Фактът, че не беше влюбена в него ѝ даваше предимство пред другите.

Мисълта да победи Сейбър повдигна духа ѝ. Тя крачеше из стаята, без да забелязва, че е станало доста късно и много ѝ се спи. Съблече се и се пхна под завивките. Мисълта, че с пристигането си е объркала плановите на Сейбър, искрено я зарадва.

Всъщност пристигането ѝ не причини неприятности на Сейбър. Той предпочиташе да не я показва на Лафит, но като оставим това настрана, всичко беше наред.

Като се върна в библиотеката Сейбър си наля чаша френски коняк и като игнорира любопитния поглед на Лафит, се настани удобно на един стол. Двамата мъже прекараха остатъка от вечерта както обикновено — играха пикет, пушиха пури и пиха коняк. Ако Жан беше очаквал Сейбър да съкрати вечерта, то остана разочарован. Сейбър стоя до след полунощ обсъждайки всичко друго, но не ѝ жената горе.

Когато стана очевидно, че Сейбър няма да спомене за Никол, Лафит се прозя и стана на крака.

— Мон ами, готов ли си да се оттеглим за почивка? Мълчанието ти да не би да се дължи на момичето горе?

Раздразнен, че е позволил на мислите му да го издадат Сейбър остро отвърна:

— Ако искаш да си лягаш, направи го. Няма да те задържам.

— Наистина е време да си лягаме. Ставаш раздразнителен или — Лафит добави лукаво с блеснали очи — имаш проблеми с Амур?

Проявявайки всички признаци на раздразнение Сейбър стана от стола си.

— Амур! — Той го произнесе като че ли беше проклетие. — Вие, проклети французи, винаги се занимавате с това. Тази девойка горе е като всички останали. За мене не означава нищо повече от половин дузина други, които мога да назова. — С нещо, което не приличаше точно на обичайния му, подигравателен маниер той пожела на Лафит лека нощ и се упъти към стаята си.

Тъмнината в стаята го изненада, както и заспалата Ник. Колкото повече я гледаше, толкова повече се ядосваше.

„За бога! — вбесено си помисли той. — Тя е по-нахална и от циганин калайджия.“

Като че усетила присъствието му, Никол се размърда и отваряйки очи срещна златистия му поглед. Превъзмогнала инстинктивния подтик да се свие при вида на брадатото лице, надвиснало над нея, тя

остана неподвижна, като се надяваше чертите ѝ да не я издадат. Няколко секунди продължиха да се взират един в друг. Никой не беше в състояние да отклони погледа си. После, с очи все още впити в нея той протегна ръка и бавно и решително отхвърли завивките. Тя не го спря и остана неподвижна дори, когато ръката му леко погали гърдите ѝ. Вътре в нея се надигна внезапен копнеж.

Беше си казала, че следващият път щеше да се отдаде с безразличие на любовта му, но ето, че се налагаше да се бори със собственото си тяло. Тя безпомощно усети как зърната ѝ се втвърдяват и се засрами от това предателство. Тялото ѝ имаше собствена воля, не зачиташе заповедите на ума ѝ. В слабините ѝ се появи топло, разтапящо усещане и очите ѝ с трескава решителност се впиха в неговите, ненавиждайки хладното, недокоснато от чувства изражение в жълто-златистите им дълбини. Тя усещаше, че той се въздържа, стремейки се да покаже, че в действителност не му беше много интересна.

В този момент го мразеше истински. Мразеше го заради властта, която имаше над беззащитното ѝ тяло. Желаше го независимо от случилото се. Въпреки това беше бясна, че той можеше да гледа голотата ѝ, да я гали и да остава безразличен, докато тя се разкъсваше от собственото си желание. Не можеше да устои на опитните му ръце, които се плъзгаха по цялото ѝ тяло. Не можеше да възпре ускоряващия се ритъм на сърцето си и направо ѝ прилошаваше. Знаеше, че очите ѝ я издават, докато той, проклетникът, все още изглеждаше безчувствен. Тя отчаяно се мъчеше да се овладее, но я издаваха толкова много неща. Очите ѝ бяха потъмнели от страст, а зърната ѝ — твърди от желание.

Това беше дуел между тях — тя, бореца се да остане хладна, а той, възбуждащ я умишлено и изискващ отговор от нея.

Тя дрезгаво изрече през зъби:

— Мразя те, Сейбър!

Той не даде вид, дори че е чул думите. Замаяна, тя се запита дали не я наказваше заради миналата нощ. После, след като пръстите му вече не галеха стомаха ѝ, а я отвориха и я намериха, изчезна всяка ясна мисъл. Шокът от това нежно докосване премина през цялото ѝ тяло. Тя се бори с чувството докато можеше, после с мъченически стон се отдръпна от него.

Лежеше настрани, с ръце, обгърнали гръдта ѝ. Опитва се да улови някоя и друга съзнателна мисъл, докато силната, почти болезнена болка между бедрата ѝ зовеше за облекчение.

Лицето му вече не беше безизразно. Потта по челото му издаваше собствената му борба за контрол. Сейбър трескаво свали дрехите си и преди Ник да е имала време да се съвземе силното му тяло се притисна до гърба ѝ. Дъхът му бе нежен и топъл. Тя усети как тялото му се моделира по нейното. Легнали и двамата на една страна изглеждаха като създадени един за друг — гърдите му прилепени до елегантния ѝ гръб, дупето ѝ, наместило се удобно до стомаха и краката му, следващи дължината на нейните. Тя понечи да се отдръпне, но една силна ръка се озова пред нея и той прошепна:

— Миналата нощ беше провал и имам намерение да променя това — веднага. Позволи ми, Ник, помогни ми — позволи ми да те любя.

Тя почти не чу, понеже ръката му вече държеше едната ѝ гръд, преди отново да се спусне към краката ѝ. В слабините ѝ гореше огън. Учестеното му дишане я влудяваше. Тя се разтапяше и беше готова да му се отдаде безрезервно. Усещаше пулсиращия му член нежно да се промъква между бедрата ѝ. Той не влезе в нея веднага, а умишлено я накара да усети сексуалната наслада, продължавайки да я опипва с ръце. Тя знаеше, че е извикала, когато с ръка той я доведе до върха, но чувствата ѝ се въртяха без контрол. Нищо друго не я интересуваше, освен това усещане да продължи. И то продължи. Тъкмо се връщаше към здравия разсъдък, когато той, все още легнал на страни се тласна и нежно влезе в нея. Тялото му се устреми към дълбините на приветстващата го мекота, а ръцете му здраво я притиснаха към себе си. Като загасващ огън, който пламва отново, тя усети цялото си тяло да отговаря на неговото и жадно, без да съзнава, че го прави, се изви, за да улесни движенията му. Когато този път дойде краят беше, като че ли всеки нерв в тялото ѝ експлодира от удоволствие.

Задъхана, все още замаяна, с широко отворени от шока очи, тя лежеше и почти не усещаше, че той беше до нея, докато възприятията ѝ бавно се върнаха. Сега знаеше защо другите жени така безсрамно го преследваха и би дала всичко самата тя да не го прави.

Обърна се към него с неохота. Той лежеше по гръб, пъхнал едната си ръка под главата си и я наблюдаваше. Дълго го гледа,

чудейки се как бе възможно да го мрази и същевременно всяка фибра от тялото ѝ да копнее за него. Тя каза тихо, но дръзко:

— Все още те мразя!

Не беше за вярване, но той се усмихна, но не с подигравателната усмивка, която тя толкова добре познаваше, а тъжно, нежно, може би. Отговори ѝ тихо:

— Знаеш ли, мислех си, че ще кажеш тъкмо това? Ти може и да ме мразиш, Ник, но тялото ти не ме мрази.

Той се обърна към нея, като лицата им се оказаха само на инчове разстояние. Ръката му нежно се спусна към тъмния триъгълник между краката ѝ. Тя отчаяно се стегна, опитвайки се да пропъди надигацията се в стомаха ѝ копнеж.

— Виждаш ли — засмя се той, почувствал отговора ѝ, — мога да те накарам отново да ме желаеш независимо от това, което казваш. — Устните му покриха нейните, лишавайки я от възможността да отговори. Целувката беше различна от всички други, които той ѝ бе дал. Беше нежна и все пак възбуждаща и дълбока. Вдигна глава, погледна я и прошепна с глас, станал по-дълбок от страстта: — Да го направя ли, Ник? Да ти покажа ли?

Тя бавно поклати глава с очи, болезнено впити в неговите. Нямаше нужда, безрадостно си помисли тя, да доказва нещо, което и двамата знаеха толкова добре.

Сейбър въздъхна. Неохотно се отмести от нея. Прибра тялото ѝ до своето, целуна я леко по челото и прошепна:

— Заспивай, Ник. Чака ни дълъг ден.

За голяма изненада тялото ѝ се чувстваше много удобно до неговото и тя последва съвета му. Сейбър дълго остана да лежи след като равномерното дишане показваше, че тя е заспала, мислейки за бъдещето.

Тази вечер той и Лафит се бяха споразумели за цената на „Ла Бел Гарс“. На сутринта двамата с Ник щяха да потеглят към дома с доста голямо количество злато. Тази вечер се бяха погрижили и за Алън Балард. Той щеше да прекара следващите няколко месеца като гост в затвора на Лафит. Сейбър още не беше решил какво да прави с Алън, но дотогава щеше да е под ключ на сигурно място.

След като се отърва от „Ла Бел Гарс“ и Алън, остана само една нерешена дилема и тази дилема лежеше топла и притисната до него —

Ник! Скоро тя щеше да бъде посветена в тайната и той се чудеше как щеше да възприеме факта, че капитанът и Кристофър Саксън са една и съща персона!

Кристофър Саксън. Чувстваше се странно доволен от факта, че след по-малко от двадесет и четири часа отново щеше да възвърне истинското си име. Двойната самоличност на брадатия капер Сейбър и гладко избръснатия собственик, на плантацията повече нямаше да съществува.

Тази измама беше започнала отдавна, когато той и Хигинс бяха избягали от кораба. За да се предпази от преследване от страна на британските власти се беше нарекъл Сейбър Лейси. Но когато се присъедини към Лафит, Лафит беше този, който предложи предимствата на двойната самоличност. Като си мислеше за дядо си в Англия Кристофър се съгласи. И така капитан Сейбър плаваше на „Ла Бел Гарс“, а Кристофър Саксън спечели състояние и Тибодю Хауз в игралните зали на Ню Орлианс.

Сейбър никога не се появяваше в града, докато Саксън го правеше периодично. Саксън живееше по няколко месеца годишно в Тибодю Хауз. Вярно, Саксън се губеше с месеци, но кой го беше грижа? И кой щеше да забележи, че по време на отсъствието на Саксън на Гранд Тер се появяваше капитан Сейбър и „Ла Бел Гарс“ създаваше хаос в моретата? Никой, освен Ник!

Той хладно си каза, че нямаше значение. И все пак... Никол лесно можеше да разруши престижа му пред най-изтъкнатите членове на обществото в Ню Орлианс. Кого го касаше това?

Каперството не беше непрестижна професия, но определени вежди щяха да се повдигнат, щяха да го следват мълви и повече нямаше да бъде добре дошъл в някои домове. Това беше риск, който трябваше да поеме. Освен това, какво го интересуваше „обществото“? Разбира се, би могъл да остави Ник при Лафит, но тази идея не му беше по вкуса.

Паметта е нещо загадъчно, неуловимо. Докато си лежеше там се върнаха други спомени, свързани с Ник — малката фигурка, която се катереше по въжетата, блесналите от вълнение топазени очи преди битка, начинът, по който решително се извиваха устните ѝ, когато работеше на масата в каютата му. През ума му преминаха хиляди

нейни образи като Ник и той се почуди как бе могъл да бъде толкова сляп, че да не прозре маскировката ѝ много отдавна.

Може би несъзнателно го беше направил. Беше се отнасял с нея като с никой друг, толерираше безочията ѝ до учудваща степен и някак си, умишлено или не, се грижеше тя да е в безопасност по време на битка. Неохотно си призна, че винаги бе хранил някакво топло чувство към Ник. Определено не беше мислил за Ник по времето, когато беше Кристофър Саксън. Чудеше се как ли се е справяла тя, когато той е бил далеч. С ненавист си спомни за Балард. Разбира се. Сигурно е живяла на „Ла Бел Гарс“, докато корабът е бил на Гранд Тер и тъй като повечето от екипажа са се мотаели насам-натам, никой не ѝ е обръщал внимание. Но тя беше поемала огромен риск.

Тъй като мислите не му позволяваха да заспи, той измъкна ръката си от под главата на Ник и стана от леглото. На масата намери поднос с напитки. Сипа си коняк и нетърпеливо закрачи из стаята. Мислите му бяха поели посока, която не му харесваше. Споменът за Ник събуди друг, който като спящ звяр се криеше в дълбините на съзнанието му. Неизбежно беше да си припомни майка ѝ и събитията, които беше най-добре да забрави. Но тази вечер не можеше да отхвърли спомените. С отчаяние си спомни хубавата майка на Ник, Анабел и чичо си!

Като си помисли колко умно го бяха използвали направо се поболя от ярост. Отколко ли време съпругът на Анабел подозираше съществуването на друг мъж? Сигурно не бе било от много отдавна, иначе нямаше да го използват за жертвена овца. Като погледна назад видя аферата между чичо си Робърт и прелъстителната съпруга на съседа. Двамата обвързани с женитби, на които не можеха да сложат край. Нима се страхуваха от скандал, та бяха решили да пожертват него? Или чичо му бе имал още по-злостни планове? Сега разбираше колко лесно би могъл да умре във флота, оставяйки чичо си наследник на дядо си и на имението на фамилията Саксън.

Докато се връщаше на тези отдавна отминали дни яростта отново пламна в него. Господи! Как я беше боготворил, бляскавата Анабел, с коси като пламък и тяло, което изгаряше мъжете като огън. О, колко глупаво го беше очаровала и той като глупак ѝ бе предложил цялата си любов. Беше неспособен да прикрие младежкото си обожание. Но никой не знаеше за срещите им в павилиона. Може би

само Робърт. Но предполагал ли е Робърт, че тези тайни срещи са били знойни, знаел ли е как Анабел бе отнела девствеността му, въвеждайки го напълно в изкуството на любовта. Понякога се съмняваше, че чичо му е знаел това. Анабел бе като наркотик за кръвта му, бе си играла с него и му се бе подигравала пред другите. Но заради своята богиня бе готов на всичко, понеже знаеше, че щом падне нощта щеше да се изгуби в благоразположената ѝ плът. Той изсумтя от възмущение, заради собствената си глупост. Трябва да е бил луд, та да повярва, че жена, десет години по-голяма от него, в разцвета на красотата си ще се влюби в неориентирано, петнадесетгодишно момче.

Тя не се беше влюбила. Разбира се, сега го знаеше. Беше го разбрал след онзи отвратителен, черен миг, когато дядо му, с потъмняло от ярост лице, хвърли върху него грозните обвинения, а през това време тя, проклетата кучка, хлипа в носната си кърпичка и обяснява как я бил изнасилил, после я бил принудил да се среща с него всяка вечер. Дори сега тялото му се разкъсваше от ярост, причинена от подобна бруталност. Съпругът на Анабел стоеше сковано до нея. Тъмните му очи показваха отвращение и съжаление, че Кристофър е толкова млад и не може да го предизвика дори на дуел. Гордостта не бе позволила на Кристофър да отговори на нито едно обвинение. Той бе избягал навън, за да попадне в лапите на чичо си. Робърт го бе повел към една селска кръчма, където под предлог, че иска да му помогне, му предложи да отиде в британския флот. Кристофър с пристъп на ярост си представи онази последна сцена. Самият той вързан и раздърпан, бит от собствения си чичо, а Анабел в прегръдките на Робърт. Той бе наблюдавал с погнуса как те се съвкупяват като животни върху грубия под на кръчмата и си припомни погледа на Анабел, когато се изправи, оправи роклята си и попита: „Какво ще правим с него? След като ни послужи вече, как ще се отървем от него?“

Робърт се беше засмял, притегляйки я към себе си. „Не се безпокой. До утре той ще е някъде в морето, нещастна жертва на комисията за насилствено събиране на моряци. Само баща ми и съпругът ти няма да узнаят това. Нека смятат, че е предпочел да избяга, вместо да понесе срама.“

Тя се бе усмихнала. „Толкова си умен, Робърт. Кой друг би измислил такъв план, за да отговори на подозренията на Ейдриън. Той

напълно повярва, че Кристофър е мъжът, с когото се срещам. Но, ако той се върне?“

Робърт бе повдигнал рамене. „Това, любов моя, е доста съмнително. Във флота ще се погрижат за него. Освен това сме във война с Франция. Ако пък оцелее и се върне, кой ще му повярва?“

„Сигурно си прав.“ Тя си беше отишла без дори да го погледне. След час Кристофър беше продаден на комисията и бе изведен от стаята, съпроводен от широката усмивка на Робърт.

Тялото на Кристофър затрепери от силата на чувствата. „Проклети да са! — помисли си той, побеснял. — Дано вечно да се пържат в ада!“ С разтреперани ръце си сипа друг коняк. Изпи го на един дъх, като непрестанно си повтаряше, че тази ярост щеше да го съсипе.

Глупако, помисли си той, ти не можеш да бъдеш наранен. Отдавна отрязва възможността на когото и да било да те нарани. Приключвай с миналото. Нищо не можеш да върнеш назад. Анабел е недостижима за тебе. Тя е мъртва, удавена в морето!

Но чувството за отмъщение бе много силно, не бе забравено и той съвсем определено погледна към Никол. Каква ирония на съдбата, дъщерята на Анабел да попадне в ръцете му. Изпитваше известна степен удоволствие, призна си той, от факта, че можеше да измъчва дъщеря ѝ, че можеше да подчинява Ник на волята си. Честността го принуди да каже, че наказването на Ник, донякъде бе и заради греховете на майка ѝ!

ЧАСТ ВТОРА

КРИСТОФЪР

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристофър Саксън със сухо, гладко избръснато лице, с отегчено, надменно изражение слушаше безполезния разговор, който се водеше около него. Защо, по дяволите, бе позволил на приятеля си Юстас Кроа да го уговори да посетят соарето на семейство Лавил? Семейство Лавил бяха възрастни и такива бяха повечето от гостите им. Когато Юстас го бе помолил да го придружи, трябваше да му откаже, без да се замисля.

Кристофър Саксън не беше много общителен млад мъж. Беше мълчалив и затворен в себе си и странеше от тези, които търсеха приятелството му. Студен, коравосърдечен, безчувствен бяха епитетите, които често му лепваха. Това не значеше, че не беше търсен и популярен. Напротив! Всяка сутрин по време на спорадичния му престой в града прислужникът му му поднасяше сребърен поднос с покани за партита и балове, и какви ли не други развлечения. Благодарение на богатството и красивото си лице беше любимец на дамите с дъщери за омъжване. Доста мъже го смятаха за приятен, макар и малко хладен в държанието си.

Висшето общество го приемаше такъв, какъвто беше. Държанието му беше коректно, семейството му в Англия — известно и никой нищо не можеше да каже против него. Може би някой и друг член на креолската аристокрация, които все още си спомняха обстоятелствата, при които беше спечелил богатството си — удобната си къща в града и плантацията Тибодю Хауз, но те бяха малцина. Дори и те бяха съгласни, че младият Южен Тибодю бе глупак да заложи на комар цялото си състояние.

Вечерта беше ужасна и Кристофър остана много доволен, когато успя да се измъкне. Като се прибра в собствената си къща, откри, че не му се спи. Замисли се дали да не отиде в някоя от кръчмите, но после се отказа. Съблече изящните си дрехи и се пхна в тежък халат от черна коприна. Сипа си уиски и излезе през френските врати на балкона, който гледаше към двора.

Стоя там дълго време, взирайки се в нищото и отпивайки от уискито. Знаеше, че трябва да е доволен, но не беше. Местата и забавленията, привличали го някога сега не му правеха впечатление. С изненада откри, че се намира в някакъв застой.

Капитан Сейбър вече не съществуваше! Плантацията беше организирана по превъзходен начин и почти не се нуждаеше от вниманието му. Не беше човек, който стои на едно място и сега му се струваше, че сгреши с продажбата на „Ла Бел Гарс“. Изминалите няколко седмици въобще не се оказаха така приятни. Липсваше му предизвикателството, липсваше му искрата. Беше отегчен до смърт. Трябваше да вземе Ник със себе си, тъжно реши той.

За свое най-голямо раздразнение той се улавяше, че мисли за Ник в най-неочаквани моменти. Когато танцуваше с една от водещите красавици и гледаше наистина красивите ѝ кафяви очи, той откри, че предпочита тези на Ник. Нейните бяха по-дълбоки, по-блестящи и със сигурност по-живи. Посещавайки една вечеря, докато го представяха на очарователната племенница той си мислеше, че устата ѝ, въпреки чудесната извивка, е несравнима с тази на Ник, която събуждаше желания за безброй целувки. Една вечер, когато забеляза в операта поразителна, червенокоса красавица, той сметна бляскавите ѝ къдрици за избледнели на фона на горящия огън в тъмните коси на Ник. За мъж като него тези мисли бяха дразнещи и обезпокоителни и той прокле глупавите си умствени занимания.

Когато се събуди сутринта, с отвращение си спомни за мислите си от предната вечер. Седмицата преди Коледа бе видян на всички партита или соарета в изисканите домове на Ню Орлианс. Тъй като всяка минута бе запълнена с приятни неща, той опита да убеди себе си, че тъкмо това е желал. Това бездействие би могло да продължи безкрайно, ако не се бяха случили две неща в нощта на губернаторския бал по случай Коледа. Там, членове на луизианското общество, се сблъска със изненадващо видение от миналото му.

Беше дребна, приличаща на птичка жена на около шестдесет и пет, с блестящи сини очи и пухкава бяла коса. Беше облечена спретнато, но не изискано, явно беше гувернантка.

Нямаше представа какво го накара да я забележи. Може би начинът, по който държеше главата си изправена или бързите

движения на тялото дръпнаха някаква струна в паметта му. Той се улови, че я наблюдава озадачено.

Сигурен беше, че познава тази жена. Най-накрая изиска запознанство с мис Лийла Дюма, която, изглежда бе работодателката ѝ. Тогава научи името на гувернантката — мисис Игълстоун!

Като чу това име годините изчезнаха и той отново беше на дванадесет и се видя да взима захаросана слива от съпругата на полковника. Тя не се беше променила много през годините, въпреки че нежните сини очи вече не бяха готови да се смеят и лицето ѝ беше малко уморено.

Той се изненада, когато тя, чула името му го погледна и каза:

— Но, Кристофър, не можеш да си представиш, колко ми е приятно да те видя след всичките тези години.

Той се усмихна тъжно:

— И на мене, мадам, но кажете ми защо сте тук?

Тя се поколеба и той не пропусна погледа, който хвърли на повереницата си, надутата мис Дюма. Изражението на лицето на младата мис показваше неудоволствие от факта, че бляскавият мосю Саксън обръща повече внимание на гувернантката ѝ, отколкото на собствената ѝ, красива особа. Така че Кристофър не се изненада, когато мисис Игълстоун нервно произнесе:

— Историята е много дълга, за да те отегчавам с нея. Не желаш ли да поканиш мис Дюма за следващия танц?

Кристофър грациозно се подчини на неизказаната молба в очите ѝ и поведе сияещата мис Дюма към дансинга. По време на танца той умело измъкна информация от партньорката си.

Мисис Игълстоун беше стигнала до там, че да преживява от милостта на всеки, който се нуждаеше от услугите ѝ. Незадоволен от чутото, в края на танца той върна партньорката си и изчака, докато мис Дюма бе поканена от млад креол за следващия танц. Под прикритието на учтив разговор успя да убеди мис Игълстоун да се срещнат след два дни. Тя не изглеждаше много уверена, но не успя да устои на молбите му. След като изпълни задачата си той се отправи към залата за игра на карти.

Секунди по-късно той се присъедини към приятелите си. Кристофър лесно откри трима познати, които се нуждаеха от четвърти човек за играта и се настаниха в един отдалечен ъгъл. След като беше

изиграл доста ръце той се заслуша в разговора, който се водеше почти до ухото му.

Споменаването на името на Лафит привлече вниманието му и погледът му лениво се прехвърли от картите към групата мъже от лявата му страна. Трима от тях познаваше бегло. Беше по-близък с другите двама — Даниел Патерсън и Джейсън Савидж.

Патерсън служеше във флота в Ню Орлианс и тъкмо на него анонимно беше изпратил кодираните книжа. По принцип Кристофър нямаше нищо общо с него, но понеже беше главнокомандващ беше сметнал за редно него да запознае с това.

Познанството му с Джейсън Савидж не се базираше на лични отношения. Това, което знаеше беше от клюки и мъливи, но беше сигурен, че Савидж не беше човек, с когото трябва да се караш или да игнорираш. Той изглежда се радваше на доверието и благоразположението на губернатора Клейборн и беше доста почитан както от американците, така и от креолите. Преди няколко години Кристофър беше представен на красивата съпруга на Савидж Кейтрин и той се съгласи, че тя беше една от най-красивите жени, украсявали Ню Орлианс. Думите на Патерсън събудиха интереса му.

— Казвам ви, просто не го разбирам! Нито пък ми е ясно защо някой от главорезите на Лафит ще направи такова нещо.

С провличения си маниер на говорене Джейсън промърмори:

— Вероятно се е надявал да спечели нещо от това — награда, или дори прошка. Кой знае? — После подхвърли: — Кой го е грижа?

Патерсън се ядоса от хладните думи и избухна:

— Не, дявол да го вземе, Джейсън, не беше така! Книжата се появиха като призраци в кабинета ми. Нямаше нищо с тях, нито писмо, нито идентификация, нищо! Само книгите. Разпитах хората си, но никой не знае как са се появили там. Ако човекът, който ги е оставил е искал пари, сигурно е щял да остави съобщение с проклетите книжа.

— Сигурен ли сте, че са истински? Ще бъде много остроумно от страна на британците да ви подхвърлят подправени.

Един от другите мъже се опита да подхвърли това предположение само, за да раздразни още повече Патерсън и Кристофър, който безсрамно подслушваше се усмихна. Патерсън доста надменно го сръза:

— Да, книгата са истински и ние не сме вчерашни! — Разговорът затихна и тъкмо когато Кристофър започна да се отегчава Патерсън отново каза нещо, което привлече вниманието му.

— ... нападение над Ню Орлианс.

— О, хайде стига, Даниел! Британците няма да хвърлят повече войници нито военноморски сили за нас. Твърде заети са на Канадската граница и в региона на Големите езера, за да се занимават с Ню Орлианс — противопостави се един бизнесмен.

Патерсън нищо не каза. Може би бе разбрал, че се беше държал малко недискретно. Джейсън беше този, който продължи по темата. Той лениво повлече думите:

— Не бих казал това, Джон. Нападението и завладяването на Ню Орлианс ще бъде стратегически акт от страна на Англия. Притежаването на града ще й даде голямо предимство на мирните преговори в Санкт Петербург.

Патерсън неловко промърмори:

— Трябва да знаете, че нищо не е сигурно. Това са само намеци. В едно наскоро заловено съобщение се говори за южна кампания.

Внезапно очите на Джейсън предизвикателно се впиха в Кристофър. С голямо усилие Кристофър игнорира предизвикателния взор и не даде да се разбере, че го е забелязал. Но малко след това, докато излизаше от залата за игра на карти, беше сигурен, че тези зелени очи го следват и че щяха да бъдат зададени проучващи въпроси за него.

Всъщност нямаше кой знае какво, което Джейсън Савидж да не бе узнал за Саксън. Няколко дълги секунди той продължи да гледа замислено след Кристофър. След това се извини и напусна салона. Безцелните му на пръв поглед крачки го заведоха до градината на губернатора. Там отвори тясна порта и се озова до постройка за карети.

— Джейк? — тихо извика той.

— Тук — откъм една купа сено дойде груб глас.

Напрежението върху тъмното лице бе заменено от усмивка и Джейсън се поотпусна, когато Джейк, дребен, лошо облечен човек със зле подстригана руса коса и раздърпана брада се надигна от сламата. Джейк би могъл да бъде на каквато й да е възраст между тридесет и петдесет. Правеше впечатление на човек с груби обноски.

Високата фигура на Джейсън, елегантна във вечерното облекло, състоящо се от черно кадифено сако и снежнобяла жилетка беше в пълен контраст с външния вид на другия мъж.

— Видя ли го? — безцеремонно попита Джейк.

Джейсън кимна.

— Току-що. Много е корав. Джейк, мислиш ли, че можем да му се доверим?

— За бога, Джейсън! Саксън може и да е проклет пират, но той не обича британците. Бях там, когато взе тези кодирани книги и изпрати Хигинс да ги занесе на Патерсън.

Джейсън се беше съсредоточил и беше присвил очи.

— Много добре. Ще трябва да се доверя на думите ти.

— Дяволски си прав! Не ми викат Джейк котката за нищо!

Джейсън се усмихна, бръкна в джоба на жилетката си, извади няколко златни монети и ги постави в ръката на Джейк.

— Мисля, че това ще ти стигне за известно време. А сега, приятелю, се оттегли...

— Не ме е страх — безгрижно каза Джейк.

— Разбирам те, малки приятелю, но не съм ти спасил главата само, за да я изгубиш сега. Заминавай за Тер дю Кьор.

Джейк дрезгаво измърмори.

— Ако знаех, че си такова проклето, деспотично копеле, щях да се оставя да ми отрежат главата.

— Сигурен съм, че си такъв инат, че щеше да го направиш. — Джейсън се упъти към вратата и каза през рамо: — Прави каквото искаш.

— Тръгвам де, тръгвам — чу се недоволно ръмжение.

Усмихвайки се Джейсън бързо се отправи назад към бала на губернатора. Още веднъж преди края на бала видя Кристофър Саксън и с интерес наблюдаваше лекотата и грацията на младия мъж, движещ се из балната зала. Да, Кристофър Саксън беше напълно подходящ за отредената му роля.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден след вечеря Кристофър се намираше в кабинета си и си почиваше пред огъня, когато икономът му влезе в стаята.

— Сър, някакъв мистър Джейсън Савидж е тук.

Изненадан Кристофър се изправи, щом Савидж влезе в стаята.

— Какво щастие за мене, че сте си у дома тази вечер! — каза Джейсън, докато се здрависваше с Кристофър. — Възнамерявах да намина по-рано през деня, но обстоятелствата не ми позволиха.

Застанал нащрек, Кристофър се усмихна учтиво.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Шери, порт или малко бренди?

— Бренди.

След като се погрижиха за напитките, двамата мъже се настаниха удобно пред огъня.

Савидж огледа елегантно обзаведената стая и направи коментар.

— Виждам, че съвсем малко неща сте променил в тази стая от времето, когато я притежаваше семейство Тибодю.

Удвоил бдителността си, Кристофър повдигна вежди и отпи от брендито.

— Затова ли дойдохте да ме видите? — сухо каза той. — За да видите новите ми мебели?

Джейсън се усмихна.

— Не и съм сигурен, че го знаете.

— Тогава защо сте тук? Нямам за цел да звуча негостоприемно, но не вярвам да сте тук за учтив разговор. Мога ли да направя нещо за вас?

Прямотата му свари Джейсън неподготвен. Но тъй като самият Джейсън предпочиташе да говори направо, заяви безцеремонно.

— Бих искал да отидете в Англия!

Кристофър го погледна озадачено.

— Извинете! Да не сте полудели? Та ние сме във война с Англия!

— Съвсем вярно, но е възможно някой като вас да отиде там.

— И защо, по-дьяволите, трябва да го направя?

Джейсън хвърли към събеседника си преценяващ поглед, после тихо каза:

— Защото искам да знам със сигурност дали британците се канят да атакуват Ню Орлианс.

Кристофър, чиито златисти очи изведнъж станаха замислени се облегна на стола. Умът му полетя в хиляди посоки. Каквото й да бе очаквал от визитата на Савидж, със сигурност не беше това.

— Защо аз? — попита той след няколко секунди.

Джейсън огледа течността в чашата си.

— А защо не вие?

Кристофър нетърпеливо стана на крака. Загърби огъня и погледна Джейсън.

— Никой не ходи при напълно непознат човек с подобно предложение. Не съм глупак! Искам да знам каква игра играете, Савидж.

Смарагдените очи на Джейсън огледаха враждебно настроения мъж. Той призна с почти безразличен тон.

— Не играя игра. От няколко месеца съм си наумил да изпратя човек в Англия. Замислях това още преди да има и намек за възможна атака над Ню Орлианс.

Все още озадачен, Кристофър отново настоя:

— Защо избрахте мене? Не съм дипломат, нито някога съм проявявал интерес към политиката, а и не се познаваме. Господи! — избухна той накрая. — Можеше да се окажа британски шпионин!

— А такъв ли сте? — меко попита Джейсън.

Кристофър му хвърли доста неприятен поглед.

— Не, разбира се! Но вие не го знаете. Имате само думата ми.

Устата на Джейсън се разтегнаха в тънка усмивка.

— Знам го, приятелю. Както казах преди малко, не играя никаква игра. Откакто ми хрумна идеята, съм в процес на издирване на подходящ човек. Не бях се спрял направо на вас, трябва да го призная. Вие събудихте любопитството ми и ви наблюдавам съвсем от близо вече няколко месеца. — Джейсън спря, после преднамерено каза: — Капитан Сейбър!

Кристофър се вкамени, но с нищо друго не показва, че думите на Джейсън са го засегнали. Винаги бе живял с този риск, но той не беше

фатален. Би предпочел да запази тайната си, но нямаше причина да се паникьосва. Повдигна рамене и тихо каза.

— Да, аз съм капитан Сейбър, но не съм безчестен пират! Много по висшестоящи от мене са се отправили към океана и са нарекли себе си капери. Каква е разликата?

Джейсън се усмихна с разбиране на арогантността на Саксън.

— Мон ами, не ме разбрахте. Харесвам хората на действието. Това, че сте бил капитан Сейбър едва ли ме засяга. Ако бях разбрал, че плячкосват американски кораби и наистина сте шпионин, това мое посещение никога нямаше да се състои. Мога ли да бъда прям?

— А не бяхте ли?

— Вероятно. Попитахте ме защо се обърнах към вас и ще бъда откровен. Няма друг. Преценил съм ви посредством много вещ шпионин. Знам, че сте си играли на каперство, но това не ме кара да ви ценя по-малко. Знам, че не питаете никаква любов към британците, независимо от факта, че самият вие сте британец.

— Савидж, мисля, че трябва да си изясним нещо. Не съм британец, откакто попаднах на комисията за насилствено събиране на войници и моряци преди петнадесет години. Избрал съм да бъда американец. — Кристофър каза през зъби последните думи, почти засрамен от непоклатимата си гордост.

— Много добре тогава. Съгласни сме. Ако сте такъв американец, какъвто казвате, вярвам, че бихте искали да направите нещо за Америка. — Джейсън престана да говори, но като видя съсредоточеното внимание на Саксън, продължи стегнато. — Както добре знаете, тази война на мистър Медисън няма да има такъв добър край, какъвто се предвиждаше. Ако не внимаваме, ще я приключим като бити и унижени. Великата идея за завладяване на Канада, която положи началото на тази проклета работа е катастрофа. Съединените щати ще са доволни, ако успеят да задържат собствените си граници. Не можем да се надяваме, че ще завладеем дори инч канадска територия. — Джейсън спря по средата на изречението, осъзнал, че се е разпалил прекалено много. — Простете! Нямах намерение да ви дотягам с личното си отношение към тази война. Но не искам да видя Ню Орлианс затънал в тази каша.

Потънал в мисли, Кристофър се намръщи.

— Наистина ли вярвате, че британците ще ни атакуват? Те имат достатъчно войски и кораби на Гълфа, но по-голямата част от силите им са на север.

Джейсън прокара ръка през гъстата си, черна коса.

— Всички доклади, с които разполагам, сочат, че британците се готвят за голяма атака. Не се посочва Ню Орлианс, но логиката ме кара да мисля, че нашата креолска кралица е целта им.

Новината за възможност от нападение над Ню Орлианс извади Кристофър от апатичното му отношение към войната. Той откри, че би искал да направи всичко по силите си, за да предотврати това събитие.

— Ако искате да отида в Англия, ще го направя — каза направо той. — Но трябва да призная, че не виждам как бих могъл да ви бъда от голяма полза. Когато заминах от там бях момче и бих могъл да използвам много малко източници за сведения.

— Не очаквам чудо, приятелю. Знам, че може и нищо да не откриете. Наясно съм със ситуацията и не съм способен да ви отворя много врати.

Кристофър мрачно се поинтересува:

— Трябва ви човек с очи и уши, нали така?

— Виждате — каза весело Джейсън, — вие сте човекът, който ми трябва. Но помнете, трябва да разчитате изцяло на себе си. Мога да ви препоръчам някои хора, но това ще си остане само между нас. Ако напиша писма, има вероятност те да ви причинят повече вреди, отколкото ползи. Ако някой разбере, че се познаваме, ще следят всяка ваша стъпка. Както виждате, никак няма да ви е лесно!

Кристофър повдигна рамене.

— Ще направя каквото мога, но трябва да бъдете по-точен. Каква ще бъде ползата, ако разбере, че предстои атака, а нямам доказателство за това? От какво точно доказателство се нуждаете?

Джейсън не свали погледа си от Кристофър няколко секунди. Отговори много бавно.

— Вашата дума ще бъде достатъчна.

Когато Кристофър се изненада и го погледна невярващо, Джейсън каза:

— Всичко, от което се нуждая са нещо повече от мълви, за да мога до го изложам пред военните. Аз ще застана зад вас и без да ви подвеждам, ще ви заявя, че те ще приемат моята дума. — После

Джейсън добави с гримаса: — И ако избраният от мене човек дойде директно от Англия с новината за предстоящо нападение над града и те не изпратят войски и амуниции, тогава ще бъде изчерпал силите си докрай. — Когато продължи, гласът му стана по-твърд: — Губернаторът Клейборн постоянно изисква допълнително въоръжение, но не му обръщат внимание. Тази ситуация не може да продължава вечно.

— Не поемате ли голям риск? Можете ли да бъдете сигурен, че няма да ви предам? — с любопитство попита Кристофър.

— Бихте могли — призна Джейсън, без да се притеснява. — Може би постъпвам глупаво, но знам какво изпитвате към британците. Знаем също, че притежавате земи в Луизиана и се съмнявам, че искате да ги видите опустошени от войната. Извоювали сте си място в Ню Орлианс преди да започне войната.

Кристофър все още изглеждаше скептично настроен. Тогава Джейсън се усмихна с една от много чаровните си усмивки и каза любезно:

— Има моменти, когато трябва да се доверявам на собствените си инстинкти.

— С колко време разполагам преди да замина?

— Естествено бих предпочел да се качите на следващия кораб, който успеем да подготвим за заминаване. Но вие със сигурност трябва да имате официална причина, заради която се завръщате в родните си земи.

Кристофър направи гримаса.

— Хрумна ми една идея, която може да подхожда на ситуацията. Проблемът е времето. Нуждая се от месец, два.

— Нали разбирате, че времето е важен фактор?

— Знаем това, но в този случай, по това време на годината, бих се осмелил да предположа, че нищо няма да се случи. До пролетта Наполеон ще трябва да бъде разбит на всички фронтове в Европа. Ръцете на британците и съюзниците им ще бъдат повече от пълни. — Кристофър престана да говори, като се опитваше да схване ефекта, който имаха думите му върху Джейсън.

Джейсън го наблюдаваше съсредоточено и Кристофър имаше странното усещане, че го подлага на някаква проверка. Пробвайки внимателно почвата той продължи.

— Ако се съгласите с мене, аз ще пристигна в Англия към средата на април. Ще имам време да разкрия планираното и да се върна, преди да дойде врага. Без достатъчно основателна причина за завръщането ми в Англия, просто ще се окажа безполезен.

— Мога ли да знам какъв е този план, който ще ви отнеме два месеца.

Кристофър се поколеба. Надеждата да осъществи това свое хрумване беше много слаба, но в момента само това беше на лице. Бързо, като сведе фактите до минимум той обясни за Никол Ашфорд, без да разкрива личните им отношения. Разказа и за мисис Игълстоун. Джейсън, който слушаше с внимание, долови леката промяна в гласа на Кристофър, когато споменавахе за момичето и си направи извода, че Саксън не беше напълно безразличен към нея. Той с нищо не издаде мислите си като попита:

— Смятате, че за няколко месеца можете да заличите последните пет години и до март да я подготвите за поява в обществото?

Кристофър повдигна рамене.

— Не би трябвало да е невъзможно. В крайна сметка първите й тринадесет години са преминали в аристократично семейство. Мисля, че мисис Игълстоун ще успее да изглади острите ръбове.

— Е, можем само да се надяваме. Печелите по точки за бързо мислене.

Кристофър се поклони. Лицето му просветна и той каза:

— Благодаря. Надявам се, че и останалата ми дейност ще бъде задоволителна.

— О, сигурен съм, че ще се справите със задачата. Обикновено не греша в преценките си.

Кристофър кимна леко. Джейсън стана от стола и каза с изненада в гласа:

— Изглежда обсъдихме най-съществената част за забележително кратко време. За сега ви оставям да се занимавате със собствените си планове, но ме дръжте в течение, ако възникнат проблеми или усложнения. Аз също ще ви съобщя, ако някое събитие ни накара да побързаме.

— Съгласен съм. Ще се срещна с мисис Игълстоун в сряда, както възнамерявах и в зависимост от изхода на срещата, почти веднага ще се върна в Тибодю Хауз.

След заминаването на Джейсън Кристофър продължи да обикаля из библиотеката като звяр в клетка. Струваше му се, че беше най-големият глупак, за да допусне да бъде въввлечен в подобна схема. От друга страна смяташе, че ще е нечестно да не направи нещо за страната, която го беше приела.

Планът на Саксън за връщането на наследницата беше забележителен, но като по-възрастен и по-опитен Джейсън Савидж виждаше някои несъвършенства. Той се настани зад писалището и се зае да пише на секретаря на щата, Джеймс Монро. Писмото представляваше кратка бележка и след като го прочете, той го запечата. Кристофър не се нуждаеше от награди, но ако Монро се съгласеше с предложението му, щеше да има нещо ценно, което да предложи на младия мъж.

Кристофър продължаваше да оглежда плана си. Намираше го доста несъвършен, но за момента не можеше да измисли нищо друго. Ник нямаше да му създаде проблеми. Мисис Игълстоун сигурно щеше да приеме с желание предложението му. Естествено нямаше да сподели за взаимоотношенията си с Никол. Като видя мисис Игълстоун предната вечер той се шокира. Не знаеше дали му беше приятно или не.

Като малък той беше оставен на свобода. Родителите му предпочитаха да поддържат възможно най-деен светски живот. Освен дядо му, мисис Игълстоун беше единствената, която му осигуряваше нежността и любовта, от които се нуждаеше едно човешко същество. Беше едва десетгодишен, когато родителите му загинаха при нещастен случай.

Той прехвърляше на ум плана си, когато отиде да се срещне с мисис Игълстоун. Срещнаха се пред известно шивашко ателие и след кратък разговор Кристофър я убеди да се качи в каретата му.

Беше решил първоначално да не ѝ съобщава за Ник. Първата му стъпка щеше да бъде да убеди възрастната дама да се освободи от зависимостта на мис Лейла Дюма. Предложи ѝ протекцията на своя дом, обясни ѝ, че би желал някой да го чака вкъщи и да споделя ястията с него. Предложи ѝ това по такъв учтив начин, че се надяваше още тази вечер да я настани в къщата си на Дофин Стрийт. Но не беше предвидил тихата решителност на мисис Игълстоун.

Очите ѝ се напълниха със сълзи от милите му думи и с разтреперани устни произнесе:

— Много мило, Кристофър, но не мога. Не би било удобно. Някой ден ще се ожениш и ще съжаляваш за прекрасния и благороден жест, който предлагаш сега. Не бих си позволила да допусна да направиш такава жертва за една стара жена. Сложила съм нещо на страни и когато му дойде времето ще успея да се справям със старостта.

След като Кристофър не ѝ отговори мисис Игълстоун постави бялата си, с почти прозрачна кожа ръка, върху неговата и тихичко попита:

— Нали не си ми ядосан?

Беше ядосан. Много ѝ беше сърдит, но не си позволи да ѝ го каже. Отвърна ѝ хладно:

— Не, разбира се. Обичам да захвърлят щедростта ми обратно в лицето ми.

Стресната от думите му тя погледна настрани. Постояха така няколко секунди и после, неспособен да понася явното ѝ притеснение той каза по-меко:

— Кажете, защо ви притеснява фактът, че искам да се грижа за вас? Какво лошо има в това да живеете при мене и да споделяте самотните ми вечери?

Тя леко се усмихна и отбеляза:

— Ако това е, което искаш, защо не се ожениш? Със сигурност би желал да те очаква съпруга, а не една стара жена. — После въздъхна леко и продължи: — Много лошо, че не си женен и нямаш деца, за които да се грижа.

— Нима казвате, че бихте работили за мен? — настоя той с невярващ тон.

— Ама разбира се, че бих го сторила.

Вдигайки очи към небето той прокле тази благородническа гордост и каза на глас:

— Господи, дай ми сили! Много добре, мадам, вие няма да живеете в дома ми, без да си изкарвате прехраната. Дайте ми седмица, най-много две, за да направя някои приготовления. Тогава ще се върна при вас с друго предложение, което се надявам да одобрите.

Малко след това той остави мисис Игълстоун на една пряка от мястото, където се бяха срещнали и докато наблюдаваше приличащата ѝ на птичка фигура си помисли с малко объркано, но не и неприятно чувство — жени!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Библиотеката в Тибодю Хауз беше дълга и тясна стая, с високи прозорци, които заемаха почти две цели срещуположни стени. На една от дългите стени се намираше великолепно камина с позлатено огледало над нея. Мебелите бяха разкошни и изключително удобни. В тази елегантна стая Никол прекарваше по-голямата част от времето си, най-вече през мрачните и студени дни. Независимо от протестите на Галина тя продължаваше да носи момчешките си одежди. Разделяше се с панталоните и ризата преди лягане и когато се нуждаеха от пране. Както обикновено и този следобед Никол се намираше в библиотеката. Тя се взираше с празен поглед през прозореца, а мислите ѝ бяха далеч. Коледа бе настъпила и си бе отминала. Изминаха седмици, а Сейбър го нямаше. Втора седмица ръмеше като днес и тя не можеше да излезе да се поразходи. Освен удоволствието, което ѝ доставяше обиколката на имението на кон, придружена от коняр с гробовен вид, просто беше като вързана пантера. На пода имаше книга, която беше захвърлила само преди минути, в ненужен пристъп на гняв. Това чувство на безпомощност и бездействие я изнервяше. Бледият ѝ прасковен тен беше изчезнал, оставяйки кожата ѝ гладка с млечен цвят на магнолия. Беше отслабнала и фините кости на лицето ѝ бяха по-изпъкнали. И независимо от височината си, създаваше впечатление за крехкост.

Звуци, идващи откъм входа я изтръгнаха от отвлечените ѝ и нерадостни мисли. Тя се вслуша намръщено в приглушените шумове. Сейбър беше пристигнал! С цялото си същество усещаше присъствието му. Без да обръща внимание на ускорения си пулс тя си наложи да остане там, където беше. Не се заблуждаваше — вълнуваше се от завръщането му.

Тя напрягаше слуха си, за да чуе гласа му и замръзна, когато разбра, че с него има жена. Устните ѝ се стегнаха в знак на протест — вероятно друга негова играчка!

Звукът от отварянето на вратата ѝ дойде като изненада. Когато погледна през рамо и видя високия, елегантен джентълмен, застанал до един от алените столове, беше шокирана.

В първия момент не го позна. Облечен по последна мода — със светлосиви бричове, синьо сако с красиви, сребърни копчета и раирана жилетка, Сейбър беше образец на превъзходен вкус.

Никол премига пред това изящество, после очите ѝ се вдигнаха към лицето му. За първи път го виждаше без брада и беше изненадана от разликата. Устата му, с наследствената си чувственост, изглеждаше аристократично изваяна. Твърдата линия на челюстта и агресивно издадената брадичка бяха много очебийни. Лицето му беше поразително красиво. Плътните му устни се извиха в усмивка и след като свали кожените си ръкавици, той тихо попита:

— Няма ли поздрав, Ник? Мислех си, че след такава дълга раздяла ще се радваш да ме видиш.

Наясно с внезапно ускорените удари на сърцето си, тя си наложи да се прави на безразлична. Като повдигна язвително едната си вежда, тя каза:

— Нима рибата, която плува в морето се радва на завръщането на акулата? Забравяш, че има само една причина, която ме кара да продължавам да се радвам на... ъъ... гостоприемството ти или си забравил за Алън?

При тези думи усмивката на Кристофър изчезна.

— Ти си едно змийче. Не, не съм забравил добрия Алън, но мисля, че експлоатираш това извинение повече от необходимото.

Никол му хвърли вбесяваща усмивка и се обърна да зяпа през прозореца. Усети присъствието му зад себе си, но упорито остана с гръб.

Дъхът му нежно галеше косите ѝ и тя усещаше близостта му почти непоносимо.

— Защо — тихо произнесе той — искам да ти извия врата и в същото време да те целувам, докато се разтопиш в прегръдките ми?

Без да чака отговор той я обърна към себе си. Преди да успее да се защити и дори, преди да предугади намеренията му, ръцете му, силни и причиняващи болка се склениха около гърлото ѝ. Свеждайки глава той впи жадни устни в нейните. Никол усети как пламва желанието и без да мисли се притисна до тялото му. Почувства мигновения отговор на близостта ѝ. Дълго стояха притиснати един в друг. Устните му търсеха нейните с почти отчаяно нетърпение. Ръцете

му вече не стискаха болезнено елегантната ѝ шия, а галеха там, където преди секунди смятаха да наранят.

Откъсвайки с усилие устни той погледна към вдигнатото ѝ лице и после, изгубвайки се в дълбоките, тъмни езера на очите ѝ, промълви:

— О, господи! Ти си вълшебница, Ник! — После отново я притисна до себе си, като устата му обходи цялото ѝ лице.

Обезумяла, Никол не се съпротивляваше на собствените си чувства. Беше прекалено заета с неописуемото удоволствие отново да се намира в прегръдките му. По-късно щеше да се проклена.

— О, господи, не сега!

Колко дълго щяха да останат изгубени в прегръдката или колко далече щеше да ги отведе този внезапен порив на страстта, никога нямаше да се разбере. На вратата дискретно се почука и с воля, която не знаеше, че притежава, Кристофър откъсна уста от тези на Никол и почти отхвърляйки я от себе си, извика нетърпеливо:

— Да, какво има?

Влезе Сандерсън с извиняващ се вид.

— Сър, мис Майо би искала да знае дали имате някакви инструкции за нея преди да започне да разопакова багажа?

Дишайки тежко и пригладжайки с ръка гъстата, синкавочерна коса, Кристофър изръмжа:

— О, дяволите да я вземат! — После, разбирайки, че не това се очакваше от него и игнорирайки мълчанието на поразената Никол, той тихо попита: — Настанихте ли я в стаите ѝ?

— Да, сър. На третия етаж е, както наредихте. Току-що се освежи с разхладителни напитки и е готова да се заеме със задълженията си.

— Много добре. Просто ѝ кажете да се погрижи за настаняването си. Утре ще се заеме със задълженията си.

Сандерсън се поклони и излезе от стаята.

Прекъснатият разговор беше дал време на Никол да се овладее. Борейки се с чувството, което незнайно защо граничеше с ревност, тя каза троснато:

— Боже! Сега сме две! Не се ли страхуваш, че можем да те разорим? Разбира се — продължи ведро тя, — ако ме заменяш, мога да бъда само щастлива. Да отида ли да поздравя заместничката си? Няма причина мис... ъ... Майо, нали така каза Сандерсън, да стои на третия

етаж заедно с прислугата на конете. На минутката ще си сменим стаите с нея.

— Млъкни, Ник — любезно каза Кристофър. Той също се беше свестил и беше непоклатим, както винаги. Гледайки с безразличие ядосаното ѝ лице, той напълно я обърка като каза: — Мис Майо е прислужница. Имаш много пошло мислеше, момичето ми. Мис Майо е твоята камериерка. Споменатият багаж за разопаковане са дрехите, които поръчах за теб. Мис Майо ще ги поправи, за да ти станат. Постарах се да ѝ кажа мерките ти съвсем точно и тя ще се погрижи за някое... ааа... недоглеждане от моя страна.

Под яростния поглед на Никол той продължи с по-твърд тон.

— Ще си държиш устата затворена, докато приключа! Майо е много скъпо платена камериерка. От утре тя ще започне да се грижи за тебе така, както се полага на една млада лейди. Ще се държиш прилично и ще следваш съветите ѝ. Също така ще престанеш да използваш тези моряшки клетви и псувни, които толкова харесваш и ще изпълняваш моите нареждания. Ще започнеш да се подготвяш за завръщането си в Англия.

Напълно объркана Никол го зяпаше като омагьосана.

— Връщане в Англия? — най-накрая издаде глас, който не звучеше като собствения ѝ.

Кристофър кимна. Той усети внезапна, остра болка в стомаха си, като разбра какво точно се кани да направи. Не знаеше дали този спазъм бе предизвикан от предстоящите трудности или от раздялата с Ник.

— Глей ти! Пиратът се превърнал в почтен джентълмен! Направо съм пленена! — Никол провлече думите по вулгарен начин.

Кристофър изкриви устни.

— Сигурен съм, че можеш да ми покажеш отлично владение на груб език, но се въздържай. От тук нататък ще правиш всичко възможно да станеш такава, каквато трябва да бъдеш. Майо е само началото и скоро се надявам да назнача гувернантка. Нямаме много време, скъпа моя, за да се превърнеш в млада лейди от висшето общество.

— Защо? — настойчиво попита обърканата Никол.

— Защото аз казвам това — тихо отвърна Кристофър.

Лицето на Никол се стегна.

— Винаги ли правиш каквото си поискаш?

— Разбира се.

Тя се взираше в него известно време. После тръгна към вратата с едно възклицание, изразяващо отвращение. Спря се с ръка на бравата, когато Кристофър каза:

— Стаята ти е сменена.

Тя се завъртя с лице към него и попита с тих, хладен тон:

— Защо? Необходимо ли е, имайки предвид удобството?

Кристофър кимна.

— Оттук нататък ще забравиш всичко, което е имало между нас. Майо е информирана, че ти си моя повереница. И още, че гувернантката ти, мисис Игълстоун, впрочем, не е с нас, поради заболяване на дробовете. Понеже аз не съм на възраст, за да имам в дома си красива млада повереница, без да събудя подозрения, съм стоял далече, докато гувернантката ти е боледувала. Завръщането ми стана възможно едва, след като Майо се съгласи да постъпи на работа при мене. Дори и при тази ситуация, по-добре ще бъде, когато пристигне мисис Игълстоун. — Думите му бяха произнесени без всякаво чувство, като че ли рецитираше урок, който Никол трябваше незабавно да научи.

Но Никол имаше други идеи и извика вбесена:

— Нима очакваш да преглътна тази помия?

Кристофър пресече стаята с бързи крачки и здраво стисна ръцете на Никол. После твърдо заяви:

— Най-добре ще бъде да повярваш на това и да го запомниш! От тук нататък, това е истината. Ти си моя повереница, мисис Игълстоун е твоя гувернантка и ще разказваш тази история на всеки, който попита. Ако не го направиш, ако ме разсърдиш, Ник, ще откриеш, че съм дяволът, за който винаги си ме мислила. — Подтикван от собствените си демони той добави: — Помни, Ник, животът на Алън зависи от тебе. Противопоставяй ми се и ще го убия със собствените си ръце!

Никол го гледаше и разтърсена от насилието, витаещо наоколо прошепна:

— Защо? Защо правиш това? Какво целиш?

Впил поглед в нея той не разбираше нито едно от чувствата, които изпитваше. И понеже беше объркан и несигурен в себе си, гласът му беше ненужно груб.

— Защото така ми харесва! Ще те върна в Англия колкото е възможно по-скоро. Надявам се до февруари да наваксам загубеното и да се държиш така, както изисква потеклото ти. Майо ще ти вземе мерки и през тази седмица пак ще замина за Ню Орлианс. Нов гардероб ще замени този, който се предполага, че си изгубила, когато корабът, на който сте пътували от север с мисис Игълстоун е потънал. Живели сте там, докато съм уредил да ви придружа дотук. Точно тогава мисис Игълстоун се е разболяла. Преживяването е било много неприятно и вие сте щастливи, че сте се измъкнали живи.

— Защо — попита Никол с безжизнен глас, — сме живели на север?

— О, това ли? — каза той с лекота. — Знаеш ли, че когато преди пет години си избягала от Брайтънс Корнър си тръгнала с мисис Игълстоун?

Никол го гледаше така, като че ли не беше със всичкия си. После едва чуто попита:

— Избягала съм с мисис Игълстоун?

— Да. Било е изключително безотговорно от твоя страна, но мисис Игълстоун ти е съчувствала. Тя не е разбрала, че си се скрила в каретата ѝ, докато е стигнала в Лондон.

Очите ѝ обхождаха лицето му с нещо близо до истерия.

— Трябва да си луд! Никой няма да повярва на тази история. Освен това, коя е мисис Игълстоун? — Изражението ѝ се промени само за миг. — Мисис Игълстоун! Вдовицата на полковник Игълстоун?

Кристофър кимна.

— Същата. Случайно я срещнах в Ню Орлианс.

Около секунда той гледа преценяващо Никол. После я хвана за ръката и я отведе до два стола. Настанявайки се на единия посочи на Никол другия. Тя седна, движейки се като в транс. Най-накрая от гърлото ѝ излезе глас.

— Откъде познаваш мисис Игълстоун? — После намръщено добави: — И какво прави тя тук?

Кристофър се поколеба. Какво да разкаже на Никол и какво да скрие? Реши, че единственото нещо, което тя не трябваше да знае беше визитата на Джейсън Савидж и истинската причина за завръщането им в Англия. Нека Ник си мисли, че внезапно му е заговорила съвестта и е решил да я върне у дома. Някак внимателно той попита:

— Никога ли не си си задавала въпроса точно кой съм и какво съм правил в Англия преди пет години?

— Дойде да наемеш моряци — каза тя с озадачен тон. — Поне така каза Сали.

— Сали?

— Сали Браун. Сестра ѝ Пеги работеше в кръчмата. Пеги беше чула, че разпитваш наоколо.

Кристофър се усмихна.

— Ето как си разбрала, че търся моряци. Често съм се чудил, но никога не се замислях прекалено много.

Никол нетърпеливо попита:

— И така?

И Кристофър неохотно призна.

— Ник, аз съм внукът на лорд Саксън. И от сега нататък е по-добре да забравиш, че капитан Сейбър някога е съществувал. Запомни, че името ми е Кристофър... не Сейбър.

Никол го гледа известно време буквално като невменяема. Най-после успя да каже:

— Онзи Кристофър, който избяга?

По лицето му се изписа горчивина и устните му се свиха, преди да каже:

— Същият.

— Ама тогава разбира се, че познаваш мисис Игълстоун — каза тя учудено. — Та ти познаваш всички в Бедингтънс Корнър!

— Не съвсем — сухо изкоментира той. — Никога не съм имал удоволствието да срещна настойниците ти, Маркъм.

— О — каза Никол, колкото да не мълчи. В напрегнатия ѝ мозък имаше дузина въпроси. „Защо той беше пират? И защо, по дяволите, сега искаше да се върне в Англия?“

С усмивка на уста Кристофър подметна:

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Тя търсеше думи.

— Ъъъ, не. Просто съм шокирана от факта, че ти в действителност си някой, когото съм познавала през целия си живот. Че семействата ни са били съседни, добри приятели дори. — Свестявайки се тя изказа проникателно предположение: — Освен това ти така или иначе нищо няма да ми кажеш. — Внезапно осъзнавайки

напълно значимостта на разкритието му, темпераментът ѝ се възпламени. Тя възкликна: — Знаеш, че си абсолютен звяр, Сейбър! Как можа да се отнесеш с мене по този начин! Разбихах го отчасти, когато беше просто капитан Сейбър, но ти си роден със синя кръв! Дядо ти е лорд! Очаквах повече от тебе.

Очите на Кристофър бяха затворени, а усмивката беше изчезнала, оставяйки лицето му студено и предвещаващо неприятности.

— Внимавай, Ник! — тихо я предупреди той. — Не съм те назначил за съдия. Аз съм такъв, какъвто съм. По какви причини, това не те засяга! Всичко, което те засяга, е историята, която се каним да поднесем. А ще я представим със абсолютна сигурност!

Никол се въздържа да се нахвърли с още по-ядни слова. Вместо това скочи на крака и каза подигравателно:

— Изглежда интригата е един от талантите ти! Сигурна съм, че ще измислиш правдоподобна история, така че кажи ми защо сме били на север? Как сме живели с мисис Игълстоун през тези пет години? И как сме имали голямото нещастие да попаднем под протекцията ти?

Кристофър стана и я сряза:

— Нещастие, наистина! Дяволски късмет имаш, че още не съм те вързал и не съм те хвърлил в реката. Не ме карай да стигам толкова далеч, Ник!

Беше го вбесила, а ѝ се искаше да не го беше правила, затова каза бързо и с успокояващ глас:

— Не можеш да очакваш да приема безропотно това, което си извършил. Мисля, че ако ролите ни бяха сменени ти също щеше да се отбраняваш!

Кристофър мислено призна правотата на думите ѝ, но не каза нищо, а само поклати глава.

Като видя, че той няма да каже нищо, Никол се дръпна сърдито:

— Разкажи ми приказката, която трябва да науча и да приключваме с този фарс.

— Много добре тогава. Преди пет години ти си избягала с мисис Игълстоун, когато тя е напуснала Англия. Прекарали сте тези години в тих, малък град в Британска Канада. Боевете по границата са накарали мисис Игълстоун да напусне това място. Освен това, тя също е решила, че е дошло време да се завърнеш и да влезеш във владение на

именията си. За нещастие корабът ви е бил потопен от американски капер и вие сте били отведени в Чарлстън. Случайно аз самият съм се оказал там с цел покупка на собствен търговски кораб и сме се срещнали. Естествено — Кристофър се поклони подигравателно, — научавайки за участието ви, аз незабавно съм ви взел под крилото си. Отпътували сме за Ню Орлианс, където сме оставили мисис Игълстоун поради заболяването ѝ. Тебе съм те настанил в Тибодю Хауз и веднага пак съм отпътувал за Ню Орлианс. Току-що съм се завърнал с подходяща камериерка и няколко рокли, които да заместят изгубените в океана. Ще замина пак след няколко дни да се погрижа за остатъка от новия ти гардероб и да придружа напълно възстановената мисис Игълстоун до тук. Скоро ще се заема с подготовката за пътуването ни до Лондон. И — добави той провокиращо, — ако правиш, каквото ти казвам и не ми създаваш трудности, ще освободя Алън... в рамките на разумен период от време.

Кристофър беше доста доволен от измислицата си. Всичко се връзваше много добре. И най-важното, щеше да има цял океан между тях и истинските факти — океан и война. Щеше да бъде почти невъзможно за който и да било да опровергае историята му. А и кой би искал да го направи? Мисис Игълстоун беше голям коз. Тя се ползваше с добро име и вдъхваше респект. А и тя му беше признала, че никой, от приятелите ѝ не знае истинската причина за заминаването ѝ. Те не знаеха, че е била без пукната пара, а смятаха, че просто не е могла да понесе смъртта на полковника. Кристофър благославяше тези съвпадения.

Що се отнасяше до семейство Маркъм, щяха да срещнат много трудности, ако продължаваха да настояват да контролират живота и богатството на Ник. Този път Ник нямаше да се бори с тях сама. Щеше да има до себе си него и мисис Игълстоун. А и имаше чувството, че ако дядо му е жив, старият Саймън Саксън, щеше да пренесе битката направо във вражеския лагер.

След като Ник влезеше във владение на собствеността си и се окажеше в безопасност, самият той щеше да бъде ненужен. До тогава се надяваше да е узнал каквото трябваше и да я остави сама. За момент установи, че тази перспектива го натъжава, но отхвърли мисълта настрана. Тя не означаваше нищо за него — просто беше свикнал с нея.

И понеже беше ядосан от нещо, което не можеше или не искаше да разбере, грубо отсече:

— Мислиш ли, че можеш да запомниш това, което казах? Не би трябвало да имаш проблеми, схватлива си.

Никол кимна, а в гърлото ѝ бе заседнала някаква мъка. Овладейвайки се с усилие, тя попита с безизразно лице и безцветен глас:

— Това ли е всичко? Сега мога ли да си вървя в стаята?

Ядосан, без да знае защо, Кристофър се озъби:

— Да, Боже мой! Махай се от очите ми!

Без да промълви нито дума повече, Никол избяга от библиотеката и тичешком изкачи стълбите до втория етаж... до новата си стая. Срещна Галина в коридора и тя много внимателно и мило я заведе до новата стая. Чашата щеше да прелее, ако се беше наложило да пита Сейбър... или Кристофър, както сега искаше да го наричат.

Не разбирайки сама себе си, вместо огромно щастие, усещаше само празнина в стомаха си. Тя не обърна внимание на сандъците и пакетите, пръснати из стаята, а с едно хлипане се хвърли на драпираното със зелена коприна легло.

Разбира се, това не беше хлипане — Никол никога не плачеше, но беше опасно близо до това състояние. Хапейки устните си, за да спре треперенето им, тя си каза, че трябва да бъде най-щастливото момиче на света. Алън щеше да бъде свободен... евентуално. Повече нямаше да се налага да изпитва страстта на Сейбър. Не, на Кристофър и скоро щеше да бъде върната къщи, където ѝ беше мястото и да прогони семейство Маркъм, както винаги бе планирала. Не знаеше защо, но това изобщо не я вълнуваше. Единственото, което ѝ се искаше, беше да продължават да кръстосват саби със Сей... Кристофър, борейки се с него и после изгубвайки се в прегръдките му!

Трябваше да забрави тази мисъл.

Позвъни за Галина. Само след минути те вече разопаковаха сандъците. Кристофър беше казал, че е донесъл само няколко дрехи, но като видя повече от половин дузината великолепни рокли — една от ефирен, смарагденозелен сатен; божествените копринени обувки, изящните къдрички на копринената шапчица; три просто вълшебни нощници, комплектовани със съответните халати, фино избродирани с рози; костюмът за езда в зелено, ушит по последна мода и украсен с

черни кантове; малка шапчица за езда от черно кадифе с щраусово перо; два чифта полу ботушки; дантела а ла херцогиня д'Агулем; копринена пелерина с кехлибарен цвят — Никол просто не можеш да си представи, че някога щеше да се нуждае от повече!

Едно малко сандъче съдържаше всички дреболии, които радваха жените и Никол установи, че не беше по-различна. Тя почти благоговееше пред позлатените гребени, четки, перлено огледало, уханни сапуни и кристални шишенца с парфюми. Като щастливо дете Никол тичаше ту към един, ту към друг предмет. Най-послед, след като Галина я изкъпа и ѝ помогна да облече една от новите нощници, Никол се настави пред камината и се отпусна.

Загледана в пламъците Никол взе няколко решения. Нямахше да мисли за Сейбър — или Кристофър, както трябваше да го нарича. Не знаеше защо, но си мислеше, че за нея той винаги щеше да си остане Сейбър. Независимо от това, което щеше да донесе бъдещето. От тук нататък щеше да работи много, за да си възвърне маниерите, изисквани от висшето общество. Каквото и да беше намислил той, съществуваше фактът, че всичко вървеше според желанията ѝ. Единствената грешка, която можеше да открие, беше, че Алън нямаше да бъде освободен незабавно. Тя се намръщи. Кристофър беше казал, че ще го освободи, но щеше ли да го направи? Да, бавно реши тя, след доста мислене. Кристофър беше умен дявол, но щом кажеше, че ще направи нещо, го правеше.

Внезапно тя скочи на крака, решила, че трябва да му зададе още няколко въпроса. Галина я върна обратно.

Тази нощ спа лошо, мятеше се и се въртеше, изпадаше в някакви полусънни състояния. Опитваше се да се убеди, че това се дължи на новата стая, но вътрешно знаеше, че не беше така. Някъде, дълбоко в съзнанието си винаги бе съхранявала мисълта, че някой ден ще се върне в Англия. Как, кога или защо, не беше важно. Никога не го беше обмисляла много. Живееше на повърхността на чувствата, но обратът на събитията я накара за първи път в живота си да се огледа в най-дълбоките си чувства. И това, което видя не ѝ хареса!

Напразно се опитваше да игнорира физическото привличане между нея и Кристофър. Тайно се възмущаваше и срамуваше, но

знаеше, че това беше истина. Не беше сигурна за чувствата си, свързани със завръщането ѝ в Англия. Наистина ли искаше да се върне? Помисли си, че не иска — не и ако това означаваше да се раздели с Кристофър!

Благодарение на всички тези разсъждения и объркани мисли една сънена и с подути очи госпожица поздрави на сутринта мис Майо. Мис Майо изглеждаше точно такава, каквато беше в действителност — много прецизна камериерка — от главата, със стегнатия кок, до строгите черни обувки на краката ѝ. Не беше висока, нито красива, но бляскавите ѝ черни очи и усмивката ѝ я правеха приятна. Имаше нежен глас и, когато ѝ заговори, френският ѝ акцент пролича много явно.

След като се увери, че дрехите са подредени в гардероба, тя попита:

— Мадмоазел би ли искала да се облече?

Никол, седнала на леглото в не много добра форма, я огледа преценяващо. Щеше ѝ се да нареди на жената да се махне, но като се сети, че Кристофър щеше да побеснее от това, каза с неохота:

— Предполагам, че би трябвало. — После, в пристъп на откровение, с което веднага спечели мис Майо, Никол призна: — Знаете ли, никога досега не съм имала лична камериерка, така че вие ще ми покажете как да процедирам.

С това тя направи мис Майо своя робиня. Свикнала с разглезени красавици и застаряващи дами, побеснели от мисли, как да запазят красотата си, за нея Никол беше освежаваща промяна.

Утринта се превърна в удоволствие. По молба на мис Майо Никол обличаше всяка рокля, а тя отбелязваше какво трябва да бъде поправено.

За през деня избраха кехлибаренобронзова рокля от шевиот с дълги ръкави по последна мода. Дрехата беше с висока талия и шокиращо ниско изрязано деколте. След като роклята беше готова, Майо колебливо предложи да направи прическа на Никол.

Изненадана и малко разтревожена Никол попита:

— Какво точно имате предвид?

— Мадмоазел, вие имате прекрасна коса. С такъв тъмен, меден цвят, но може би е малко дългичка и лошо подстригана.

Гледайки в огледалото тъмната огнена маса, която падаше до средата на гърба ѝ Никол призна:

— Дааа, не съм полагала особени грижи за нея.

Окуражена мис Майо предложи:

— Да я скъсим мъничко и ще бъде по-лесно да ви правя модни прически.

Никол с готовност се съгласи. В очите ѝ блестеше пакостливо пламъче. Сигурна беше, че ако знаеше, Кристофър щеше да забрани подрязването на косата. И така, в отлично разбирателство те се заеха да сътворят „новата“ Никол.

Два часа по-късно пред огледалото стоеше много модерно облечена млада лейди. Косата ѝ беше подрязана и стигаше малко под раменете. Майо я беше направила на букли, които беше вдигнала на кок, оставяйки една къдрица да пада до рамото. Кехлибарената рокля ѝ стоеше перфектно, а цветът много ѝ отиваше. Никол дълго гледа в огледалото високото, безспорно елегантно създание. Не можеше да повярва, че тази млада жена с тъмни очи и прекрасна фигура е самата тя.

Сърцето ѝ трепна, като си помисли дали Кристофър щеше да хареса новата Ник повече от предишната. Или щеше да продължи да я люби полудивашки, полунежно в един миг, а в следващия да ѝ ръмжи и да ѝ се зъби.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Никол беше изведена от равновесие от събитията през изминалия ден, то с Кристофър се случи същото. Не беше очаквал, че ще изпита такова удоволствие при вида на стройната фигура в момчешки одежди, нито пък, че ще го обхване съжаление, заради евентуалната им раздяла. Това, че изпита тези две чувства го остави разкъсван от ярост.

Нямаше намерение да попада в същия капан, в който бе паднал преди години. Не и с дъщерята на онази кучка Анабел! Отървал се от гнева си, затръшвайки вратата на библиотеката, той нареди на Сандерсън да му сервира уиски в оръжейната. Чашите се изливаха една след друга в гърлото му, нещо, което рядко му се случваше, но точно сега не желаше да мисли за нищо.

Каза си, че събитията се развиваха точно по план и ако изпитваше някакво съжаление, то беше защото още не се беше наситил на тялото на Никол.

На другата сутрин се събуди в лошо настроение.

Обут в удобни бричове и високи ботуши, той направи приготовления да прекара сутринта с управителя си, Ханс Бартел. Трябваше да разгледа счетоводните книги на плантацията и да подготви нещата за заминаването си.

След като си свърши работата с Ханс, той се върна в къщата в доста по-добро настроение. Надяваше се тайно да види Ник, облечена в някоя от фините одежди. Кристофър се насочи към стълбите, с цел да се преоблече за обяд тъкмо, когато Никол се канеше да слезе. Зърнали се един друг, те замръзнаха за около секунда. Никол, посред стълбището, а той стъпил с единия крак на най-долното стъпало.

Никол пребледня. Усети, че остава без дъх при внезапната им среща, а Кристофър не успя да прикрие светкавичния пламък, превърнал очите му в блестящо злато.

И двамата бързо се свестиха, въпреки че едно мускулче продължаваше да играе върху бузата на Кристофър, когато каза провлечено:

— Много красиво. Доставяш ми удоволствие, скъпа моя.

Забравила ролята си Никол каза троснато:

— Хич не ми пука! Хубавата перушина не прави непременно хубава птицата.

Кристофър само се ухили.

— В твой случай е точно така.

— Я ме остави на мира. Да не съм ти някоя от прелетните птички!

Кристофър присви очи и тонът му стана по-остър.

— Достатъчно! Много добре знаеш, че този език е непристоен. Запомни го!

Никол бавно се спусна по стълбите и заставайки до него прошепна с усмивка:

— Чудя се, чия ли е заслугата за държанието ми? Кой поквари птичето?

Кристофър улови китката ѝ и я дръпна към себе си. Сега и двамата бяха ядосани, а той се бореше и с желанието да я отведе в леглото си.

— Говори така пред някой друг и смятай, че с теб е свършено! — И понеже си спомни как тя целуна Алън в килията, му се прииска да я нарани. Затова добави: — И Алън ще умре!

— Копеле! — изсъска Никол със святкащи от яд очи.

Отвратен от себе си и от грозната сцена, той пусна ръката ѝ.

— Достатъчно ли съм ясен?

— Напълно.

Кристофър се усмихна толкова хладно, че на Никол ѝ се прииска да му залепи плесница.

— Тогава вярвам, че ще внимаваш с езика си за в бъдеще.

Без да му обръща повече внимание, тя се обърна и си тръгна, като държеше гърба си много изправен. Кристофър продължи да гледа след нея, възхищавайки се на лекото поклащане на полите ѝ. Все още изпитваше желание да я грабне и да я отнесе в леглото си. После повдигна рамене и изкачи стълбите. Бързо се преоблече с бухнали бричове и прецизно скроено сако в испанскосиньо. Хигинс, в новата си роля на камериер, му подаде лъснати високи ботуши.

Кристофър го попита:

— Настани ли се? Имаш ли нужда от нещо?

Хигинс отвърна с усмивка:

— Всичко е наред, сър. Хубаво е, че няма да се връщаме в морето. Остарях вече за околосветски пътешествия.

Кристофър показва една усмивка, която малко хора бяха виждали.

— Е, не свиквай така бързо с домашната обстановка, приятелю. Помни, че след около шест седмици заминаваме за Англия.

Хигинс кимна, но усмивката му се стопи и той изказа съмненията си.

— Мислите ли, че е разумно, сър? Все още сме във война с Англия, а ние на практика сме дезертьори. Съмнявам се, че чичо ви ще се зарадва, когато се появите.

— Наясно съм с опасността, която ме грози от страна на чичо ми, Хигинс, но сме длъжни да върнем мис Ашфорд в дома ѝ. Колкото до войната, в Англия тя не е по-популярна, отколкото тук. Ще се промъкнем незабелязани. — Кристофър каза тези думи с лекота, доволен, че не беше споделил с Хигинс истинската причина за пътуването. Това, което Хигинс не знаеше, не можеше да го нарани, напротив, можеше да спаси живота му, ако истинската мисия на Кристофър бъдеше разгадана и той заловен.

— Както кажете, сър, но на мене не ми се нрави.

На Кристофър също не му харесваше и то по редица причини, но не желаше да мисли за тях.

Никол бе успяла да укроти буйния си нрав и да потисне гнева си. Държеше се с ледена учтивост, когато се присъедини към него на масата. Хранеше се в абсолютно мълчание и отговорите ѝ на забележките на Кристофър бяха едносрични. Докато приключваха с десерта Кристофър беше вече побеснял. Като избута стола си назад с ненужна сила, той се изправи на крака и каза отсечено:

— Искам да поговоря с теб — в библиотеката. Сега!

— О, много съжалявам — тихичко каза Никол, — но ние с мис Майо сме заети този следобед. Може би преди вечеря?

Кристофър стигна до нея само с две дълги крачки, издърпа я от стола и я повлече към библиотеката под учудения поглед на Сандерсън.

Тя го гледаше мрачно, а гърдите ѝ се повдигаха от потисканите чувства. Борейки се да запази хладната си фасада тя попита:

— Това беше ли необходимо? Очакваш от мене да се държа като лейди, но твоите действия едва ли са присъщи на един джентълмен.

— Ако искаш да се държа като джентълмен, не се отнасяй с мене така, като че ли не съществувам. Не очаквам да си доволна от ситуацията, но трябва да се научиш да ми оказваш дължимото внимание като на настойник. Не очаквам да ми благодариш, но очаквам учтиви отговори, а не надуті мърморения под носа.

Хапейки устни, за да се усмири, Никол му обърна гръб. Без да обръща внимание на грубите му думи тя каза стегнато:

— Съжалявам, ако не харесваш маниерите ми, но трябва да си припомниш, че от дълго време не съм била сред висшето общество.

— Маниерите ти са приемливи, скъпа. Отношението ти е това, което трябва да се промени — сухо изкоментира Кристофър.

Като чу тези думи Никол го изглежда. После мрачно каза:

— Отношението ми е по-добро, отколкото заслужаваш. Не съм забравила, че ме държиш в шах с живота на Алън, нито това, което се случи между нас.

Кристофър се приближи до нея и я хвана за раменете. Взирайки се в ядосаното ѝ лице, бавно попита:

— Мислиш ли, че ми харесва да използвам Алън като оръжие срещу тебе?

Никол изведнъж остана без дъх и се уплаши от чувствата, които преминаха през нея при това докосване.

— Мислиш ли? — настоя той отново.

— Не знам! — извика тя.

Отговорът ѝ му достави малко удоволствие.

— Не ми оставяш избор — горчиво призна той. — Трябва да ми се подчиняваш, без да задаваш въпроси, а Алън, изглежда е единственият човек, който означава нещо за тебе — добави той с обвиняващ тон. — Дори беше готова да развратничиш заради него!

Никол потрепери, но очите ѝ срещнаха неговите.

— Не съм забравила и това, че ме подведе — тихо каза тя. — Мислиш ли, че някога ще забравя случилото се?

— Не — съгласи се той с безизразен тон. — Ти няма да забравиш, но — засмя се той с безрадостен смях, — аз също няма да забравя!

Пусна я и Никол веднага се дръпна настрани. Той я гледа около секунда с мрачно и замислено изражение. Накрая каза:

— Ще се помириш ли с мен или ще продължаваме тази непрекъсната война?

Никол предпазливо отстъпи:

— Ще се опитам да се отнасям с тебе като с мой покровител, но не очаквай да те харесвам!

Кристофър кимна.

— Това ще свърши работа — каза ведро той. — Повече би те изтощило много.

През останалата част от деня Никол плуваше в мъглата на объркването. Не можеше да го разбере — в една минута беше жесток и брутален, в следващата възискателен, после я питаше за мнението ѝ, като че ли имаше значение за него. Кристофър трябваше да замине за Ню Орлианс в сряда и те прекараха следващите два дни, отнасяйки се един към друг с педантична учтивост.

Сутринта преди заминаването му, след като закусиха, Никол зададе един въпрос, който беше в ума ѝ от известно време.

— Какво знае за мене мисис Игълстоун? Как си ѝ обяснил присъствието ми тук?

— Не съм ѝ обяснявал.

Изненадана Никол впи поглед в неговия.

— Имаш предвид, че тя не знае, че съм тук?

— Все още не. Но ще научи преди да пристигне. Възнамерявам да ѝ кажа малко от истината — че си се била дегизирала като момче и си ми била прислужник, докато съвсем скоро съм открил тайната ти. Естествено — каза той с шеговита нотка, — след като съм разбрал коя си, веднага съм се заел да уредя нещата.

Никол го гледаше объркана.

— Но-но — взе да заеква тя, — какво ще стане с историята, която ми разказа — че съм живяла с нея в Канада?

— Хммм. Не се безпокой. Мисис Игълстоун ще поддържа цялата измислица, но в момента трябва да знае само това, което искам аз. Да се надяваме, че ще стане така.

Кристофър прекара остатъка от деня, зает с работите на Тибодю Хауз. Умишлено прогонваше от съзнанието си мислите за Никол, принуждаваше се да отрича колко много я желае.

Когато слезе за вечеря, Никол вече беше в столовата. Беше облечена във великолепна рокля от ефирна, светлозелена коприна, която толкова подхождаше на кожата ѝ. Роклята беше с модно ниско деколте и Кристофър срещаше доста трудности при опитите си да откъсне поглед от разкритата сатененогладка плът. Косата ѝ падаше на меки спирали около лицето. Докато оценяваше гледката бе обхванат от силно желание да съдере роклята и да развали прическата ѝ като я люби. Докато вървеше насреща ѝ чувстваше, че тялото му го предава, втвърдявайки се от желание. Уханието на парфюма ѝ беше омайващ и той с усилие устоя на първичните си инстинкти. Вбесен от себе си и ядосан на нея, че го възбужда, той хладно сигнализира на Сандерсън да сервира. По време на вечерята постоянно усещаше издуването в бричовите си. Учтивите опити на Никол да завърже разговор бяха посрещани с такава ненужна грубост, че тя се отказа да се прави на разговорчива.

След като се нахраниха тя стана и с облекчение напусна стаята. Чувстваше се странно депресирана. Кристофър едва изчака излизането ѝ. Няколко минути след това той успя да стане от масата и отново овладя тялото си. Ядосан и неспокоен излезе навън с намерението да се разходи, за да му олекне. За нещастие отново заваля и след като измина няколко ярда, се върна обратно в още по-мрачно настроение. Качи се в стаята си, облече халат и си сипа уиски. Беше толкова кисел, че Хигинс, който обикновено си бърбеше вечер с него, с облекчение се измъкна от стаята. Лекият дъждец се беше превърнал в истинска гръмотевична буря.

Застанал до отворените двойни врати, водещи към верандата, той гледаше набразденото от светкавици черно небе. Не му се спеше и бурята го накара да си представи, че отново плува на „Ла Бел Гарс“. Като в сън той се улови, че върви по верандата по посока на стаята на Никол.

Бурята я беше събудила и тя лежеше загледана в проблясващите като огнени камшици светкавици. Седна в леглото и усети студения въздух. Независимо от факта, че много харесваше новите нощници, тя предпочиташе да усеща допира на сатенените чаршафи до кожата си. Затова спеше гола. Сви колене до брадичката си и придърпа завивките.

Бурята ѝ напомни за морето. Припомни си вкуса на дъжда по устните, вятъра в косите, когато стоеше на люлеещата се палуба. Стана бързо от леглото, грабна един от халатите и затича боса към френските прозорци, водещи към верандата. Тъкмо ги отваряше, когато се разнесе много силен гръм, последван от гигантска светкавица. Тя озари цялото небе и ясно очерта застаналия до перилата, с гръб към нея, Кристофър. Като го видя, тя замръзна. Силата на бурята вдигна халата ѝ и го развя. Шокът от присъствието му я накара да отпусне прозорците, които стискаше здраво. Вятърът ги подхвана с такава сила, че ги хлопна с трясък в стената. При този шум Кристофър се обърна и те дълго останаха така, впили погледи един в друг. Никой не проговори. Никол почувства как стомахът ѝ се стегна и дъхът и спря. Уплашена от събудените емоции тя тихичко извика и се запрепъва обратно към стаята си. Но Кристофър се придвижи като светкавица и с едно приглушено „Ник!“ я притегли в прегръдките си. Като се бореше със себе си, а и с Кристофър тя се опита да избяга. Не можеше да се избяга, не и от устните му, топли и настойчиви, движещи се бясно и нежно върху нейните. Тялото ѝ се огъна под силата на неговото. Усети толкова неща — сладкия му вкус, дългите му, мускулести крака до своите и най-вече голотата им, тъй като и двамата бяха останали без халати. Дъхът ѝ спря, когато се докосна до слабините му. Усещаше го твърд и натежал от желание.

А Кристофър, изгубен в собствения си ад, нямаше желание да се бори със себе си. Ник беше в прегръдките му и той не мислеше за нищо друго, освен за болката и удоволствието, което му доставяше тялото ѝ. Тя изпълваше ръцете му така, както никоя досега. Високото ѝ, стройно тяло му прилягаше така добре, като че ли беше създадено за него. Сега единственото нещо, което искаше беше да утоли копнежа си, навлизайки между бедрата ѝ. Направо го болеше от този копнеж и изглежда Ник бе единствената жена, която можеше да излекува болката. И докато продължаваше да я целува, Никол престана да се съпротивлява. Остави обхваналия я глад да я завладее, глад, който само Кристофър можеше да породи. Усетил как тя се разтапя в ръцете му, той вдигна глава и настоятелно се вгледа в тъмните очи. Неговите блестяха от страст и съзирайки собствените си желания, отразени в нея прошепна едва чуто:

— О, господи! Искам те... болен съм по теб, Ник! Излекувай ме!

Без да го е грижа какво щяха да разкрият думите му, ако Никол ги чуеше, той я взе на ръце и я занесе до леглото. Това, което последва не можеше да се сравнява с нищо от преди. Те се движеха с бавни, чувствени движения, като изпаднали в транс. За първи път в живота си Никол разбра какво означава да се прави любов. Защото те наистина правеха любов, не задоволяваха просто едни животински страсти. Тяхната страст беше изразена по възможно най-естествен и красив начин.

Пръстите ѝ бавно опипваха топлата, кадифена плът на Кристофър. Ръцете ѝ се плъзгаха като на сън по лицето, носа му, устата, набъбнали от страст, по покритите с черни, странно меки, косъмчета гърди, по гърба и тъмната твърда коприна на косите. Тя беше тази, която поднесе устни, обхванала с ръце лицето му и ги задвижи с омайващо предизвикателство.

При първото ѝ, изкусително докосване Кристофър беше останал неподвижен, уловен в чувствената ѝ паяжина. Разтреперан от силата на желанието си той я остави да се наслади на опасното удоволствие да го възбужда. Издържа на това изключително удоволствие толкова дълго, колкото можа, но когато гърдите ѝ леко докоснаха неговите и тя накрая го намери той изстена, обърна се и я привлече под себе си. Улавяйки долната ѝ устна със зъби той прошепна:

— Изтезаваш ме, нали?

Пусна устата ѝ и устните му бавно прокараха огнена диря по шията и гърдите ѝ. Ръцете му нежно галеха Никол и тя усети как цялото ѝ тяло започва да трепери, когато устните му поеха втвърдените ѝ зърна, а дъхът ѝ спря, когато ръцете му нежно се плъзнаха между бедрата ѝ. Докосването му, деликатно, но настоятелно, предизвика пронизваща, сладка агония на копнеж и тялото ѝ само започна да се движи в ритъма на пръстите му. Този път тя не се задоволи с пасивна роля. Ръката ѝ улови косата му и привлече устните му към своите, а другата отиде там, където Кристофър най-много я желаше. Щом пръстите ѝ докоснаха тази твърда, гореща и пулсираща част от него той изстена. Бързо я покри с тялото си и двамата се стопиха един в друг. Той я изпълни и се изтегна в деликатната мекота, докато от Никол излезе слаб стон на удоволствие и болка. Но, когато при този полуживотински звук той се поколеба, тя стегна крака около него и прошепна с дрезгав глас:

— Не! Не ме напускай... не още, моля те!

Тялото му конвулсивно се разтърси от думите ѝ и той започна да се тласка в нея бавно, почти лениво, подпомаган от нетърпеливо вдигащите ѝ се бедра. Устните му продължаваха да се движат трескаво по лицето ѝ.

Никол му се беше отдала напълно, с всяка фибра на тялото си. Тя като че ли го поглъщаше. Поглъщаше уханието му с лек намек на тютюн, уиски и нещо, което беше самият Кристофър. Въртеше се като в чувствен сън, опиянена от вкуса му, с отворена уста, спускаща се към врата му, с език, облизващ соленото от пот рамо. Правеше това само, за да се върне отново гладна и дивашки да се нахвърли на устните му, предлагащи ѝ опияняващо вино.

Ръцете на Кристофър бързо се спуснаха към бедрата ѝ, повдигнаха ги в отчаяната нужда да намери облекчение. И двамата бяха погълнати от изгарящия пламък на желанието и телата им се сливаха с трескава бързина.

Болката в слабините ѝ растеше, докато се превърна в сладка, пронизваща агония, която внезапно експлодира в прилив на удоволствие — толкова силно, че тя несъзнателно заби нокти в гърба му и изстена, произнасяйки името му. Тялото ѝ беше мокро и треперещо от изключителния, поразяващ екстаз, предизвикан от Кристофър. Омаяна от изпитаното удоволствие тя остана да лежи в леглото, споделяйки изживяването му, тласка на тялото му, когато накрая той не издържал повече се изля дълбоко в нея.

След това между тях нямаше думи. Само тишина и онова опияняващо чувство, което следва след такова огромно удоволствие. Удовлетворена и щастлива Никол скри глава в рамото на Кристофър и заспа като дете, притиснала тяло до неговото.

При Кристофър сънят не идваше толкова лесно. И понеже имаше опит с физическите изживявания, той знаеше, че тази нощ беше изключителна. Загледа се в лицето на спящата Никол. В съня чертите ѝ бяха приели сладката невинност на младостта, тъмните мигли падаха като плътни ветрила върху кожата ѝ, устата ѝ беше мека и нежно извита, а прекрасната ѝ коса се спускаше върху едната ѝ буза. В този миг той почувства нещо странно — почуда от противоречивите емоции, които тя събуждаше у него и собственическото му чувство. Тя беше негова! И тези странни чувства изпитваше мъж, за когото жените

бяха играчки. Някъде дълбоко в душата му съществуваше обич — ако не към Никол Ашфорд, то към Ник. Дори сега ясно си спомняше как преди пет години слабичкото тяло се беше притиснало до него в онази нощ. Той се усмихна в тъмното, спомнил си и яростното ѝ нападение над конярчето. Каква дива котка беше тя! И ако имаше нещо, на което се възхищаваше, това беше духът. Без съмнение Ник беше едно от най-буйните малки дяволчета, които познаваше. Внезапно, неочаквано, при мисълта за опасностите, който я бяха грозяли през всичките тези години на „Ла Бел Гарс“, ръцете му инстинктивно се стегнаха около нея. После се усмихна на себе си. Бедната Ник, тя беше предпазена от всички други, но не и от самия него. Той сънливо отпусна буза върху косите ѝ. Жените бяха забавни същества, с които да прекараш нощ-две. Никога не събуждай у себе си нежност към някоя от тях, сънено си помисли той. В това се крие някаква лудост.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Никол бавно се събуди. Полежа в леглото с тяло и чувства, успокоени за първи път от толкова седмици насам. С усмивка на устните си тя се протегна и посегна към възглавницата, която още беше вдлъбната от главата на Кристофър. Нямаше представа кога беше станал, но предполагаше, че сигурно е било призори. Мястото, където беше лежал бе все още топло. Ръцете ѝ обгърнаха възглавницата така, като че ли тя се беше превърнала в голямото, силно тяло на Кристофър. Беше замаяна и отпусната, изпълнена с доволство.

С положена върху възглавницата буза тя си призна, че беше влюбена в Кристофър Саксън. И по някаква необяснима причина това не предизвика ужас и отвращение, както би трябвало. Каквото и да ѝ струваше и независимо от възможните удари на бъдещето, повече не можеше да го отрича. Почти засрамена сега си обясни, че част от яростта и омразата ѝ към капитан Сейбър бяха били форма на самозащита, опит да игнорира нарастващото си влечение към него. Дори стъпките, които беше предприела срещу него заедно с Алън, бяха с цел да прикрие от себе си определения копнеж на сърцето си. С тъжна усмивка тя тръсна глава, припомни си другите жени, които го бяха обичали и другите страстни нощи в живота му. Но изминалата нощ беше различна, възбудено си помисли тя. Седна в леглото и позвъни за Майо. Ако все още се придържаше към плана си, може би още не беше заминал. Тя пламенно се молеше случилото се между тях да промени отношението му към бъдещето.

След като се изкъпа бързо, с помощта на Майо тя облече светложълта рокля от мек муселин и прокара четка през косите си. Седя нетърпеливо само докато Майо привърза бляскавите ѝ къдри с жълта, копринена панделка.

Кристофър трябваше да изпитва нещо към нея. Нуждаеше се от уверение, от някакъв малък знак, че изминалата нощ за него също бе специална.

Като пресече главното преддверие и видя подредения му до вратата багаж, тя въздъхна с облекчение. Още не беше тръгнал. Никол страстно желаше след като тя беше почувствала любовта така внезапно, с него да се бе случило същото. Беше сигурна, че той изпитва нещо към нея.

Постоя малко в коридора, несигурна къде да го открие. Тъкмо се насочи с колебливи крачки към библиотеката, когато Сандерсън я изненада.

Като я видя да стои там той я поздрави:

— Добро утро, мис Никол, станали сте наистина рано днес!

Тя го озари с щастлива усмивка и попита:

— Виждали ли сте мистър Саксън? Не е заминал още, нали?

— О, не! Няма да замине поне до час. Току-що му сервирах закуската. Ще се присъедините ли към него?

— Благодаря ти, точно това бих желала да направя!

Когато влезе секунда по-късно, Кристофър я погледна изненадано. Изглеждаше изключително красива тази сутрин, помисли си той.

С несигурна усмивка, трепкаща на устните ѝ, тя се приближи към стола, на който обикновено седеше и срамежливо измърмори:

— Добро утро.

Сандерсън ѝ наля чаша силно кафе, след което се оттегли, за да се погрижи за закуската ѝ.

Останали сами те се втрениха един в друг от двата противоположни края на масата. Никол с ужас установи, че не може да каже нито дума. Какво се казва на мъж, с когото си прекарала нощта — и то нощ, като отминалата?

Кристофър беше обут в кожени бричове и високи ботуши. Оглеждайки смаяно затвореното му, студено изражение тя се изпълни с ужас. Все пак, като забеляза подутите му очи, доказателство за безсънна нощ на устните ѝ разцъфтя доволна усмивчица. Тя знаеше причината за това недоспиване!

Това беше потайна, доволна усмивка. Кристофър я разпозна. Анабел се беше усмихвала така много често през онези дни, предшествващи измяната ѝ към него.

Гледайки мрачно нежната извивка на устните ѝ, той внезапно се вбеси и грубо я срязва:

— Нещо те забавлява? Не бих имал нищо против да се посмея тази сутрин.

Тя се стресна от грозния му, саркастичен тон и усмивката ѝ изчезна.

— Не се усмихвах на нещо определено. Просто утрото е прекрасно — каза тя. Разтревожена от лошото му настроение и чудейки се какво го е ядосало, тя отпи от кафето.

Но Кристофър не пропусна възможността за караница.

— Винаги ли се смееш просто защото утрото е прекрасно? Трябва ли да седиш на другия край на масата ми и да се хилиш като идиот?

Буйният ѝ нрав се надигна като лятна буря. Опита се да не положи началото на скандал и все пак се поинтересува с неотстъпващ на неговия тон:

— Нима първото нещо, което правиш всяка сутрин, е да си развалиш настроението?

— Не си ли спомняш, Ник? Не е минало много време, откакто бяхме на „Ла Бел Гарс“. Сигурно няколкото седмици не са те накарали да забравиш какъв съм след нощ на блудство! — Той изсъска последните думи, подтиквайки от яд към самия себе си. Не можеше да мисли разумно. Виждаше единствено дъщерята на Анабел да седи пред него — красива, притежаваща хубост и топлина, които без всякакво усилие щяха да засенчат тези на майка ѝ.

Беше ужасен. Беше объркан и в същото време побеснял от факта, че Никол беше събудила чувства, отдавна мъртви за него. Не можеше да прецени със сигурност дали тези чувства бяха истински. Страшно много желаше да възвърне обичайното си безразличие към жените и да убеди сам себе си, че предишната нощ изобщо не е съществувала.

При тези грозни негови думи нещо вътре в Никол се скъса. Мечтите ѝ бяха разбити. Смаяна от думата „блудство“ тя експлодира.

— Как смееш! — извика тя. Вибрираше от силата на гнева си, който буквално се излъчваше от нея. Без да мисли, стисна в ръка чашата от фин, китайски порцелан. С яростен вик я запрати право срещу главата на Кристофър. Той се наведе и чашата не го улучи, но част от горещото кафе се изплиска върху него. Кристофър също скочи на крака и двамата се втрениха един в друг през дългата, покрита с ленена покривка маса.

— Достатъчно! — изгърмя гласът му.

Никол сви устни и изсъска:

— Така си мислиш! Дори не съм започнала! — Заедно с думите към главата му полетя чинийката и той едва успя да избегне тежката, сребърна мелничка за чер пипер, която я последва. Беше толкова изненадан и разконцентриран, че не успя да избегне смъртоносния удар на сребърната солница. Тя го удари в корема със силата на магарешки ритник. Яростта на Никол удвояваше силите ѝ. Невиждаща от бяс, тя затърси подходящ предмет, който да запрати по него. Очите ѝ попаднаха на красивия, сребърен свещник, украсяващ средата на масата. С една псувня, която би направила горд всеки член на екипажа на кораба, тя го запрати по посока на Кристофър. За щастие свещникът пропусна целта, но за нещастие се удари в стената тъкмо, когато Сандерсън невинно влизаше в стаята със закуската на Никол.

С разширени от изненада очи Сандерсън наблюдаваше как Кристофър внимателно почиства самото и ризата си.

— Сега можеш да си вървиш, Сандерсън — каза Кристофър спокойно. — Мис Никол и аз ще приключим със закуската след малко.

В столовата се възцари тишина. Спокойните думи на Кристофър бяха охладили яростта на Никол и тя с ужас огледа нанесените поражения.

Кристофър я наблюдаваше внимателно. Беше виждал избухливи хора и преди, но Никол несъмнено държеше рекорда. Докато една част от него ѝ се гневеше, друга се бореше с желанието да се разсмее. Той наистина не винеше Ник за избухването ѝ. И като си помисли колко абсурдно е изглеждал, попита:

— Бурята свърши ли или да изтичам да си взема чадър?

Никол се чувстваше зле. Яростта си беше отишла така бързо, както беше дошла и сега искаше само да може да припълзи на някое скрито място и да умре. Запрепъва се като сляпа към вратата, но Кристофър хвана ръката ѝ.

— Не си отивай, Ник — каза с нежност той.

Тя беше така очебийно натъжена, че той се трогна.

— О, Ник, съжалявам. Не трябваше да казвам това, което казах. — Усмивайки ѝ се нежно, той продължи: — Тази сутрин съм по-лош от дявола, скъпа. Забрави казаното и нека да започнем отново.

Никол го изглежда преценяващо. Тя не се довери на подмамващата нотка в гласа му, нито повярва на топлината, която струеше от златистите очи. Беше я подвеждал много пъти в миналото и не можеше да му прости, че беше омаловажил нещо, което имаше такова голямо значение за нея. Въпреки че първият ѝ гневен пристъп бе отшумял, все още беше доста ядосана.

— Не — тихо каза тя. — Няма да започнем отново. Ти показва отношението си много ясно. Нещата са точно такива, каквито бяха вчера следобед. Изминалата нощ беше грешка. Можеш да бъдеш сигурен, че няма да се повтори!

Тя решително отмести ръката му и докато вървеше към вратата учтиво каза:

— Надявам се пътуването ти да е приятно и очаквам с нетърпение срещата с мисис Игълстоун. Някога тя ми беше много добра приятелка.

После вече я нямаше. Кристофър остана с бледо, напрегнато лице да се взира в затворената врата. Остана с неприятното чувство, че безвъзвратно е съсипал нещо. Но бързо се свести. Напомни си за измяната на Анабел и в изблик на гняв прокле всички жени — най-яростно Ник.

По-късно реши, че ще държи Ник на разстояние. Нямаше да позволи да се влюби в нея, не и на неговата възраст! Педантично издигна в съзнанието си една много висока, много студена бариера между тях и беше твърдо убеден, че сега държи в ръце положението.

Повярвал на това, той посети мисис Игълстоун същия следобед. Семейство Дюма отсъстваха и мисис Игълстоун си почиваше от младата досадница. Разказът на Кристофър за съдбата на Никол я развълнува и тя с готовност прие предложението му да стане нейна гувернантка.

— Тази Никол Ашфорд! — каза тя накрая с блеснали, бледосини очи. — Винаги е била малка лудетина. И въпреки, че съм шокирана от постъпката на тази млада лейди, с такъв произход, трябва да призная, че не съм учудена. Тя беше много нещастна след смъртта на родителите си. Семейство Маркъм не са много любезни хора. Разбира се, че ще бъде много щастлива да ѝ бъде гувернантка.

— Ти си толкова добър, а Никол е имала истинско щастие, че е попаднала на тебе. Представи си, че беше попаднала в ръцете на някое

безскрупулно чудовище, което можеше да се възползва от нея и да я опозори.

Кристофър никога не се беше чувствал по-неудобно. Той се въртеше на стола и се чудеше как да смени темата.

— Това беше моя привилегия и ви уверявам, че не съм направил нещо от голямо значение. Сега това е зад гърба ѝ и аз възнамерявам да я върна на семейството ѝ. Мисля, че е много важно да я заведем до Англия независимо от войната, колкото е възможно по-скоро.

Разтревожена, мисис Игълстоун колебливо предложи:

— Кристофър, не вярвам, че е толкова просто.

— Но защо? Какво имате предвид, мадам? — попита той. — Трябва, разбира се, да я подготвим за представянето ѝ в обществото. Вие ще се погрижите затова.

Мисис Игълстоун каза бавно:

— Не това ме притеснява, а скандалът, който ще избухне при мълвата, че Никол е плавала пет години на кораб, преоблечена като момче. Тя ще бъде напълно съсипана. Не можем да позволим това да се случи!

— Какво предлагате? — попита Кристофър с безизразен тон.

Тя му хвърли нервен поглед. Струваше ѝ се, че ако не беше заминала, това нямаше да се случи с Никол. Затова искаше да оправи нещата, дори и с цената на лъжа. Не искаше Кристофър да я помисли за лъжкиня, затова доста се колеба, но накрая каза:

— Можем да излъжем. Можем да кажем, че е била с мене!

Кристофър с вещина прехвърли водещата роля в разговора върху себе си и каза стегнато:

— Да, разбира се. Трябваше да помисля за това. Позволете ми да измисля нещо подходящо.

Благодарна, че той е взел решението вместо нея, мисис Игълстоун се поинтересува:

— Кога трябва да уведомя семейство Дюма?

— Днес. До довечера ви искам навън от тази къща.

Като видя, че тя показва признаци на недоволство Кристофър бързо я убеди, че нямат време за губене. Нежното ѝ сърце беше затрогнато от съдбата на Никол и тя се предаде. Написа бележка, в която съобщаваше за напускането си.

Кристофър и мисис Игълстоун останаха в Ню Орлианс още два дни. Той остави взетите от Майо мерки в шивашкото ателие и придума мисис Игълстоун да си поръча няколко рокли, подходящи за новата ѝ служба.

В първия момент тя се възпротиви, но Кристофър обясни невинно:

— Права сте, разбира се. Но не искам някой да си помисли, че сте се лишавали заради Ник като види скъпия ѝ гардероб и собствените ви дрехи. Припомнете си, че никой не знае за обстоятелствата, принудили ви да си изкарвате хляба с работа. Щом искате ще откаже поръчката за тези толкова изискани рокли и ще вземем на Ник нещо по-обикновено.

Като си помисли как бедната Никол е прекарала толкова време без този лукс мисис Игълстоун се почувства много нещастна. Точно както беше предвидил Кристофър. Тя огледа нищо неизразяващото лице на Кристофър и каза притеснено:

— О, не! Не мисля, че това е необходимо. Малката Никол заслужава нещо хубаво. Добре, ще си взема една-две рокли и ще ти се издължа от чудесната заплата, която ми предлагаш.

Прикрил усмивката си Кристофър я наблюдаваше, докато изчезна в пробната на модния шивашки салон. Докато тя беше заета с мерките той проведе кратък разговор с мадам Колет, модистката. Мисис Игълстоун щеше да открие доста повече неща от тези, които бе поръчала.

Вечерта, преди заминаването си успя да се види за няколко часа с Джейсън Савидж.

След доста приятната вечеря Джейсън каза доста доволен:

— Изглежда, че не губите време и планът ви е на път да се увенчае с успех.

Кристофър направи гримаса.

— О, да. Ставам експерт по подвеждане на възрастни дами.

Весело повдигнал вежди Джейсън попита:

— Трудно ли го правите?

— Много! Единственото, което ме успокоява е, че го правя за нещо, което си заслужава.

Тези няколко думи доставиха голямо удовлетворение на Джейсън. Той наистина се чудеше какъв човек беше Кристофър.

Джентълмен от добро семейство, капер, собственик на плантация, комарджия, съратник на Лафит и сега... патриот или шпионин? Коя беше истината за този мъж? Зелените очи внимателно обхождаха решителното и почти нещастно лице. Накрая Джейсън реши, че у този човек има дълбини, до които не допуска никой. Времето щеше да покаже дали правилно беше преценил Саксън. Като отстрани тези мисли той попита Кристофър:

— След колко време смятате да потеглите? Трябва да ме предупредите, за да намеря кораб, готов да премине блокадата на британците.

— Мисля, че бихме могли да тръгнем в средата на февруари. Ник не е чак такова хлапе, за каквото я мислех. А и ние с мисис Игълстоун ще имаме още шест седмици в морето.

Джейсън кимна и потръпна, като си припомни собственото си пътуване през зимата преди няколко години.

— Съгласен съм. Ще започна да разпитвам наоколо за капитан, готов да премине блокадата. Не е нужно да бързаме в последната минута.

— Може би вашата задача и моята ще се осъществят по едно и също време. Няколко седмици разлика в предвидените срокове няма да бъдат проблем.

— Да, така е. Чувствам се, обаче напрегнат — призна честно Джейсън.

— Мислех, че няма да бъдат предприети решителни стъпки преди пролетта — каза Кристофър.

— О, сигурно сте прав, но ненавиждам несигурността — оплака се Джейсън.

Така се разделиха с известно напрежение от проведения разговор.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През седмицата след катастрофалната конфронтация в столовата, Никол бе успяла да овладее наранената си гордост. Беше стигнала до горчивия извод, че Кристофър никога няма да позволи на една жена да означава нещо за него. Реши да изхвърли от съзнанието си всяка мисъл за него. Мрачно се съсредоточи в стремежа на Майо да я превърне в лейди.

— Не крачете като мъж, мила моя! Трябва да се движите грациозно, като цвете, полюшвано от бриза. Не така, а така!

Отначало, наранена и ядосана, тя протестираше, излизаше от стаята, само за да се върне малко след това утихнала и някак засрамена от себе си.

Този път Хигинс беше останал. Никол се чувстваше добре в компанията на бившия помощник-капитан. Познаваше го и двамата се разбираха много добре на борда на „Ла Бел Гарс“. Припомняха си случки от миналото, разменяха си шеги. Заедно с него седеше на пода по съвсем непристоен за дама начин, печелеше или губеше огромни въображаеми суми, хвърляйки зарове.

За нещастие Кристофър и мисис Игълстоун пристигнаха един следобед, когато двамата бяха изцяло погълнати от заровете. Седяха на пода пред камината. Бяха навили част от килима, за да може зарът да се движи по-добре по дървения род. Никол, впила поглед в последното хвърляне на Хигинс не чу за пристигането им. При звука на ледените думи на Кристофър „Безпокоим ли ви?“, Хигинс скочи на крака и изчезна със забележителна скорост. Никол въобще не направи опит да стане. Облегна се назад на ръцете си и предизвикателно погледна буреносното лице на Кристофър.

— О, върна се! Щеше ми се да бяхме довършили играта. Тъкмо губех и му дължа половин милион паунда.

Със стиснати устни и въпреки това готов да се засмее на вбесяващото й поведение, той я вдигна на крака и каза на мисис Игълстоун:

— Както виждате задачата ви няма да е лесна.

А тя, гледайки високата богиня пред себе си, отхвърли всяка мисъл за „малката“ Никол. После, като прецени елегантното облекло на момичето, реши, че не е чак толкова голяма немирница. С мила усмивка каза:

— Здравей, скъпа Никол. Кой би помислил, че след като си казахме сбогом в Ашланд ще се срещнем отново? Колко много приличаш на родителите си!

Никол издърпа ръката си от хватката на Кристофър и се усмихна.

— Вие сте същата, както ви помня. Винаги много тактична.

Независимо от усмивката си мисис Игълстоун беше много уморена.

Никол се спусна към нея, прегърна крехкото ѝ тяло и предложи:

— Ще ми позволите ли да ви заведа до стаята ви? Сигурна съм, че бихте искали да вдигнете крака пред огъня, за който ще се погрижа незабавно да бъде запален.

— О, да, разбира се — каза новодошлата с голямо облекчение.

— Разбира се, ще има и чаша чай — продължи да я изкушава Никол.

— О, господи, това ще бъде истинско удоволствие. Скъпа Никол, колко мила и досетлива си.

Кристофър наблюдаваше весело, макар и малко присмехулно тази сцена. Но беше доволен, че двете жени са се харесали и беше много благодарен, че не бяха сварили Ник в някое по-голямо прегрешение.

Мисис Игълстоун, придружавана от Никол с радост откри, че момичето не беше загубило топлината и спонтанността си. Беше сигурна, че ще научи Никол Ашфорд на всичко, което трябваше да знае.

Никол също беше много щастлива. Разбра колко скандално бе поведението ѝ. Почувства огромна благодарност към Кристофър, който правеше пътя ѝ към Англия по-лек.

Никол остави мисис Игълстоун да си почива.

— Ще се видим на вечеря — каза тя и тактично се оттегли.

Настанена удобно до огъня мисис Игълстоун се отдаде на мисли. Не беше толкова спокойна след разказа на Кристофър. Познаваше го от дете и ѝ беше ясно, че само част от разказаното беше истина.

Но откъде започваше лъжата? С лекота, която би изненадала Кристофър тя предположи, че той бе обезчестил Никол. Тя въздъхна и остави чашата. Имаше някакво напрежение, някакво привличане между нейните двама млади хора. Кристофър и Никол бяха пораснали. Надяваше се странното събиране на тримата да доведе до нещо хубаво. Доволна, тя задряма пред огъня.

Но ако мисис Игълстоун беше спокойна, а Никол примирена, то за Кристофър не можеше да се каже нищо такова.

Никол мрачно полагаше всички усилия да изтрие от паметта си последните пет години. Научи се да се усмихва на Кристофър с точно премерена, приятелска усмивка, когато той поемаше ръката ѝ за предполагаем танц. Специализира се във воденето на учтиви разговори, когато тримата вечеряха. Под ръководството на мисис Игълстоун успя да преодолее ненавистта си към следобедния чай. Не бяха пропуснати и научните ѝ занимания. Въпреки че едва ли можеше да се изчете кой знае какво за малкото време, с което разполагаша.

На Никол бързо ѝ стана втора природа да очаква услугите на Майо и Галина, както и на останалата прислуга. С течение на времето се разшири и социалната сфера в Тибодю Хауз. Една от най-приятните срещи беше първото посещение на Ханс и младата му съпруга, приели поканата за чай. С грация и чар, достойни за ролята, която играеше, Никол ги накара да се отпуснат, действайки като че ли наистина беше повереница на Кристофър.

Кристофър наблюдаваше новата Никол с полувъзхитени, полувраждебни очи. Наблюдавайки начина, по който му се усмихваше, като че ли не беше нищо повече от неин опекун, за какъвто се представяше, той с болка си спомняше за измамата на майка ѝ. По същият начин Анабел се преструваше пред другите, усмихвайки му се толкова незаинтересовано, а после търсеше начин да го накара да обсипе с целувки устните ѝ. И двете бяха еднакви, мислеше си той възмутено. И въпреки това, лежейки буден нощ след нощ, знаейки, че нейната врата е съвсем близо, той не беше толкова сигурен. През деня успяваше да се прикрие зад безразличието, но нощем...

За Никол безизразното присъствие на Кристофър също беше агония, която смяташе, че няма да може дълго да понася. За щастие

мисис Игълстоун не отпускате много време за такива волности.

Най-после дойде денят, в който Кристофър, след консултация с мисис Игълстоун реши, че са готови за пътуването. След като пристигнаха в Ню Орлианс Кристофър веднага посети Джейсън Савидж.

— Трябва да сте прочели мислите ми — каза Джейсън — понеже вчера ви изпратих съобщение с молба да се върнете в Ню Орлианс. Да разбирам ли, че сте готови?

Кристофър кимна.

— Да, така смятам.

— Отлично! Във ваше отсъствие направих някои приготовления. Надявам се, че ще срещна одобрението ви.

Кристофър разтревожено погледна Савидж.

— Какво има?

Джейсън взе лист от писалището си и го подаде на Кристофър. Беше кратко писмо и то му отне минута да прехвърли съдържанието му. Опитвайки се да запази чертите си безизразни той каза:

— И така, аз трябва да тръгна като неофициален представител на Съединените Щати. Мога ли да попитам какво казахте на Монро, за да го накарате да се съгласи?

— Обясних му, че искам да изпратя представител в Англия и че този човек ще има по-голяма тежест, ако разполага с известни пълномощия от правителството. Както виждате щатския секретар се съгласи с мене.

Разтревожен, Кристофър каза замислено:

— Сега вече определено съм причислен към американския лагер. Преди можеше да има съмнения по този въпрос, но с писмо от секретаря на Съединените щати, е напълно ясно на чия страна съм.

— Да, така е. Това по никакъв начин не променя плановете ни. Вие все още трябва да извършите същата задача.

Джейсън побърза да смени темата.

— Тъй като току-що сте се върнали в града, приемам, че не сте посетили разпродажбата на братя Лафит в Темпъл?

— Не, не съм — лениво отвърна Кристофър. — Защо е това внезапно любопитство към връзките ми с Лафит? Не съм оръжие, което да бъде използвано срещу Жан.

— Не можете да ме обвинявате, че ви подлагам на проверка, имайки предвид случилото се на последната разпродажба.

— Какво се е случило? Разбирам, че е нещо извън границите на нормалното.

— Този път Лафит отиде доста далеч — призна Джейсън. — Инспекторът по продажбите бе изпратен да спре разпродажбата. За нещастие се сблъскали с главорезите на Лафит и той бил убит. Останалите са в затвора на Гранд Тер. Както можете да си представите губернаторът е побеснял. Имате ли нещо против да отидете при Лафит и да го убедите да освободи хората ни?

— Очаквах подобна молба — замислено каза Кристофър.

— Ще го направите ли?

Кристофър сви рамене.

— Нека просто кажем, че имам моя работа на Гранд Тер и тя няма да ми попречи да предам молбата ви на Жан. Не обещавам повече — всъщност не мога да обещаая.

— Много добре. Това е достатъчно — съгласи се Джейсън.

Кристофър сметна, че визитата е приключила и понечи да стане, но Джейсън го спря.

— Уредил съм да заминете след десет дни с датски кораб. Познавам както капитана, така и кораба. Ще имате възможно най-приятното пътуване за това време на годината.

Със спекулативен блясък в очите Кристофър попита:

— Предполагам, че вие и хубавата ви съпруга няма да имате нищо против да вземете под крилото си Никол и мисис Игълстоун, докато аз съм на Гранд Тер? Те не познават никого в града, а Никол трябва да бъде представена в обществото.

Джейсън му хвърли развеселен поглед.

— Ще ви кажа, че много бързо се възползвате от всяка ситуация. Да, по дяволите, Кейтрин и аз ще се погрижим за по-нататъшното обучение на Никол.

Подсвирквайки си тихичко и много доволен от създалата се ситуация, Кристофър забърза към собствената си къща. Като свали палтото си той се присъедини към дамите в малкия салон в задната част на къщата. Огънят в камината се опитваше да прогони леката влага. Никол стоеше и гледаше през двойните френски прозорци, а мисис Игълстоун, седнала на един от комфортните дивани се

занимаваше с някакво ръкоделие. И двете жени го погледнаха, когато влезе. Никол, наблюдавайки го как прекосява стаята и си помисли, че не беше честно само вида на тази висока фигура да кара кръвта ѝ лудо да се втурва във вените. Ненавиждаше слабостта си, отчаяно ѝ се искаше той да беше поне кривоглед, за да може да преодолее физическото влечение към него. Тя си призна, че след пристигането на мисис Игълстоун той се държеше учтиво, отнасяше се с нея с безразличие и арогантност, която я нараняваше и в същото време я вбесяваше. Само да можеше да забрави миговете в прегръдките му, дългото, силно тяло, притиснато до нейното и неописуемото удоволствие да бъде притежавана от него. Ако все още беше девственицата, за каквато я смяташе мисис Игълстоун, нямаше да бъде толкова болезнено, но сега тя познаваше магията на страстта. Какво друго би могла да очаква от него, тъжно се почуди тя.

Кристофър ѝ отправи оценяващ поглед. Очите ѝ бяха засенчени от скромно сведените мигли и той се почуди как ли щеше да възприеме последните новини.

Тя прие съобщението за вечерята тази вечер и за неколкодневното му отсъствие с едно трепване на дългите мигли. При известието, че ще отплават след десет дни, очите и се вдигнаха, за да се впият в неговите.

— Десет дни — тихо каза тя. — Ще бъдем ли готови до тогава?

— О, да, любов моя — окуражаващо се намеси мисис Игълстоун. — Няма от какво да се страхуваш и щом мистър Савидж и скъпата мисис Савидж са предложили да ни въведат в обществото, ще имаш прекрасната възможност да усъвършенстваш маниерите си.

Кристофър не можеше да каже със сигурност как ѝ беше повлияла новината. Тя бе станала изключително опитна в умението да прикрива чувствата си. За една кратка секунда той безразсъдно закопня за „младия Ник“. Модно облечената кукла, която бе заела мястото на Ник го дразнеше. Знаеше, че трябва да се радва на превъплъщението, но вместо това се ядосваше. И понеже мислите му бяха нелогични и смешни, той се ядоса на себе си. С облекчение си спомни за непредвиденото пътуване до Гранд Тер. Може би там щеше да намери разрешение на ситуацията, в която се оказа. Мрачно се надяваше на това.

Вечерята у Савидж премина много добре. Кетрин, видение в светложълта рокля, която подчертаваше тъмновиолетовия цвят на очите ѝ, веднага установи топли взаимоотношения с мисис Игълстоун. Никол преживя внезапна атака на силно стеснение, но скоро откри, че отговаря на милите въпроси на домакинята и се включва в леко течащия разговор.

Като оставиха джентълмените да пият бренди след вечеря, Кетрин въведе другите две жени в специална дневна, обзаведена с отличен вкус. Но мислите ѝ бяха заети с предположения относно отношенията между Никол и Кристофър.

Какво красиво момиче, мислеше си Кетрин малко завистливо, когато сравняваше изваяното като на статуя тяло на Никол със собствената си, дребна фигурка. Но после се усмихна — ниските жени, като нея непрекъснато искат да бъдат високи богини, а жени като Никол, вероятно искат да бъдат нещо друго. Чудеше се какви предпочита Кристофър Саксън.

Щом гостите си отидоха Кетрин изкоментира с Джейсън впечатленията ѝ от Никол.

Джейсън не обръщаше внимание на думите ѝ, докато тя не каза разтревожено:

— Никол Ашфорд е една от най-красивите млади жени, които някога съм срещала. Надявам се, че Кристофър Саксън се отнася добре с нея. Не бих искала да бъде наранена. Вие, мъжете сте такива немислещи дяволи!

— Мислех, че отдавна си променила мнението си за мене.

— О, да, скъпи! Нямам предвид това, което си сега.

Джейсън повдигна широките си рамене.

— Те ще трябва сами да изгледат проблемите си. Всичко, което ме интересува си ти. — Вгледан в лицето ѝ, той прошепна: — Толкова те обичам, Кетрин и точно сега искам да те любя.

После наведе тъмнокосата си глава и я целуна. Кейтрин веднага забрави Никол Ашфорд и се зае с много по-приятната задача да докаже на съпруга си, че напълно споделяше чувствата му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Приближавайки Гранд Тер с пирогата, Кристофър усети разликата в атмосферата. Струваше му се, че от всякъде го наблюдават враждебни очи.

Беше сменил елегантното си облекло и отново беше облечен като капитан Сейбър. Не се беше бръснал два дни и по лицето му беше набола тъмна брада. Когато влизаше в голямата къща на Лафит, никой не го спря, но отново почувства напрежението. Пиратите не се чувстваха спокойни след похищението над хората на губернатора.

Имаше промени и в района на затвора. Въоръжени мъже обикаляха наоколо и Кристофър не се съмняваше, че там държаха хората на губернатора. Него никой не го спря. Повечето го познаваха като капитан Сейбър.

Жан го прие радушно, но от него се излъчваше необичайна напрегнатост и бдителност. Като знаеше, че учтивите разговори нямаше да доведат до никъде, Кристофър каза направо:

— Предполагам, че знаеш защо съм тук.

Лафит безгрижно повдигна рамене.

— Но, разбира се, мон ами. Не мога да се сетя за друга причина, освен да си дошъл да се поинтересуваш за затворника от „Ла Бел Гарс“.

Кристофър поклати глава.

— О, значи си дошъл да искаш да освободя хората на губернатора.

Кристофър се усмихна и каза:

— Има ли нещо, което да не знаеш?

— Много неща не знам, мон ами. Едно от тях е колко дълбоко си се настанил в джоба на губернатора.

Усмивката се стопи и Кристофър заяви ядосано:

— За Бога, не мислиш, че с такава готовност бих си сменил палтото, нали?

— Кой знае? Случвало се е и преди.

Кристофър помълча известно време и накрая каза спокойно:

— Ако това е отношението ти, нямам какво да кажа.

— Винаги съм се възхищавал на арогантността ти, Сейбър. Но да минем на въпроса. Кажи защо си тук.

— Ще изслушаш ли това, което трябва да ти кажа?

— Знам, че си дошъл, заради хората на губернатора.

— Да. Някой трябва да води преговори за освобождаването им. Защо да не съм аз?

— Добре, да говорим тогава. Но, Сейбър, трябва да ти кажа, че съм много недоволен от твоя Клейбърн.

— Жан, престъпил си закона и продължаваш да го правиш. Не можеш да виниш губернатора, че се опитва да сложи край на дейността ти.

Разярен, със святкащи, черни очи, Жан скочи на крака.

— Как можеш да говориш така? Какъв закон нарушавам? Закон, прокаран от дебелите американски бизнесмени, за да могат да монополизират търговията, нали? Ето какво казвам за твоя закон — Лафит направи неприличен жест с пръсти. — Аз продавам по-хубави и по-евтини стоки на гражданите и затова съм обявен извън закона! Кажи ми защо трябва да се толерират американците, а мене да ме карат да плащам невероятни данъци?

Кристофър каза мрачно:

— Не съм тук да водя дебати с тебе. Дойдох да те убедя да ми предадеш хората на губернатора. Чуй ме, Жан, този път си стигнал твърде далече. Убил си трима. Смяташ ли, че Клейборн ще си трае? Решен е да доведе войска. Ако освободиш мъжете, това ще успокои духовете и ще покаже, че не си обикновен пират, който убива и държи в залог всеки, появил се на пътя му.

Лафит измърмори с присвити очи:

— Не мисля, че Клейборн ще стигне много далеч с искането си.

Вече раздразнен Кристофър каза през зъби:

— Много добре! Прави каквото искаш, Жан, но те предупреждавам, дните ти са преброени. Истински глупак си, ако не освободиш тези хора! Срещу тебе се надига гнева на обществото! Дяволите да го вземат, Жан, предай ми тези мъже!

Лафит внимателно го наблюдаваше, преценяваше казаното. Дългото мълчание бе прекъснато от самия него:

— Много добре. Ще го направя, но само за да докажа, че съм честен човек, който защитава стоките и хората си.

Кристофър нямаше намерение да спори с него. Единственото, което искаше бяха задържаните. Той попита хладно:

— Можем ли да потеглим днес?

Лафит повдигна рамене.

— Щом искаш. Мога да ти заема три малки лодки. Задържаните не са ранени и сами могат да гребат. За да докажа добрите си чувства, мога да ги снабдя и с храна, достатъчна за пътуването. Моите хора ще ви ескортират докато стигнете на няколко мили от града. Нямах нищо против, нали?

Имаше, но нищо не можеше да каже. Можеше само да се надява, че хората на Лафит няма да им прережат гърлата в блатата. Прикривайки резервираността си каза с безразличие:

— Нямам.

Огледаха се един друг. За първи път от толкова години бяха от различни лагери. Лафит тихо каза:

— Съжалявам, че така се отдалечихме един от друг, приятелю. Вярвам ти, не ме предавай.

Кристофър не му отговори. И двамата знаеха, че макар да имаха различни становища сега, здравата връзка от миналото не можеше да бъде така лесно разрушена.

— А Алън Балард? — внезапно попита Лафит, нарушавайки неловкото мълчание.

— Все още искам да го държиш затворен, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. Все още сме приятели и можем да разчитаме един на друг.

Без да обръща внимание на този коментар Кристофър продължи:

— Можеш да му свалиш веригите, но се увери, че няма да избяга. След седмица ще отплавам за Англия и като се върна през септември, бих искал да го освободиш.

Лафит се изненада.

— Да го освободя? Един шпионин!

— Да. Обещах да го направя. Тогава няма да има от какво да се страхуваме. Информацията му ще бъде ненужна.

— Наистина си се променил, приятелю. Имаше времена, когато би наредил да му отсекаат главата.

— Може би. Просто искам да задоволя суетата си и да го освободя.

— Много добре. Ще стане така, както желаеш.

Вече нищо не задържаше Кристофър на Гранд Тер, затова той стана и каза:

— Бих искал да си тръгна колкото е възможно по-скоро. Ако нямаш нищо против, нека да приключим с това.

Повече не говориха и няколко часа по-късно задържаните, заедно с ескорта бяха на път за Ню Орлианс.

Пътуването не беше трудно, макар и неприятно. Кристофър не можа да мигне през нощта. Боеше се да не се случи нещо на някой от бившите задържани.

Нищо не се случи и той въздъхна с облекчение, когато ескортът ги напусна на няколко мили от града. Кристофър скочи на брега на кея до един запустял склад, определен за място на срещата. Към тях тръгнаха група мъже. Джейсън беше на чело. Кристофър с изненада разпозна военноморската униформа на Патерсън. Като видя Джейсън, първата мисъл на Кристофър беше свързана с Никол. Но на питащия му поглед той отговори като отрицателно поклати глава.

— Не, тя не ме е провалила. Просто си помислих, че е по-добре да присъствам. Комодор Патерсън не е много доволен, че съм се заел със случая. Освен това имам новини. Заминавате в други ден, но за това после.

През това време хората на Патерсън помогнаха на тези в лодките да слязат, а самият той поздрави сковано. Явно личеше, че не му харесваше намесата на Джейсън, още по-малко участието на Кристофър Саксън.

— Бих искал да разменя няколко думи с вас, ако е възможно.

Молбата приличаше на заповед и Кристофър беше малко отегчен от целия инцидент. Той повдигна вежди и каза провлечено:

— Сега ли?

— Сега! — отсече Патерсън.

Кристофър хвърли поглед на Джейсън, чудейки се в какво точно го беше въвлякъл този джентълмен. Лицето на Джейсън беше

неразгадаемо. Кристофър остана с убеждението, че Джейсън, също както и Патерсън нямаше търпение да му зададе въпроси.

С очевидно раздразнение Кристофър каза:

— Много добре, нека да приключим с това.

Тримата влязоха в отдавна изоставената сграда, където някога бяха държали различни стоки. Патерсън ги въведе в нещо, което явно е било офис. Кристофър отказа да приеме предложения стол и се облегна на стената. Въпросите, които Патерсън започна да задава не бяха неочаквани. С какви сили разполагат братя Лафит? Колко са амунициите им? Какви са укрепленията им? Какви пътища използват за пренасяне на стоките си в града? Колко кораба има Лафит на Гранд Тер?

Стори му се, че въпросите продължават с часове. Единственото, което отговаряше беше: „*Не знам. Не съм ги броил и въобще не ме интересува. Губите си времето, както и моето.*“

Накрая Патерсън избухна:

— По дяволите! Отговорете или ще ви арестувам!

— Писна ми от вас, Патерсън — тихо изръмжа Кристофър. — Арестувайте ме, ако смееете или ако сте толкова глупав, та да го направите. Само след четиридесет и осем часа ще се озовете на двадесет крачки от мене на Метейра Роуд.

Лицето на Патерсън побледня, но преди да успее да заговори Джейсън се намеси.

— Даниел! — тихо каза той. — Няма за какво да го арестуващ, а и той доведе тези хора.

— Не съм забравил, но също така знам, че мистър Саксън е приятел на онзи престъпник и би могъл да съдейства за залавянето му.

Джейсън се усмихна и каза:

— Съгласен съм, но те предупредих, че мистър Саксън е много упорит човек.

Патерсън изсумтя, сбогува се троснато и си отиде. Като останаха сами с Джейсън Кристофър каза:

— Това не ми харесва. Нито въпросите, нито намесата на Патерсън.

Джейсън го изглежда.

— Никога не съм крил чувствата си към Жан Лафит. Ако можехме да получим полезна информация, щяхме да я използваме

срещу него. Но разбрах едно, вие сте човек на думата си.

На Кристофър със закъснение му хрумна, че целият епизод е бил тест. Джейсън проверяваше лоялността му. Почти разсеяно каза:

— Знаете, че всичко това можеше да е блъф. Възможно е да съм се споразумял с Жан да освободи мъжете, за да спечеля доверието ви.

— Смятате ли, че не съм го допуснал? Признавам, че не мога да реша що за човек сте. Ще спя по-леко, щом потеглите за Англия.

— Споменахте, че се променя датата на отплаването.

— Да. В други ден, както казах. Монро е приел предложението на английския министър на войната, Касълрийф за директни преговори.

— Нямаме ли официален представител? — попита Кристофър.

— Само един джентълмен на име Рюбен Бийсли. Вярвам, че Монро е включил уведомително писмо до него, касаещо вас. А и младият секретар на Албърт Галатин е в Лондон. И той като вас е там неофициално и не мисля, че трябва да се срещате с него. Няма да ви бъде от полза. Но утре ще ви дам цялата информация.

През това време уискито значително намаля, но изглежда Джейсън не бързаше и добави развеселено:

— Трябва да ви поздравя за повереницата ви.

Едва ли не с лошо предчувствие Кристофър повтори:

— Да ме поздравите ли?

— Да. Казахте, че няма да ме посрами и тя не го направи, въпреки че ме би на карти. Голямо щастие е, че заминавате в четвъртък, в противен случай кандидатите й ще се избият пред вратите ви. Вечеряхме в дома на губернатора в събота и самият Клейборн е много възхитен. В неделя я заведохме на опера. Самата опера не беше голям успех, но Никол със сигурност беше! Кълна се, мислех, че ще се наложи да се бия, за да разчистя пътя ни.

В очите на Кристофър имаше блясък, който Джейсън не можеше да определи, но смразяващата гладкост на гласа му не можа да го излъже:

— А Никол спря ли се на някой, който да й привлече вниманието?

— Това не мога да кажа. Но съм сигурен, че сам ще разберете — тя е ваша повереница, преди всичко.

— Може би. — Кристофър веднага смени темата, насочвайки разговора към Англия.

Те допиха бутилката уиски и пияни Кристофър и Джейсън закрачиха към представителните си домове. Беше започнало да вали и псувайки недоволно, Кристофър придърпа сакото си по плътно до тялото. Като видя действията му, Джейсън се засмя:

— Почакай да стигнеш до Англия, приятелю. Почакай да усетиш английския дъжд.

ЧАСТ ТРЕТА
ИЗМАМНИКЪТ И ЛИСИЦАТА

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През февруари, докато мисис Игълстоун и Кристофър плаваха заедно с Никол за Англия, Лондон бе в плен на невиждан от векове мраз. Темза се беше превърнала в път от солиден лед и хората спокойно преминаваха по „Ледената улица“. Големият мраз беше последван от снеговалеж, който продължи без прекъсване шест седмици.

Времето все още беше много студено през един от последните дни на март, когато Кристофър и компанията му слезе на Английски бряг.

През април жестоката зима свърши, войната с Наполеон приключи и Англия се отдаде на веселие. Но независимо от празничната атмосфера нито Никол, нито Кристофър имаха чувството, че са се завърнали у дома. За Кристофър беше разбираемо — беше напуснал принудително, при брутални обстоятелства. Англия беше за него чужда страна и то страна, във война с осиновилата го родина. Никол не изпитваше силни чувства към Англия, защото я беше напуснала преди толкова години. Но тя беше доволна, че слязоха от кораба, където непрекъснато бе измъчвана от близостта на Кристофър.

От тримата единствено мисис Игълстоун истински се радваше на завръщането си. Беше отново у дома и имаше Кристофър и Никол до себе си! През седмицата, последвала пристигането им те буквално поглъщаха всички новини и клюки, които се носеха из големия град. Кристофър бе направо смаян, като чу новината за абдикирането на Наполеон. Краят на войната с френската империя щеше да освободи войски, които да бъдат изпратени в Америка и той с горчивина прокле необходимостта да действа внимателно. За момента можеше само да се усмихва и да се прави на щастлив, завърнал се в родината син.

Първата седмица на април премина бързо. Кристофър беше зает с различни влудяващи, но отнемащи и време задачи. Трябваше да се види с банкер, да открие кредит, да наеме карета и коне, да си избере агент за евентуален бизнес и да се ориентира в този чужд град.

Дамите веднага откриха какво удоволствие бе да обикалят магазините на Бонд Стрийт и да продължават, след известно нежелание от страна на мисис Игълстоун да добавят елегантни труфила към гардеробите си. Кристофър взе карта за библиотеката Колбърн и дори успя да ги придружи на няколко обиколки, с цел да видят забележителностите.

На втория ден от пристигането си в Лондон Кристофър се зае с една лична работа. Тихомълком посети Съмърсет Хауз — където съхраняваха документи за всички раждания, женитби и смърт. С облекчение и задоволство откри, че Саймън Саксън все още беше шести барон на Саксъни. Дядо му беше жив и не за първи път Кристофър се почуди как избухливият, възрастен джентълмен щеше да приеме завръщането му.

Този факт запази за себе си. Дядо му беше жив и в момента се намираше в лондонската си резиденция.

Първата му официална визита беше при Александър Баринг, управител на голямата банкова институция „Хоуп енд Баринг“, която обслужваше американските интереси в Европа. Баринг беше и член на парламента. Той посрещна сърдечно Кристофър и след като му предложи пури и освежителни напитки, се зае да прочете препоръчителното писмо на Монро. Вдигайки поглед от писмото той отбеляза:

— Не желая да ви обезкуражавам, но в настоящия момент мога да направя малко. Вие сте тук неофициално. Мога да ви представя в обществото, но се боя, че с това се изчерпват възможностите ми.

Кристофър кимна.

— Разбира се. Не очаквам повече и оценявам затруднението ви.

Те не си казаха много повече и малко след това Кристофър се сбогува. Върна се в апартамента си в Грилиънс и няколко минути прекара в обиколка на елегантния салон.

Британия може и да иска мир, язвително си мислеше той, но не и преди още една блестяща победа в Америка. Майсторски удар, който да покаже на нахалните колониалисти кой беше господарят. Доказваше го забавянето на преговорите. Това забавяне вероятно щеше да им даде възможност да завладеят Ню Орлианс. Кристофър изсумтя недоволно. Въпреки, че доказателството се искаше от него, в момента не можеше да направи нищо. Трябваше да се остави да бъде погълнат от

английското общество и да се надява случайно да се препъне в някой или в нещо, което да го снабди с исканата информация.

Когато дойде време за чай той се присъедини към дамите в гостната на техния апартамент. Мисис Игълстоун беше тази, която повдигна въпроса за семейството му.

— А кога ще се видим със семейството ти, Кристофър? В Лондон сме повече от седмица и ми се струва много грубо, че не сме ги уведомили за пристигането си.

Кристофър я погледна с нещо като ужас в погледа. Беше избягвал семейството си просто, защото не беше сигурен дали нямаше да възникне някоя грозна сцена. Как ли щеше да реагира дядо му? А Робърт... милият, внимателен чичо Робърт... може би щеше да планира някой друг, подъл заговор? Семейството му беше усложнение, от което не се нуждаеше в този момент.

За нещастие мисис Игълстоун нямаше намерение да му остави избор!

— Е, Кристофър? — попита тя, тъй като той продължаваше да мълчи.

Преглъщайки едно проклетие, касаещо възрастните жени, които си пъхат носа навсякъде и все пак знаейки, че тя бе права, Кристофър каза неохотно:

— Предполагам, че бих могъл да се отбия на Кавендиш Скуеър тази вечер и да оставя визитката си.

Мисис Игълстоун го огледа внимателно. Но преди да успее да продължи по темата, Никол зададе въпроса, на който, също като Кристофър предпочиташе да не получава отговор.

— Знаят ли леля ми и чичо ми, че съм се върнала? Писа ли им или трябва сама да го направя?

Никол беше много доволна от ситуацията, но много уместният въпрос на мисис Игълстоун направи невъзможно отбягването на собственото си, несигурно положение.

Кристофър напуша наум неочаквания интерес на Никол. Умишленото му отбягване да даде информация на семейство Маркъм за завръщането на племенницата им се дължеше на друг задълбочаващ се проблем. Не можеше да приеме идеята, че Никол повече нямаше да бъде под протекцията му! Мрачно си казваше, че това чувство скоро ще отмине, че причината за него бяха многото години, прекарани

заедно, споделените приключения в морето и това че ѝ бе помогнал да порасне.

Като повечето мъже, изправени пред две решителни жени, задаващи въпроси, на които предпочиташе да не отговаря, той се чувстваше изтормозен и леко раздразнен.

— Не, не съм ги информирал, по дяволите! Нямах представа, че си толкова нетърпелива да се върнеш в прегръдките им! — Не беше честно и Кристофър съжали в момента, в който провокиращите думи се откъснаха от устните му.

Очите на Никол потъмняха от гняв и мисис Игълстоун веднага се хвърли в ролята на миротворец, шепнейки успокояващо:

— Сигурна съм, че скъпата Никол нямаше предвид нищо от този род Кристофър, ти не трябва да си служиш с такъв език пред дами.

Удържайки с усилие гнева си той каза рязко:

— Извинявам се. И тъй като вие не сте доволни от уреждането на нещата, незабавно ще се погрижа за изразените ви желания! — Поклони се сковано и се оттегли.

— Е! — възкликна мисис Игълстоун, доста изненадана от пристъпа му на лошо настроение. — Какво му става на Кристофър? Никога не съм го виждала да се държи така.

Вие нищо не знаете, ядосано си помисли Никол. Тя с трясък стовари чашата си за чай, показвайки собствения си гняв.

Но усмивката, с която дари мисис Игълстоун секунда по-късно беше всичко, което можеше да се желае от една добре възпитана, млада лейди. Като повдигна леко красивите си рамене тя каза безгрижно:

— Може би не се чувства добре или не му се е понравила визитата, която направи тази сутрин на мистър Баринг. Нямам представа.

Изпълнена със съмнения мисис Игълстоун отговори:

— Даааа, може и да е вярно.

През следващите часове, Кристофър седнал в стаята си, се опита да състави писмо до Маркъм, но беше неуспешно.

Знаеше, че не беше възможно да я държи повече в ергенското си домакинство, дори и с мисис Игълстоун като придружителка. Законно и дори морално бе да пише на Маркъм. Щом узнаеха къде се намира

на законно основание настойниците ѝ щяха да я отведат и той нямаше да може да направи нищо, за да ги спре.

От друг страна Кристофър отдавна протакаше решаването на проблема със семейството си. Не можеше да се надява сам да направи нещо за Никол. Но дядо му беше лорд, барон и ако всичко, което Никол бе разказала на Алън беше вярно, той можеше да използва голямото си влияние в нейна полза. Но оставаше въпросът — ако на семейство Маркъм им бъдат отнети правата върху Никол и състоянието ѝ, кой ще заеме мястото им?

Евентуално един съпруг би поел тези задължения, безцелно разсъждаваше Кристофър. Внезапно установил на къде се носеше мисловния му поток, той се дръпна, като че ли някой го беше ударил. Той съпруг? На Никол!

Мили боже, не! Това беше смешно! Те не се понасяха, освен тази странна химия, която привличаше телата им. Докато седеше в стаята не намери отговор на задачата, но стигна до едно решение — незабавно щеше да потърси дядо си!

Облече се много грижливо. Светлосиви бричове, снежнобяла жилетка и черно, кадифено сако с плоски, позлатени кончета. Гъстата, черна коса, малко по-дълга от модната линия, беше сресана и блестеше като крило на кос. С високото си, гъвкаво тяло, с мъжествените, красиви черти и безупречни маниери, той беше внук, когото повечето мъже с гордост биха признали... но щеше ли да го направи лорд Саксън?

Кристофър застана пред високия, величествен дом на Кавендиш Скуеър, изпълнен с различни емоции. Не се боеше нито от дядо си, нито от Робърт, но му беше неловко и беше бдителен. Саймън беше способен да накара да го изхвърлят от къщата, а Робърт, ако можеше, би го посочил като дезертър от британския флот.

Но с типичното си твърдоглавие той си помисли, че ако Саймън не пожелаеше да го признае, може да върви по дяволите. Въпреки това, гореше от желание да се помири с дядо си.

На силното му почукване на тежката дъбова врата отговори учтив и много високомерен иконом. Човекът прие визитката на Кристофър без коментар. С изписано по лицето безразличие, Кристофър хладно заяви:

— Бих искал да се видя с лорд Саксън веднага... ако си е вкъщи. Можете да кажете, че го търся по личен въпрос.

Когато икономът прочете визитката само за секунда в светлите му очи проблесна интерес.

— Ако почакате тук, сър, ще проверя дали лорд Саксън е свободен — каза той. После изчезна надолу по дългия коридор в бяло и злато.

Сега, когато моментът бе настъпил, Кристофър се изпълни с нетърпение. Непокойно, с широки нервни крачки запристъпва по инкрустирания под, напълно подхождащ на елегантното обзавеждане.

Изведнъж се вкамени, когато една врата се отвори с трясък и добре познатият глас изрева:

— Къде, по дяволите, е той? Малоумник такъв! Не го оставяй да виси като някой просяк. Това е собственият ми внук прибрал се у дома!

В коридора нахлу висока, поизмършавяла фигура, облечена във вечерно облекло, почти същото като на Кристофър, с очи, святкащи като полирано злато, с мургава кожа, набраздена от възрастта и гъста черна коса, контрастираща на бръчките по лицето. Приликата между двамата, Саймън и Кристофър, беше невероятна. Кристофър щеше да изглежда така след четиридесет години. За Саймън това беше като връщане в миналото, да види собственото си лице отново гладко и строго.

Настана тишина. Те се оглеждаха един друг без думи. Кристофър, с ускорен пулс, се удържа да не покаже усмивката, която замести страховете му.

— Е — сопна се възрастният мъж, — виждам, че си се върнал. Отдавна беше време!

Този път Кристофър се усмихна.

— И аз така си помислих. Вие сте си все същият, сър, ако мога да отбележа.

Усмивката се стопи и очите му огледаха скъпото лице, след което Кристофър бавно каза:

— От това, което чух очаквах да ви видя много променен. Радвам се да ви видя здрав, сър.

Оглеждайки го изпод гъстите си вежди, неспособен напълно да прикрие радостта си, Саймън агресивно изрече:

— Ти, малък дявол, как си позволи да изчезнеш така? Щеше да станеш причина за смъртта ми. А сега имаш нахалството да се интересуваш за здравето ми! А-а! Веднага си разопаковай багажа!

Думите едва бяха излезли от устата му, когато той се обърна към чакащия иконом и изрева:

— А ти, малоумно същество, за какво стърчиш там? Погрижи се да приготвят стаите му! — Разяреният му поглед се премести върху Кристофър и той каза настойчиво: — Къде ти е багажа? Не ми казвай, че няма да останеш!

Ни най-малко притеснен от яда му Кристофър каза спокойно:

— Отседнал съм в Грилиънс и преди да правиш по-нататъшни планове, трябва да ти кажа, че не съм сам.

— Женен, а? Браво, момчето ми. Дано да е добро момиче. Но ела! Ела в кабинета ми!

Стиснал с една ръка рамото на Кристофър, а с друга потупвайки го по гърба, Саймън го поведе към кабинета.

— Проклет да съм, момче, но това е най-приятната изненада — измърмори той накрая, а думите излизаха направо от душата му.

Останали сами, те отново се втрениха един в друг. Кристофър с болка разбра, че до ден днешен дядо му не знаеше нищо за съдбата му. Саймън си мислеше за същото, но в момента не му бяха нужни слова. Беше доволен да гледа това любимо лице. Гордееше се с това, което виждаше. Благодарни на бога, че момчето бе спасено. Спасено и си дойде при него.

С груб глас, прикривайки дълбоките си чувства Саймън нареди:

— Сядай! Сядай! Недей да стърчиш над мен! — Той отиде до шкафа с напитки и наля в кристални чаши солидно количество чудесен френски коняк. Подаде едната на Кристофър, седна и настоя: — А сега, млади хулиганино, разкажи ми защо избяга така. Сигурно си знаел, че ядът ще ми мине. Проклет да съм, момче! Ако беше изчакал, щях да ти обясня нещата.

Изненадан, Кристофър го загледа с празен поглед.

— Да ми обясниш нещата ли?

— Разбира се! Дявол го взел, Кристофър. Какво друго можех да направя, освен да успокоя Ейдриън Ашфорд. Той беше готов да убива и аз нямах друг изход. Бях груб с тебе, а ти не го заслужаваше. — Направи пауза, докато посрещаше смаяния поглед на Кристофър. —

Трябваше да ти кажа онези думи. Не можех да заявя на Ейдриън, че жена му е лъжкиня и малка кучка, която не си събира краката. И че не внукът ми, а синът ми ѝ е любовник!

Кристофър гледаше втренчено, без да може да каже нито дума. Накрая успя да промълви:

— Вие сте знаел?

— Разбира се, че знаех! О, нямах представа, че имат намерение да те използват като жертвено агне. От известно време знаех, че Робърт и Анабел имат връзка и че тя си играе с тебе. И все пак не подозирах, че възнамеряват да излъжат Ейдриън, че ти си мъжът! — Той добави със съжаление: — Със сигурност не подозирах, че ти си този, който трябва да поеме вината. Ще бъда откровен... този ден бях побеснял. Яд ме беше на тебе, че беше такъв романтичен, млад глупак. Ядосвах се на Анабел и Робърт, че са създали тази ситуация и на себе си, че не осуетих плана им още в зародиш. — Очите му, пълни с болка, се впиха в тези на Кристофър и той тихо попита: — Защо изчезна така? Трябваше да знаеш, че никога не бих те обвинил преди да те изслушам на четири очи. Защо нито веднъж през тези петнадесет години не ме уведоми къде си? Нима си мислеше, че не ме интересува? Как не ти хрумна, че бях полудял от страх?

Този момент беше най-объркващия в живота на Кристофър. Той беше напълно неспособен да се защити. Очевидно, Саймън нямаше и понятие за това, как Робърт буквално го беше продал в робство. Дядо му не знаеше дори и, че преди пет години беше направил опит да се помирят. Колкото и да ненавиждаше и презираше чичо си, не можеше да го предаде пред Саймън. Просто не му беше в стила да обвинява единствения жив син на Саймън. Знаейки, че истината щеше да разсипе възрастния човек пред него, Кристофър взе мрачно решение — каквото и да имаше между него и Робърт щеше да си остане лично. Като погледна твърдо дядо си в очите, той излъга:

— Сър, боя се, че повярвах на думите ви, когато ми казахте, че повече не искате да ме виждате.

Лицето на Саймън се изкриви от болка и Кристофър прокле острия си език. Помоли се съвсем откровенно:

— Моля за прошката ви. Не се вълнувайте. Вината за цялата ситуация си е лично моя. Не се обвинявайте! — Като видя, че тревогата започна да се оттегля от набръчканото лице, Кристофър

продължи по-ведро: — Беше за добро. Направих същото, което правят много младежи. Отидох да служа във флота. Не съжалявам за това си решение.

— Флота, а? — отсечено каза Саймън, оглеждайки изпитателно лицето на Кристофър.

Мразейки се Кристофър отговори ласкаво:

— Защо не. След като избягах от къщи, стигнах до малко селце под Бедингтънс Корнър. Случайно попаднах на няколко моряци, готови да отплават. Разкажете им звучаха толкова вълнуващо, че преди да се усетя, ги помолих да ме вземат със себе си. — Той добави твърдо: — Никога не съм съжалявал за това, сър, освен, че се разделихме с такава горчивина.

Саймън махна с ръка на опита за извинение.

— Достатъчно! Всичко е минало и ти си пак у дома. Това е добре — изръмжа той, — не забравяй, че си моят наследник. Когато умра, титлата и всичко останало е твое.

В ума му отново се появи мисълта, че Робърт е имал и друга причина да желае смъртта му. Богатството на Саксън беше изключително голямо и не беше за изпускане. Титлата барон на Саксони беше стара и уважавана, и един мъж с гордост би я носил... но щеше ли Робърт да извърши убийство заради нея?

Лицето на Кристофър с нищо не издаде мислите му. Той побърза да каже:

— Едва съм се върнал, а вие ми говорите за смъртта си. Вярвам, че ще минат много години преди да стана барон Саксън.

Саймън изсумтя:

— Ха! Че какво те интересува, аз можех да умра по всяко време през тези години, без ти изобщо да разбереш. Отгоре на всичко взел да се интересува за здравето ми!

Кристофър се усмихна, знаейки че Саймън се опитва да скрие чувствата си зад хладното, понякога грубо държание. Саймън никога нямаше да допусне Кристофър да узнае дълбоките му чувства към завърналия се внук. Просто разпитваше и обясняваше, за да скрие силното си вълнение.

Като видя усмивката на Кристофър Саймън каза грубо:

— Ако си се върнал само, за да седиш и да се хилиш като някой малоумник на панаир, по-добре се омитай!

Думите му бяха посрещнати от силен смях и след секунда неохотно се усмихна.

— Стига, дявол такъв. Разкажи ми всичко.

Част от веселието на Кристофър се изпари и доста колебливо, внимавайки да се придържа към истината, където беше възможно, той запозна дядо си с приключенията си. На някои места беше трудно, най-вече, когато се опитваше да обясни защо след като с такова желание бе отишъл във флота, бе избягал от кораба и не се беше върнал в Англия.

Саймън очевидно не одобри факта, че Кристофър така бързо се е отказал от военноморската кариера. Саймън не беше доволен, че внукът му е бил прост моряк, след като мястото му е било сред офицерите. През следващите часове той находчиво движеше историята по кораби и океани, разказваше за спечеленото състояние в Ню Орлианс и за желанието си да се завърне у дома. Много леко премина през каперството, оставяйки впечатление, че огромното му богатство се дължи на късмета в игра на карти — което, всъщност, криеше известна доза истина.

Когато завърши разказа си, Саймън го гледаше съсредоточено няколко секунди.

Единственото, което Саймън взе за вярно от казаното, бе за спечеленото на карти богатство. Но той беше умен човек и запази мнението си за себе си, след което каза:

— Поне си имал достатъчно ум да се завърнеш в дома си, там, където ти е мястото.

Кристофър беше готов да каже, че това е само визита и че сега домът му е плантацията в Луизиана. Но беше немислимо. Трябваше да изчака и да намери подходящ момент, за да обясни на дядо си, че не може да се върне към стария си живот. За щастие Саймън не продължи повече на тази тема, а подхвана друга, още по-деликатна.

— Е, забелязах, че не спомена за съпругата си. Защо?

Усмихвайки се обезоръжаващо, Кристофър измърмори:

— Защото нямам съпруга, сър. Трябва да ти обясня нещата по-обстойно.

— Ами давай де, какво се мотаеш!

И така, Кристофър започна да разказва за срещата си с мисис Игълстоун и Никол Ашфорд. Едва бе споменал името на мисис Игълстоун, когато забеляза странно изражение на лицето на Саймън.

— Лети? — нетърпеливо попита Саймън. — Ти знаеш къде е тя?
Изненадан, Кристофър избълва:

— Лети ли? Имаш предвид мисис Игълстоун?

— Дяволите да го вземат, разбира се, че нея имам предвид. Никога през живота си не съм я наричал по друг начин. Единствено Лети. И ако тя не беше такова избухливо същество, което не се вслушва в гласа на разума... — Саймън прекъсна мисълта си и заплашително изгледа втрещения си внук. — Ако не беше най-упоритата жива жена и ако аз не бях такъв арогантен, избухлив, млад глупак, тя щеше да ти бъде баба!

Кристофър гледаше като втрещен.

— Ти си бил сгоден за нея?

— Да. Дявол го взел, не казах ли тъкмо това! Скарахме се за нещо дребно и аз, магарето, врътнах опашка, кълнейки се повече да не я видя. Две седмици по-късно, единствено от злоба, направих предложение на баба ти. Това, момчето ми, беше най-голямата грешка в живота ми.

Омаян от тази неизвестна част от семейната история, Кристофър не го остави да спре.

— И?

Саймън неудобно се размърда в стола.

— Никога не съм обичал баба ти, но хората от нашата класа рядко се женят по любов и бях добър с нея. Но Лети винаги е била единствената жена за мене. — Саймън с горчивина в погледа се загледа в недокоснатата чаша с коняк. — Не прави същата грешка, момче! Трябваше да страдам, заради постъпката си и заедно с мен страдаха още няколко човека.

Кристофър мъдро млчеше. Саймън, разбрал със закъснение, че е разкрил душата си в невероятна степен, хвърли на внука си смразяващ поглед, с който го предупреждаваше да не се осмелява да коментира.

— Осмелявам се да кажа, че това е доста отегчително за тебе, както си е всъщност. Сега ми разкажи как се случи така, че Лети пътува с тебе?

Кристофър разказа измислената история. Саймън го изслуша в абсолютно млчание. Не го притесни дори присъствието на Никол Ашфорд.

— Значи през цялото време момичето е било заедно с Лети. Много се чудех къде ли е изчезнало. Знаех, че Лети обича детето и знаех що за птици са лелята и чичото. Какво трябва да правим сега? — Той се втренчи нарочно в безизразното лице на Кристофър и изсумтя: — Искаш да ги взема тук, а?

— Ако се съгласиш — отговори искрено Кристофър. — Не е редно да продължавам да държа в неведение настояниците на Никол. И знам, че веднага след като разберат за пристигането ѝ ще се втурнат като хиени. Без съмнение ще я отведат в провинцията. Със сигурност няма да позволят на мисис Игълстоун да я придружава.

— Мога да ти кажа, момчето ми, че те са готови да се спречат със самия дявол! Всеки знае, че вече години живеят от богатството ѝ. Миналата пролет дори се опитаха да обявят момичето за мъртво. Но съдът отказа. Казаха им, че трябва да чакат до пълнолетието ѝ. — Саймън се изкиска злобно. — Как искам да видя лицата им, като разберат, че девойчето се е върнало!

Кристофър се усмихна някак тъжно. „О-хо — с радост си помисли Саймън — настъпват бурни времена.“

С внезапно блеснали очи той каза:

— Тази вечер е твърде късно да доведеш дамите, но първата ти работа утре е да ви видя тук и тримата.

За бога, помисли си Саймън след като Кристофър си тръгна, щеше да стане толкова забавно. Кристофър у дома, Лети с него и като подправка, битката за малкото момиче на Ашфорд. Той щастливо реши, че надхитрянето на семейство Маркъм щеше да му осигури толкова забавления, колкото не бе имал от години!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преместването на Кавендиш Скуеър протече гладко. Кристофър, независимо че с готовност се беше съгласил на настояването на Саймън, беше резервиран до известна степен. Не му харесваше идеята да използва дядо си, но знаеше, че Саймън щеше да бъде дълбоко наранен, ако бе отказал. А и го дразнеше фактът, че нямаше друга възможност.

На следващата сутрин по време на закуска мисис Игълстоун също беше резервирана.

— Но, Кристофър — попита тя, — благоприлично ли е това? Поканата е за тебе, ние с Никол не сме роднини на лорд Саксън. Какво ли ще говорят хората за нас, ако живеем в къщата му?

Ситуацията беше необичайна, тъй като нито той, нито дядо му имаха права над Никол. Със сигурност не се нуждаеха от клюки и скандали. Този проблем трябваше да бъде решен.

За щастие Саймън мислеше по-бързо от тях и когато Кристофър се появи при него той изсумтя:

— Току-що се сети, а! Е, момчето ми, аз се сетих още снощи. — Саймън продължи със самодоволна усмивка: — Направих приготовления сестра ми Регина да ми погостува. Знаеш, че е вдовица и живее в спретната къщурка в Есекс. Изпратих ѝ вест още снощи и момчето пристигна преди десет минути с отговора ѝ. Тя ще бъде тук тази вечер.

Никол се държа пасивно през цялото време. Не можеше да разбере, защо Кристофър не искаше да информира Маркъм за завръщането ѝ в Англия. Хрумна ѝ, че може би го прави от любов, но отхвърли тази мисъл. Нямаше да допусне отново да бъде подведена!

Никол беше изгубила желание да се бори. Животът ѝ беше приятен. Мисис Игълстоун, мила и грижовна, Майо, компетентна и забавна, Кристофър, поносим през повечето време и дори очарователен, грижещ се за всичко. Беше почти невъзможно да прави друго, освен това, което всички искаха от нея — да се облича красиво и да се държи очарователно.

Беше ѝ все по-трудно да си спомня дните на „Ла Бел Гарс“. Дори онова време, когато Кристофър я бе притежавал, ѝ се струваше като сън-мечта. Почти повярва, че е скромната и тиха млада лейди, каквато изглеждаше.

Саймън ги посрещна учтиво. Беше надминал себе си, понеже мразеше промени в домакинството.

Към пет часа дамите бяха настанени в разкошен апартамент на втория етаж. Всяка разполагаше с отделна спалня и тоалетна стая, като двете си поделяха изискана всекидневна. Стаите на Кристофър бяха в противоположната страна на къщата и не отстъпваха по разкош и изисканост на тези на дамите. Прислугата на лорд Саксън живееше на третия етаж.

Пристигането на Регина същата вечер, с три часа закъснение, създаде голяма суматоха. Тя пътуваше с лична камериерка, фризьорка, неин собствен паж, в допълнение на коняра ѝ и кочияша.

Лейди Дарби беше висока, кокалеста жена, чиито черти можеха да бъдат определени като красиви, но и мъжествени. Имаше дълъг нос, широка уста и много издадена брадичка. И тя като брат си имаше тъмна коса, но въпреки че беше с петнадесет години по-млада, нейната беше прошарена. Беше облечена в тъмносиня, модна рокля и прическата ѝ беше разкошна. Регина излъчваше величественост и надменност. Но всичко това беше преструвка. Тя беше толкова добросърдечна, колкото и застрашителна.

Тя нахлу в гостната с възклицанието:

— Скъпи мои! Ужасно съжалявам, че закъснях, но просто не успях да пристигна по-бързо. — Хвърли на брат си закачлив поглед и го нахока. — Наистина, Саймън, на твоята възраст човек не трябва толкова да припира! — Докато той се опитваше да я смрази с поглед, тя пресече стаята и прегърна малко стреснатата мисис Игълстоун. — Скъпа Летисия! Какво удивително чудо е да те видя отново! Как можа да заминеш по този начин? Толкова се радвам, че си тук и то заедно със Саймън. Ще имаме много време за приятни разговори.

Като остави мисис Игълстоун Регина впи очи в Никол.

— Скъпа моя! Какво прекрасно дете си станала! Джентълмените направо ще заживеят на прага ни! Ще им вземеш акъла за нула време. О, колко ще се забавлявам, знам го! Кълна се, че до две седмици няма да имаме свободна вечер.

Никол бе очарована. Колко мила беше лейди Регина Дарби! Тя се поклони грациозно.

— Благодаря за хубавите думи. Колко мило, че вие с лорд Саксън ни приехте. Надявам се да не бъда разочарование за вас.

— Разочарование ли? Мила моя, аз никога не съм разочарована! Никой не би дръзнал да ме разочарова! — отвърна Регина, като ѝ намигна.

Регина бавно се обърна към Кристофър, небрежно облегнат на решетката на камината. В обичайното си черно, вечерно облекло, той би привлякъл погледа на всяка жена. Регина не издаде това, което мислеше за него, а го изгледа мрачно.

— Е, Кристофър? — хладно каза тя. — За да останеш ли се върна? Или възнамеряваш пак да изчезнеш без предупреждение и да убиеш дядо си?

— Регина! — прогърмя гласът на Саймън.

— О, боже! — въздъхна мисис Игълстоун, като в очите ѝ се четеше страх. Всичко беше толкова хубаво.

Никол стоеше малко настрани от останалите. Тя наблюдаваше семейната сцена с доста голям интерес. Капитан Сейбър, както продължаваше мислено да нарича Кристофър беше енигма за нея. Колкото и да се напругаше, не можеше да си спомни някога да го е виждала в Бедингтън Корнър. Беше много любопитна и това беше първата възможност да научи нещо за потъналото му в тайна минало.

— Току-що се върнах. Смяташ ли, че е редно да ме посрещаш, интересувайки се от заминаването ми?

— Тишина! Държа да ти кажа, млади момко, че си станал много красив дявол с остър език. Не се опитвай обаче да си играеш с мен! — грубичко отвърна Регина. А, когато Саймън отвори уста да каже нещо, тя бързо се обърна към него: — О, тихо, любов моя! Ние сме семейство и в едно семейство винаги се задават вълнуващи въпроси! Хайде сега да ме нахраните! Кълна се, че умирам от глад!

Вечерта премина бързо, докато Регина ги засипваше с клюки. Тя зададе няколко въпроса, свързани с внезапното им пристигане и изглежда прие поднесената ѝ история. Но Кристофър беше нащрек в присъствието на лейди Дарби. Усещаше, че тази негова баба нямаше да приеме нещата, без да прояви резервираност.

През тази нощ сънят бягаше от Кристофър. Разбра, че е бил голям глупак, за да повярва, че може да се върне в Англия и да се освободи от Никол и мисис Игълстоун, като от ненужен багаж, да подведе дядо си и узнае за плановете, свързани с Ню Орлианс, след което бързичко да отплава.

На следващата сутрин той и Саймън бяха планирали да се поразходят по Сейнт Джеймс Стрийт. Саймън искаше да разведе внука си из намиращите се там клубове. Но когато Кристофър слезе за закуска откри, че го чака донесено на ръка съобщение. Александър Баринг искаше да го види възможно най-скоро.

Извини се на дядо си и потегли за резиденцията на Баринг в града. Няколко минути по-късно бе въведен в библиотеката в дома на Баринг, където домакинът разговаряше с мъж на средна възраст. Когато Кристофър влезе, Баринг стана на крака.

— Много добре, че дойдохте толкова скоро. Имам приятна изненада за вас. — Баринг поведе Кристофър към по-възрастния мъж.

— Албърт, това е джентълменът, за когото ти говорих. Трябва да добавя, че Монро много го цени. Кристофър Саксън, позволете ми да ви представя Албърт Галатин.

Кристофър изненадано гледаше Галатин, докато се здрависваха.

— Сър, не очаквах да ви видя в Лондон! Последното, което чух за вас беше, че сте в Петербург.

Галатин се усмихна мрачно.

— Наистина бях и от месеци си играя на турист. Нищо не постигнах и реших да си тръгна. Очаквах тук да намеря добри новини, но изглежда нищо не е било направено.

Баринг се почувства доста неудобно.

— Обясних в писмата си, че моето правителство категорично отказва да се меси. Не е желателна и външна намеса в личните ни работи. Но най-послед вашият мистър Медисън се съгласи с Касълрийф и насрочиха преговори.

Кристофър слушаше внимателно. Съединените щати бяха обявили война. Той се поинтересува с хладен тон:

— Смятате ли, че е правилно, Баринг, вашите кораби да спират нашите в океана и да пленяват американски граждани? Да ги принуждават да служат в Британския флот?

Баринг не отговори на въпроса. Той не одобряваше тези действия, но можеше да направи много малко, за да ги спре.

Галатин беше този, който разведри малко враждебната атмосфера.

— Прекалено голямо значение отдаваме на този въпрос. Правителствата все пак се съгласиха да водят преговори.

— Да, така е — съгласи се Баринг. — Но нямам представа накъде ще се насочат преговорите. За момента се задоволявам от факта, че наистина ще има такива. — Той се усмихна и добави: — Знаете как стоят тези неща.

Галатин наистина знаеше. Знаеше при какви условия британците се бяха съгласили на директни преговори. Преди да се разделят Кристофър успя да си уреди среща насаме с Галатин.

Пристигането му в Лондон не беше предвидено от Джейсън. Той не можеше с нищо да му навреди, напротив можеше много да му помогне. И той като него беше посетител без статут, но разполагаше с много повече връзки в определени среди.

Албърт Галатин изобщо не приличаше на човек, който би могъл да бъде намерен в средата на схватка между конгресмени. Беше търпелив, уравновесен човек, който не взимаше прибързани решения. Кристофър се надяваше и другите членове на комисията да са такива.

Усмихнат, Галатин посрещна на следващата сутрин Кристофър.

— А сега, млади човече, кажете какво мога да направя за вас? — попита домакинят.

— Не съм сигурен, че можете да направите нещо за мене, просто исках да говоря с вас насаме.

Галатин остана леко изненадан.

— Имате да ми кажете нещо, което не би могло да бъде съобщено пред Баринг?

Чувствайки се малко неловко, но решен да изрази становището си, Кристофър каза:

— Да. Вярвам, че мистър Баринг работи много старателно за наше добро, но също така съм уверен, че това забавяне е умишлено. Вярвам, че британците се канят да нанесат друг силен удар на Америка.

— О, убеден съм, че тъкмо това замислят.

— Така ли? — объркано каза Кристофър.

— О, да, млади приятелю. Повече от сигурен съм, че британските ни приятели целят териториални завоевания. Свикнал съм с хора, които говорят едно, а вършат друго. Не вярвам, че ние с вас можем да направим нещо. Пиша на Монро за подозренията си и се надявам да успеем да задържим границите си такива, каквито бяха преди войната. Възнамерявам да го предупредя, че британците планират много силен удар и че ще бъде мъдро да се подпише мирния договор, колкото е възможно по-скоро. Ако не го направим, ще изложим нацията на смъртна опасност. Най-добре е да забравим за Канада и да внимаваме да не се окажем отново под британско владичество!

— Такова е и моето мнение. С облекчение научавам, че ще пишете на щатския секретар по този въпрос. Навсякъде виждам доказателства за превъзходството на Британия — откровено каза Кристофър. — И трябва да призная, че наистина съм разтревожен.

Галатин погледна Кристофър с тревога.

— Надявам се да убедим Монро и Медисън.

— Аз също изразявам тази надежда. — Изправяйки се на крака Кристофър добави: — Сър, ако мога да ви бъда полезен, моля не се колебайте да ме уведомите. Бих бил щастлив да направя всичко според възможностите си, за да ви услужа. — Предложението бе откровено.

Галатин също стана на крака и протегна ръка.

— Със сигурност ще ви потърся, щом стане нужда. И ако аз мога да ви помогна, не губете нито секунда, а елате при мене. Ние, американците трябва здраво да се държим един за друг.

При този приятен завършек на срещата Кристофър си тръгна по-уверен, че не е тръгнал на глупав поход. Щеше да има нападение. Но кога? И най-важното, къде?

Саймън, разбира се беше малко ядосан от изчезването на Кристофър още първия ден. Когато младият мъж се появи, той изръмжа:

— Е, много мило от твоя страна, че реши да се присъединиш към нас тази вечер. Не можа ли да се сетиш за нещо друго, което е трябвало да свършиш?

Кристофър само се усмихна. Миг по-късно пристигнаха дамите и гневът на Саймън си намери друг отдушник. Като изгледа страшно сестра си той се сопна:

— Какви са тези глупости, които чувам за голям бал следващия месец? По дяволите, Джина, предупреждавам те, няма да допусна къщата ми да бъде обърната с покрива надолу! Тук си като моя гостенка, не го забравяй!

— О, пфу! Някога това беше и мой дом! А сега нали трябва да представим Никол? Как ще го направим, ако не с голям бал! Всичко друго ще бъде половинчато. Дори Летиция се съгласи с мене!

— О, да, Саймън, много е необходимо — намеси се мисис Игълстоун. — Нали нямаш нищо против? — помоли тя с очи, болезнено фиксиращи лицето на Саймън.

Нещо, наподобяващо изчервяване, премина по слабото лице на Саймън. Никол и Кристофър, втренчили се като омагьосани, видяха как той се разтопи под умолителния поглед на мисис Игълстоун. Потънал в разтревожените сини езера, той промърмори:

— Хм... ъъ... не мисля, че един бал ще донесе чак такава бъркотия. — После, свирепо намръщен откъсна очи от мисис Игълстоун и изрева на Регина: — Но помни, не искам тази къща да бъде драпирана в розова коприна или подобни глупости.

Регина доволна от изхода се усмихна с ангелска усмивка. Никол погледна Кристофър с надежда да разгадае мистерията и той, отгатнал объркаността ѝ, прошепна само с уста:

— По-късно.

Доста по-късно през седмицата той намери възможност да проведе личен разговор с Никол. Тази вечер дядо му вечеряше в клуба с няколко приятели, а мисис Игълстоун и лейди Дарби се затвориха в синия салон.

Никол, която нямаше никаква работа, се упражняваше на пианото в музикалния салон. Кристофър, на път да излиза, влезе там, очаквайки да намери трите дами.

Като видя, че Никол е сама се поколеба, но тъй като отношенията им напоследък бяха почти приятелски, прецени, че няма причина да напуска веднага. Той пресече стаята и отиде до нея.

— Да не си замислила да направиш музикална кариера? — подкачи я той.

Никол направи гримаса.

— Едва ли! Просто баба ти и мисис Игълстоун ме изхвърлиха от схемите си, след като попитах защо е толкова важно да каним

принцеса Естерхази и графиня Лиевен.

— И защо е толкова важно? — заинтересовано попита Кристофър.

С дяволит блясък в очите Никол скромно каза:

— Ами те и двете са покровителки в Олмак и лейди Дарби казва, че ми трябва поръчител. Всяка седмица се прави списък на поканените и ако името ми не е сред тях, ако съм отхвърлена, ще се проваля в обществото.

Като видя по изражението на Кристофър, че всичко това му се струваше невероятно, Никол побърза да го убеди.

— Вярно е!

Кристофър се усмихна.

— Значи целият ти успех зависи от този списък и от тези две дами?

— Да, що се отнася до листата, но има и други покровителки. Лейди Дарби спомена някоя си лейди Джърси и лейди Купър. Предполага се, че лейди Купър е изключително мила. Мисля, че имаше още две, но сега не мога да си спомня имената им. Лейди Дарби казва, че не трябва да се безпокоим, но ако принцесата и графинята се окажат упорити, заради леля ми и чичо ми, и заради цялата тази странна ситуация, ще се обърне към лейди Джърси. — Никол се усмихна притеснено и продължи: — Лейди Джърси май обича да всява смут и сигурно ще пожелае да ме покровителства, ако не по друга причина, то за да предизвика останалите.

— Хм. Изглежда баба ми много добре държи юздите. Искрено се надявам да не реши да се заеме и с мене!

Никол се засмя, почувствала се приятно в компанията му за първи път от толкова време.

— Да. Тя е много властна жена, но е толкова приятна, че просто не може да ѝ се откаже. Забелязах, че дори дядо ти не ѝ отказва.

— Ето тук грешиш! — решително оспори Кристофър. — Мисис Игълстоун беше тази, която го убеди да се съгласи за бала.

Като спусна клепачи над засмените очи, тя попита почти с безразличие:

— Имало ли е нещо между тях?

Кристофър, застанал безгрижно до пианото, загледан в наведената глава на Никол, изведнъж забеляза очарователната, изкусно

подредена маса от къдри и нежната, бяла шия. Обзе го желание да се наведе и да я целуне. Въздържа се с огромни усилия. В обхваналото я скромно, почти срамежливо настроение, тя направо го омагьосваше.

— Да, между тях има нещо. Някога са били сгодени. Някакъв спор накарал мисис Игълстоун да развали годежа и всеки се оженил за някой друг.

— Разбирам — бавно каза Никол, без наистина да разбира. Беше й трудно да си представи мисис Игълстоун да влезе в конфликт с някого и това да доведе до разваляне на годеж. — Той все още е влюбен в нея, нали?

Устата на Кристофър се изви в сатирична усмивка.

— Така изглежда. Невероятно, нали! Един Саксън да обича някого и то толкова дълго!

— Престани! — извика Никол, вбесена от хапливата му забележка. — Защо трябва да говориш така? — настоя разгорещено тя с буреносно святкащи очи. — Мисля, че ти харесва да правиш подобни, цинични забележки.

— А ти не го ли правиш? — тросна се той, незнайно защо също ядосан. — Създаде ми повече неприятности, отколкото някога съм имал.

— Не е честно! О! — В очите й блеснаха сълзи и тя каза през зъби: — О, мразя те, Кристофър Саксън! Мразя те!

Кристофър дълго я гледа, като едно мускулче не спираше да трепка върху челюстта му. После, забравил всичките си добри намерения той я притегли в прегръдките си и промълви с плътен глас:

— Добре, ето ти още нещо, което да добавиш към омразата си!

Устата му, твърда и безмилостна, улови нейната в една ядна целувка, която не съдържаше нито страст, нито нежност. Но докато Никол се съпротивляваше, тази горчивина пламна в желание, което изглежда винаги щеше да гори между телата им.

За свой срам Никол установи, че настоятелно се притиска до високото му тяло и изпитва перверзна наслада от болката, която й причиняваше яростната му прегръдка. Но после, точно когато целувката стана нежна и гореща, Кристофър рязко я отстрани от себе си, като че беше нещо зло и грозно. С блеснали от нещо подобно на омраза очи, той се завъртя на пети и излезе от стаята като остави смаяната Никол да гледа след него.

Разтърсена както от целувката, така и от неочаквания ѝ край, тя се отпусна на стола до пианото. Толкова им беше приятно заедно, помисли си тя сковано. После всичко експлодира в нещо тъмно, насилствено и неприятно. Щеше ли някога да успее да остане безчувствена, когато той беше наблизко? Тя едва си пое дъх, установила, че го мрази почти толкова, колкото го обича. Защо, нерадостно си помисли тя, трябваше да е точно той?

Кристофър, ядно крачещ към клуба си, си пожелаваше нещата да бяха различни. Както и да стояха нещата, той винаги щеше да вижда в мис Никол Ашфорд частица от майка ѝ.

Но тази вечер, колкото и да се мъчеше, не можеше да я обвини в нищо. Той беше този, който разруши крехкия мир помежду им. Само ако не я желаше така дяволски и само ако не гореше от такава силна страст да я притежава. Мразеше се, че не можеше да забрани на ръцете си да я докосват. Мразеше се, че тя продължава да го вълнува. Ненавиждаше се за това, че една жена бе успяла да го изтръгне от леденото му безразличие.

Тъмен като облак и в отвратително настроение той се присъедини към няколко от новите си познати в игралния клуб на Буудъл. Кристофър не си беше губил времето през изминалите дни. Благодарение на дядо си бе станал член не само на Буудъл клуб, но и на Уайтс и Бруукс.

Саймън го беше запознал и със синовете и внуците на приятелите си и сега Кристофър бе известен сред върхушката. Решен да намери доказателството, което търсеше, той се стремеше към военните кръгове. С цел да получи сведенията се беше запознал с един армейски капитан, на служба в конната гвардия и един военноморски лейтенант, възстановяващ се от получена рана.

Кристофър бързо установи, че капитан Бъкли беше склонен към недискретност и се надяваше лейтенант Кетълскоуп да се окаже наистина корумпиран.

Докато седеше на масата за карти мислите му бродеха. Представяше си предстоящите нощи на пиене и комар, които трябваше да изтърпява с едничката надежда да се добере до късче информация, някоя случайна клюка, която да се превърне в солиден факт. Вътрешно изстена, проклинайки Джейсън. После се усмихна. Нищо нямаше да го спре за осъществяване на мисията му.

Независимо от грижите и тревогите, той беше много доволен, че отново бе видял дядо си. С Регина все още се държеше резервирано. Но онзи член на семейството, който едновременно желаше да срещне и се ужасяваше от тази среща не се беше появил. Къде, по дяволите, беше Робърт?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Кристофър играеше фаро, Робърт Саксън бясно пришпорваше впряга на дорестите си коне на път за Лондон. Красивото му лице, белязано от разгулния живот, се изкривяваше още повече от мрачното изражение.

„Проклет да е! — злобно си мислеше той. — Защо не умря и Саймън, този стар глупак!“

В сърцето на Робърт имаше много малко обич към когото и да е било, освен към самия себе си. Беше студен човек, който през целия си живот бе копнял само за две неща. Едното му беше отказано просто защото бе роден втори син, а другото поради немилостив трик на съдбата.

Но Робърт не беше човек, който да се примири с пречки от сорта на по-голям брат или съпруг на жената, която искаше за своя. Братът беше далеч по-лесен за отстраняване. Когато преди много години Гейлърд и съпругата му заминаха на пътешествие в Корнуел, Робърт ги беше придружил до много коварен, крайбрежен път. Гейлърд бе добродушен, красив мъж и никога не би заподозрял по-малкия си брат в грозни подбуди. Робърт бе прерязал почти до край ремъците на каретата. Две мили надолу каретата бе потънала в морето. Малкият син на Гейлърд, Кристофър оставаше единственото препятствие на пътя на Робърт. Но Робърт беше убеден, че ще измисли план, за да се отърве от племенника си.

Идеята за нещастният случай бе свършила добра работа, но нито Робърт, нито Анабел бяха предвидили нейната смърт. Инцидентът с яхтата трябваше само да я освободи от съпруга ѝ, за да може да се омъжи повторно. Никой никога нямаше да узнае за черната ярост и разяждащия душата му гняв, когато до него достигна новината за смъртта на Анабел. Какво, по дяволите, се беше объркало в онзи ден? Защо това момче, Джайлз е било с тях? Дали Ейдриън бе открил прекалено късно заговора им и дали не се беше погрижил Анабел да умре заедно с него? Или Анабел се беше удавила, докато се е опитвала да спаси сина си? Това бяха въпроси, на които никога нямаше да

получи отговори и шест дълги години те разяждаха като киселина душата му.

След като Анабел си беше отишла, той живееше единствено с мисълта, че щеше да бъде следващият барон Саксън. Но преди пет години Кристофър се бе върнал. Кристофър, за когото мислеше, че е потънал в океана. Той отново се бе опитал да се отърве от него, като го убие, но Кристофър отново бе избягал.

Робърт присви очи и камшикът му жестоко изплющя върху гърбовете на конете. С изкривена от злоба уста той си обеща веднъж завинаги да се справи с племенника си! „Този път няма да се измъкнеш — дори и да се наложи да го направя със собствените си ръце.“

Бележката на Саймън, уведомяваща го за пристигането на Кристофър, го бе сварила в Кент. Робърт бе пребледнял след прочитането ѝ.

Отношенията между Робърт и баща му бяха просто едно добре прикрито безразличие. Саймън живееше на Кавендиш Скуеър през една част от годината, наслаждаваше се на сезона в Брайтън и когато тези забавления приключеха се оттегляше на тишина в Сърли. Робърт също живееше в Лондон. Имаше много елегантен апартамент на Стратън Стийт. Но двамата с баща му се срещаха много рядко — обикновено когато сметките на Робърт ставаха прекалено големи или възникне опасност от отвратителен скандал.

Съпругата на Робърт, винаги болна, бе починала преди седем години при раждането на мъртво дете.

Саймън обичаше сина си, но не беше сляп за недостатъците му. Никой не предполагаше докъде се простират тези недостатъци. Дори Регина, незаслепена от родителска любов никога не би го заподозряла в убийство.

Още едно кратко писмо на Саймън събуди ярост и негодувание.

— Господи! Не го вярвам! Никол трябва да е мъртва! Барон Саксън пише някакви небивалици! — ядосано бе възкликнал Едуард Маркъм, информиран от родителите си за тревожната вест. — Ако това е Никол, какво прави в Лондон? Трябваше да се представи тук, у дома! Трябва да е блъф! Не вярвам!

Писмото на Саймън бе възможно най-учтиво и възможно най-кратко. Мис Никол Ашфорд, тяхната племенница, в момента беше на визита на Кавендиш Скуеър. Върнала се е в Англия от Америка преди около две седмици. Може би семейство Маркъм биха желали да я посетят?

— Посещение, а? — грубо изрева Едуард. — Веднага ще накарам тази малка кучка да напусне това място! За кого се мисли лорд Саксън? Нали вие сте нейните настойници, а не той!

Едуард бе заживял с мисълта, че Никол е мъртва и бе само въпрос на време цялото ѝ богатство да премине в негови ръце. Цялото семейство беше шокирано от тази новина. Не само това, бяха доста разтревожени и притеснени. Чичо ѝ Уилям през тези пет години бе прибирал в собствения си джоб всички ренти от имотите и изобщо не си беше правил сметка, че някой ден можеше да се наложи да дава обяснения. Сега трябваше да влезе в действие първоначалният им план — да омъжат Никол за Едуард. Те започнаха приготовления за пътуването си до Лондон.

Саймън беше написал и двете писма със злобна радост и чакаше с възбуда резултатите на своя труд.

Робърт пристигна в Лондон на следващата сутрин и отиде в апартамента си да откъхне. След като се събуди следобед, той се облече в обичайния си, небрежен стил за посещението в дома на баща си.

На четиридесет и три Робърт Саксън все още беше красив мъж. Все още беше много привлекателен за жените. Висок малко над шест фута, той имаше мускулесто и жилаво тяло. Черната му коса беше прошарена по слепоочията като тази на Саймън и също като Кристофър имаше мургав тен. Очите му имаха много странен цвят, нито зелен, нито жълт, устните му бяха тънки и прави, пълна противоположност на тези на Кристофър, но въпреки това Робърт беше много страстен мъж.

Докато Робърт се обличаше за визитата си, всички обитатели на Кавендиш Скуеър се бяха събрали за чай. Домакинята, лейди Дарби им наливаше от голям, сребърен чайник, а Никол в бледозелена,

копринена рокля седеше до мисис Игълстоун на двойно канапе в стил Чипъндейл, тапицирано в розов брокат.

Саймън бе седнал от ляво на лейди Дарби, а Кристофър стоеше до стола му. Двамата мъже си говореха приятно, когато обявиха пристигането на Робърт.

Трите дами вдигнаха погледи, леко изненадани. Регина раздражено си помисли какво ли пак искаше Робърт от Саймън и се прекръсти с надеждата да не стане някоя неприятна сцена.

След като първият пристъп на ярост бе преминал, Робърт бе успял да се овладее. Много добре умееше да прикрива неудоволствието си. Но се случи нещо, което изхвърли от главата му всички мисли за Кристофър.

Присъствието на Регина не го впечатли с нищо, тъй като тя често пребиваваше при Саймън. Но Саймън не бе споменал в писмото си за присъствието на мисис Игълстоун и Никол. Робърт беше тотално неподготвен за дъщерята на Анабел.

Би я разпознал навсякъде. Истина беше, мислеше си той, докато гладния му поглед бродеше по лицето ѝ, че косата ѝ не беше така яростно червена като на Анабел, но тъмната мед блестеше в самурените къдри и неоспоримо напомняше на майка ѝ. Прилика имаше и във фината кожа с прасковен цвят, в извитите, тъмни вежди, в омайната извивка на устните ѝ, в правилния, почти арогантен нос и стройното тяло с пълна гръд. Голямата разлика се криеше в цвета на очите. Те не бяха дълбоките, смарагдени езера на Анабел, но формата беше същата и Робърт изведнъж се изгуби в топазените дълбини.

Той с усилие откъсна погледа си и се съсредоточи върху мисис Игълстоун. Едва си я спомняше и докато Регина ги представяше, успя да се овладее.

Той отбеляза с хладна усмивка.

— Каква приятна изненада да ви видя отново, мисис Игълстоун. Надявам се да ви хареса престоя в Лондон.

Мисис Игълстоун измънка някакъв отговор, тъй като присъствието на Робърт винаги я бе сковавало. Поздравил мисис Игълстоун той отново имаше възможност да остави очите си да празнуват, спрели се на Никол. Неспособен да се въздържа и с това още повече разяряващ Кристофър, който внимателно ги наблюдаваше,

Робърт задържа ръката ѝ повече от необходимото, целувайки пръстите ѝ.

Под настоящия поглед на Робърт Никол не успя да се предпази от лека розова вълна, която заля бузите ѝ, но с несигурна усмивка открито срещна погледа му. Робърт беше омагьосан и в този момент страстта му към Анабел се прехвърли върху Никол. Забрави всичко, освен момичето пред себе си и единствено сопнатия глас на Саймън го накара да се свести.

— Престани да изпробваш неоспоримия си чар върху гостенката ми и ела да поздравиш племенника си! — строго нареди Саймън.

Целта на посещението му бавно изплува в съзнанието на Робърт. Умело прикривайки яростта си, той се отправи към тях с язвителна усмивка.

— Извини ме! Но толкова рядко имаш гости, че се самозабравих. Здравей, Кристофър.

Омразата между двамата мъже беше явна. Наподобяваха могъщи хищници. Погледите им се сблъскаха като светкавици на фона на черно небе и въздухът около тях направо изпука от силата на тъмните емоции.

В момента, в който Туикхъм бе обявил пристигането на Робърт, Кристофър се бе вкаменил. Но сега с безизразно лице и предизвикателно блеснали очи, той се поклони със заучена грация, прошепвайки сухо:

— Чичо, колко хубаво е да те видя след толкова години.

— Хубаво?

Усмивнат подигравателно Кристофър отвърна:

— Да! Нямах представа колко горещо желаех срещата си с тебе.

Очите му се присвиха от тези двусмислени слова. Робърт сви рамене и каза с приятен тон:

— Колко приятно! Ще се погрижа да не останеш разочарован!

— Сигурен съм, че ще го направиш! Очаквам... ааа... да ти бъда в услуга! — обеща Кристофър с учтива заплаха в гласа.

Робърт настръхна, но преди да успее да отговори, Саймън ги прекъсна.

— Хъм! Е, момчето ми, изглежда си във форма. Въпреки това не очаквах да те видя до следващата седмица.

— Съмнявам се! — отвърна Робърт с мрачна усмивка. — Трябва да си знаел, че любопитството ми, свързано с пристигането на Кристофър веднага ще ме доведе тук. Не се случва всеки ден някой да възкръсва от мъртвите и да се завръща в наследственото имение.

От присъстващите в стаята единствено Кристофър долови враждебната нотка в гласа му.

По-късно Кристофър потърси дядо си, но старият хитрец беше изчезнал в клуба си.

Лежейки в леглото тази нощ, той отново и отново прехвърляше в ума си разговора с Робърт. Беше сигурен, че Робърт продължаваше да го мрази. Кристофър се мятеше и се измъчваше не само от старите спомени, но и от сцената, по време на която Никол се усмихваше на Робърт. Тази сцена го изваждаше от равновесие до такава степен, че не можеше да различи Никол от Анабел.

„О, господи! Аз съм луд — мислеше си с болка той. — Луд съм, че позволявам на миналото да разруши живота ми.“

Кристофър не беше единственият, който не можеше да заспи. Саймън беше много притеснен от конфронтацията между сина и внука си. Беше наясно, че зад учтивите им думи се крие нещо опасно. Но какво можеше да очаква? Нима смяташе, че Кристофър ще се хвърли на врата на Робърт? Подозираше, че Робърт има пръст във внезапното изчезване на Кристофър, но нямаше доказателства. И какво щеше да постигне, ако подозренията му се потвърдят? Щеше да разбере, че синът му е още по-черен, отколкото го смяташе? Щеше ли това да го направи щастлив?

Един баща не можеше да желае злото на поколението си, затова Саймън отхвърли тези мисли, успокоявайки се, че Кристофър се е върнал.

На другата сутрин Кристофър помоли дядо си да поговорят насаме. Саймън бе очаквал това, с готовност поведе внука си към кабинета. Затвори вратата и сърдито настоя:

— Какво има? Какво толкова те гризе, та дори не ме оставяш спокойно да закуся?

Понеже знаеше, че Саймън се беше нахранил половин час преди това, Кристофър не обърна внимание на оплакването му. Бързо и точно той обясни какви са намеренията му.

Саймън се вкамени от чутото и бавно повтори:

— Искаш да се преместиш? Да имаш собствен апартамент?

Точно това имаше предвид Кристофър. След тази тежка нощ той бе стигнал до това решение. И дума не можеше да става да остане при Саймън. Имаше си работа. Ако искаше да постигне нещо и да изпълни задачата си, се нуждаеше от свобода. Шпионите, мрачно бе решил той, работят най-добре в сянка. Но имаше още една причина за това му желание. Не искаше повече да вижда Робърт наведен като граблива птица над ръката на Никол. Това прекалено много му напомняше за Робърт и Анабел. Самата Никол против волята му присъстваше в сънищата му и близостта ѝ предизвикваше копнеж. Не беше специалист в борбата с изкушенията и смяташе, че е по-добре да се отдалечи от изкусителката си. Беше направил всичко, което бе необходимо за завръщането ѝ в Англия. Повече не носеше отговорност за нея. Каквото и да е имало между тях, беше минало. Беше мъртво.

Саймън го изненада, като каза безгрижно:

— Прави, каквото си щеш. Вече си голям и няма да се месея. Надявам се, че често ще се отбиваш?

— Можеш да бъдеш сигурен. Ако нямаш нищо против, ще отида да се консултирам с агента си за намирането на подходящо жилище.

— Нямам нищо против, въпреки че се съмнявам, че имаш нужда от такова. Благодарен съм ти, че поне ми оставяш младата Никол и Лети. Много се привързах към това дете. Благодаря на бога, че не се е метнала на майка си. Истинско удоволствие е да гледаш това сладко същество. Но Регина ще ни побърка с нейния бал и ти си прав, че бягаш. И аз щях да го направя, ако това не беше моят дом.

Като се разсмя на думите на дядо си, Кристофър подхвърли:

— Ела с мене, а?

— Не, няма да избягам от Регина.

Кристофър огледа възрастния мъж. Усети прилив на обич и изведнъж съжали за всички лъжи. Но нямаше връщане назад. Той каза весело:

— Е, ако ти стане много, знаеш, че вратата ми е отворена за теб. А сега ми кажи защо писа на Робърт, без да ме уведомиш?

Саймън малко се притесни, но изрева:

— Това си е моя работа, млади хулиганино.

Кристофър помълча малко и после попита:

— Случайно да си писал на някой друг, без да сметнеш за необходимо да ми кажеш? Може би на Маркъм? — измърка той.

Саймън отговори гузно:

— Всъщност, да! Да писах им!

— И не си помисли, че би ме интересувало? Че бих искал да съм подготвен? — срязва го Кристофър с блеснали от възмущение очи.

— Аз съм подготвен! — изрева Саймън. — И аз съм единственият, който трябва да бъде! — И тъй като Кристофър продължаваше да го гледа намръщено, Саймън каза с по-спокоен тон: — Няма причина да притесняваме дамите. Те само ще се тревожат и нищо няма да могат да направят. Когато пристигнат Маркъм и палето му, аз ще се погрижа за тях. Ще видиш дали няма да го направя!

Кристофър забеляза причинения от вълнението блясък в очите на Саймън и омекна.

— Това ти доставя удоволствие! — обвини го Кристофър, готов да се разсмее.

Гледайки намръщено внука си, Саймън отговори след секунда:

— Може би — призна той. После с лице на истински двуличник каза тъжно: — Толкова малко удоволствия има човек на моята възраст, а ти ми ги отказваш.

Този път Кристофър се разсмя.

— О, не, дядо! Имаш благословията ми да се забавляваш, особено, когато това е свързано със семейство Маркъм.

Нямащи представа, че на тях се гледа с присмех, семейство Маркъм се подготвяха за появата си на Кавендиш Скуеър. За голямо учудване, след пристигането им в Лондон, Едуард изведнъж реши, че няма да придружи родителите си до дома на лорд Саксън. Много похитър от Уилям и Агата, той правилно бе преценил, че лорд Саксън нямаше намерение да остави Никол в ръцете им. Представи си и възможната конфронтация — Лорд Саксън хладен и арогантен, а баща му беснеещ, докато майка му сигурно щеше да изпадне в поредната истерия. Не, каза си той, като потръпна, нямаше да отиде с тях.

Щеше да остави родителите си да свършат черната работа, да обиждат и заплашват, а той щеше да се направи на загрижен братовчед и да подмами Никол.

Уилям и Агата не бяха особено притеснени от нацупената му физиономия. В петък сутринта Уилям и Агата отидоха в елегантната къща на Кавендиш Скуеър. Бяха посрещнати от изключително високомерния Туиъм. Саймън го бе инструктирал да си вири носа, колкото си иска, така че той ги огледа с пренебрежение от горе до долу и каза надменно:

— Ако изчакате, ще проверя дали господарят приема тази сутрин.

Той ги остави прави в преддверието и с високо вдигната глава тръгна по коридора. Като намери Саймън сам в столовата той му каза със заговорнически блясък в очите:

— Пристигнаха, сър! Оставих ги да чакат в преддверието.

— Ха! — изсумтя Саймън със задоволство и в очите му блесна готовност за битка. Той замислено огледа Туиъм. — Мислиш ли, че можем да ги оставим да чакат повече от тридесет минути?

Много доволен от факта, че господарят му беше така жизнен, както не беше го виждал от години Туиъм позволи на педантично строгото си изражение да се поотпусне...

— Да, сър, мисля, че около тридесет минути ще са достатъчни. Джентълменът вече е някак нетърпелив. До тогава хубавичко ще побеснее!

Потривайки ръце от радост, Саймън отбеляза:

— Знам, Туиъм, много ще се забавлявам! По дяволите, много се радвам, че внукът ми си дойде у дома! Не съм спортувал така от години!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато семейство Маркъм чакаше в преддверието с нарастващо раздразнение, Саймън седеше в едно кресло и се наслаждаваше на мислите за предстоящата среща. Туикъм се мотаеше из кабинета, мислейки си за щастието, предизвикано от завръщането на младия господар.

Горе, в тоалетната си стая Регина си мислеше същото. Завръщането на Кристофър беше направило чудо с брат й. Беше много благодарна, че Кристофър беше срещнал Лети.

Докато самата Регина предпочиташе да не се омъжва повторно, просто не понасяше мисълта един мъж да стои без съпруга. Дълги години се беше опитвала да подмами овдовелия си брат да се ожени, но той упорито отказваше. Когато почина полковник Игълстоун Регина просто засия от щастие. Надяваше се, че след необходимия траурен период Лети и Саймън ще се оженят. Но тогава тя изчезна и надеждите й рухнаха. Но сега всичко щеше да бъде наред. Щеше да се погрижи за това.

В момента липсата на съпруга при Кристофър не я тревожеше особено. Трябваше първо да ожени Саймън. Реши, че след като брат й бъде задомен, ще се погрижи и за Кристофър. И тъй като много бе обикнала Никол, съвсем логично бе да заключи, че тя щеше да бъде най-подходящата съпруга за Кристофър.

Никол, седнала в стаята си в много понижено настроение се взираше с празен поглед в пространството. Малко преди това бе позволила на Майо да я облече и когато мисис Игълстоун беше дошла да я покани да отидат до библиотеката, тя бе отказала. Дори новината, че Кристофър щеше да ги придружава не я накара да тръгне.

Малко разтревожено мисис Игълстоун уведоми Кристофър за отказа й, но той само сви рамене и двамата се отправиха към библиотеката.

Тъй като повече не можеше да понася самотата си тя тръгна към стълбището. Щеше да потърси Регина.

Никол, дълбоко замислена, беше стигнала до средата на стълбището, когато забеляза стоящите долу мъж и жена. Тя се спря изненадана. Не беше в стила на Туикъм да остави някого да стои. Тя огледа чакащата двойка с нараснало любопитство. Изведнъж ги позна.

Тя ахна от изненада и при този звук Уилям и Агата, които ядно си шепнеха, вдигнаха погледи.

На тях им отне повече време, за да осъзнаят, че високата, красива млада жена, облечена в стилна рокля от френска батиста в лавандулов цвят беше племенницата им. От нея се излъчваше грация и елегантност и това ги накара да замлъкнат. В този момент Никол разбра, че петте години не ги бяха променили. Агата беше още по-дебела, с още по-изрусена коса и отново бе облечена в неподходяща за нея рокля. Лицето на Уилям беше още по-червено, косата му оредяла, а коремът му още по-голям.

Като зяпаше елегантната млада жена на стълбището Уилям направо побесня. Той осъзна, че няма да е така лесно да я накарат да им се подчинява. Тя очевидно вече не беше дете и нямаше да позволи да правят с нея каквото си поискат. Мисълта, че щеше да се наложи проверка на състоянието на имотите и парите ѝ, направо го влуди. В този пристъп на ярост той изпсува и се втурна по стълбите.

Сграбчил с все сила ръката на Никол, той се опита да я смъкне надолу по стълбите.

— Ти ще дойдеш с мене, мис! Веднага! Как си позволи да избягаш и да ни направиш за смях! Неблагодарно змийче! Обещавам ти, че ще съжаляваш за всичко. Тръгвай!

След като премина първоначалното ѝ учудване, Никол побесня и като извиваше китката си в ръката му, се опита да се освободи. Изведнъж забравила всички предписания за добро държание, наливани в главата ѝ от мисис Игълстоун, тя изсъска:

— Пусни ме, гаден червей, или ще ти насиня зъркелите!

Смаян от факта, че подобни думи излизат от устата на образец на благовъзпитана, млада дама, Уилям отпусна хватката си и Никол, без да се помайва му залепи един плесник и здраво го ритна в пицяла.

Уилям изрева от ярост и болка, сграбчи я за раменете и брутално я разтърси.

— Защо го направи, малка кучка? Ще те...

Саймън току-що беше махнал с ръка на Туикъм да ги доведе в кабинета му, когато яростния възглас на Уилям завибрира из въздуха.

Звукът подтикна Саймън към действие. Като се движеше с бързината на човек на половината на годините му, той отстрани безмълвния Туикъм и бързо закрачи по коридора. Като видя, че Никол се бори с човек, когото смяташе за най-долен червей, буйният му нрав експлодира.

— Как смееш! Пусни я веднага, мошенико! — изрева той с разтреперан от гняв глас. Очите му хвърляха златни искри, докато напредваше по коридора. — Как се осмеляваш! — прогърмя отново гласът му, разнасяйки се из цялата къща. Това накара слугите да притичат, а също и Регина.

Регина спря на горната площадка на стълбището и с един поглед схвана положението. Знаеше, че брат ѝ не понася намеса и затова задържа езика зад зъбите си.

Уилям, разбрал, че е преминал всякакви граници, успя да изфабрикува мазна усмивка, докато Агата бързо изпадна в истерия. Тя стоеше по средата на фоайето и бръщолевеше извинения.

Ако Уилям беше по-умен и се бе опитал да се концентрира върху извиненията, които дължеше на Саймън, сцената можеше да има по-различен край. Но той направи фатална грешка. Потупа я по рамото и измрънка:

— Стига де, стига, нещата не стоят така, както изглеждат. Малката Никол и аз просто имяхме дребно недоразумение, нали така, скъпа?

Никол, все още разгневена и истински ужасена от случилото се, беше готова да заглади нещата, като се съгласи с него, но Уилям стисна заплашително рамото ѝ и я подкани:

— Нали така, скъпа?

Тя с отвращение тръсна рамо, за да се освободи от ръката му и произнесе ясно със студен тон:

— Моля, освободете рамото ми незабавно! Не, не сме имали дребно недоразумение! Ти ме нападна и се опитваше да ме принудиш да тръгна с вас!

Събралите се наоколо възкликнаха в хор, а Саймън, едва сдържашъ яда си се насочи с решителни крачки към стълбите. Стъпил с един крак на първото стъпало, той заяви с опасен тон:

— Незабавно напуснете дома ми и никога повече не се появявайте тук! Ако сте толкова неразумни, та да го сторите, ще накарам да ви пребият пред вратата ми като побеснели кучета, каквито сте всъщност.

Побеснял от неприкритото презрение на Саймън, Уилям се нахвърли върху Никол:

— Цялата вина е твоя, малка скитнице! Но твоят настойник съм аз и ти ще дойдеш с мене! А вие се самозабравяте, милорд. Никол е моя племенница и аз съм законният ѝ настойник. Нямате право да ме спирате да я преместя от тази къща!

Уилям продължи да усложнява и без това тежкото си положение. Още веднъж сграбчи ръката на Никол и каза през зъби:

— Тръгвай! Нещата ти могат да бъдат изпратени по-късно.

Като знаеше, че Саймън не би могъл да направи нищо, за да ѝ помогне, ако тя не направи първата стъпка, Никол започна да мисли бързо. Саймън нямаше да позволи да я отведат против волята ѝ, но нищо не можеше да направи, ако тя самата не се противопоставеше. Тя се изправи гордо и тихо каза:

— Нямам намерение да ходя където и да било с вас. — После бързо се дръпна, обърна се и се изкачи с две стъпала по-нагоре. Уилям изгуби контрол над себе си и пред очите на всички, грубо я обърна към себе си и я удари с все сила по бузата, крещейки:

— Сега ще се погрижим за това, мис! След като се заема с теб, ще научиш кой е господарят ти!

Колкото и да се беше опитвала да се въздържа, това я изкара от релси. С пламнала от шамара буза и изпълнен с гняв глас, тя изсъска:

— Защо го направи, тлъста жабо! — Тя отвърна на насилието му с изненадващо силен юмрук в лицето му.

Уилям се залюля и Никол, решила, че и така е прекалила, заби едно дясно круше в стомаха му.

Всичко стана толкова бързо, че наблюдателите се стъписаха за момент от изумление. Регина, на която ѝ бяха дотегнали истериите на Агата, решително заслиза по стълбите. Саймън, вдигнал бастуна си се спусна към Уилям и му нанесе няколко доста солидни удара по раменете.

Допълнителната атака напълно го извади от равновесие. Бълващ псувни и простотии, той много неграциозно се затъркаля надолу по

стъпалата и се приземи в краката на жена си.

— Ха! — доволно изръмжа Саймън с блеснали от възбуда очи.

Никол го погледна и неочакваното му намигване едва не я накара да избухне в смях. Тя бързо погледна настрани, за да не се разсмее на факта, че Саймън беше така доволен от обединените им усилия. Видя как Регина се носеше покрай блъващия змии и гущери Уилям, за да грабне една ваза с рози и сръчно да изхвърли съдържанието ѝ в лицето на Агата.

Шокът от водата, която продължаваше да се стича по носа ѝ я накара да онемее и дори Уилям замлъкна. Във фоайето на Кавендиш Скуеър се възцари тишина.

Тогава находчивата Регина каза спокойно:

— Туикъм, погрижете се тези посетители да бъдат отстранени, веднага! — Поглеждайки уж строго, но с весело пламъче в очите, към двамата виновници, все още стоящи на стълбите, тя изкомандва: — Никол, върви в стаята си! Ще обсъдим това по-късно. Саймън, уверена съм, че ти също трябва да се оттеглиш. Припомни си какво каза докторът. Вълненията са вредни за здравето ти.

Схванал идеята ѝ, Саймън измърмори:

— Да, да, абсолютно права си.

Той и Никол бързо се изнесоха нагоре по стълбите и се скриха от погледите.

Като видя, че жертвата му се измъква, Уилям скочи на крака и изкрещя с дрезгав глас:

— Не! Никол идва с нас.

Регина му хвърли презрителен поглед и каза студено:

— Аз едва ли мисля така, сър! Вие влязохте в дома на брат ми неканени, обидихте гостенката ни, самата мене третирахте с такъв език, какъвто се надявам никога повече да не чуят ушите ми, а жена ви почти ме накара да оглушея с бръцолевенията си, показващи лошо възпитание и ниска култура. При тези обстоятелства, които така ясно демонстрирахте, мога да ви уверя, че Никол Ашфорд никога няма да бъде оставена в ръцете ви. Още повече, възнамерявам да предявя обвинения срещу вас и съпругата ви. Ще постъпите мъдро, ако си тръгнете, преди да съм оформила решението си!

За първи път неспособен да каже нито дума Уилям я гледаше с отворена уста и преди още да е осъзнал казаното, Туикъм с помощта

на втория иконом, умело насочи двамата членове на семейство Маркъм към масивната входна врата като я заключиха след тях.

Покланяйки се с дълбоко уважение към Регина Туикъм каза тържествено:

— Ако ми позволите да споделя, мадам, това беше много добре направено!

— Е, да и аз си мисля така! — съгласи се Регина с присъщата ѝ скромност. — Саймън, къде си? — извика тя. — Знам, че сигурно висиш на перилата и надничаш като някоя прислужница. Слез долу!

— Ха! — изръмжа Саймън, появил се така внезапно. Нелюбезното обвинение на Регина се оказа вярно. Той продължи с раздразнен тон: — Какво друго можех да направя, когато ти ми нареди така? И то в собствения ми дом! Казвам ти, Регина, няма да се примиря с властните ти методи. — За нещастие провали цялата тирада, като се закиска. — Много хитро ги изгони — призна той. — Винаги съм казвал, че си много умна за жена!

Сестра му само изсумтя, по не много пристоеен за една дама начин и попита?

— Къде е Никол?

— Тук съм — извика Никол и последва Саймън във фойайето.

Наясно с любопитните погледи на прислугата Саймън поведе дамите към кабинета си. Въпреки, че беше доволен от преживяването, знаеше, че нещата бяха много по-сериозни.

Никол също преценяваше държанието си като неприлично и се срамуваше от ролята, която бе изиграла в този фарс. Тя каза тихо:

— Трябва да се извиня за дяла, който имам в тази унизителна сцена. Не трябваше да губя контрол и не трябваше да удрям чичо си. Ако решите да ме изхвърлите на улицата, напълно ще съм го заслужила.

— Съгласна съм. Държа се като продавачка на риба — каза с нежност Регина. — Но трябва да призная, че в този случай изобщо не те виня. Какви отвратителни същества са тези твои роднини. Но нещата са сериозни. Саймън, какво ще правим сега?

Лицето на Саймън беше строго и замислено и Никол реши, че има намерение да я изгони от дома си. До този момент не бе разбрала колко се беше привързала към лорд Саксън и сестра му. Ако се разделеше с тях, щеше да бъде като повторна загуба на семейството си.

Тя понечи отново да изкаже съжалението си, но Саймън вдигна ръка и я спря. Измери я с поглед и ѝ се усмихна.

— Аха! — изсумтя той. — Какво ще правим, а? Е, ще се бием! — Хвърли на Никол изпитателен поглед. — Нали, момиче?

Никол се отпусна и се усмихна щастливо.

— Щом така казвате, сър.

— Разбира се, че така казвам! Защо да позволявам на тази... а... тлъста жаба, мисля, че така го нарече, да издевателства над нас? — Той замислено добави: — Наистина прилича на такава, нали?

Регина въздъхна отчаяно.

— Тлъста жаба или не — решително започна тя, — той е законният настойник на Никол. Не бих искала да те нараня, мила моя, но откъде накъде имаш такива роднини?

— Те не са ми истински роднини — искрено отговори тя. — Леля Агата е доведена сестра на майка ми и когато родителите ми починаха, нямаше кой друг да бъде избран за настойник.

— Разбирам — каза Регина. — Това значи, че можем да оспорваме настойничеството им. Особено, ако някой като Саймън поеме тези задължения. Ще го направиш ли, Саймън?

— Ама, разбира се! Не казах ли тъкмо това? — изръмжа той. — Ще посетя приятеля си, съдията Уайт на Ръсел Скуеър. Не се съмнявам, че той ще намери някакво решение. Освен това Маркъм няма да направи нищо. Имам подозрението, че чичо ти е грабил с пълни шепи от богатството ти и се обзалагам, че не желае да се проверят нещата. И ние просто ще си траем.

— За първи път съм съгласна с тебе. Ако има нещо незаконно, свързано с управлението на именията, той няма да потърси съда. Освен това днешното им поведение ще ги представи в лоша светлина. Има няколко свидетели, които ще потвърдят, че е ударил Никол. Мисля, че фактът, че не ѝ е роднина също ще наклони везните в наша полза. Друго доказателство е фактът, че живеят доста разкошно и то благодарение на богатството на Никол. Нали така, скъпа?

— Така мисля — отговори неуверено Никол.

— Точно така е — сухо каза Саймън. — Уилям Маркъм е един фермер. Собственото му състояние би осигурило на семейството му нормално съществуване, нищо повече. Бащата на Никол беше богат човек. Той би могъл да купи и продаде дузина пъти някой като

Маркъм, без дори да го забележи. Както виждам, всичко, което трябва да правим е да ги изчакаме. Никол ще стане пълнолетна след по-малко от три години и, ако преди това се омъжи ще сложи ръка на състоянието си дори по-рано.

— Но аз не мога да ви вися на главата три години — възкликна Никол, почувствала, че Саймън е направил вече достатъчно за нея.

— Защо не? — изръмжа Саймън. — Не виждам нищо лошо в това. Вие с Летиция оставате при мене и няма да търпя възражения. Знаете, че няма да ме разорите.

Саймън говореше на Никол ту на ти, ту на вие, но в последно време предпочиташе по-близката форма на обръщение, тъй като много харесваше девойката.

— Не мога да ви позволя да направите такова нещо. Сигурно има по-прост начин.

— Ти ли не можеш да ми позволиш? — разярено избълва Саймън. — Я ме чуй, госпожичке, или ми го позволяваш или отиваш при чичо си. Избирай!

Никол се изчерви. Буйният ѝ темперамент напираше да се прояви. Тя каза сковано:

— Знаете, че изобщо не може да става въпрос за избор! Но настоявам да си водите точно сметка какво харчите за нас и когато богатството ми отново бъде в ръцете ми, ще ви се издължа до пени. — Отново забравила, че младите дами от висшето общество едва ли държат такъв език, тя ядосано скочи на крака и излезе от стаята.

Регина и Саймън мълчаливо се спогледаха. Накрая Саймън тъжно се усмихна:

— Тази млада кобилка има дух! Не беше нужно да бъда толкова рязък, а?

— Точно така! — отговори направо Регина. — Саймън, ти наистина ме тревожиш понякога. Няма нужда да бъдеш толкова нетактичен.

Моментното му разкаяние веднага изчезна и Саймън сгълча сестра си:

— Ба! Я недей да започваш прочутите си скандали. Тази сутрин беше достатъчно драматична.

— Съгласна съм — каза тя и стана на крака. — Не се бави много с посещението на съдията Уайт.

— Ще отида още този следобед. Доволна ли си?

Регина си позволи една усмивка и напусна стаята. Но докато се изкачваше по стълбите усмивката ѝ се стопи. Ситуацията беше неприятна. Ако Маркъмови изискаха Никол по законен път, не се и съмняваше, че животът ѝ щеше да бъде нещастен. И тя предполагаше, че са заграбили доста от парите ѝ. Ако наистина имаха малко мозък в главите щяха да мълчат. Цяло нещастие беше, че още три години трябваше да чакат до пълнолетието на Никол... освен ако Никол не се омъжеше.

Регина изведнъж спря с много доволно изражение на лицето. Да. Ето решението! Имаше и жених. Цялата история щеше да има много приятен завършек.

След около час тя се отби в стаята на Никол, но Майо я информира, че момичето е слязло в оранжерията. Наблюдавайки замислено камериерката ѝ, тя попита:

— Как е тя?

Майо се поколеба и после призна:

— Бузата ѝ ще бъде подута няколко дни, където я е ударило онова чудовище. Не каза нищо за това.

Намръщена Регина излезе от стаята. Решила да остави Никол сама известно време, тя се упъти към утринния салон. Но преди да е имала възможността да се замисли много дълбоко или да се отегчи Кристофър и мисис Игълстоун се завърнаха.

Мисис Игълстоун беше зачервила бузи от ентузиазъм, тъй като бе попаднала на няколко редки книги. Тя разпалено започна да обяснява на Регина за съвременните автори, чиито живот познаваше. От своя страна Регина сподели доста клюки, касаещи същите млади творци. Кристофър, установил, че двете можеха да си седят и да бръщолевят дълго време се усмихна и каза:

— Дами, бихте ли ме извинили? Имам среща с агента си, който ми търси жилище.

Мисис Игълстоун се усмихна и му благодари за приятните часове, готова да го освободи, но Регина каза:

— Първо искам да си разменим няколко думи, Кристофър. Летиция, моля те да ни извиниш за момент.

Озадачена, но решила, че Регина имаше какво да каже на внука си насаме, мисис Игълстоун се извини.

Настъпи неловко мълчание. Накрая, изцяло на щрек, Кристофър попита:

— Е, какво има?

Регина се поколеба. Знаеше, че би трябвало Саймън да му разкаже за събитията от тази сутрин, но тя сама искаше да види как Кристофър ще реагира на поведението на Маркъм и плесницата. Разказа му всичко от игла до конец. Реакцията му беше такава, че по-добре да не си беше хабила думите. Единственото, което забеляза беше едно мускулче, което затрепка върху дясната му буза и особен блясък, светнал за секунда в очите му. Регина се беше надявала на много повече. Когато спря да говори, той само каза провлечено:

— И къде е сега Никол?

Вбесена от липсата му на чувства Регина мислеше да не му казва, но после му заяви троснато:

— Сигурна съм, че е в оранжерията.

При този тон Кристофър повдигна едната си вежда и добави още към разочарованието ѝ, казвайки с безизразен глас:

— Е, щом Никол се чувства достатъчно добре, за да излезе от стаята си, значи не е толкова притеснена от визитата на семейство Маркъм. — После добави с вбесяващо подигравателна усмивка: — И, ако добре познавам Никол, вероятно добре се е забавлявала. А сега би ли ме извинила?

Регина го изглежда кръвнишки, като изгаряше от желание да може да прочете мислите му. Но не можеше и затова се успокои с дребните признаци на заинтересованост, които бе забелязала.

След като напусна стаята, незаинтересованото изражение на Кристофър моментално изчезна. Лицето му изведнъж стана сурово и безмилостно. Като изкачваше стъпалата по две наведнъж, той бързо стигна до стаята си. С помощта на Хигинс бързо се преоблече, като обу кожени бричове и ботуши за езда. Отне му само секунда и устремен към вратата, нареди с твърд глас:

— Открий къде са отседнали семейство Маркъм. Веднага, след като видя Никол ще им направя визита!

Оранжерията се намираше в задната част на къщата и беше гордостта на главния градинар на лорд Саксън. Целият покрив беше от стъкло, а изобилието от зеленина и редки растения омайваше очите и сетивата. В един от ъглите на огромното помещение имаше езерце с

декоративни рибки, около което изкусно бяха подредени каменни пейки.

Кристофър я намери седнала на една от тях. Тя не усети приближаването му и той се спря да я погледа. Очевидно бе погълната от оранжевите и златисти рибки, които се гмуркаха в синята вода. Косата ѝ беше разпусната и понеже се беше навела, част от лицето ѝ беше скрито.

Той тихо произнесе името ѝ и тя подскочи от изненада. Очите ѝ се впиха в неговите и веднага разбра, че бе уведомен за сутрешното събитие. Не можеше да разбере как е приел нещата. Изражението на лицето му беше доста добре контролирано. Кристофър перфектно се владееше във всяка ситуация, помисли си тя с горчивина. Нищо не можеше да го накара да покаже чувствата си, дяволите да го вземат!

Тя го поздрави хладно, като собствените ѝ чувства бяха под строг контрол. Трябваше ѝ още една сцена, помисли си тя, за да хукне крещейки към някоя лудница.

Но Кристофър нямаше намерение да прави сцени. Очите му внимателно разглеждаха вдигнатото ѝ лице. Без да коментира, той забеляза побледнялото ѝ лице и стиснатите, обикновено така нежно извити устни. После протегна ръка, бавно повдигна брадичката ѝ и се втренчи в зачервената ѝ, перфектно изваяна буза. Ръката му докосна удареното място невероятно нежно и когато тя потръпна очите му гневно засвяткаха. Но Никол не можа да понесе нито тишината, нито докосването му. Беше прекалено обсебена от собствените си чувства, за да забележи неговите. Тя отблъсна ръката му, заявявайки ядосано:

— Тази сутрин вече бях малтретирана. Да нямаш намерение да я подкараш в същия стил?

Лицето на Кристофър не промени изражението си, освен че стана по-сурово. Никол отново изпита познатото негодуване срещу способността му да се владее. Той ѝ каза хладно:

— Не си спомням някога да съм те малтретирал, Ник. Заслужаваш да ти издърпам ушите за зловните ти думи.

— Направи го, де! Удрял си ме, защо и Уилям да не го направи.

— Не си спомням да съм те удрял толкова силно, че да ти посинее лицето.

— Не, не си, но вместо това ме прельсти.

Мускулчето отново заигра на бузата му и Никол се зарадва, че е успяла да му влезе под кожата. Но радостта ѝ беше кратка, тъй като Кристофър продължи спокойно.

— Да, направих го. Но мисля, че много повече съжалявам от самата тебе. Как можех да знам, че си само една малка непослушница, избягала от къщи, а не любовница на Алън? Направих това, което би направил всеки друг мъж на мое място. И — добави той с жестокост, тъй като собственият му темперамент вече се отвързваше, — май си спомням, че ти хареса!

Никол побледня и без да мисли скочи и удари Кристофър с всичка сила през устата.

Той инстинктивно затвори очи и отстъпи назад от изненада — изненада и яд. Когато отвори очи след секунда, гневът му беше много явен.

Никол смело очакваше реакцията му, мразейки себе си и него, че я принуждава да изпада в такива състояния. Кристофър дълго я гледа с лека усмивка на уста. Накрая каза:

— Нищо чудно, че чичо ти те е ударил. Ако си се държала с него, както се държиш с мен, мисля, че трябва да му поднеса поздравленията не поканя за дуел!

Никол разтревожено го огледа. Беше добре запозната с действията му, за да знае, че независимо от незаинтересования му вид, вътрешно беше бесен и нямаше да ѝ се размине за този влудяващ удар.

— Какво имаш предвид? — попита тя, мръщейки се.

Той отговори тихо:

— Нали не смяташ, че на Уилям ще му се размине едва ли не само с едно нахокване от страна на дядо ми?

С пресъхнали уста от скрития смисъл на думите му, тя прошепна с широко отворени очи:

— Няма да го предизвикаш на дуел, нали?

Устните на Кристофър се усмихваха, но очите му останаха студени. Тя прочете отговора там. Мигновено забравила за собствените им разпри, тя умолително постави ръка на рамото му и каза едва чуто:

— О, Кристофър, недей! Той е опасен човек и няма да се срещне с тебе, преди да си осигури победата. Ще те убие! Това беше само удар — не смъртна обида. Остави го!

Кристофър махна ръката ѝ.

— Мисля, че аз решавам дали е било смъртна обида или не.

— О, но...

С потъмняло от ярост лице, изгубил вече контрол, Кристофър прекъсна протеста ѝ, като я сграбчи за раменете и каза през зъби:

— Млъкни, Ник! Ти може и да си склонна да забравиш за деянията му, но аз не съм! Докато си под моя протекция никой няма да те удря! Аз може и да го направя, ако ме предизвикаш, но тази гадина не може да си го позволи!

Тя объркано гледаше ядосаното му лице и отчаяно желаше да можеше да го разбере. Тя не можеше да направи нищо, за да овладее страха, който изпитваше за него и тихо каза:

— Внимавай, Кристофър.

Ръцете му болезнено я стиснаха и той каза:

— Нима си загрижена за мене? Трудно ми е да го повярвам!

Ядът ѝ отново се върна и се опита да се измъкне от ръцете му.

— Ти си абсолютен звяр! Пусни ме!

— О, не, скъпа моя! Дълга ти неща за показаните преди минута лоши обноси. — В гласа му се промъкна нотка на забавление, докато гледаше ядосаното ѝ лице.

Никол замръзна, но упорито вирна брадичка.

— Хайде, удари ме! Очевидно има много малко разлика между тебе и чичо ми! — процеди през зъби тя.

— О, има, лисичке моя — нежно обеща той. — Огромна разлика. — И дръпвайки я към себе си, устата му улови нейната, за да я накаже с целувка.

Никол се бореше като луда да потисне лудия изблик на удоволствие, преминало през цялото ѝ тяло. Въпреки че знаеше, че я целува с цел да я нарани, тя цялата се разтопи в ръцете му. Тялото на Кристофър незабавно отвърна на нежното ѝ предаване. Докато телата им се вкопчваха едно в друго, ръката му омайващо се спусна по гърба ѝ, по бедрата ѝ, притискаше я още по-плътено, ако това бе възможно. Тъпата болка от страст в слабините ѝ стана почти непоносима, когато езикът му заопипва и пробва сладкото вино на устата ѝ. Тя знаеше, че ако той я желаше, нямаше да го спре.

Той вдигна глава и от желанието, което гореше в очите му, Никол разбра, че той изпитваше същите луди, безумни чувства. Някъде дълбоко в мозъка на Кристофър едно предупреждение не преставаше

да тръби. Предупреждение, че можеха да бъдат открити всеки момент. Но той беше преминал точката, откъдето можеше да се върне назад. Със стон притисна Никол, без да го интересува, дори и самият крал да ги видеше. Устата му намери нейната с плашеща настойчивост и изгубили всякаква ясна мисъл, те бавно се свлякоха до тихото езерце.

Никол само измърмори нещо, когато той вдигна роклята ѝ и отстрани дантеленото бельо. Той напипа като слепец деликатния триъгълник и при докосването му всяка капка разум напусна и двамата, като остана само нуждата да се съединят.

Той я взе бързо. Мъжеството му, влязло в приветстващата го плът заля Никол с удоволствие и изпълни силното ѝ желание. Телата им се задвижиха с чувствен ритъм, всяко устремено да посрещне тласъка или да се тласне към другото. Нямаха представа от нищо друго, освен от изгарящия пламък на страстта, който ги поглъщаше. Имаше и изключително удоволствие и горчиво терзание в това, водено от безумието желание, което гореше в тях. Нито един от двамата не беше склонен да признае, че корените му се криеха в нещо по-дълбоко, по-фино и по-трайно от животинската похот.

В този момент за Кристофър съществуваше само нежното, извиващо се тяло под неговото, а за нея — единствено силните мускули, които я притискаха. Когато я заля изключителното удоволствие, стонът ѝ от екстаза беше приглушен от жадната уста на Кристофър. Потънала в доволство, тя лежеше неподвижно, изпълнена от странна нежност, когато желанието на Кристофър експлодира. Те останаха така дълго време, вкопчени един в друг. Устните им не преставаха да се докосват.

Най-накрая Кристофър се повдигна малко и дълго се вглежда в лицето ѝ. Притеснен и несигурен, той каза:

— Никол, аз... — Но после, осъзнал ситуацията, в която се намираха се дръпна. Изправи се и след като бързо въведе в ред дрехите си, се наведе и разсеяно оправи смачканата ѝ рокля. Помогна ѝ да стане на крака, без да каже нито дума. Лицето му пак се бе превърнало в маска.

След като страстта си беше отишла, Никол изведнъж се почувства засрамена и вбесена от себе си. В този момент мразеше себе си и Кристофър повече от когато и да било. Тя рязко се зае да оправя роклята си. Изобщо не го поглеждаше от страх лицето му да не е

приело обичайното си язвително изражение. И, когато най-после го погледна, това, което видя я изпълни с яд и отчаяние.

Лицето му беше студено и безизразно. Очите му бяха далечни и празни. Дори гласът му, когато заговори беше безжизнен, като че ли беше водил ужасна битка и беше загубил.

— Извинявам се за случилото се. Не трябва да се боиш, че ще се случи отново. Обещавам ти, че няма да стане.

Думите му с нищо не допринесоха за успокояване на яда и срама, които бушуваха в душата ѝ. Тя искаше от него нещо повече от извинение. С бликнали в очите сълзи тя каза рязко:

— Няма да приема това! Изглежда вярваш, че можеш да правиш каквото си поискаш и после с няколко думи да оправиш нещата. Е, няма да стане! — Чувствата ѝ бяха толкова силни, че не помисли за неговите. Тя не разбра, че той беше не по-малко ядосан на себе си и засрамен.

Въпреки това думите ѝ го жегнаха и с жесток блясък в очите той процеди:

— А ти, скъпа? Не забелязах да се бориш много упорито! Дяволите да го вземат, Ник, аз съм само един мъж! Съжалявам. Не исках това да се случи. Можеш да бъдеш сигурна, че съжалявам толкова много, колкото не можеш да си представиш. Дадох клетва, че няма да те докосвам и я наруших. Как си мислиш, че се чувствам? — Той горчиво добави: — Ти си последната жена, с която бих искал да се ангажирам!

Те се гледаха с яд, без да мислят какво говорят или какво вършат. Наранена и смаяна от факта, че той я мразеше толкова много, Никол внезапно обзета от ярост му удари плесница.

Кристофър не помръдна, но челюстта му се стегна и очите му станаха като лед.

— Мисля, че това ще бъде достатъчно! Признавам, че беше провокирана, но не разчитай толкова на късмета си! — тихо каза той.

Ужасена от грозната си постъпка, Никол му даде гръб.

— Остави ме, Кристофър. Изглежда не сме способни да се държим като нормални хора, когато сме сами. Или се бием, или — тя се изсмя истерично — се занимаваме с нещо, което прилича на правене на любов. — Тя се обърна да го погледне и каза тъжно: — Но не го правим, нали? Сътворяваме омраза.

Мрачен, Кристофър не направи опит да опровергае думите ѝ. Той кимна леко, дали в знак на съгласие или за сбогом тя не разбра. После я остави, крачейки с котешка грация към изхода на помещението.

Но той не забрави това, което се беше случило между тях. Остана в душата му и нямаше отдих от гротескната война, бушуваща в гърдите му. Тя беше като Анабел. Беше. Тя беше нейна дъщеря. „Каквато майката, такава и дъщерята“ гърмеше в ума му. И чувствата на любов и омраза бяха вплетени като две могъщи змии, извиващи се в битка в душата му. Така се бяха оплели, че Кристофър беше сляп за действителността, неспособен да разграничи едното чувство от другото, любовта от омразата, настоящето от миналото.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След като Кристофър излезе от оранжерията, къщата на Кавендиш Скуеър изглеждаше като опустяла. Туикъм го уведоми, че дядо му беше отишъл да посети съдията Уайт, а двете по-възрастни дами бяха при шивачката на Регина. Кристофър се поколеба дали да не се присъедини към дядо си, но реши, че ще се освободи от яростта си, като се срещне с Маркъм. Той рязко кимна на Туикъм и бързо се изкачи по стълбите.

Хигинс го чакаше.

— Семейство Маркъм са отседнали в един хотел на Пикадили. Ето адреса — каза той и подаде на Кристофър лист хартия.

Кристофър му хвърли един поглед.

— Благодаря. — После, спомнил си за срещата с агента, изстена: — Хигинс, иди и се виж с този приятел Дженкинс. Трябваше да се срещна с него преди час. Извини ме. Огледай жилището, което предлага и прецени. За бога, намери ми къде да отседна, преди да съм полудял!

Изненадан, Хигинс погледна обичайно невъзмутимия си господар.

— Толкова ли зле стоят нещата?

Кристофър му хвърли тревожен поглед.

— Възможно най-зле! Има опасност да си загубя разсъдъка и преместването е не само необходимо, но отчаяно се нуждаю от него! — Като каза това, той изхвърча от стаята, оставяйки озадачения Хигинс да зяпа след него.

Кристофър откри Уилям Маркъм без проблеми. Уилям също не беше изненадан, когато обявиха името на Кристофър. Кристофър бе въведен и Уилям определено беше шокиран. Чувстваше се неудобно. Имаше нещо толкова заплашително в начина, по който този висок, широкоплещест, млад мъж влезе в стаята, че той се уплаши и му се прииска Едуард да не беше излязъл.

Кристофър спря наскре стаята, като не правеше никакви опити да прикрие презрението си. Поинтересува се с нетърпящ възражение

тон:

— Вие ли сте посетили дядо ми тази сутрин?

— Е, да — започна да се оправдава Уилям. — Да, направих го — каза той по-твърдо. — И ще ви кажа, млади човече, че с мен не се отнесоха кавалерски! Мис Ашфорд е моя повереница и дядо ви, дори и да е лорд, няма право да се меси.

— Дори и когато я удряте? — попита Кристофър с кадифен глас.

Уилям нервно преглътна.

— Тя беше дръзка и като неин настойник — той взе да бушува, — като неин законен настойник имам права да я обуздавам! Тя беше безочлива, сър!

Почти небрежно Кристофър премести в другата си ръка камшика за езда, без да отклонява поглед от все повече зачервяващото се лице на Уилям.

— Грешите — заяви той с равен глас. — Никол Ашфорд повече не е ваша грижа. Не е била, откакто е избягала от тиранията ви преди пет години.

Уилям се вкамени от яд, но Кристофър не му обърна внимание.

— Ще ви дам безплатен съвет, мистър Маркъм. Ако бях на ваше място, щях да забравя Никол Ашфорд и да се върна във фермата си. Дядо ми добре ще се погрижи за нея. И, разбира се, ако не последвате съвета ми — той направи пауза с неприятна усмивка на устните, — боя се, че ще се нагърбим с неприятното задължение да изискаме проверка на състоянието на имотите и парите й по време на вашето настойничество.

Уилям едва не припадна от бяс.

— Как смееете да ме заплашвате! Ще накарам да ви изхвърлят от този хотел и щом се видя с адвоката си, ще откриете, че не е било много мъдро да обиждате невинен човек.

— Невинен ли? — подигра се Кристофър. — Аз едва ли мисля така. И съм сигурен, че ще можем да докажем обратното.

Знаейки много добре, че не би могъл да издържи на каквато и да е проверка, Уилям запротестира:

— Вижте, нека обсъдим това!

Кристофър сухо промърмори:

— Но аз си мислех, че правим точно това.

— Да, да. Само седнете и да видим дали няма да можем да се споразумеем.

— Приема се само един вариант. Вие и съпругата ви се оттегляте във фермата си и забравяте за Никол Ашфорд. Също така — продължи твърдо Кристофър, — прехвърляте на дядо ми контрола върху имотите й. Ако не го направите — изръмжа той заплашително, — много ще съжалявате, обещавам ви.

С потъмняло от яд лице Уилям се съгласи.

— Разбирам. — Разяждаше го ярост, но нищо не можеше да направи. Не можеше да си позволи да проверят сметките. По добре беше да вземе каквото може от парите на Никол и да бяга. Не можеше да победи фамилията Саксън.

— Чудесно! — рязко заяви Кристофър. Завъртя се на пети и после, като че ли се беше сетил за нещо, бавно се обърна с лице към Маркъм. — О, да, още едно нещо. — Той удари Уилям по бузата с камшика си за езда. С очи, превърнати в златни цепнатини изсъска през зъби: — Никога не посягайте на Никол Ашфорд! Следващия път ще Ви убия!

Смаян, Уилям остана безмълвно да наблюдава Кристофър, който се поклони учтиво, след което излезе от стаята. Като остана сам в стаята той сви гневно юмруци и изпита желание да изпотроши всичко наоколо. После се успокои с мисълта, че му се е разминало доста леко. Не можеше да си представи, какво щеше да стори, ако младият Саксън го бе предизвикал на дуел. Уилям се втурна в стаята на Агата и й нареди да опакова багажа. Връщаха се в провинцията, веднага щом Едуард пристигнеше.

Но Едуард, след като беше уведомен за случилото се, само погледна отегчено баща си и каза с ленив глас:

— Много добре. Ти и майка ми заминавайте на село.

С пулсираща върху лицето му следа от камшика, Уилям изръмжа:

— А ти?

— О, аз възнамерявам да се ожения за наследницата.

Уилям изсумтя:

— Дано да ти хареса. Тя е истинска дива котка! Ще направи живота ти ад и те предупреждавам, че може да не си струва да го правиш, дори и заради цялото това богатство.

Едуард гледаше баща си с празен поглед.

— Може би, но се съмнявам че скъпата ми булка ще преживее медения месец!

Като се вгледа внимателно в прозрачносините очи на сина си, Уилям потръпна. Имаше нещо в Едуард, което от време на време го плашеше и той побърза да измърмори:

— Прави каквото намериш за добре. Но помни, от тук нататък фамилията Саксън ще контролира богатството й. Ние с майка ти заминаваме утре за фермата.

Синът му небрежно му махна с ръка.

— Довиждане.

Останал сам, Едуард отново обсъди следващата си стъпка. Трябваше да си намери по-подходящо жилище, но за това щеше да се погрижи прислугата. В момента най-важна беше Никол Ашфорд.

Не искаше да чака да отмине неприятното впечатление, оставено у нея от родителите му. Беше жизнено необходимо да я види, преди да бъде представена в обществото. На една наследница никога не й липсваха обожатели и Едуард не беше сляп за този факт.

Той изобщо не смяташе Кристофър за заплаха. Според Едуард, ако младият Саксън бе имал претенции към наследницата, щеше да я компрометира и да се ожени за нея, преди да я доведе в Англия. Това, че беше нападнал баща му изобщо не го вълнуваше, нито пък изпитваше желание за отмъщение. Беше бесен от поведението на родителите си, които бяха объркали всичко.

След като размишлява няколко часа, той реши още на сутринта да се представи на Никол. Щеше да се прави на шокиран и ужасен от случилото се. Той застана пред огледалото и изпробва различни изражения на лицето. Точно така! Отлично! Това придаваше на профила му едно мъжко безпокойство, което така впечатляваше дамите!

На другата сутрин отиде да се сбогува с родителите си. Веднага щом каретата им потегли, той се упъти към дома на лорд Саксън, без дори да допусне възможността да не бъде приет.

Туикъм прочете визитката му с нещо като учудване. Никой не можеше да отрече, че този млад Адонис по нищо не приличаше на по-стария клон на фамилията. Едуард бе въведен в малък салон, намиращ се точно до преддверието.

Той кимна с приятна усмивка на влезлия Саксън в стаята.

— Защо искате да видите мис Ашфорд? — агресивно изрева той. Едуард придоби най-благородното си изражение.

— О, прося извинение, сър, но ако не е много неудобно горя от желание да видя братовчедка си. Трябва да се извиня за действията на родителите си. Току-що пристигнах в Лондон и съжалявам, че не бях тук да предотвратя тази ужасна сцена. Много искрено се надявам братовчедка ми да не обвинява мене.

Саймън, почувствал се неловко, огледа младия мъж пред себе си. Думите на Туикъм се бяха оказали верни. Едуард наистина изглеждаше добре. Независимо, че самият Саймън не одобряваше такава женствена красота у един мъж, му се стори, че младежът беше искрен. А и той беше братовчед на Никол.

— Тя не ви обвинява, но не можете да се сърдите, ако не изгаря от желание да Ви види.

Едуард си придаде засрамен вид.

— Разбирам. Можете да й предадете, че съм убедил родителите си да се върнат в провинцията. И те, както и аз, сме дълбоко разтревожени от случилото се.

— Така и трябва да бъде! — изсумтя Саймън. И тъй като Кристофър още не бе уведомил никого какво се бе случило между него и Уилям, Саймън беше разположен към младия мъж, убедил родителите си да напуснат бойното поле. Той още веднъж огледа внимателно Едуард и като реши, че Никол може и да се зарадва на срещата, нареди:

— Елате с мен, в такъв случай. Братовчедка ви е в утринния салон с лейди Дарби, моята сестра и мисис Игълстоун.

Малко по-късно Едуард пусна в действие целия си чар. Той се поклони с дълбоко уважение на лейди Дарби и мисис Игълстоун, като каза на последната:

— Какво щастие, че братовчедка ми е била с вас, мадам. Не знам как да Ви благодаря, че я върнахте невредима в Англия. Трябва да добавя, че и вие много ни липсвахте.

Мисис Игълстоун, въпреки че не си спомняше той някога да е бил любезен с нея, бе склонна да се остави да я ласкае, заради перфектните му обноски. Регина също се остави да бъде заблудена от приятната му външност.

Само Никол го огледа със съмнение, когато накрая той се обърна към нея.

Тя стоеше до един отворен прозорец и слънцето блестеше в косите ѝ, подпалвайки тъмните къдри. Облечена в бледожълта, муселинена рокля, която нежно подчертаваше гръдта, преди да се спусне грациозно надолу, тя приличаше на млада богиня.

Нищо чудно нямаше, че Едуард бе пленен. Не само от издължените форми на стройното тяло, но и от призрачната красота на лицето ѝ.

— Никол? — попита колебливо той.

Никол се развесели от явното му учудване и превъзходните ѝ, бели зъби блеснаха, когато се усмихна.

— Да, братовчеде, това съм аз.

Едуард, на когото веднага му хрумна, че женитбата с братовчедка му можеше и да не се окаже така неприятна, се усмихна с удоволствие:

— Просто не мога да повярвам! Знам, че е невъзпитано, но, братовчедке, вие сте се променила до неузнаваемост! — каза той и се засмя.

— Надявам се, че виждате промяната в добра светлина!

— О, да! — въздъхна напълно искрено Едуард. С готовност би признал, че Никол бе красива. Също така би признал, че много мъже биха били щастливи да се оженят за нея, независимо от парите ѝ.

През последвалия един час, той упражни неоспоримия си чар не само върху братовчедка си, но и върху лорд Саксън и лейди Дарби. Той си тръгна много доволен с една от позлатените покани за бала на Никол.

По-възрастните дами на Кавендиш Скуер бяха направо смаяни от външния вид на Едуард.

— Наистина — извика ядосано Регина, веднага щом останаха сами, — Саймън трябваше да има повече мозък в главата! Как му хрумна да среща Никол с този неин великолепен братовчед!

— О, скъпа, той е толкова хубав — тъжно се съгласи мисис Игълстоун. После лицето ѝ се проясни и добави: — Но Кристофър е много по... — тя безпомощно затърси думи.

— Мъжествен? Силен? Потентен? Чувствен? — сухо попита Регина.

— Всичко това! — каза мисис Игълстоун, като се изчерви.

— Добре, това е много добре, но се предполага, че благовъзпитаните, млади дами не знаят тези неща — дръпна се Регина. — Предполага се, че те се оставят да ги примамват с учтиви фрази и прекрасни маниери, а не хукват след мъже като внука ми.

— Знам, знам — тихо прошепна мисис Игълстоун. — Но, Джина, понякога се чудя...

Присвила очи, Регина настоя:

— Какво се чудиш?

Объркана, мисис Игълстоун призна:

— Имам чувството, че са били в интимни отношения! — въздъхна тя, почувствала се като предателка на Никол и Кристофър. Тя със страх очакваше Регина да избухне, възмутена от чутото.

— Хъм, така ли мислиш? — попита с интерес Регина.

— Да — призна мисис Игълстоун. — Не си ли недоволна?

— Естествено, че съм. Това е много нежелателно! Но не виждаш ли, гъска такава! Ако Никол и Кристофър вече са така обвързани един с друг, няма какво да се боим от Едуард и подобни на него. Ако Кристофър я е компрометирал, няма да бъде много трудно да го накараме да й направи предложение. Така трябва да постъпи един джентълмен.

— Така ли мислиш? — каза със съмнение мисис Игълстоун. — Не мисля — добави откровено тя, — че Кристофър може да бъде принуден да направи нещо, което не иска.

Усмивайки се мило Регина потупа ръката на събеседничката си.

— Не се безпокой, скъпа. Остави това на мене. Спомни си, че Кристофър изцяло е имал Никол за себе си. Но сега, ако открие, че има и други мъже, заинтересовани от нея, заинтересовани и предлагащи женитба, сигурна съм, че ще бъде повече от склонен да се появи на хоризонта. Ревността — мъдро добави тя — е ускорила повече от едно предложение. И от нас зависи Кристофър да стане изключително ревнив!

— О, Регина, толкова си умна! — въздъхна възхитената мисис Игълстоун.

— Разбира се, че съм, скъпа.

Възрастните дами напразно се безпокояха за реакцията на Никол. Едуард наистина беше красив млад мъж с изискани маниери, но Никол имаше много добра памет. Тя си спомняше всички злини, причинени й

от него в детските им години. Никой не се променя толкова много, заключи тя.

Твърде добре си спомняше кървящите хълбоци на коня си, след като Едуард го беше яздил, подлите му заговори, с които умишлено й създаваше неприятности с родителите му. Най-ясно си спомняше случката в конюшната с прислужницата. Никол беше достатъчно умна, за да прецени, че беше по-добре да остави Едуард да играе игричката си, вместо да го прати да си гледа работата.

Тя нетърпеливо изхвърли Едуард от мислите си и несъзнателно се върна на вчерашната си, катастрофална среща с Кристофър.

Какво му става, мислеше си отчаяно тя. В момента, в който ме докосне се разтапям като влюбена глупачка, независимо, че той не дава ни най-малък знак за загриженост или внимание. Тя с болка си пое дъх, спомнила си за желанието, с което му се беше отдала. Знаеше, че той я мисли едва ли не за лека жена и с вчерашното си поведение бе доказала това.

Тя с болка затвори очи и се помоли страстно: *„О, мили Боже, нека нещата между нас се уредят. Нека да живея без тази преследваща ме сянка. Моля те!“*

Тя изтича към леглото си и се захлупи по очи на него. Заудря с юмруци копринената покривка. Мразеше Кристофър за това, което правеше с нея... мразеше властта му над нея, заключи тя с яд. Мразеше го, защото беше събудил у нея могъщото чувство, наречено любов и после небрежно го беше захвърлил обратно в лицето й... мразеше го, понеже събуждаше такова силно желание, че можеше да я доведе до тези неописуеми дълбини на удоволствието.

Но Никол беше жена със силна воля, която не си губи времето с неща, които не може да промени. *Той не е единственият, който може да бъде вбесяващо безразличен. Един ден и аз ще бъда същата, един ден, мрачно се закле тя, ще бъда цяла и имунизирана за неговия фалшив чар. Ще го направя!*

Стаите, които Хигинс беше огледал, срещнаха одобрението на Кристофър. Следващата седмица той вече не живееше в дома на Саксън и беше доволен, че се е измъкнал от орбитата на Никол.

Измъчваше го мисълта, за начина, по който я беше изоставил в оранжерията и отчаяно се бореше да стане безразличен към чувствата, които съществуваха между тях.

Виждаше се със Саймън в един от клубовете или го придружаваше на партита и разходки. Разбираше кога дамите не са вкъщи и тогава се отбиваше на Кавендиш Скуеър, без да се бои, че ще се види с Никол. Ако случайно се срещнеха, той успяваше да каже изискваните от етикета слова, преди да си отиде.

Регина, която както и останалите не знаеше какво се беше случило, не можеше да си намери място от яд. Кристофър се изплъзваше като призрак. Тя забеляза, за свое още по-голямо разочарование, че винаги, когато Никол отсъстваше от къщи, отишла или на шивачка или на езда с Робърт или Едуард, Кристофър се появяваше. Щом Никол я нямаше той прекарваше часове с дядо си или със самата нея и мисис Игълстоун. Без значение колко често се опитваше да ги срещне, забавяйки заминаването му или опитвайки се да разбере кога щеше да ги посети отново, той винаги я надхитряше и нищо чудно, че беше бясна.

Когато Регина, притисната до стената, започна да описва достойнствата на Едуард Маркъм, подхвърляйки лукаво, че изглежда Никол доста го харесва, Кристофър пресече по-нататъшните й обяснения като промърмори незаинтересовано:

— Наистина ли?

Като видя, че с Едуард няма да постигне нищо Регина веднага изигра втория си коз. Обяви Робърт, когото самата тя ненавиждаше за възможен кандидат за ръката на Никол. Но Кристофър изобщо не изглеждаше трогнат.

Всъщност Кристофър се отбиваше на Кавендиш Скуеър не често от стриктните изисквания на етикета. Живееше в удобното си жилище на Райдър стрийт, разширяваше приятелския си кръг и водеше живот подобен на много млади аристократи в Града.

Така изминаха седмици и месеци, докато Никол зае своето място в обществото. Кристофър прекарваше дните и нощите си сближавайки се с военните. Слушаше внимателно за всяка мълга.

През май се състоя бала, на който Никол бе представена на обществото. Той бе приет като събитието на годината. Посети го дори принцът регент, чиято корсет запука обезпокоително, докато се навеждаше над ръката на Никол. Никол беше блестяща: беше с рокля от бял сатен, обшита със злато. На шията ѝ проблясваха перли. Огнената ѝ коса беше вдигната във висока прическа и тя се превърна в най-възхитителната и омайваща млада лейди на сезона през тази година. Успехът ѝ беше пълен.

Естествено, Кристофър също беше там, но тази вечер той не беше част от кортежа ѝ. Покани я на един жив, народен танц, преди дискретно да се оттегли в залата за игра на карти.

През май на политическата сцена се появи Уелингтън като британски посланик в Париж и най-после Албърт Галатин получи правомощията си като член на мирната делегация.

През юни Кристофър получи първото от кодираните писма на Джейсън Савидж. След като го огледа удоволствието му се стопи. Прочете за арестуването на Пиер Лафит през април. Кристофър се зачуди как бе реагирал Жан на този арест, но после повдигна рамене — новината беше остаряла с месеци и той беше на цял океан разстояние.

Една тревожна мълва, че двадесет и пет хиляди британски войници отплават за Америка, накара Кристофър отново да се срещне с Галатин. Срещата беше мрачна. После Галатин уведоми Кристофър, че го оставя да действа сам, тъй като се налага да замине обратно за Америка.

Никол продължаваше да бъде кралица на красотата през този сезон. Нито едно модно събиране не беше пълно, докато не пристигнеше тя. Едуард и Робърт си съперничеха за ръката на младата наследница и не останаха незабелязани. В клубовете джентълмените залагаха на евентуалния победител. Залаганията се увеличиха, когато кръгът на най-явните обожатели на Никол се увеличи с наследника на едно херцогство. Дори Кристофър с язвителна усмивка заложи на херцога.

Седмиците минаваха без Никол и Кристофър да се срещат. Ако го направеха случайно, то тогава се разминаваха с безразлични усмивки, продължавайки да водят личната си битка.

Най-после, на 8 август 1814 мирните преговори в Гент започнаха. Въпреки това Кристофър беше по-разтревожен от всякога.

Беше убеден, че британците планират нападение над някой главен град на Америка, но не беше сигурен, че това щеше да бъде Ню Орлианс.

Една вечер, когато беше в изключително понижено настроение, един от нарочно избраните му приятели от армията, капитан Вакли намекна, че прехвърлянето на войски с кораби не е за мощната офанзива на Големите езера, а за истинска битка в Ню Орлианс. Кристофър прикри вълнението си и се усмихна безгрижно:

— Какво ме интересува, приятелю? Аз съм тук, в Англия. Още едно питие?

И така Кристофър прекарваше вечерите и нощите си в пиене сред цигарен дим с надеждата, че може да научи нещо, свързано с поставената му задача. Беше си създал кръг от доста влиятелни приятели. Познаваха го и го уважаваха на много места.

Дядо му с нищо не му помогна, когато Кристофър му поднесе тази тема. Саймън го погледна с изненада и попита:

— Ние във война ли сме с Америка?

Отчаян, Кристофър се сопна:

— Да, вече две години!

В средата на август Кристофър беше готов да признае неуспеха си. Беше прекарал в Англия близо пет месеца и имаше хиляди подозрения. Беше дочул хиляди слухове и шушукания, но нямаше доказателство! Тази мисъл отекваше в съзнанието му със силата на топовен гърмеж.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През всичките тези месеци Никол непрекъснато убеждаваше себе си, че каквото и привличане да бе съществувало между нея и Кристофър то бе напълно изчезнало. Сега, при срещите си с него, тя не губеше самообладание. Ако сърцето ѝ все още се разтуптяваше, когато очите им се срещнеха неочаквано, тя си казваше че и това ще отmine.

До голяма степен заслуга за тази очевидна промяна имаше и Робърт Саксън. Той беше забавен и изискан не по-малко от Кристофър, а това я интригуваше.

Още повече, че той се явяваше едно желано избавление от страстните ѝ ухажори. Беше съблазнително недостъпен и сдържан, но в същото време изкусно даваше на Никол да разбере, че е обект на неговите желания.

Никол харесваше компанията на Робърт. Саркастичните му забележки я караха да се смее, а блясъкът на зелените му очи караше кръвта и да се движи по-бързо. Тя се улови, че мечтае за неговите целувки.

И ако намираше Робърт привлекателен, то тя съвсем умишлено не отблъскваше до край Едуард.

Никол нямаше намерение да се поддава на привидното му очарование, но и нямаше намерение да го гневи. От детството си спомняше твърде добре подлите му средства за отмъщение.

Отегчена от превземките му и баналните разговори, нямаше нищо чудно, че с облекчение прие по-изисканото и далеч по-вълнуващото ухажване на Робърт Саксън. С Робърт тя не се чувстваше нащрек. В погледа му се четеше обещание, което караше Никол да усеща с всичките си сетива своята женственост. Очарователен, но и безсрамен също, помисли си тя в онази вечер, когато бяха във Вауксхол Гардънс. Той много умело успя да я отдели от компанията на мисис Игълстоун и лейди Дарби и я поведе надолу по една от многото лъкатушещи пътечки, предлагащи уединение.

Тази вечер тя изглеждаше изключително привлекателна в своята бяла прозирна рокля, а косите и — облак от нежни къдрици, покриваха

млечнобелите рамена. Ръката ѝ отпусната, лежеше меко в силната длан на Робърт, а очите ѝ с цвят на топаз, искряха, когато весело подхвърли:

— Това е доста самоуверено. Държиш се, бих казала неуместно. Лейди Дарби ще се разяри.

— Щом ти не намираш нищо осъдително в това, всичко друго няма значение — отвърна Робърт.

Лунната светлина подсилваше мекия блясък на нишките сребро в тъмните му коси и изглеждаше изключително елегантен в черната си дреха.

— О, нямам нищо против — отвърна Никол чистосърдечно. — Понякога се чувствам толкова ограничена, че ми се ще да крещя. Не мога да разбера, защо не можем дори да се разходим без придружител. Толкова е нелепо.

Никол беше привикнала към свободата, свобода, която би учудила всички, които я познаваха в момента. Тя ненавиждаше постоянното надзираване както от страна на лейди Дарби, мисис Игълстоун, така и от страна на камериерката. Не беше възможно да се разходи сама из Хайд Парк, да отиде сама до библиотеката или дори на шивач.

Наблюдавайки съблазнителното ѝ, вълнуващо лице, Робърт почувства как сърцето му затуптя и без да мисли нежно придърпа Никол в прегръдките си. Като погледна към нея видя объркване и притеснение, изписани на лицето ѝ. Той каза нежно:

— Придружителките са извънредно необходими за красиви, млади жени като теб, скъпа моя. И те никога не трябва да те изпускат от погледа си, защото всичките им страхове ще се оправдаят. — И съвсем умишлено я целуна. Това беше изследваща целувка, която по никакъв начин не приличаше на настойчивите и необуздани целувки на Кристофър. Беше много приятна. Срамежлива усмивка се появи на устните ѝ и тя попита плахо:

— И какво толкова лошо има в това?

Робърт смяташе, че може да се контролира, но нежната приканваща мекота на устните и го накара да се забрави. Той прошепна:

— Защото води до това.

Той я сграбчи страстно в прегръдките си, притисна устни да нейните.

Никол се вкопчи инстинктивно в него. Мъката в нараненото ѝ сърце се топеше и то отново затуптя с нов ритъм, събудено за живот от упоителните целувки на Робърт. Той я целува дълго. Очите му, потъмнели от страст, излъчваха дълбока и омайваща нежност. Той се отдръпна от нея за момент. Втренчи се в прекрасното младо лице пред себе си и като дишаше тежко с плътен глас прошепна:

— Обичам те, Никол. Обожавам те, скъпа моя!

Притегляйки я още веднъж към себе си, той покри лицето ѝ със страстни целувки. Така ги свари Регина. Шокирана най-напред, а след това вбесена, тя гледаше втренчено вплетените в прегръдка тела. Секунди по-късно закрещя гневно:

— Полудял ли си, Робърт? Какво значи всичко това?

Двете тела се отделиха едно от друго неохотно. Никол, замаяна от факта, че мъж като Робърт, толкова красив и изискан е влюбен в нея, гледаше към Регина с нищо неவிждащ поглед, а Робърт с усмивка на задоволство се обърна към нея и каза успокояващо:

— Скъпа моя лелю, знам че това е доста необичайно, но Никол и аз...

Регина, чието лице предвещаваеше буря, остро го прекъсна.

— Веднага ще си поговорим с теб! Никол, ти незабавно се върни при лорд Саксън и мисис Игълстоун. С теб ще разговаряме веднага щом се върнем у дома. Ти много ме разочарова, госпожице. А сега, тръгвай!

Омаята рязко отстъпи място на реалността. Вдигайки високо глава Никол се приготви за битка, но Робърт меко и каза:

— Върви, скъпа моя. По-добре ще бъде аз и лейди Дарби да обсъдим това помежду си.

Като отправи многозначителен поглед към лейди Дарби, Никол изчезна по пътеката. Тя едва се бе скрила от погледа им, когато Робърт се обърна студено към леля си.

— Беше ли необходимо да говориш с такъв тон на бъдещата ми съпруга?

Удивлението накара Регина да отстъпи крачка назад:

— Твоята бъдеща съпруга?

— Да. Все още не съм говорил с баща ми, което може би трябваше да сторя, но не вярвам да има никакви възражения — обясни Робърт нетърпеливо. — И ако това е твоето желание, първо ще

разговарям с него, преди да се доближа отново до Никол. Смятам да се оженя за нея и имам основания да вярвам, че тя ще се съгласи.

— И грешиш — отвърна Регина с леден тон.

Изправи се гордо и каза:

— Има споразумение между Кристофър и Никол, и твоят баща вече даде съгласието си за техния брак.

Това беше безцеремонна лъжа, но Регина никога не позволяваше такива дреболии да я спрат. Тя беше решила, че Никол и Кристофър трябва да се оженят и нищо не можеше да я разубеди. Лицето на Робърт потъмня от болка и гняв.

— Това не е вярно — изкрещя гневно той. — Защо, кажи ми защо това конте не се е появявало тук през цялото лято. Аз единствен бях до нея и аз съм този, който тя е избрала. Мен, а не него!

Регина изглеждаше почти отегчена.

— Скъпи ми, племеннико, това няма нищо общо. Ако си решил да се занимаваш с момиченца по-малки от собствената ти дъщеря, това си е твоя работа. Никол Ашфорд обаче забрави, тя не е за теб. Тя ще се венчае за Кристофър, запомни това.

Омраза проблесна в очите му и устните му изтъняха в разкривена, грозна усмивка. Робърт се поклони отсечено.

— Ще видим, скъпа леличко, ще видим!

Регина го наблюдаваше, докато той сърдито се отдалечаваше. Робърт щеше да създава неприятности. Колко жалко, мислеше си безстрастно, че си беше избрал Никол. Но след това безгрижно сви рамене. Един провал щеше да му се отрази добре. А за да не се провалят нейните планове тя трябваше да се заеме със Саймън незабавно. Трябваше той да бъде убеден да потвърди тази история с брака. Надяваше се да не бъде непохватен.

Саймън се справи добре, въпреки че за момент той изплаши Регина. През останалата част от вечерта тя се държа с хладна учтивост към Никол. За мисис Игълстоун и лорд Саксън никак не бе трудно да се досетят, че нещо се бе случило.

Когато се прибраха вкъщи, Никол незабавно бе изпратена в стаята си. Преди да си пожелаят лека нощ по-възрастните членове на групата се настаняха в синия салон за кратък разговор. Регина им разказа всичко, включително и съчинената от нея история. Възкликание на изумление се чу от мисис Игълстоун, узнавайки за

непростимото поведение на Никол. Останалата част от историята на Регина бе приета с изненада.

След като сестра му спря да говори Саймън не каза нито дума. В следващите няколко мига той като че ли беше заинтригуван единствено от своето бренди с цвят на кехлибар.

Когато най-после вдигна поглед изпод гъстите си черни вежди, той се втренчи в нея и тихо я попита:

— Ще спреш ли някога да мислиш, че хлапачката ще предпочете Робърт пред Кристофър?

Ужасена Регина му кресна:

— Саймън! Не искаш да кажеш, че предпочиташ да видиш Никол омъжена за Робърт. Не искам да те наранявам, знам че той ти е син, но не можеш да отречеш, че се държеше ужасно с първата си жена. Често си мисля, че тя умря само, за да се спаси от него!

Саймън кимна. Той не хранеше никакви илюзии по отношение на най-малкия си син, но почувства, че трябва да каже няколко думи в негова защита.

— Робърт не искаше да се жени за това малко бледно същество. Аз настоях. Това беше... — каза той с болезнена усмивка. — Аз го насилих, като смятах, че го правя за негово добро. — Лицето му внезапно се изпълни с тъга и болка. Той погледна към мисис Игълстоун и каза:

— Човек би трябвало да очаква, че съм станал по-мъдър, като се има предвид, че сторих същото и със себе си.

Мисис Игълстоун му се усмихна нежно.

— Не мисли за това, скъпи, то вече е в миналото.

Регина ги наблюдаваше, разкъсвана от желанието да се оттегли и да ги остави да се справят сами и в същото време от желание да остане и да се бори за Никол. Да се бори и да спечели, защото всеки глупак би видял, че е само въпрос на време Летиция и Саймън да свържат бъдещето си.

— Това звучи много добре — поде тя енергично. — Но все още не значи, че Робърт е подходящият съпруг за Никол.

— Не, не значи. Но аз не бих я принудил да се омъжи за моя внук, само защото ние тримата намираме тази идея за великолепна. Ако тя иска Робърт, не бих застанал на пътя ѝ — отсече Саймън тежко.

Регина като че ли го беше развълнувала. На стари години Саймън се бе превърнал в романтик. Хората от техния ранг поколения напред се бяха женили без любов, а ето сега той възразяваше.

— Много добре — студено отвърна тя. — След като не желаете да помогнете, едва ли аз бих могла да направя нещо. — И тогава ледената и обвивка се пропука и тя проплака:

— Но, Саймън, Никол не желае истински Робърт, тя само смята, че е така. Дори Лети мисли, че Никол и Кристофър се обичат, само че са твърде глупави и горди, за да го признаят!

Саймън погледна към мисис Игълстоун.

— Вярно ли е, Лети?

Мисис Игълстоун нервно приглади светлосинята си сатенена рокля. Без да може да го погледне тя отвърна леко:

— Вярно е. Ние бяхме като тях и позволихме на гордостта да ни заслепи.

Саймън пребледня, защото това беше първият случай, в който те открито дискутираха тяхната собствена любов.

— Ще направим така. Нито ще отрека, нито ще потвърдя пред Робърт, че има споразумение между Никол и Кристофър.

Това беше всичко, което Регина искаше и тя бе доволна. Поне, мислеше си тя със задоволство, в този момент Саймън няма да даде съгласието си за годеж между Робърт и Никол.

Денят на Кристофър започна простичко — с фехтовка в школата на Анджело. През изминалите месеци той бе отделил няколко часа за тренировки по бокс в спортния клуб на Джаксън. Боксът беше забавен и му доставяше удоволствие, но неговата истинска страст бе шпагата. Често можеше да бъде открит с рапира в ръката да изразходва насъбралата се в него енергия.

Тази сутрин Кристофър прекара около час-два с капитан Бъкли и лейтенант Кетълскоуп. В помещението имаше около петнайсетина мъже. Някои от тях наблюдаваха дребничкият собственик на школата, французина Анджело.

Кристофър внезапно видя Робърт. Той се намираше встрани от кръга. Когато очите им се срещнаха Робърт тръгна бавно към него.

Докато ухажваше Никол, Робърт бе склонен да отложи уреждането на старата им разпра, но като видя обекта на своята омраза, безгрижно изправен пред него неизпитана до този момент

яроост впримчи сетивата на Робърт. Той бързо се овладя, но очите му бяха зли.

— Справяш се добре с шпагата за новак — подигравателно подхвърли Робърт, чиято ревност го подлудяваше.

Кристофър му отправи студен поглед.

— Как би могъл да знаеш дали съм новак? Смятам, че се справих много добре.

Робърт сви рамене и небрежно се протегна за една от многото шпаги, подредени до стената.

— Без съмнение приложи един-два салонни трика, но аз, уважаеми племеннико, съм убивал на дуел.

— Как? — попита Кристофър подигравателно. — С удар в гърба?

— Проклет да си! — изруга Робърт през зъби. Без да обмисли действията си, той свали наконечника от върха на рапирата и без задължителното „En garde“ атакува Кристофър.

Гъвкав като пантера, Кристофър с лекота парира неочакваната атака на Робърт. Посипа се порой от мощни удари, но Кристофър ги отбиваше бързо. Когато стана ясно, че Робърт смята да продължи тази неравна схватка, Кристофър отбеляза с равен глас:

— Наконечникът на рапирата ти е паднал или не си забелязал?

Робърт се усмихна.

— Наистина ли? Съжалявам, но ми се струва, че не разбирам за какво говориш.

И той отново нападна остро. Кристофър успя да отклони острието на шпагата ловко.

— Трябва да положиш повече усилия, чичо. Или имаш преимущество единствено пред по-слабите и по-глупавите?

— Кълна се, че ще съжаляваш за думите си! — изсъска Робърт.

— О, може би отново среща с комисията или този път имаш нещо по-достойно на ум?

Кристофър хладнокръвно разсъждаваше върху ситуацията. Беше невероятно Робърт да се е забравил дотолкова, че да се опита да го убие пред толкова много хора. Но явно имаше нещо, което изкарваше този човек из релси. Той погледна към оживената група в другата част на залата, но в момента никой не им обръщаше внимание. Можеше да

извика за помощ, но в мига, в който тази мисъл се появи той я отклони — гордостта не му позволяваше да стори това.

Докато битката се водеше Кетълскоуп внезапно изкрещя:

— Боже мой, мистър Саксън, наконечникът на шпагата ви е паднал. Внимавайте!

Кетълскоуп мързеливо наблюдаваше една муха, когато лудешкото темпо на схватката между Кристофър и Робърт привлече вниманието му. Понякога се случваше така, че наконечниците на рапирите падат и Кетълскоуп предположи съвсем невинно, че именно така се бе получило. Така смятаха и останалите мъже, които сега наблюдаваха съперниците.

Смятайки, че Робърт ще спре своята атака при това положение, Кристофър свали гарда си. Робърт не можа да устои на примамливата възможност и нанесе неочакван удар. Бързата реакция на Кристофър отклони посоката му, но отбивайки острието то остави кървава следа върху ръката му.

Кетълскоуп дойде първи, след него Бъкли, а скоро всички се събраха разтревожени около Кристофър. Всички без съмнение смятаха, че това беше злополука. Ужасна случайност, която би могла да сполети всеки. Изглеждаше така, сякаш Робърт, несъзнаващ факта, че рапирата му е без наконечник бе завършил своята атака. Възползвайки се от ситуацията той захвърли шпагата настрани и с ужасено изражение на лицето извика:

— О, Боже! Нямах представа! Лошо ли си ранен?

Кристофър би го промушил ако можеше. Раната му не бе така лека както изглеждаше на пръв поглед. Количеството кръв, което губеше, беше обезпокоително. Кетълскоуп бе извадил носната си кърпичка, опитвайки се да го превърже. Кристофър се изправи и с нисък, плътен глас каза:

— Ще живея. За твое нещастие.

Кетълскоуп рязко вдигна поглед, но Робърт вече се отдалечаваше, говорейки загрижено:

— Трябва да намерим лекар. Анджело, има ли наблизо хирург. Племенникът ми трябва да бъде прегледан веднага!

Пренебрегвайки молбите на останалите да не мърда, Кристофър отиде да се преоблече.

Лекарят намръщено и в мълчание прегледа дълбоката прорезна рана в ръката на Кристофър. След като смени превръзката, мрачно заяви, че няма нищо опасно и след няколко седмици всичко ще се оправи.

Той поръча на Кристофър да сменя превръзката два пъти дневно и в продължение на няколко дни да я прикрепя с превръзка през рамото, за да не се отвори. След това прибра всичко в кожената си чанта и си тръгна.

Робърт промени изцяло изражението си. Никой не поставяше под съмнение привидната му тревога и веднага след като Кристофър си тръгна, придружен от двамата си спътници, инцидентът беше забравен.

Вестта за раняването на Кристофър достигна до Кавендиш Скуеър предиобед. Когато Никол я чу неочакван спазъм сви сърцето ѝ. В един кратък миг ѝ се стори, че самата тя има вина за всичко това. Но след това се успокои, че вероятно е било злополука. Единственото, за което си даде сметка, бе факта, че Кристофър все още я вълнуваше, независимо дали това ѝ харесваше или не.

Лорд Саксън незабавно отиде на Райдър Стрийт, за да се осведоми за своя внук. Робърт му бе поднесъл новината, заедно със своите извинения. Но последвалата бурна сцена доказваше без съмнение, че лорд Саксън вини сина си за нещастния инцидент.

Кристофър лежеше отпуснат в леглото си, когато дядо му пристигна. Той беше пребледнял от загубата на кръв, а очите му горяха трескаво. Като видя, обаче, загрижеността на стария човек, той се стегна и му отправи ленива усмивка.

— Каква глупост — каза той, налучквайки най-точния тон на съжаление. — Не знам кой от нас е по-голям глупак? Дали Робърт, защото не разбра, че наконечникът му е паднал или аз, задето бях толкова непохватен.

Безгрижието, с което бяха произнесени тези думи, потуши страховете в душата на стария човек. Това, че Робърт го бе атакувал умишлено бе последното нещо, което Кристофър искаше дядо му да разбере.

Същата сутрин по време на закуската мисис Игълстоун припомни за посещението, което щеше да им направи лорд Линдли.

Никол направи физиономия. Тя бе забравила, за това, а и не бе много сигурна, че иска да окуражава лорд Линдли в неговите домогвания. Независимо от това, когато той и неговия придружител бяха въведени в стаята, тя поздрави и двамата мъже учтиво.

Лорд Линдли беше срамежлив млад човек, но тази сутрин беше особено ентусиазиран — причината за това беше господина, който го придружаваше.

— Искрено се надявам да ми простите, че доведох Дженингс-Смайт със себе си — каза той. — Дженингс току-що се завърна от Америка и се опитвам да го накарам да се почувства у дома. Знаете ли, той е герой. Вярно е! Преди една година неговият кораб беше атакуван от небезизвестния капитан Сейбър и Дженингс беше похитен. Само благодарение на своята изобретателност, той неотдавна успя да се спаси.

Потискайки тръпката на ужас, която премина по цялото й тяло, Никол се усмихна на младия човек, който седеше до лорд Линдли и попита:

— Истина ли е? Той действително ли ви плени?

Дженингс-Смайт отвърна на усмивката:

— О, да, капитан Сейбър от „Ла Бел Грас“ почти потопи моя кораб и бяхме принудени да се предадем. Отведоха ни на някакъв малък, мръсен остров, от който успях да се спася. Не беше затвор, просто бърлога на бандити.

По-изплашена отколкото показваше тя запита привидно безгрижно:

— А успяхте ли да видите този капитан Сейбър?

Дженингс-Смайт се намръщи, но като се поизпъчи отвърна:

— Е, само веднъж, но мога да ви уверя, че бих го познал веднага. Той не е човек, който лесно се забравя.

Никол беше безкрайно благодарна, когато Регина и госпожа Игълстоун се включиха в разговора.

Когато най-после успя да се освободи, тя забърза към стаята си. Единствената и мисъл бе да предупреди Кристофър. Като прецени, че не е удачно да му пише, реши, че е най-добре да му каже лично, и то веднага.

И точно в този момент тя с изненада си даде сметка, че след като Дженингс-Смайт е успял да избяга, то Алън също е могъл да го стори.

Вълна на разкаяние и чувство за вина я заля. Докато беше тук в Лондон мислите и бяха заети изключително с Кристофър и тя рядко се сещаше за Алън. Възможността, той да е на свобода я изпълваше с радост, но предположението, че той може да е в Англия я плашеше.

„О, Алън, прости — мислеше си тя с болка, — но моля те, моля те, бъди някъде жив и свободен, някъде където и да е, но не и тук в Лондон.“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Решението на Кристофър да отпътува за Съсекс не беше взето леко. Единствено в Лондон той можеше да открие полезна информация, но Лондон не беше най-подходящото място за възстановяване. Непрекъснатите визити на Регина и мисис Игълстоун, ежедневните посещения на дядо му, а и неговите приятели по-скоро щяха да попречат на възстановяването му, отколкото да му помогнат. Не, Лондон определено не беше подходящо място за някой, който имаше нужда от почивка и спокойствие.

И което беше още по-важно той си даде сметка, че през цялото това време е преследвал нещо несъществуващо. Беше лудост от тяхна страна да смятат, че ще открие нещо важно. И преди не разчиташе на голям успех, но се бе надявал, че все от някъде с малко късмет ще се появи нещо. Уви, всяка надежда си бе отишла и Кристофър стигна до тъжния извод, че е пропилял достатъчно време в Англия. Имаше толкова много неща, които би правил по-добре и по-успешно в Ню Орлианс, отколкото тук в Англия. Това беше трудно решение, но вече бе взето. Ако трябваше да се върне в Ню Орлианс, то беше необходимо да намери подходящо място за отпътуване — Съсекс, например.

Раната на Кристофър беше чудесен претекст да напусне града и никому не би се сторило чудно, че желае да прекара няколко дни на спокойствие.

Той реши, че щом веднъж раната му зарасне, ще направи един последен опит да открие Британските планове за Ню Орлианс.

Нае една къщурка до първи октомври, тъй като датата тринайсети септември бе определена от него и Джейсън за среща с капитана на кораба. Ако не успееше да открие нещо до определения срок, щеше да напусне страната с празни ръце.

Времето, което прекарваха с Хигинс в колибата минаваше бързо. Кристофър с всеки изминал ден ставаше все по-силен и здрав. Те прекарваха дните си в разходки по брега, той дори се опита да поплува в студената океанска вода. В следобедните часове Кристофър си почиваше върху скалистите възвишения над брега, а вечер спеше

дълбоко след прекарания на открито ден. Единственото, което го обезпокои беше, че откри красивата вила, наемана от Робърт, когато той отсядаше в Брайтън.

Той реши да не мисли за това, като не желаше да позволи мислите за Робърт да нарушат хармонията, в която се бе потопил.

Имаше много време за размисъл. Понякога лежеше на брега с часове, вятърът играеше с тъмните му коси и ги диплеше със същата нежност, с която браздеше вълните. Кристофър гледаше непрекъснато променящия се океан и мислите му често се връщаха назад. Той не изпитваше съжаление почти за нищо, но понякога разсъждавайки за младостта си си даваше сметка, че се е държал като глупак с Анабел и съжеляваше за начина, по който се бе отнесъл към Никол.

Мислите му за кратко се спираха при Никол. Независимо от всичко, той беше човек, комуто бяха чужди компромисите. Беше я потопил в дълбините на съзнанието си. Тя би трябвало да ми е благодарна, мислеше той със саркастично задоволство. С мен тя имаше толкова емоции и приключения, че биха и стигнали за цял живот. Когато я омъжат за скупен богаташ, наобиколена от дузина сополанковци, вероятно ще си спомни за мен с носталгия. Но какво значение имаше всичко това. След по-малко от месец той щеше да отпътува за Америка. Никол сигурно щеше да разсъждава върху дилемата на кого от многобройните си ухажори да даде ръката си и прекрасното си тяло.

Неочаквано пред очите му изникна ярък спомен за това тяло и той гневно установи, че неговото собствено е подвластно на спомена. Проклинайки скочи от мястото си и се хвърли във водата. Тя беше леденостудена и болката в ранената му ръка го накара да прималее. В крайна сметка здравият разум надделя и той се отправи към брега. Плуването в студената вода бе прогонило Никол далеч от мислите му и в този момент той вече мислеше за Саймън. С ужас разсъждаваше върху факта, как да поднесе новината на дядо си. Не можеше да излезне просто ей така без дума. Щеше му се да се отърве от мислите за предстоящата раздяла, така както направи с ненавременните и нежелани мисли за Никол, но това беше въпрос, който трябваше да реши. Той нервно подхвърли едно камъче в прииждащата вълна и си пожела и неговите проблеми да могат да се решат така лесно.

Когато минаха две седмици Кристофър се улови, че мечтае да се завърне сред шума и тълпите на Лондон. Той и Хигинс бяха живели в усамотение твърде дълго.

Определената от него дата на заминаване го подтикна да направи още един, последен опит да превърне неуспешната мисия в успех.

Когато пристигна в жилището си на следващия ден вечер, той намери купчина писма, покани, бележки, които го чакаха. Той прегледа разсеяно някои от тях и ги захвърли. След вечеря щеше да провери дали имаше нещо, което да заинтригува вниманието му. Взе си с наслада вана, а после облечен само в домашен халат се настани пред едно от вкусните блюда на хазайката си. С пура в уста и чаша бренди той завърши чудесната вечеря. Към десет часа вниманието му отново бе привлечено от внушителната купчина върху махагоновото бюро и много скоро откри съобщението на Никол.

Той го прочете намръщен, а после още веднъж. Какво, по дяволите би могло да значи това? Имаше само една причина, поради която Никол би си позволила да използва името Ник. Тази причина беше капитан Сейбър. Бележката беше написана преди две седмици.

Като захвърли недопушената си пура нетърпеливо извика Хигинс. Много скоро след това отпътува към дома на Кавендиш Скуеър. За негово разочарование Никол не си беше в къщи.

— Госпожица Ашфорд, придружена от лейди Дарби и госпожа Игълстоун е на бал в семейство Алмак — беше отговорът на прислугата.

Проклинайки, Кристофър се втурна по стълбите. Слава богу, още нямаше единадесет. Удареше ли единадесет, портите на града се затваряха и не се правеше изключение за никого.

Кристофър се добра до дома на Алмак, точно минута преди да удари единайсет. Като сваляше в движение ръкавиците и шапката си той се втурна в балната зала. Погледът му нетърпеливо търсеше Никол. Лесно я откри, защото тя стоеше в един край на залата, заобиколена от тълпа поклонници. Голите ѝ рамене имаха цвят на праскова, а червената ѝ коса, огряна от светлината, добиваше огнени отблясъци.

Кристофър се вгледа в нея продължително. И тогава за пръв път с изненада си даде сметка, че Никол е нещо много повече от лекомислена съблазнителка, която против волята му се натрапва в

неговите сънища. Неприятната мисъл, че се е държал с нея като глупак, отново го завладя. Но той бързо я прогони. И въпреки това, когато видя красивото лице на Никол, обърнато към стоящия до нея Робърт, който ѝ се усмихваше и говореше весело, присви очи. Ноздрите му, яростно се разшириха и силна тръпка, премина през тялото му. Не му беше възможно да определи и да си даде сметка за чувството, което го завладя. Знаеше единствено, че силно желае да я държи в прегръдките си, знаеше, че иска да я отдалечи от Робърт.

Кристофър решително се отправи към Никол, точно в момента, в който Робърт я бе повел към кръга от танцуващи за започващия валс. С подигравателно пламъче в очите той се изпречи на пътя им и след учтив поклон каза:

— Танцът е за мен надявам се! — И преди Робърт или Никол да отгатнат намеренията му, той сграбчи Никол и я завъртя в ритъма на танца.

Внезапната му поява и докосването до познатото тяло, накараха сърцето на Никол да бие с къси отсечени удари, факт, който я ужасяваше, защото бе сигурна, че Кристофър ще го усети. Но когато видя дръзкото пламъче в очите му, впити в нея, тя не можа да потисне изблика на весел смях:

— Кристофър, как можа? Робърт ще се вбеси.

С широка усмивка на устните Кристофър отвърна:

— Какво ме е грижа, щом ти не се сърдиш. Сърдиш ли се?

Озадачена, тя вдигна поглед към познатото красиво лице. Тази вечер той бе някакси особен, в него имаше нещо различно, което тя не можеше да определи. Някаква странна светлина проблесна за момент в очите му и замаяна тя отвърна:

— Не, не се сърдя — след което му отправи прекрасната си усмивка.

Огън премина по тялото на Кристофър и с плътен глас той каза:

— Когато ми се усмихваш по този начин е цяло щастие, че се намираме сред толкова много хора, в противен случай не бих могъл да отговарям за постъпките си.

— Какво имаш предвид? — подразни го тя.

Тя остана без дъх, когато Кристофър я притисна до себе си. Но спомняйки си, че се намират в дома на Алмак и сред толкова много хора, той отхлаби прегръдката си и бавно се усмихна.

— Много добре разбираш какво имам предвид! Хитрувай с друг, малката! — добави с равен глас той, въпреки, че пламъкът блестеше все още в очите му.

За момент танцуваха мълчаливо. Никол усещаше тялото му, движещо се в ритъм с нейното. Докато валсираха Никол откри, че я връхлитат спомени за тези ръце, силни и настойчиви в ласките, които даряваха и тя несъзнателно се стегна.

Сякаш прочел мислите и, Кристофър и каза меко:

— Успокой се. Не се каня да те насилвам. Тук си в безопасност.

Без да може да се овладее тя рязко отвърна:

— Но не и в зимната градина на дядо ти.

Лицето на Кристофър потъмня. Изражението му беше хладно и подигравателно, когато ѝ отвърна:

— Винаги си имала дълъг език, Ник. И сега май си спомням, че ти като че ли не беше против тогава.

Никол преглътна болезнено разкъсвана от гняв и срам. Избягвайки подигравателният му поглед тя каза:

— Защо ми припомняш за неща, които и двамата бихме искали да забравим?

— Защото — грубо отвърна Кристофър, — не мога да ги забравя. Ти си невероятно съблазнителна за всеки мъж, а аз, освен всички други мои недостатъци, съм и мъж!

И двамата бяха объркани от жестоките му думи. Кристофър вбесен от това, че се бе изпуснал, погледна настрани и рязко попита:

— Защо си искала да ме видиш?

— Дженигс Смайт от онзи английски кораб, който плени миналата година е тук в Лондон!

Кристофър не се показва изненадан, въпреки че леко смръщи вежди. Давайки си сметка, че са наблюдавани докато танцуват, той прикри притеснението си и я попита:

— Сигурна ли си?

Никол кимна енергично. После внезапно спомнила си нещо тя стисна силно ръката му.

— Той е тук тази вечер. Видях го преди час-два.

Той като че ли не се развълнува особено от нейното разкритие и на нея и се допря да го удари заради безразличието му. Запазвайки

самообладание заради всеки, който би могъл да ги наблюдава, тя каза през стиснати зъби.

— Минавало ли ти е през ум, че той може да те разпознае като Сейбър?

— Не, но на теб очевидно ти е минавало. Смяташ ли, че той ще ме издаде? Ако го направи ти би трябвало да си доволна. Ще бъде удоволствие да гледаш как ще ме влачат, окован във вериги. Ако добре си спомням, все още има награда за главата ми. Е, може би ще успееш да я задържиш за себе си.

— О, господи, замълчи! — прекъсна го тя разкъсвана между обич и омраза. Умоляващо вдигна очи, за да срещне ироничния му поглед.

— Кристофър, внимавай! Дженингс е тук тази вечер, не разбираш ли? И ако те разпознае, наистина ще те влачат окован във вериги!

— А теб ще те е грижа ли? — нежно я попита той, като не откъсваше поглед от нея. В този момент цялото и самообладание и увлечението и по Робърт се стопиха, сякаш никога не бе ги имало и на Никол и се щеше да изкрещи: „Да, за бога, да! Ако нещо се случи с теб ще умра!“ Но тя овладя чувствата си и се постара гласът ѝ да звучи безгрижно:

— Е, ще бъде доста неловко. В крайна сметка, ако те арестуват всички ще се чудят на връзката ми с теб.

Лицето му се вкамени и очите му се превърнаха в лед.

— О, Кристофър... — каза тя разкаяно, ненавиждайки се за това, че бе унищожила топлотата помежду им. Ако можеше би изтръгнала проклетия си език, който бе изрекъл тази ужасна лъжа. Но думите бяха казани и нищо не можеше да се направи. Щом валсът свърши Кристофър сковано я отведе до Робърт и се поклони без да каже дума. Тръгвайки си, той се обърна към нея и ѝ каза:

— Благодаря, че ме уведоми за присъствието на лейтенант Дженингс Смайт. Ще отида да се запозная с него.

Изплашена от безразсъдството на Кристофър, тя остро каза:

— Не ставай глупак!

Но Кристофър само се усмихна студено и се отдалечи, оставяйки Никол, едновременно вбесена и изплашена до смърт.

Проклет, твърдоглав глупак — мислеше си тя в пристъп на ярост.

Същевременно ужасена душата ѝ стенеше: „*За бога, Кристофър, не го прави!*“ Без да си дава сметка, че Робърт, който стоеше до нея я наблюдава внимателно, тя проследи с ужасен поглед Кристофър. Усмихнат той се здрависа с леко озадачения Дженингс Смайт.

Когато разбра, че я наблюдава не само Робърт, тя му отправи ослепителна усмивка:

— О, колко нелепо! Трябва да призная, че твоят племенник е непростимо нахален. Да се държи по такъв начин! Толкова е неприятен!

Никол вече се бе овладяла и нейната безгрижност уталожи ревността му.

Точно тогава се появи лейди Дарби и с нетърпящ възражение тон, обяви че си тръгват. Никол я последва безропотно. Когато се прибраха у дома тя побърза да се прибере в стаята си.

Облечена в лека батистена нощница Никол бродеше нещастно из покоите си. Сънят бягаше от нея и мислите сърдито кръжаха в съзнанието ѝ.

Докато Никол бродеше без покой в дома си, Кристофър бързаше да се прибере в къщи. След първия изблик на силен гняв, провокиран от обидните думи на Никол, той си даде сметка, че с появата си пред Дженингс Смайт той се бе изложил на опасност.

Беше късно, но не му се спеше. Кристофър реши да потърси Бъкли и Кетълскоуп. След като провери в няколко клуба и не ги откри, той се отправи към квартирата на Кетълскоуп. Завари ги в компанията на още двама офицери, всички много пияни.

Кетълскоуп го приветства със замъглен поглед и веднага му предложи чаша вино. Въпреки, че бе приел да се присъедини към тях, Кристофър пиеше без удоволствие. Но неприятното му чувство изчезна и очите му се присвиха съсредоточено, когато Бъкли измърмори:

— Празнувахме. Кетълскоуп скоро ще отплава.

— Наистина ли? Накъде? — попита безизразно Кристофър.

Кетълскоуп поспаливо му се усмихна.

— Т'ва е тайна! Но ми казва, че трябва да съм на разположение.

Бъкли се намеси:

— Готов съм да се обзаложа, че ще е към Америка! Всички знаят, че се подготвя нова офанзива.

Единият от офицерите се обади с всезнаещ тон:

— Още не се знае кой ще води настъплението, но дочух, че Уелингтън се е отказал. Всички правят догадки кой ще бъде главнокомандващ.

Втренчил поглед в чашата си с вино, Кристофър промърмори:

— Чудя се, дали някой изобщо знае нещо за подобна офанзива. От месеци се чува, че се планира нещо подобно, но изглежда никой не знае къде и кога. Смятам, приятели, че вие просто си търсите повод да се напиете — добави усмихнато той.

— Не съвсем — измърмори Бъкли. — Вчера съвсем случайно видях върху бюрото на майор Блек меморандума.

— Е, да. Още един меморандум — подхвърли иронично Кристофър, но вече беше нащрек. Бъкли беше достатъчно пиан, за да бъде непредпазлив. Кристофър беше убеден, че тази вечер ще научи нещо.

— Вярно е! Всичко беше написано. Частите, целите и точната дата!

— Наистина ли? — попита Кристофър невярващо. — Ако е така, в което се съмнявам, уважаеми приятелю, защо не ни кажеш какво пише там.

Бъкли отвори уста, но после бързо я затвори.

— Това е секретна информация — промърмори той. — Не трябваше да го споменавам.

— Разбира се — съгласи се Кристофър. Но сетне сякаш му хрумна нещо друго и той добави:

— След като майор Блек е оставил този меморандум да се въргаля на бюрото му, много е чудно, че се е загубил.

Единият от офицерите се засмя.

— Господи, Саксън, това е страхотно. Тези от министерството винаги губят скъпоценните си меморандуми. Преди един месец се беше изгубил един и им отне повече от две седмици, докато го намерят. Междувременно се бе вдигнала голяма патърдия, че е откраднат, но после го намериха да се търкаля на едно бюро.

Кристофър се присъедини към удивлението, изказано от другите, но вътре в себе си той прокле офицера, затова че е изместил темата. Това беше първото истинско доказателство, на което се бе натъкнал, откакто беше в Англия. Смеейки се той каза:

— Е, да се надяваме, че меморандумът на майор Блек няма да бъде споходен от същата съдба! — И късметът не му изневери, защото Бъкли налага въдицата.

— Ха! Това е невъзможно. Майорът го държи здраво заключен!

— О-о! — възкликна иронично Кристофър.

— О, да! — продължи Бъкли. — Документчето е заключено в желязната каса в стаята на майора.

Губейки видимо интерес, Кристофър сви рамене и каза:

— Сигурно е така, приятелю, сигурно е така.

Той се насили да остане поне още час, като се смееше и пиеше с другите, но в главата му вече имаше план да открадне меморандума, и то скоро. Но не твърде скоро, защото си спомни, че чак на тринадесети септември бе следващия кораб за Америка.

Той се прибра в къщи и разсеяно започна да се преоблича. Щом откраднеше меморандума се поставяше в много неизгодно положение. Беше лудост да държи в продължение на трийсет дни документ, който можеше да му коства живота. Да чака също беше неуместно. Щеше ли документът да е на същото място след седмица или две?

Трябваше да минат ден-два преди да се отбие случайно в министерството и по-специално в канцеларията на майор Блек, за да види металния сейф. Сейфът изобщо не го притесняваше. Със своите бързи и чувствителни пръсти той би могъл да отвори всяка ключалка.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Безсънната нощ не му донесе никакво решение. Освен това, че до края на седмицата меморандумът трябваше да бъде у него. Единственият начин, по който Кристофър можеше да направи това незабелязано, бе да размени оригинала с копие. Беше му необходим съучастник. За целта би могъл да използва Хигинс, но той рядко му се доверяваше. Подозираше, че по-възрастният мъж вероятно се досеща за истинските причини, довели ги в Англия. Но тъй като не желаше да намесва когото и да било в това опасно начинание, Кристофър умишлено държеше своят приятел и слуга настрана.

Този път, обаче, нямаше избор. Хигинс бе единствения човек, на когото Кристофър можеше да се довери.

Той смяташе да го информира при първия подходящ момент.

Кристофър побърза да се облече, като разменяше с Хигинс обичайните реплики. Тъй като познаваше характера на господаря си той уловил особеното му настроение.

— Май нещо се носи из въздуха? — невинно попита той.

— Нищо, което не може да почака — отвърна му Кристофър. — По-късно ще говорим. Сега трябва да видя дядо си незабавно. Вече е разбрал, че съм се върнал и е добре да го посетя веднага. — Като оправяше жилетката си, той допълни: — Кажи на готвачката, че няма да вечерям у дома, а ти можеш да правиш каквото намериш за добре през останалата част на деня. Не ме чакай преди полунощ.

Кристофър пристигна на Кавендиш Скуеър доста преди часа за визити. Той свари Никол и Саймън на масата за закуска, Регина и мисис Игълстоун още не бяха слезли от стаите си.

Саймън бе много доволен да го види. Веднага нареди да бъде сложен още един прибор, но Кристофър го спря, като каза весело:

— Не се притеснявай. Вече закусих. Но една чаша кафе би ми се отразила добре.

Никол не му обърна никакво внимание. Тя бодеше яростно остатъците от бекон и бъркани яйца в чинията си, ядосана, че внезапното му появяване я бе оставило без дъх. Нямаше смисъл да

продължава с това глупаво увлечение по някой, който пет пари не дава за нея.

За съжаление не можеше просто да стане и да напусне стаята, щеше да е такъв шок за Саймън. Никол харесваше старият джентълмен и не желаше да го разстройва. С усилие на волята, тя се въздържа да не гледа към тъмнокосия мъж.

Въпреки, че на пръв поглед Кристофър не ѝ обръщаше внимание, той забеляза здраво стиснатите ѝ челюсти и безкомпромисността изписана на красивите ѝ черти. Това изражение му бе познато, още от времето, когато бяха на борда на „Ла Бел Грас“.

Той наблюдаваше с ленива небрежност как тя съвсем очевидно игнорираше присъствието му. Облечена в утринния си тоалет, Никол изглеждаше прекрасна. Кристофър изпита неудържимо желание да я държи в прегръдките си и да я накара да усети присъствието му така силно, както той усещаше нейното. Докато погледът обхождаше лицето ѝ и галеше всяка извивка на шията ѝ, той съвсем престана да слуша Саймън.

Усетил, че думите му не достигат до Кристофър, Саймън се поколеба за момент дали да спре, но после продължи да бърбори, като наблюдаваше с нарастващ интерес и Кристофър, и Никол. Докато продължаваше да говори, Саймън установи със задоволство, че между двамата наистина съществуваше привличане. Повече от ясно бе, също така, че и двамата бяха или твърде горди, за да го признаят, или твърде глупави, за да не го усетят.

Кристофър рязко вдигна глава, внезапно осъзнал, че почти не бе слушал Саймън. Той откъсна поглед от Никол и каза:

— Моля? Какво каза? Извинявай, но бях се замислил.

Дяволита искра припламна в очите на Саймън и той засмян повтори:

— Питам те дали ще прекараш остатъка от сезона с нас в Брайтън. Тръгваме в понеделник и едва ли ще се върнем в Лондон до пролетта.

Брайтън беше предпочитаният морски курорт от принц-регента и след като той бе започнал да покровителства малкото градче, то се превърна в предпочитано място от висшето английско общество. Брайтън беше само на няколко мили от Ротингдийн, където

обикновено Кристофър се срещаше с американския капитан. Разсъждавайки на глас, той каза бавно:

— Аз имам къща близо до Ротингдийн, всъщност през изминалите седмици бях точно там. Аз не просто ще се присъединя към вас, смятам да се установя там и да яздя всеки ден до града, за да се насладя на удоволствията, които той предлага.

— Но това е смешно! Разбирам желанието ти за усамотение тук, в Лондон, но там? Наистина, Кристофър, би било глупаво да яздиш всеки ден, когато ще имаш възможност да живееш в удобство. Толкова се надях да поживееш под моя покрив, поне за няколко месеца.

Кристофър беше поблазнен, та дори и само, за да угоди на дядо си, но учтиво отклони поканата.

— Много съм ти благодарен, дядо, но вече имам собствена вила, която предпочитам да задържа. Но ако толкова настояваш, бих могъл да оставам за ден-два. Това ще те удовлетвори ли?

Не точно това бе имал Саймън наум, но той беше достатъчно мъдър, за да не оспори. Забоде нос в „Лондон Таймс“ и започна да си мърмори нещо тихо.

Никол, след като се насили да довърши закуската си, много внимателно остави салфетката на масата и като се изправи, каза тихо:

— Извинете ме, моля, имам да обсъдя нещо с камериерката си.

Кристофър я погледна право в очите и изненадващо и за двамата той я попита:

— Трябва ли да тръгнеш точно сега? Надявам се да те убедя да се повозиш с мен. Навън е прекрасно утро и ми се щеше да пробвам новата си двуколка. Ще дойдеш ли?

Лицето на Никол остана безизразно, прикривайки бурята от чувства, която я завладя. Жадуваното „да“ трептеше на устните ѝ, когато събрала цялата си воля, тя си каза: „Не!“

Втори път не би се държала като глупачка, не би му позволила да я подведе. Съзнавайки обаче, че привидно заетият с вестника Саймън с интерес следи размяната на реплики, Никол с изключителна учтивост и усмивка на устните каза:

— О, наистина съжалявам, но е неотложно. Ще трябва да решим този въпрос до обяд, а следобед имам други ангажименти.

Кристофър усети несъстоятелността на нейното извинение и иронично отвърна:

— Е, нищо. Ще го оставим за друг път. Може би в Брайтън?

Като му се усмихна мило, усещайки, че не може да противостои на чара му, Никол промълви:

— Може би.

В този момент в стаята влезе мисис Игълстоун. Когато видя Кристофър на устните ѝ се появи топла усмивка, която огря красивите ѝ сини очи.

Никол, чийто път за отстъпление бе отрязан от мисис Игълстоун, сега реши, че моментът да си тръгне бе най-подходящ и припряно каза:

— Бихте ли ме извинили. — И побърза да излезе от стаята.

Кристофър я изпрати със замислен поглед. Той бе озадачен, както от собствената си импулсивност, когато внезапно я покани на разходка, така и от прокрадналото се чувство на разочарование, когато получи отказ. Побърза да си припомни всички стари разочарования, които Никол му бе причинила и реши, че така се е получило по-добре. В крайна сметка тя не значеше нищо за него, нали?

Мисис Игълстоун не обърна внимание на погледа, с който Кристофър изпрати Никол. Тя загрижено го попита за състоянието на раната след престоя му в Съсекс. След това продължи:

— Много съжалявам, че не се видяхме на бала у Алмак. Никол спомена, че си бил там. Дълго ли остана?

Кристофър даде доста уклончив отговор. Не му се щеше да обсъжда този въпрос именно сега. Но мисис Игълстоун като че ли беше решила да говори само за това и нищо друго:

— Лорд Линдли за съжаление не беше там, но той ни засвидетелства доста голямо внимание напоследък. Не бих се учудила, ако направи предложение на нашата мила Никол.

Скривайки бурята, която настъпи в душата му Кристофър попита небрежно:

— Синът на дука на Стратмор? — След утвърдителното кимване на мисис Игълстоун, той продължи весело: — О, това е чудесно. Представете си Никол дукеса.

— Сигурна съм, че ще се справя чудесно — каза мисис Игълстоун.

Кристофър се усмихна, разбирайки много добре, защо тя беше подхванала този разговор и каза предизвикателно:

— Не бих възлагал големи надежди на това. Кой знае, може би някой друг, може би дори аз, би могъл да измести богатия лорд Линдли.

Саймън и мисис Игълстоун незабавно отправиха погледи към него в отговор на репликата му, а на него му се прищя да отхапе езика си. Ядосан на себе си, той се извини и побърза да си тръгне.

Озадачена мисис Игълстоун погледна разтревожено към Саймън, без да знае какво да мисли. Ако Регина беше в стаята, тя веднага би намерила най-подходящото обяснение.

Но в момента мислите на Регина бяха ангажирани с нещо друго. Тя мислеше за Саймън и Лети. През изминалите месеци, отношенията между мисис Игълстоун и лорд Саймън не бяха претърпели особено развитие. Тя бе стигнала до извода, че да живее с Лети под един покрив е напълно удовлетворително за Саймън и той не предприемаше нищо конкретно.

Мисис Игълстоун не смяташе, че е необходимо да се омъжва отново, нито смяташе, че Саймън иска да се ожени за нея. Всяка сутрин, щом се поглеждаше в огледалото, тя виждаше една възрастна жена с побелели от годините коси. Но независимо, че наближаваше седемдесетте, финото ѝ лице издаваше все още колко красива жена е била.

Това неудовлетворително състояние на нещата не можеше да продължава повече.

Щом Регина седна на масата за закуска, мисис Игълстоун въздъхна доволно:

— О, скъпа, смятам, че Кристофър е на път най-сетне да положи усилия, за да задържи интереса на Никол върху себе си. Той току-що беше тук и от думите му пролича, че сериозно обмисля въпроса за женитбата си с Никол. — След това добави замечтано: — Една сватба през декември би била чудесна. Как мислиш?

Саймън остана мълчалив, скрит зад вестника си. Регина погледна мисис Игълстоун изпитателно. Тази сутрин тя изглеждаше много добре, помисли си Регина. После погледът и се премести върху Саймън, който вместо да я ухажва, беше забол глава във вестника си.

Тогава в главата на Регина се появи план. След малко тя каза:

— Каква чудесна новина! Предполагам, че след като Никол се омъжи, ти Лети ще пожелаеш да ни напуснеш, за да си на

разположение на Никол.

Регина си даваше сметка, че мисис Игълстоун се намира в изключително деликатна ситуация. Покойният ѝ съпруг не ѝ бе оставил почти никакви средства и ако Никол се омъжеше за Кристофър, беше много възможно да ѝ се наложи да работи за прехраната си.

Регина знаеше, че няма такава опасност. Тя бе сигурна, че нито Никол, нито Кристофър биха позволили такова нещо. Нещо повече, тя самата никога не би го допуснала, а що се отнася до Саймън, бе убедена тя, той би обърнал света с главата надолу, но не би го позволил.

Изявлението на Регина сепна Саймън:

— Що за глупост е това? — попита той, като захвърли настрана вестника, който четеше. — Лети няма защо да ни напуска.

— О — продължи безгрижно Регина: — Една новобрачна двойка едва ли ще иска за придружител една възрастна жена, независимо от обичта им към нея. Не смяташ ли така, мила? — попита Регина, гледайки директно в мисис Игълстоун.

Летиция разбра, че това, което Регина казва е абсолютно вярно. Тя не можеше да натрапи присъствието си на новобрачната двойка от една страна, но и след като Никол се омъжеше не би могла да остане в дома на Саймън. Усмивката слезе от лицето ѝ. Слънчевото ѝ бъдеще се превърна в мрачна перспектива. Какво трябваше да направи?

Този път Регина се обърна към Саймън:

— Виждаш ли, Лети разбира? — каза бодро тя. — Вероятно вече има някакви планове. Какво смяташ да правиш, скъпа? В чужбина ли ще пътуваш или си решила да се върнеш в Америка? Предполагам, че след като си посетила всички забележителни места в Англия, не би пожелала да останеш в страната.

Лицето на Саймън потъмня, погледът му предвещаваше буря. Мисис Игълстоун отчаяно се мъчеше да запази самообладание. Тя не можеше да повярва, че милата, добра Регина, която познаваше, би могла да бъде толкова жестока. С много усилия, тя успя да отвърне весело:

— Вероятно точно така ще направя! — След това страхувайки се да не се разплаче, побърза да напусне стаята.

Преструвайки се, че нищо особено не се е случило, Регина намаза филийката си препечен хляб с масло и започна да се храни, като се чудеше, кога гневът на Саймън ще се стовари върху главата ѝ. Не беше необходимо да чака дълго.

— Е! Предполагам, че си довольна от себе си. Не смятах, че някога ще доживея деня, в който ще те видя да се държиш по такъв жесток начин с наш приятел. Срамувам се от теб Регина! Може би си ѝ казала да си стяга багажа и да се маха! Как може да го изречеш!?

— О, я стига! — отвърна Регина раздразнено. — Лети разбира. Освен това какво друго би могла да направи! Никол определено няма да има нужда от нея щом се омъжи.

— Ха! Само защото Кристофър се е изпуснал да каже някаква недомислица, решихте, че Никол ще се омъжва! И то през декември!

— Лети беше тази, която спомена декември — подхвърли невинно Регина. Беше ясно, че Саймън е разстроен и сърдит, защото според Регина, за пръв път си даваше сметка, че малката им групичка може да се разбие.

Проклетата Джина, мислеше ядосано Саймън, защо не си гледа работата! Всичко беше чудесно, докато тя не си отвори устата! Проклети да са всички жени!

Когато Регина заговори, тя звучеше много благоразумно:

— Вероятно не бива да придаваме толкова голямо значение на думите на Кристофър, но Лети трябва да е наясно какво ще прави, ако Никол скоро се омъжи. Всички смятат, че не би имало нищо чудно в това Никол да посрещне Новата година, ако не омъжена, то поне сгодена.

— Това е възможно, но не е причина да втълпяваш на Лети, че трябва да се махне — разгорещено се възпротиви Саймън.

Като отвори широко очи Регина попита с привидно учудване:

— Че какво друго би могла да прави тук. Англия не би могла да ѝ предложи нищо ново! О! Предполагам, че би могла да ме посещава от време на време. Но наистина, Саймън, тя не е обвързана с нас!

Като гледаше към сестра си с нескрито чувство на неодобрение, Саймън рязко ѝ отвърна:

— Знам това! Но защо да не си намери някоя приятна малка къщичка в Есекс, близо до теб. Ти знаеш, Джина, никога не съм бил

против да имаш свой собствен начин на живот, но ако Лети остане край теб, това би ми доставило голямо удоволствие.

— Сигурна съм, че би било така — отвърна сухо сестра му. Именно от това се боеше Регина и искаше да го избегне на всяка цена. Ако Саймън направеше така, че Лети и сестра му да живеят заедно, щяха да минат месеци преди той да ѝ направи предложение. Точно това Регина никога нямаше да позволи да се случи. Тя продължи:

— Но това не е добра идея, Саймън. Аз обичам компанията на Лети, но предпочитам да прекарвам времето си така, както аз намеря за добре. Бедната Лети! Ще ѝ бъде много трудно да живее с мен. Не, няма да стане.

Саймън я погледна свирепо и без да каже нито дума се пресегна отново за вестника си. Регина усети, че разговорът отива в задънена улица и реши да изиграе последния си коз. Изведнъж тя разтревожено извика:

— О, каква глупачка съм аз, Саймън! Съвсем ми излезе от ума. О, горката Летиция какво ѝ причиних!

— Какво си ѝ причинила? — попита Саймън с поглед, вперен в сестра си.

Регина наведе поглед и отвърна тихо:

— Горката Лети! Тя няма абсолютно никакви средства. Полковникът умря потънал в дългове и тя трябваше да работи в последните няколко години, за да изкарва прехраната си. А аз като първа глупачка ѝ говорих за пътувания в чужбина. Какво ли ще си помисли за мен! — Регина въздъхна дълбоко. — Колко неприятно! Все пак предполагам, че ще трябва да си потърси някаква работа. Ще пиша на някои от моите приятелки. Спомням си, че една от тях имаше нужда от гувернантка. За съжаление аз не мога да ѝ предложа нещо подобно, защото тя веднага би го сметнала за подаяние, а знаеш колко е горда и чувствителна. — За момент Регина се замисли. — Я да видим какво може да се направи... А сетих се! Госпожа Болдуин спомена миналата седмица, че съвсем определено си търси компаньонка. — Регина се изправи и като тръгна към вратата каза:

— Ще кажа на Лети веднага.

— Седни си на мястото! — прогърмя гласът на Саймън. — Госпожа Болдуин! Тази стара вещица е най-отвратителната жена в цял Лондон и ти искаш да оставя Лети в ръцете ѝ!

— Но, Саймън, какво може да се направи! Госпожа Болдуин ще ѝ плаща добре.

— Да, и ще се държи с нея като със слугиня! Немислимо!

Регина мило се усмихна.

— Напълно съм съгласна с теб. В крайна сметка може да се появи и друга възможност. Все пак не е наложително да се вземе решение непременно днес.

Саймън само изсумтя в отговор и необичайно енергично се отпрати към вратата, която затръшна с трясък зад гърба си.

Усмивка на задоволство се появи на лицето на Регина и тя с наслада отпи от чая си.

Саймън не тръгна веднага да търси Летиция. Той отиде в кабинета си, за да премисли всичко, което Регина му бе казала. Мисълта, че неговата Лети ще трябва да работи, за да се издържа, бе просто непростима!

Саймън беше вдовец повече от двацет и пет години и нито веднъж през това време не му бе минала мисълта да се ожени отново. Неговият брак не беше нещастен, но той не смяташе, че такова обвързване прави човека щастлив. А госпожа Игълстоун, единствената жена, която бе способна да промени това му мнение, вероятно щеше да напусне страната, преди той да е осъзнал напълно какво щастие е да я има до себе си и че те, макар и в заника на своя живот, биха могли да се свържат в едно.

Бракът беше единственият възможен изход. Той бе искал да се ожени за Летиция още по времето, когато беше на седемнайсет, а тя шестнайсетгодишно девойче. Но и сега, когато моментът беше настъпил, той бе нападат от онзи страх и несигурност, които впримчват всеки мъж, в момента преди да направи решителната стъпка: „Дали го обича!? Дали ще приеме!?“

„Тя трябва да се омъжи за мен“ — мислеше си той. Беше я обичал през целия си съзнателен живот и изобщо не можеше да си представи да преживее остатъка от него без Лети.

Той решително излезе от стаята и тръгна да я търси. Не след дълго я откри в една малка стая. Госпожа Игълстоун беше с гръб към него, взирайки се с невиждащ поглед през прозореца, който гледаше към малка градинка. Когато се приближи дочу ридание. Без да мисли повече, той се втурна към нея.

— Лети, Лети скъпа моя, не плачи, моля те! — Суровите му черти бяха омекнали и като я обърна нежно с лице към себе си, внимателно сложи ръка на рамото ѝ.

— О, скъпи! — Госпожа Игълстоун изхлипа, като отчаяно се опитваше да се въздържа. Но напразно. Тя се чувстваше толкова самотна, изоставена и нежелана, че появата на скъпото лице на Саймън, така загрижено и разстроено, отприщи сълзите ѝ.

— О, Саймън, толкова съм нещастна! Какво да правя?

— Лети, Лети — нежно промълви той, като я прегърна крепко. — Омъжи се за мен! Трябваше да го направим още преди години, но този път няма да приема твоето — „не!“ Загубихме много години, любов моя, нека не пропиляваме тези, които са ни останали.

— О, Саймън, толкова те обичам! Винаги съм те обичала! Ако трябва да се разделим отново, мисля че бих умряла!

Безкрайно развълнуван и трогнат, Саймън се наведе и горещо целуна своята Лети за първи път от младостта им.

— О, Лети, толкова те обичам! Бяхме такива глупаци!

Тя го погледна срамежливо, като младо момиче и Саймън не можа да се въздържа да не я целуне отново. След това енергично каза:

— Ще се оженим веднага. Ще си извадя специално разрешение и в неделя ти ще се венчаеш за мен!

— О, Саймън, трябва ли да бързаме толкова? Какво ще си помислят хората?

Саймън взе ръцете ѝ в шепи и като се засмя, каза:

— Боже мой, Лети, какво значение има на нашата възраст?

— Така е, Саймън. Няма никакво значение! — И тя вдигна към него красивите си сини очи, изпълнени с щастие и любов.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Никол побърза да напусне стаята, само и само да се спаси от натрапчивото присъствие на Кристофър Саксън. Като се разхожда известно време безцелно из покоите си, без да може да се освободи от спомена за изкривеното в подигравка лице на Кристофър, тя извика камериерката си, за да ѝ помогне да се преоблече. Никол излезе, като каза, че отива на разходка в Хайд Парк. Както винаги, когато напускаше дома си, Никол винаги бе придружавана от някой от прислугата. Нещо, което тя намираше за доста глупаво и досадно. Придружителката обикновено беше Галина, чиято компания Никол понасяше благосклонно.

Галина вървеше плътно зад господарката си, докато Никол бродеше замислено по една от най-прекрасните алеи на парка, сяпа за красотата на нацъфтелите метличини и ароматните маргаритки.

Толкова много неща я дразнеха — това, че бе следена и придружавана навсякъде, невъзможността за усамотение, за това, че не можеше да избира сама приятелите си, че винаги трябваше да иска позволение, дори и за най-незначителни дреболии.

Потънала в мисли, тя продължи да върви, незабелязваща нито възхитените погледи на хората, които минаваха покрай нея, нито топлите лъчи на слънцето, което весело светеше отгоре.

Тя осъзна, че не би могла да продължава да живее по този начин. Никол все по-силно копнееше за свободата си, за възможността да бъде тя, да свали проклетата маска на мис Никол Ашфорд и да се превърне отново в Ник, тази Ник, която се обличаше по начина, по който тя избереше мила и любезна само с този, с когото тя пожелаеше. Единствената ѝ мисъл беше как да избяга от този затвор.

Тъжно си даде сметка, че единствената ѝ възможност за спасение е женитбата.

Тъжна усмивка се появи на устните ѝ. Да се омъжи — но за кого? Единственият мъж, с когото би искала да живее бе Кристофър, но да мисли за брак с него беше невъзможно! Щеше ѝ се да бе продължила да живее в онзи измислен свят на увлечението си по

Робърт. Беше невъзможно! Сега тя наистина знаеше какво бе изпитвала към Робърт — увлечение. А женитбата с мъж, когото не обичаше беше немислима. Що се отнася до останалите ѝ обожатели?! Едуард изобщо не влизаше в сметките, а компанията на лорд Линдли бе поносима, но само толкова. За другите не си струваше да мисли.

Може би в Брайтън щеше да се почувства по-добре? Но после въздъхна. Кого се мъчеше да убеждава. Та нали Кристофър щеше да бъде там, а докато Кристофър е наоколо, за нея нямаше да има покой.

Като реши, че се бяха отдалечили достатъчно от Кавендиш Скуеър, тя се обърна, за да каже на Галина, че е време да се връщат. Гласът на Робърт я спря:

— Мили боже, Никол, та това си ти! — Радостта в гласа му беше неподправена.

— Здравей, Робърт, как си днес? — отвърна весело Никол, давайки си сметка, че са за първи път сами, откакто Регина ги бе хванала да се целуват.

Робърт също бе наясно, затова без да се колебае я покани:

— Ела да се поразходим с двуколката. Слугинята може да те изчака при южната порта.

Никол охотно се съгласи. След минута, когато вече седеше до Робърт, тя каза:

— Знаеш ли, ако лейди Дарби беше тук, щеше да каже, че сме загубили благоприличие.

Странен пламък се появи в тези особени очи, носещи цвета на морето.

— И какво от това? Денят е прекрасен и ние сме заедно. Единствено това има значение.

Имаше време, в което тази откровеност би поласкала Никол, но не и тази сутрин. Като осъзна внезапно, че не бе постъпила по най-умния начин, Никол отговори:

— Да, денят е прекрасен и аз съм ти много благодарна, че ми предложи да ме повозиш.

Робърт усети резервираността в гласа ѝ и първият му порив на радост се стопи:

— Значи ли това, че не ти е приятно с мен? — навъсено попита той.

Никол преглътна мъчително, като си даде сметка, че в миналото тя беше тази, която подведе Робърт. А сега трябваше да му обясни, че за нея той е само приятел и винаги ще си остане такъв.

Робърт усети, че е напрегната, но отдаде това на друга причина и преди тя да може да предложи смислен отговор на първият му въпрос той каза грубо:

— Значи е вярно! Ще се омъжваш за Кристофър!

Никол пребледня и едва успя да прошепне:

— Да се омъжа за Кристофър?

Като гледаше някъде в страни Робърт саркастично я попита:

— О, нима не са те информирали още? Моята скъпа леля се постара да разбере още в онази вечер във Вауксхол Гардънс!

В продължение на няколко секунди Никол стоя безмълвно, разкъсвана от вълната на дива ярост, която я заля и бледият пламък на надеждата. Яростно тя сграбчи ръката на Робърт и изкрещя в лицето му:

— Ти не знаеш какво говориш! Кристофър е последният човек, за когото ще се омъжа! Как се осмеляват да кажат подобно нещо!

Робърт ѝ хвърли изпитателен поглед, но видимо успокоен от бурната ѝ реакция, повлечено каза:

— Така значи! Ти не си знаела нищо, така ли!

С трепереща от гняв брадичка Никол каза:

— Нищо! Те трябва да са луди, за да си помислят подобно нещо... А Кристофър изобщо не се интересува от мен!

— О, не смятам така. Миналата вечер на бала у Алмак той изглеждаше доста заинтригуван.

Никол махна с ръка:

— Кристофър е способен да демонстрира което и да е чувство, стига да пожелае. Не се оставяй да те подведе!

— Много добре, но какво ще правиш? Женитбата е вече решен въпрос.

— Ще видим! — изръмжа Никол. — Откарай ме при Галина. Трябва да разбере незабавно какво се готви зад гърба ми! Твоята леля и баща ти ще трябва да ми обяснят, какви сметки са си правили, а аз ще имам удоволствието да ги разваля!

Никол крачеше устремено по улицата, въпреки молбите на Галина да не бърза толкова. Никога в живота си не беше изпитвала

подобна ярост и щом се намери у дома, тя хвърли гневен поглед към Туикъм:

— Къде е лорд Саксън? Бих искала да го видя незабавно!

Леко стреснат от поведението на младата жена, Туикъм замърмори нещо неразбираемо и накрая каза:

— Лорд Саксън и госпожа Игълстоун отидоха на среща с епископа. — След това целият грейнал добави:

— Мис, в неделя е тяхната сватба!

В първия момент Никол дори не му повярва. След това гневът отстъпи място на радостната тръпка, която премина през тялото ѝ.

Като в транс тя се изкачи в стаята си. Мисис, госпожа Игълстоун и лорд Саксън — женени. Беше трудно да повярва, че хора на тяхната възраст могат да се влюбят и оженят. Но колкото по-дълго мислеше за това, толкова по-естествено ѝ се виждаше то. Какво по-разумно и нормално за лорд Саксън да превърне жената, която бе обичал цял живот, в своя съпруга? Поне тяхното бъдеще щеше да е щастливо. И мислейки за това, тя си спомни причината, поради която се бе прибрала така вбесена в къщи.

Яростта отново я завладя. Как се осмеляваха! И Кристофър! Нека само да ѝ се покаже пред очите! Внезапно тя се изправи. Ако лорд Саксън и лейди Дарби не бяха в къщи и тя не можеше да разговаря с тях, то с Кристофър не бе така.

И след като веднъж бе решила, нищо не можеше да я спре.

Когато пристигна в дома на Кристофър, вратата ѝ отвори изненадания Хигинс.

— Мис Никол, какво правите тук? Не трябва да идвате тук! И то съвсем сама! Никой ли не ви придружава?

Никол захвърли чантичката си върху претрупаното с вещи кожено кресло:

— Искам да видя Кристофър! И искам да го видя веднага! Искам да говоря с него по личен въпрос и ми писна да бъда ескортирана непрекъснато, където и да отида! Мога и сама да се движа из града и трябва да ти кажа, че се оправям страхотно! А сега, къде е Кристофър?

Напълно откровено Хигинс каза:

— Нямам представа! Тази сутрин излезе рано, като каза, че отива у дядо си. Каза, че няма да вечеря и ще се върне през нощта. Повече не знам!

Объркана, но все още ядосана, тя се обърна към Хигинс и с трептящ от гняв глас го попита:

— Какво знаеш за тази идиотщина, че Кристофър ще се жени за мен?

Кръглите очи на Хигинс заприличаха на две блестящи топчета от изненада, а по лицето му бе изписано безкрайно учудване:

— Вие с Кристофър ще се жените?

— Нищо подобно! Робърт Саксън ми каза тази сутрин, че се подготвя женитба между мен и Кристофър и аз съм тук, за да заявя, че при никакви обстоятелства не бих се омъжила за него! Е, знаеш ли нещо?

Хигинс бързо се съвзе и когато името на Робърт Саксън бе споменато, една дълбока бръчка проряза челото му:

— Робърт Саксън ли ви е разказал тази история?

Никол отвърна автоматично:

— Да, тази сутрин случайно го видях в Хайд Парк и той ми каза, че преди известно време лейди Дарби го е информирала за бъдещия ни брак.

Хигинс и отправи поглед, в който се четеше едновременно отвращение и разочарование:

— И вие му вярвате?

Пламъчето на съмнението проблесна в очите ѝ. Никол вдигна поглед към Хигинс.

— Защо да не му вярвам? Защо би ме излъгал за подобно нещо!? Той е чичо на Кристофър, а не някаква хлевоуста клюкарка!

Очите на Хигинс я оглеждаха мълчаливо, но после усетил, че нещата вземат добър обрат, реши, че е време да осветли Никол по някои въпроси. Нямаше да му бъде леко да говори за майка ѝ, но някои неща трябваше да бъдат изяснени. В крайна сметка Анабел беше мъртва от седем години, а Ник е била още дете, когато е загубила майка си и имаше право да знае.

Хигинс помоли Никол да седне, а самият той важно се настани срещу нея. Като се наведе към нея, той започна леко:

— Сега ще ти разкажа някои неща, които смятам, че не знаеш. Сигурно няма да ти харесат, но не бих те обвинил. Това се случи доста отдавна и след като чуеш тази история, може би вече няма да имаш толкова високо мнение за Робърт Саксън.

Никол скептично погледна към Хигинс, но въпреки всичко тя изпитваше уважение към него и му вярваше. Хигинс никога не я бе лъгал.

И така Никол чакаше да чуе онова, което Хигинс се готвеше да ѝ разкаже. Но когато той спомена името на майка ѝ, заедно с това на Робърт, Никол се изправи ужасена. Не искаше и не можеше да повярва, че мъжът, за когото смяташе да се омъжи е бил любовник на майка ѝ.

Но трябваше. Това обясняваше отношението на Робърт към нея, странния блясък в очите му и страстта на горещата му целувка. Тя, Никол не беше любима, а само споменът на този мъж, споменът за нейната майка, майката, която той бе обичал...

Тя впи поглед в Хигинс и каза твърдо:

— Продължавай! Предполагам, че има още!

— Така е, Никол — каза тъжно Хигинс. Той прокара ръка през посивелите си коси и като замълча за момент и разказа останалата част от тази тъжна история. Разказа ѝ за това как нейната майка бе прелъстила Кристофър и как двамата с Робърт го бяха използвали за прикритие.

Когато той завърши разказа си настъпи ужасяваща тишина. Неспособен да гледа нещастното лице на Никол, Хигинс неловко се изправи и започна да оправя разхвърляните по масата книжа. След известно време той ѝ каза:

— Сама виждаш, че на Робърт Саксън не може да се вярва.

В гласа му нямаше нищо осъдително, нито назидателно, прокрадваше се само нотка на тъга и съжаление. Никол изгубена в лабиринта на собствените си кошмарни мисли почти не го чу. Опита се да заговори, но думите се бяха спрели в гърлото ѝ. Преглътна с мъка, като се опита да прогони от съзнанието си всички онези чудовищни неща, които Хигинс ѝ разказа. Тръпка на погнуса и отвращение разтърси тялото ѝ при мисълта, че собствената ѝ майка бе познала магията на красивото тяло на Кристофър, че собствената и майка му бе показала и го бе научила да използва силата на своята мъжественост. Устните и трепереха, когато отново се опита да проговори. Искаше да каже на Хигинс, че всичко това е лъжа, че не може да бъде вярно, че не е възможно да бъде истина. Напразно. Думите щяха да останат неизречени, защото Никол знаеше, че е истина. Нито една лъжа не би могла да бъде толкова чудовищна и отблъскваща.

С болезнен стон тя скри лице в шепите си, а Хигинс очевидно притеснен от начина, по който тя приемаше нещата, побърза да ѝ налее чаша бренди.

— Виж, Ник, не бива да приемаш нещата по този начин. Това е стара история и няма за какво да се обвиняваш — поде Хигинс, съжалявайки, че изобщо бе подхванал това.

Като се насили да отпие глътка-две от брендито, Никол отвърна:

— Но Кристофър ме обвинява!

— Вероятно, но сега, след като знаеш истината, може би ще престанеш да смяташ Кристофър за толкова лош. И ако помислиш по-добре, Ник, ще видиш, че когато си искрена с Кристофър, той е също толкова искрен.

— Да не се опитваш да ни сватосаш, Хигинс?

— Е, трябва да призная, Ник, че сте доста симпатична двойка.

— Мисля, че малко прекаляваш, Хигинс. Ние с Кристофър изобщо не сме красива двойка. Вероятно си пил повечко от виното му. — И понеже той не отвърна, тя уморено продължи: — Няма значение. Е, не знам дали трябва да ти благодаря или да те проклинам за това, което ми каза. Мисля, че засега мога да ти благодаря. Твоят разказ обяснява доста неща, които преди изглеждаха нелогични. Сега разбирам защо на думите на Робърт не може да се вярва, но това, което той ми каза беше истина. Истината, такава каквато му е била поднесена и на него. Някой трябва да му е казал, че ще има сватба. — Никол се опита точно да си спомни думите на Робърт: „Лейди Дарби!“

Никол и Хигинс бяха твърде увлечени в разговор, за да обръщат внимание на това, което ставаше около тях. Когато вратата се отвори и в стаята влезе Кристофър, те и двамата се стреснаха.

Трудно беше да се каже кой от тримата бе по-удивен. Хигинс и Никол, разбира се не очакваха появата на Кристофър, а по неговото лице се четеше искрено учудване, че намира Никол в стаята си.

— Какво по дяволите правиш тук? — сърдито я попита той, като междувременно се оглеждаше за лейди Дарби или госпожа Игълстоун.

Никол облиза пресъхналите си устни, като отчаяно се опитваше да намери най-подходящите думи. Хигинс побърза да се извини с неотложно появил се ангажимент и напусна стаята. Никол и Кристофър останаха сами и той отново настойчиво я попита:

— Би ли ми обяснила какво правиш тук?

Никол отвърна:

— Тази сутрин говорих с Робърт и той ми каза, че се подготвя женитба между теб и мен.

Поразен Кристофър се втренчи в нея, като в главата му се въртеше вихрушка от разпилени мисли.

— Не ставай смешна! Такова нещо не съществува.

— Робърт каза, че лейди Дарби го е информирала за това, и че дори дядо ти е дал своето съгласие.

Като изкриви устни в подигравателна усмивка Кристофър отбеляза:

— В това вече определено се съмнявам. Саймън може да е доста своенравен, но той е човек със здрав разум. А само някой, който си е изгубил ума е способен да мисли за брак между *нас*!

Никол потисна изблика си на негодувание и каза:

— Може да е така, но Робърт беше убеден в думите на лейди Дарби.

— Защо не започнеш отначало и не ми кажеш всичко, което знаеш? Какво е казала Регина на Робърт?

Никол се поколеба, като внезапно почувства желание да преустанови този мъчителен разговор:

— Преди няколко седмици бяхме във Вауксхол Гардънс. Лейди Дарби имаше разговор с Робърт и тогава му е казала.

Като присви очи и скръсти ръце на гърдите си, той се втренчи в Никол и я попита рязко:

— Как мислиш, защо е направила това?

— Нямам представа!

Очевидно неудовлетворен от отговора ѝ Кристофър се наведе към нея и като вдигна брадичката ѝ, каза:

— Да не би защото не ѝ е харесал начина по който ви е сварила?

Пламтящите бузи на Никол бяха очевиден отговор и той с отвращение я пусна. После продължи студено:

— Доколкото познавам Регина, ако вие с Робърт сте били недискретни, тя едва ли би се поколебала да излъже в подобна ситуация. Подозирам, че е казала първото, което ѝ е дошло на ум. Затова моля те, забрави тази история и в бъдеще не обръщай внимание на клюки. Повярвай ми, ако исках да се ожения за теб, ти щеше да разбереш, но в момента нямам такова намерение.

Никол рязко се изправи. Тя стисна чантичката си толкова силно, че пръстите и побеляха.

— Не бих могла да ти опиша, колко съм ти благодарна! За мен е невероятно облекчение да разбера, че никога няма да бъда омъжена за мръсник като теб!

Като наблюдаваше пламъка в големите ѝ очи и огнените отблясъци на яростта, лицето на Кристофър внезапно се промени и той каза тихо, почти заплашително:

— Казах, че в момента нямам намерение да се ожения за теб!

Гневът сграбчи Никол. Като забрави, че да се омъжи за Кристофър е това, за което копнееше с цялото си сърце, тя се нахвърли върху него.

— Подлец! Нима смяташ, че е достатъчно ти да промениш решението си, че аз нямам какво да кажа, така ли?

Снизходителна усмивка се появи на устните му. Той се отдели от мястото си и след миг Никол се намери в ръцете му. Когато устните му почти докоснаха нейните, той каза предизвикателно:

— Сигурен съм, че би казала много неща! Но има много ефикасни начини за разправа със своенравни млади дами, които не знаят кое е добро за тях.

Никол се опита да се отскубне, но това само стегна прегръдката му. После устните му се впиха в нейните, горещи и жадни, така отчаяно и настойчиво търсещи нейният отговор. Топлина покри тялото на Никол и тя усети, че отвърща на желанието му. Изстена, когато топлият му език разтърси сетивата ѝ. Никол усещаше силата на мускулестото тяло, което трептеше притиснато силно към нейното, твърдостта на слабините му и бурните ласки на ръцете, които се бяха вкопчили в нея. Тя се бореше неистово с неудържимото желание да отвърне на ласките му, да му позволи да я сграбчи и отнесе на ръце в леглото, за да се наслади на екстаза, който предизвикваше у нея тялото на Кристофър.

Но в момента, в който ръцете ѝ го обгърнаха диво в необуздан порив, в ума на Никол изникна ужасната история, която Хигинс ѝ беше разказал. Споменът за това, как майка ѝ се бе наслаждавала на същите тези ласки, накара Никол яростно да се изтръгне от прегръдката на Кристофър.

Той не се опита да я задържи. С присвити очи и учестен дъх, промълви студено:

— Ако Регина ви е сварила по този начин, не намирам нищо чудно в това, че е излъгала.

Никол гневно се извъртя към него.

— Робърт поне имаше уважението да не се натрапва!

— Натрапил!? Мила моя, не преигравай! Ти ме желаеш точно толкова, колкото и аз теб!

— Не съм дошла тук да се препирам с теб! — каза Никол сърдито. — Можеш да си мислиш каквото намериш за добре, но аз не изпитвам ни най-малко желание да бъда прелъстена. А ако беше поне малко джентълмен, никога нямаше да ме поставиш в това неудобно положение.

— Съгласен съм. Но ние и двамата вече се съгласихме с факта, че не съм джентълмен. Ти не би могла да имаш подобни претенции, защото поведението ти едва ли би могло да се нарече поведение на дама.

Внезапно отмаляла, Никол не пожела да продължи спора и тихо каза:

— Ето поне едно нещо, за което да сме единодушни. А сега, моля те, остави ме да си отида.

В продължение на една безкрайна минута Кристофър я гледа безмълвен, забелязал облака, помрачил красивите ѝ очи.

— Ще повикам файтон и ще те изпратя до Кавендиш Скуеър. Ако имаме късмет никой няма да разбере, че си била тук. Какво каза, когато излезе?

— Нищо, просто излязох — отвърна Никол.

Те успяха да се върнат на Кавендиш Скуеър, без някой да разбере къде е била Никол. Объркан от необичайното ѝ поведение, Кристофър каза:

— Защо имаш такава физиономия? Тя изобщо не ти отива.

— Щом не ти харесва, можеш да си вървиш! — сърдито му отвърна тя.

Устните му гневно се свиха, но вместо това попита:

— Къде са дядо ми и дамите?

И Никол внезапно си спомни за женитбата на лорд Саксън:

— О, Кристофър, забравих да ти кажа. Дядо ти ще се жени за госпожа Игълстоун тази неделя!

Кристофър изобщо не се изненада, както Никол предполагаше.

— Крайно време беше да го направят! — весело каза той.

— Ти си го очаквал? — изумено го попита Никол.

— Разбира се! Всеки, който ги познава знаеше, че е само въпрос на време Саймън да й направи предложение. И нямаше никакво съмнение, че госпожа Игълстоун ще го приеме. Беше очевидно дори и за мен!

— Е, щом това не представлява никакъв интерес за теб, бъди така добър, моля те, да не разваляш моята радост!

— Да я разваля ли, Никол? Смяташ ли, че някога съм развалил нещо?

— Винаги! И ти го знаеш много добре, Кристофър.

Кристофър замръзна, очите му я пронизваха. Въздухът в стаята се наелектризира от напрежението, което безумните думи на Никол създадоха. Ако можеше, тя би избягала, но беше тук и не можеше да се скрие от изумения поглед на Кристофър. Затова в пристъп на разкажание тя извика, опитвайки се същевременно да се защити:

— Не искам вечно да завися от благоволенieto ти, особено откакто живея в къщата на дядо ти и ти дължа толкова много. Ще ми се да оставим миналото настрана и да се отнасяме един към друг с уважението и обичта на добри приятели.

— Добри приятели! Ние с теб никога няма да бъдем добри приятели! Ти нищо не ми дължиш, Ник! Запомни това! Сега, след като изрази благодарността си към мен и разбра, че няма да е необходимо да се омъжваш за мен, позволи ми да се оттегля. Предай моите благопожелания на бъдещите младоженци.

Той затръшна вратата на стаята, когато пред него се изправи Регина, току-що прибрала се в къщи.

— Кристофър, чу ли новината! Не е ли вълнуващо!

Кристофър сковано отвърна:

— Да, чух. Всъщност Никол ми каза преди малко.

Като пренебрегна факта, че Кристофър се канеше да си тръгва, Регина го помоли:

— Остани още малко, моля те! Имам толкова идеи за сватбата и бих искала да ги обсъдя с теб.

Почти грубо Кристофър и отвърна:

— Убеден съм, че Саймън сам може да се погрижи за сватбата си, а ако има нещо, с което ти да не можеш да се справиш, леличко, сигурен съм, че никой друг не би могъл. А сега би ли ме извинила?

Подразнена от отговора му Регина кипна:

— Наистина ти си най-невъзпитаният млад мъж, когото познавам! Мисля, че Робърт трябваше да пусне малко повече от буйната ти кръв!

Кристофър се поклони с арогантна учтивост.

— Мадам, значи ли това, че трябва да го потърся и да го помоля да коригира пропуската си?

— Не ставай глупав, Кристофър, знаеш, че понякога можеш да изкараш човек от релсите! Каж ми как е ръката ти?

— Благодаря, много добре. — Сякаш внезапно нещо му хрумна и той каза: — Може би ще остана. Има нещо, което бих искал да попитам Никол?

— Много добре, върни се при нея, а аз след малко ще се присъединя към вас.

Кристофър толкова рязко отвори вратата на всекидневната, че Никол подскочи.

— Не се бой, хлапе! Искам само да те попитам нещо, а нямаме много време. Регина е вкъщи и всеки момент ще влезе. Искан само да ти кажа, че е по-добре да не споменавам пред нея какво ти е казал Робърт. Сигурен съм, че ако се разчуе ще стане по-лошо.

Като се поколеба за момент, Никол кимна с глава.

— Добре, няма да кажа нищо!

Но Кристофър сякаш не бързаше да си тръгва.

— Има само още едно нещо, което бих искал да изясним. Можеш ли да си спомниш, кога Робърт узна за годежа между теб и мен. Спомни си, моля те!

— Защо толкова държиш да знаеш?

— Защото смятам, че това ще обясни нещо, което ме измъчва от дълго време. Спомняш ли си кога беше това?

— В деня преди да те ранят. — В момента, в който изрече това, очите на Никол потъмняха в зловеща догадка. — О, Кристофър! Това не е възможно! Той не би го направил нарочно, нали?

Погледът на Кристофър беше непроницаем.

— Точно това ще изясним!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След като беше открил това, което търсеше, Кристофър незабавно си тръгна. Следобедът, който прекара на Кавендиш Скуеър му остави много приятен спомен. Той дори прие поканата на Регина за вечеря. Това беше най-малкото, което можеше да направи. Щеше да бъде изключително неучтиво, ако беше отказал. За малко дори той беше склонен да забрави проклетия меморандум.

Същата вечер, докато вечеряха, той наблюдаваше Регина и се чудеше дали тя има някаква представа за последствията от своята лъжа.

Кристофър и Робърт бяха единствените гости на Кавендиш Скуеър. Робърт прие новината за сватбата на баща си с безразличие. Измърмори с едва прикрита досада типичните за такъв случай поздравления. Кристофър от друга страна бе много радостен и показваше нескритото си задоволство. Освен това, с чувство на вина си мислеше, че женитбата на Саймън съвпада с неговите планове. С Летиция до себе си, нямаше да чувства много липсата на внука си.

Ако Робърт не бе особено заинтересован от решението на баща си да се ожени за втори път, то не можеше да се каже същото по отношение на Никол. Поласкан от поканата за вечеря, той през цялото време се мъчеше да привлече вниманието ѝ.

Никол обаче оставаше недостъпна. Робърт се чудеше дали обратът в отношението ѝ нямаше връзка със сутрешния им разговор. Сутринта тя бе толкова сигурна в думите си за несъществуването на връзка между нея и Кристофър, че сега Робърт бе учуден от нелогичното ѝ поведение. Защо го отбягва? Защо не иска да го погледне? Защо се държи така, сякаш ѝ беше изключително неприятен?

Като погледна подозрително към Кристофър, като че ли откри отговора и тръпка на ярост премина през тялото му. „*Някой ден, някой ден ще се отърва от теб така, както се отървах от баща ти! И този ден ще настъпи скоро, Кристофър, бъди сигурен!*“ — обеща си той.

Сякаш прочел мислите му, Кристофър му се усмихна мрачно и подигравателно вдигна чашата си с вино насреща.

Това, което Никол бе научила за Робърт я караше да изпитва непоносимост към него. Мисълта, че някога бе смятала да се омъжи за него я изпълваше с отвращение. Под спуснатите си ресници тя наблюдаваше двамата мъже и се чудеше как е възможно Кристофър да се държи толкова хладнокръвно.

Тази способност бе вследствие на многогодишни усилия от страна на Кристофър. Той дълго бе живял с измяната на чичо си и бе решил, че няма смисъл да бърза. Кристофър знаеше, че ще настъпи момент, в който Робърт щеше да бъде само негов и тогава нямаше да има пощада. Кристофър се усмихна на чичо си. Като вдигна един последен тост за здравето на младоженците, той се приготви да си тръгва. Обеща да дойде на сватбата в неделя.

Прибра се у дома, малко след десет и за негова изненада там откри Бъкли, който кръстосваше неспокойно стаята.

— А, ето те и теб! Мислех, че никога няма да се прибереш! Твоят слуга ми каза, че си на семейна вечеря и не предполагах, че ще се върнеш толкова късно — изръмжа Бъкли вместо поздрав.

— Заставайки нащрек Кристофър му се усмихна учтиво и щом Хигинс влезе в стаята, нареди да бъде донесена една бутилка от най-хубавото бренди. С очи, приковани в зачервеното лице на Бъкли той попита невинно:

— Какво те води насам?

Бъкли изглеждаше притеснен, което накара Кристофър да бъде още по-внимателен. Какво ли безпокоеше капитана?

Хигинс се върна с брендито. След като напълни чашите на двамата мъже с кехлибарената течност, той се оттегли в другия край на стаята, демонстрирайки привидна незаинтересованост.

Бъкли погледна към Хигинс и за момент Кристофър сметна, че ще настои той да напусне стаята. Но очевидно мислеше за по важни неща и се обърна към Кристофър:

— Надявам се, че ще забравиш снощния ни разговор. Бяхме се почерпили добре и не ми се ще да мисля, че съм казал нещо, което не е трябвало.

— Но, драги Бъкли, за какво говориш? — попита Кристофър.

Червеното лице на Бъкли се зачерви още повече.

— За проклетия меморандум! Изобщо не трябваше да го споменавам! Искам думата ти на джентълмен, че никога няма да говориш за това.

— Моля, моля, нима ти приличам на някоя стара клюкарка! Защо ми е да споменавам подобно нещо? Това беше частен разговор, а аз нямам навика да повтарям всичко, което чуя под път и над път.

Очевидно облекчен от обиденото изражение на Кристофър, Бъкли се опита да заглади работата. Скоро след това си тръгна. Докато го изпращаше до вратата Кристофър подхвърли небрежно:

— Ще се видим ли утре на бала на лейди Бейкли?

— О, не, приятелю! За съжаление ще бъда извън града в продължение на две седмици.

След като изпрати Бъкли, усмивката на Кристофър изчезна от лицето му. Той пожела на Хигинс лека нощ и побърза да си легне, но не за да спи. Вместо това той гледаше в тавана и се опитваше да открие най-добрия начин да се сдобие с меморандума. Беше очевидно, че трябва да го открадне. За сега нямаше да казва на Хигинс. На следващата сутрин той се измъкна от леглото си и без да се обръсне се премени в чифт дрехи, останали още от времето на капитан Сейбър.

Кристофър беше мяркал майора един-два пъти, когато бе идвал да търси Бъкли, така че го познаваше по лице, но до сега никога не беше посещавал офиса му. След като го намери той почука на вратата. Придавайки си маската на артистична фриволност, типична за аристократичното му потекло, той нахълта в стаята. Като хвърли разсеян поглед из помещението измърмори:

— Извинете за безпокойството, но смятах, че капитан Бъкли може да е тук.

Майорът, грубоват, сърдечен човек, възкликна:

— О, не! Той получи две седмици отпуск. Мога ли да ви бъда полезен?

Кристофър, чийто остър поглед вече бе забелязал железния шкаф, придоби изражение на раздразнение и досада:

— Боже мой, разбира се! Как можах да забравя! Всъщност не беше нищо важно. Той се отби снощи у дома и едва тази сутрин открих, че е забравил ръкавиците си. Понеже имах работа наблизко сметнах, че мога да му ги донеса.

— Ако желаете можете да ми ги оставите — предложи майор Блек.

— Не, няма да е необходимо. Много е възможно да го видя преди вас. Благодаря ви все пак.

След като изпълниха задачата си ръкавиците бяха прибрани и понеже майорът беше в добро настроение, Кристофър остана да си побъбри с него няколко минути. Той използва добре времето си, за да огледа внимателно сейфа. Според него отварянето нямаше да представлява голям проблем.

Когато се върна на Райдър Стрийт, той изпрати Хигинс да изпълни някои поръчки. Тези поръчки трябваше да му отнемат най-малко няколко часа. Когато остана сам в къщи посвети целият си следобед на ключалките и начините за отварянето им. Завръщането на Хигинс сложи край на заниманията му. Той изрази задоволство от елегантността на новите шалчета, от качеството на емфието, което специално бе поръчал. Но Хигинс не можеше да бъде измамен. Той знаеше, че съвсем умишлено са го пратили да обикаля из Лондон, но за сега предпочете да мълчи.

Най-накрая съдбовната нощ настъпи. Той освободи Хигинс за вечерта и прекара оставащите часове крачейки неспокойно из стаята си. Когато настъпи момента, Кристофър бързо се преоблече в удобни, черни панталони и черна памучна риза. Сложи в джоба си огниво, свещ и малък набор с инструменти.

Когато наближи министерството той си набеляза прозореца, през който щеше да влезе. Като се промъкна с котешка ловкост успя да се изкачи точно преди обиколката на патрула. Увери се, че е останал незабелязан и бързо тръгна по тъмните коридори към стаята на майор Блек.

Вратата беше заключена. Той леко приклекна до нея. Като държеше под око тесния коридор той започна да действа. След малко вратата щракна. Като прекоси стаята, Кристофър се отправи към прозореца.

Подготвил си път за бягство, Кристофър и се наведе над железния шкаф. Внимателно извади инструментите и свещта. С лекота успя да отвори сейфа.

На светлината на свещта Кристофър различи купчина документи, някои от тях запечатани и украсени с панделки. Той отчаяно се

надяваше, че меморандумът няма да е сред тях. Но след месеци напразни усилия и безплодни надежди късметът тази вечер беше на негова страна. Третият документ, към който посегна бе меморандумът.

Това беше само къс хартия, но за Кристофър съдържаше цялото му бъдеще. Безшумно се върна по същия път, по който бе дошъл и след секунди се намери отново на улицата.

Силно чувство на въодушевление и възбуда премина през тялото му. Когато го занесеше на Джейсън в Ню Орлианс, тогава щеше да ликува.

Щом се прибра в къщи, той започна внимателно да го преглежда. Генерал-майор Едуард Пекенхам щеше да води експедицията. Значи Пекенхам — зетят на прословутия Уелингтън, Пекенхам, който се надяваше че ще може да се спаси от Америка. Той, заедно с щаба на войските си щеше да отплава от Спайтхед в първата седмица от ноември. Те щяха незабавно да се отправят към Ямайка, където да се регрупираат под командването на генерал-майор Джон Ламберт.

Кристофър замислено седна на леглото. Ако имаше късмет, щеше да замине за Америка по същото време, по което генералът щеше да отплава за Ямайка. Ако всичко вървеше по план, на Ню Орлианс щяха да са му необходими шест седмици да се подготви за защита, а това беше достатъчно време.

Чу се шум, бравата леко изщрака и на вратата се появи Хигинс.

— Сър — извика той, очевидно объркан не само от странното облекло на Кристофър, но и от черните ивици сажди по лицето му.

„Е, сега стана тя!“ — помисли си Кристофър раздразнено. Явно бе дошъл моментът да разкрие на Хигинс причините, поради които бяха дошли в Англия.

Няколко мига те се гледаха мълчаливо, после Хигинс каза бавно:

— Взехте ли меморандума?

Очите на Кристофър се разшириха от учудване и той попита:

— От кога знаеш за това?

— Само от онази вечер, когато капитан Бъкли беше тук и говореше за някакъв меморандум. Познавам те много добре Кристофър и знам, че искаш този меморандум на всяка цена.

— Искрено се надявам да не съм толкова прозрачен и за другите!
— изръмжа Кристофър.

Но момента на неловкост бе отминал. След това обясни на Хигинс какво трябваше да направи.

— Е, приятелю, смяташ ли, че ще се справиш?

— Разбира се! Ще се убедиш, щом свърша. Няма да можеш да ги различиш.

Няколко часа по-късно, когато Кристофър сравни двата документа, те наистина бяха досущ еднакви, дори и в най-малките подробности.

След като обсъдиха ситуацията прецениха, че е много опасно Кристофър да влезе в министерството по същия начин, както бе направил първия път. Решиха да се опитат да подхвърлят фалшификата през деня.

На следващия ден Кристофър се появи в министерството. Той се отби в кабинета на майор Блек, като помоли за адреса на Бъкли в провинцията. Кристофър остана при майора толкова дълго, колкото му бе възможно, но не му се отдаде възможност да подхвърли документа. Когато вече си тръгваше, в стаята на майора влезе неговият адютант, натоварен с огромна купчина документи. Разминавайки се, те неволно се сблъскаха и документите полетяха към земята. Кристофър се наведе и започна да помага на адютанта да събира разпилените книжа, извинявайки се учтиво. Когато се изправи, усмивка озари устните му. Беше успял.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сватбата на Лорд Саксън и госпожа Игълстоун беше обявена за един часа. Беше малка сватба. Летиция и Саймън бяха поканили само десетина гости. Всъщност, що се отнася до Саймън, той искаше да покани само Регина и Кристофър като свидетели и с това да приключи. Но Лейди Дарби изобщо не се съгласи.

Церемонията се извърши в най-красивия салон на Кавендиш Скуеър. Стаята беше красиво украсена с огромни сребърни вази с цветя. Стъклената врата беше широко отворена, за да разкрие прекрасна гледка: мраморната тераса бе покрита с широки цветни ленти, а под тях бяха подредени вази с цветя, различни по вид и форма те създаваха една неповторима атмосфера.

Церемонията бе кратка. Като наблюдаваше как Саймън почти с благоговение постави пръстена на ръката на Летиция, Никол усети спазъм в гърлото си и щеше да се разплаче като лейди Дарби, която подсмърчаше до нея.

Празненството беше великолепно. Вдигнаха се много тостове за здравето на младоженците и следобедът премина във вечер.

С напредването на вечерта Никол си мислеше, че би се почувствала безкрайно облекчена, ако някои от гостите си тръгнат. Единият бе Робърт, чието присъствие не можеше да търпи. Другият — Кристофър, който с подигравателната си усмивка я вбесяваше, а третият беше Едуард с неговите превзети маниери.

Кристофър можеше най-лесно да избегне, защото той изобщо не правеше опит да се доближи до нея. Но именно този красив, елегантен мъж привличаше вниманието ѝ най-силно. Съвсем неволно и неподвластни на нейното желание, очите ѝ непрекъснато търсеха Кристофър.

Робърт наблюдаваше Никол напрегнато. С нарастващо недоумение се опитваше да разгадае причините за студеното ѝ поведение. Добре познаващ правилата на ухажването, той не правеше опити да ѝ се натрапи. Смяташе, че това бе временен каприз или пък е малко притеснена от неговата настойчивост. Каквато и да беше

причината, Робърт беше готов да чака, убеден че един ден Никол ще стане негова жена.

Едуард също бе забелязал хладното отношение на Никол към Робърт и си помисли, че шансовете му се увеличават, а това значеше край на финансовите му затруднения.

Жадуваща за спокойствие, Никол помоли стоящия до нея Едуард с мила усмивка:

— Едуард, би ли ми донесъл чаша лимонада, моля те? — Като играеше ролята си безупречно, той се отдалечи, а Никол, възползвайки се от отсъствието му, побърза да излезе в градината.

Като намери усамотено място зад един розов храст, тя седна, като се надяваше, че тук Едуард няма да може да я намери. Внезапно усети непреодолим копнеж по морето, по мекия плисък на вълните, по нежните кристалчета на пясъка и свежия мирис на море.

Гласът на Едуард развали очарованието. С въздишка тя отправи поглед към него, приближаващ се с чаша студена лимонада.

Той предложи невинно:

— Ще се поразходим ли братовчедке? Вечерта е толкова хубава!

Беше ѝ на езика да му каже, че ако иска да се разхожда, може да го направи сам, но като си помисли, че вечерта наистина е прекрасна, а и така по-бързо щеше да минава времето, Никол се съгласи.

Следващите няколко минути те прекараха, разхождайки се из огряната от лунна светлина градина. Когато наближиха малкия бял павилион. Едуард отбеляза:

— Какво интересно хрумване от страна на лорд Саймън да направи павилион тук! Хайде да влезем!

Никол се почуди на този внезапен интерес, но се подчини. Тя скоро разбра, че Едуард изобщо не се интересува от павилиона. Щом влязоха, той силно я дръпна и притисна в прегръдките си.

— Да не си се побъркал! — изкрещя тя и го блъсна диво.

— Да, луд съм по теб, Никол! — отвърна Едуард и като я сграбчи здраво, разкъса роклята и. По-скоро ядосана, отколкото изплашена, тя се опита да се освободи от прегръдката му. Но Едуард бе по-силен, отколкото изглеждаше.

Косите, които само преди няколко часа бяха подредени изкусно сега се бяха разпилели в безпорядък по раменете ѝ. Зелените очи хвърляха гневни отблясъци. Никол изкрещя:

— Пусни ме, проклет да си!

При вида на красивите ѝ рамене и меката извивка на гърдите, Едуард бе обхванат от истинска страст. Устните му намериха нейните безпогрешно и Никол осъзна истинските му намерения. Това я изпълни с отвращение и ярост и тя отчаяно се опитваше да се освободи от него. Бурната съпротива на Никол още повече възбуди Едуард и той брутално я повали на земята.

В приглушената светлина на павилиона тя забеляза една полупразна бутилка от шампанско. В главата на Никол се роди план. Съпротивата ѝ отслабна и тя се отпусна в ръцете на Едуард. След това бавно вдигна ръка и го погали. Хитростта ѝ подейства. Прегръдката на Едуард се отхлаби. В този момент тя заби зъбите си във врата му, а коляното си между краката му.

Викът на Едуард болезнено проехтя в тишината на нощта. Никол скочи и грабна бутилката от шампанско. Като я разби във стената тя насочи назъбения край към Едуард и изръмжа закана:

— Докосни ме още веднъж и ще превърна лицето ти в зловеща маска, с която ще плашиш хората до края на нещастния си живот!

Едуард я гледаше смазан. Той беше толкова шокиран от това, което се беше случило с него, че не можеше да повярва. Никол го гледаше с отвращение и с глас, пълен с омраза:

— Стегни се, глупако! Нали не съм те убила! — изкрещя му тя.

— Не, скъпа моя, не си. Но ако питах мен, твоето нещастно братовчедче се чувства така, все едно си го сторила — отбеляза Кристофър, който стоеше подпрян на вратата.

Никол почувства облекчение, че именно Кристофър ги бе открил. Тя остави бутилката и каза:

— Моят братовчед е попрекалил с виното тази вечер. Защо не го изпратиш до каретата му, а аз ще се прибера в къщата.

Едуард като видя, че всичките му надежди рухvat скочи на крака и с дрезгав глас каза:

— Но аз ще се ожения за нея! Ще се ожения за нея в момента, в който си извадя специалното разрешение. Никой никога няма да разбере какво се е случило тази вечер. Честта ѝ ще бъде спасена!

— А твоето богатство подсигурено! — извика Никол сърдито. — Нямам никакво намерение да се омъжа за теб, Едуард.

Кристофър пристъпи по-навътре и като се приближи до Никол попита:

— Добре ли си, хлапе?

Като оправи една от разрошените си къдрици, Никол отвърна:

— Да, малко разчорлена и пораздърпана, но невредима.

— Защо не се върнеш в стаята си и не помолиш някоя от камериерките да ти помогне да се пооправиш. Аз ще се погрижа за господин Маркъм.

Като усети, че я третират като дете, очите на Никол заискряха от негодувание.

— Не ми нареждай какво да правя. Ако си спомняш добре аз бях тази, която го предложи!

— Така е. Защо не го направиш тогава или може би съм се объркал? Да не би да съм прекъснал скандал между влюбени?

Въпреки безгрижния маниер, с който бяха изречени думите, Никол разбра, че Кристофър е бесен. И опасен! Като се хвърли умолително към него, тя му каза:

— Братовчед ми се държа отвратително, но не ме нарани. Израснала съм с него, Кристофър, и знам как да се оправя с него.

Като разглеждаше внимателно пръстите на ръцете си, Кристофър попита безизразно:

— Да го убия ли?

Стресната Никол го погледна. Като преглътна тежко, каза:

— Не го наранявай, Кристофър. Той е глупак и аз не мога да го понасям, но не искам да пострада.

— Глупачка! Не разбираш ли, че ако се появи с тази история пред Саймън, докато мигнеш ще си вече омъжена за него?

Стресната от думите на Кристофър тя тихо каза:

— Никой друг не ни видя! Моля те, Кристофър, нека да се прибера в къщата и сама ще кажа на Саймън. Ако ти се погрижиш Едуард да...

— Саймън може и да ти повярва, но как ще затвориш устата на братовчед си? Как може да си сигурна, че името ти няма да се разнася по всяка кръчма из града? Че хората от твоя кръг няма да те отбягват? Не разбираш ли, че той може да те унищожи?

— А теб какво те интересува? — озъби му се тя.

Без да отвърне на предизвикателството ѝ, Кристофър прокара ръка през гъстите си тъмни коси и каза:

— Прибирай се! Аз ще се погрижа за Едуард. Не се бой! Няма да го убия, само ще го сплаша.

Когато Кристофър се върна в павилиона Едуард до голяма степен се беше съвзел и седеше на една от пейките. Щом видя Кристофър той запелтечи:

— Знам, че това, което сторих е лошо, но Саксън, аз я обичам и ще се оженя за нея, повярвай ми!

— Не, няма, ако искаш да живееш! Ще забравиш всичко, което се случи тази вечер! По една или друга причина братовчедка ти ме помоли за снизхождение, но държа да знаеш, че ако не беше Никол ти щеше да си мъртъв! Затова дръж си устата затворена и се разкарай от тук! И, Маркъм, ако чуя една думичка само, един гаднически слух, пиши се умрял!

И понеже храбростта не беше сред най-забележителните му качества, Едуард побърза да се измъкне.

Кристофър остана в павилиона няколко минути след като Едуард си тръгна. Бореше се с неудържимото желание да го настигне и да му разбие физиономията. „Как смее да ѝ посяга?“ — мислеше си той яростно. Картината на преплетените тела оживя в съзнанието му. И как Никол се бореше за честта си! Облегнат на вратата на павилиона Кристофър гледаше замислен към пътеката, по която Едуард бе изчезнал.

В това време Робърт и приятелят на лорд Линдли, лейтенант Дженингс Смайт се разхождаха по пътеката, водеща към павилиона. Те се приближиха бавно към Кристофър, който изобщо не ги усети. Профилът му, удължен от сенките на дърветата придаваше някак зловещо изражение на лицето му и когато го видя лейтенант Дженингс спря изумено. След като го гледа втренчено няколко мига Дженингс извика:

— Капитан Сейбър! Твоят братовчед е проклетият американски корсар!

Кристофър, който чу гласовете, но бе достатъчно далеч, за да разбере за какво става въпрос рязко се обърна. По дяволите! Беше си обещал да внимава, а ето, че се оказа лице в лице с Дженингс Смайт.

— Малко чист въздух, а? — обърна се любезно Кристофър към тях.

Обхванат от внезапна несигурност Дженингс промърмори неясни извинения.

Без да му остави време да потвърди подозренията си, Кристофър спомена нещо за времето и побърза да се отдалечи към къщата.

Намръщен той мислеше за Дженингс Смайт. Трябваше да измисли някакъв план в случай, че лейтенантът стане по-сигурен в съмненията си.

Робърт наблюдаваше с нескрит интерес сцената. Най-сетне се бе натъкнал на нещо, което можеше да компрометира Кристофър, а може би дори да го унищожи. Той запази мълчание, докато Кристофър не изчезна от погледа им. После попита лейтенант Смайт:

— Ти каза, че моят племенник е капитан Сейбър. Защо?

Мисълта, че капитан Сейбър и внукът на лорд Саксън са един и същи човек, се стори на Дженингс невероятно глупава и той каза:

— Вероятно съм се припознал. Беше игра на светлината. Когато го видях в анфас разбрах, че съм сбъркал.

Ако се отнасяше до някой друг, Робърт би приел обяснението на Дженингс Смайт за напълно правдоподобно. Но не и когато се отнасяше до Кристофър.

Робърт би се хванал за всяко нещо, което би zlepоставяло Кристофър, та дори и лъжа. Когато си легна същата вечер, той за първи път от месеци заспа с усещането за победа.

Робърт дълго бе чакал този момент, затова знаеше, че може да изчака още малко. Далеч по-важно за него бе да си върне Никол. И да разбере какво се бе случило между тях, та не можеше да се наслаждава на прекрасната ѝ усмивка. Кристофър можеше да почака!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Брайтън носеше нещастие на Никол — тук се бяха удавили родителите ѝ и брат ѝ. Когато веднъж тя и Регина минаха с колата край красивото имение Ашфорд, болезнени тръпки я побиха при спомена за онзи ден. Регина я попита дали не иска да обиколи къщата и да провери дали Маркъмови са променили нещо, откакто живеят там, но тя решително поклати глава. Не мислеше че ще понесе разходката из къщата или че ще може да излезе на онзи балкон, където беше седяла през страшния ден.

Времето беше притъпило болката, но тя винаги свързваше Брайтън с нещастие. Макар че Регина беше самата любезност и очевидно ѝ беше простила авантюрата с Робърт, новата лейди Саксън ѝ липсваше страшно много. Регина не можеше да замести нито милите, съчувствени маниери на лейди Саксън, нито саркастичната дрезгавост на лорд Саксън и къщата изглеждаше скучна и празна без младоженците.

Тя признаваше пред себе си, че Брайтън има някои преимущества. Тук Никол чуваше как океанските вълни се разбиват точно под дигата и придружена от Галина намираще известна утеха в разходките по брега. Чувстваше се някак по-свободна, по-малко обвързана. Може би, мислеше си горчиво тя, в крайна сметка съм привикнала към този начин на живот и сега, когато вече не се налага да се придържам към нормите и маниерите на висшето общество, ще започна да вода безлично, скучно съществуване.

През един следобед в средата на септември тя седеше в стаята си и мислеше за Робърт и за твърде странното положение, в което се намираще.

Той отговаряше на презрителното ѝ отношение галантно и с насмешлива усмивка, с ласкав поглед, който я питаше защо се държи така. Тя не можеше да му отговори.

Външно Робърт не даваше израз на гнева си, породен от отдръпването на Никол, но вътрешно се разкъсваше от ревност. Беше се опитал да отмъкне повече информация от Дженингс Смайт за този

капитан Сейбър, но той винаги отклоняваше въпросите с насмешлива забележка. Най-накрая Робърт реши, че единствената му възможност е да наеме детектив.

На двадесет и четвърти септември Саймън и Летиция пристигнаха в Брайтън. И двамата изглеждаха невероятно щастливи. С тяхното завръщане къщата на Кингс Роуд сякаш внезапно се пробуди и се отърси от задрямалия си вид.

С тяхното завръщане апатията, която беше обзела Никол, изчезна. Тя упорито си повтаряше, че пърхачото в гърдите ѝ оживление се дължи на това, че лорд Саксън и съпругата му са пак част от този дом. И все пак не можеше да не признае, че обзелото я чувство се дължи на факта, че след по-малко от седмица ще види отново Кристофър.

Както Саймън, така и Летиция забелязаха, че тя не поздравява Робърт със същата топлина и сърдечност както преди. Саймън, който смяташе, че това е работа на Регина, я беше смъмрил още първия път, когато останаха насаме.

Летиция съумя да узнае какво се е случило, тъй като Никол ѝ разказа всичко. Регина беше отишла да посети лорд Уинтън, с когото бяха близки приятели, а Саймън беше зает с делови въпроси. Летиция и Никол седяха на сянка под бряста край къщата и пиеха лимонада. Тогава Никол колебливо разказа на Летиция това, което беше научила от Хигинс.

Нямаше намерение да казва на когото и да е било, но Летиция нежно я подпита за Робърт. Това ѝ развърза езика и тя разказа всичко — от игла до конец.

Летиция слушаше безмълвно, ококорила бледосините си очи от изумление. Когато Никол свърши, единственото, което успя да промълви беше: „*Господи, боже мой! Колко ужасно!*“

— Да, така е. Беше доста шокиращо да узная, че майка ми е била такова коварно създание. — Гласът ѝ ѝ изневери и тя сподавено каза: — Опитвах се да намеря някакво извинение за стореното то нея, да я помня такава, каквата съм я познавала преди, но просто не мога! Всичко, за което съм способна да мисля е, че не само Робърт е бил неин любовник, а и Кристофър! О, знам, че е било само за да заблудят баща ми, но ако Робърт действително е бил влюбен в нея, той не би я поделил по такъв начин.

Летиция погледна встрани и предпазливо промълви:

— Може би Робърт не е знаел.

Никол се втренчи в нея. После глухо попита:

— Мислите, че майка ми е мамила и Робърт? Че той е смятал тези срещи за невинни, за уговорени, просто за да се прикрият нещата?

— Да, скъпа моя. Опасявам се, че точно това имам предвид — стисна ръката ѝ Летиция. — Чуйте ме, мила! Майка ви беше като глезено дете. Познавам я от пелените. За нея беше изключително важно да има обожанието на всеки срещнат мъж, независимо от това дали е млад или стар. Не мисля, че е обичала истински някого, но това не означава, че е била порочна. О, скъпа, опитвам се да ви обясня, че тя не беше покварена, а просто имаше склонност към такива неща. — Тя продължи с тъжна нотка в гласа. — Кристофър толкова очевидно страдаше от младежкото си увлечение по нея, че според мен е било свръх силите ѝ да устои на изкушението да го прелъсти! Вероятно те с Робърт са възнамерявали да го използват — като параван, но навярно от суетност тя е превърнала лъжите в действителност.

— Мисис Игълстоун! — извика Никол тъй развълнувана, че пропусна да спомене титлата ѝ. — Как можахте да изречете това! Да не би да оправдавате намеренията им?

С пламнало лице Летиция вплете пръстите на ръцете си и произнесе:

— О, не! Опитвам се да ви кажа, че вашата майка наистина беше егоистична и лекомислена и използваше хората, но по начина, по който го прави едно дете. Тя не се замисляше какво причинява на Кристофър. Имали са с Робърт нужда от изкупителна жертва и Кристофър им е бил под ръка. Тя обръщаше внимание само на нещата, които пряко засягаха нея! Разбираш ли какво имам предвид?

Никол се втренчи намръщено в далечината.

— А Робърт? — попита уморено Никол.

— О, боже! — промълви Летиция нещастно. — Не искам да ставам груба, скъпа, но Робърт въобще не е достоен за вас. Той беше злобен и ревнив като малко дете и трябва да ви призная, че никога не съм го харесвала. След това ваше разкритие, аз обвинявам него за случилото се. Вероятно идеята да използват Кристофър е била негова и сигурно той го е отпратил от Англия. В такъв случай не бих могла да кажа че това не е било добре обмислено и предварително планирано.

Робърт е искал Кристофър да умре и съм сигурна, че е искал той да бъде опозорен повече, отколкото... — тя внезапно млъкна, сякаш усети, че е стигнала твърде далеч.

Никол се усмихна тъжно.

— Но едва ли можем да кажем това на съпруга ви.

— О, не, за бога! Робърт и така е причинил на Саймън достатъчно мъка. Всичко е минало и приключило, никой от нас не би могъл да го промени. — Със замъглени от сълзи очи тя се наклони напред и разпалено каза: — Скъпа моя, не оставяйте това да ви погуби, изтръгнете го от мислите си и го забравете.

Никол я погледна с печална усмивка.

— Сега, когато говорих с вас, мисля че ще мога да направя това. Олекна ми, чувствам се по-малко обърквана и ядосана. Може би след известно време ще гледам по-обективно на нещата.

— Да, така е, скъпа моя! Наистина се опитайте да сторите това! — насърчи я сърдечно лейди Саксън.

Никол откри, че е казала истината — сякаш разговорът с лейди Саксън действително беше облекчил болката.

През нощта, след разговора с Никол, лейди Саксън беше толкова притеснена, че дори не успя да притвори очи. Внезапно я осени мисълта, че трябва да се противопостави на Робърт, но нямаше и представа как можеше да го стори. Тя се въртеше неспокойно в леглото, като се опитваше да не тревожи заспалия си съпруг. Едва не скочи, когато гласът му разкъса мрака.

— Лети! Какво има? Въртиш се от часове!

— Нищо, Саймън. Имам ужасно главоболие и не мога да заспя. — Гласът ѝ леко трепна. — Надявах се, че няма да те безпокоя.

Саймън усети лекото потрепване и протегна ръце да я прегърне.

— Какво има, мила, какво те тревожи?

Тя подхвърли някаква шега, но не можа да заблуди Саймън. С изумителна интуиция той попита:

— Робърт ли е причината? Забелязах, че от вчера си някак напрегната в неговата компания.

Летиция се стегна и Саймън, усетил веднага напрежението ѝ, попита рязко:

— Каж ми какво е направил! И Лети, не ме заблуждавай с плоски извинения, че те боли главата! Познавам те твърде добре и

очевидно, Робърт е сторил нещо, което те е разстроило. Сега ми кажи какво е то без да шикалкавиш.

Летиция се поколеба още миг. Тогава Саймън я целуна нежно по бузата и прошепна умоляващо: „*Моля те, любов моя, кажи ми.*“

Какво друго можеше да стори след всичко това, освен да му каже?

Когато тя свърши разказа си, Саймън замълча за няколко секунди. Летиция го погледна и сърцето ѝ се сви от болка. Той нежно я отстрани от себе си и тежко въздъхна.

— През цялото време се опасявах, че е нещо такова — каза тъжно той. — Подозирах, че е така, но не исках да го повярвам. Защо? Защо, Лети, Робърт е такъв? Винаги съм се опитвал да бъда справедлив към него и Бог ми е свидетел, винаги съм го обичал и защитавал. Да се отнесе така към едно момче! Към собствения си племенник! Да го изпрати на сигурна смърт! — Разкъсван от болка, той избухна: — Казвам ти, Лети, не мога да го гледам повече. Този път не мога да му простя.

— Саймън, Саймън. Не се разстройвай. Моля те, опитай се да заспиш. Та това се е случило толкова отдавна.

Той разсеяно оправяше омотаните завивки.

— Саймън, не се измъчвай от това. Робърт е такъв, какъвто е и не можеш да се виниш за това.

Кристофър беше в Лондон и наистина приличаше на тигър — на тигър в клетка. Не му беше леко да чака, а мисълта, че Дженингс Смайт можеше да го провали всеки момент помрачаваше настроението му.

Вече беше обявил, че напуска Лондон и заминава за Брайтън.

Изплати дълговете си, уведоми своя хазяин кога ще отпътува и стегна багажа си. Документът беше скрит в малка кожена торбичка, привързана към кръста му.

Септември се проточи. Все още не беше взел твърдо решение, какво ще каже на дядо си. Не се срамуваше от това, което беше извършил, но дали Саймън щеше да одобри действията му.

Най-лошият момент настъпи на двадесет и осми септември сутринта.

Предната вечер беше скитал и пиянствал до късно с капитан Бъкли и лейтенант Кетълскоуп. Нещо като прощална вечер с Лондон. Беше спал до късно. Главата го болеше ужасно. Току-що беше изпил четвъртата си чаша силно кафе, когато Хигинс влезе и тръсна под носа му новия брой на „Лондон Таймс“.

Кристофър недоверчиво плъзна поглед по плътните, черни заглавия. „ВАШИНГТОН ОПОЖАРЕН!“ Лицето му пребледня и той бързо се зачете в статията.

Около 19 август британските войски бяха отблъснали американските и ги бяха прогонили от столицата. После бяха нахлули в града, грабили и опустошавали наред. Генерал-майор Робърт Рос лично наредил разрушаването, на Белия дом, Военното министерство и Държавния архив.

Обзет от ярост и безсилие, Кристофър хвърли вестника на масата и изръмжа:

— За бога, те ще съжаляват за тази свинщина! Само да се върна в Ню Орлианс, ще им дадем да разберат, че никое нападение над нашата столица не може да се размине безнаказано!

Рано на следващата сутрин Кристофър и Хигинс напуснаха Лондон. Малко следобед те пристигнаха в Брайтън. Саймън беше доволен да види внука си и дори не се опита да го скрие.

— За бога, момчето ми, толкова е хубаво да те види човек! — избоботи той, когато Кристофър влезе в библиотеката.

— Удоволствието е взаимно, сър! Виждам, че съпружеският живот ви се отразява добре. Имате вид на щастлив, доволен мъж, а лейди Саксън определено е по-красива от всякога!

Саймън изглеждаше изключително доволен.

— По-красива, казваш. Тъй ли? — отвърна той с довольна нотка в гласа. — Наистина се забавлявахме в Бедингтън Корнър. Решихме да се върнем там на първи октомври. Джина може да покаже на Никол забележителностите на града.

Кристофър се усмихна уклончиво, като се чудеше дали ще може да се възползва от неочакваната интимност на тази среща и да каже на дядо си, че утре вечер ще трябва да заmine. Той напразно търсеше подходящите думи, но те бяха заседнали на гърлото му. Не можеше още с пристигането си да изтърси на стареца, че заминава за неопределен период от време. Той умишлено отложи неприятното

задължение и вместо това седна край дядо си, за да се наслади попълно на тези няколко приятни минути в компанията му.

Саймън също търсеше подходящи думи, но се опитваше да каже нещо съвсем различно. Искаше да съобщи на Кристофър, че знае всичко, което се е случило преди години, но някак си не можеше да повдигне въпроса.

— Нещо не е наред ли, сър? — попита Кристофър, приковал поглед върху лицето на дядо си.

— Какво? — промърмори сепнато Саймън, като се опитваше да се овладее. — Не, просто се бях замечтал. — Очевидно притеснен, той се усмихна и добави: — Установявам, че се отнасям в най-неподходящи моменти. Сигурно възрастта вече ми се отразява. Догодина навярно ще съм вече съвсем изкукуригал.

— Едва ли! — възрази Кристофър. Не беше доволен от извинението на Саймън, но остави нещата така. Ако беше нещо важно, щеше скоро да го узнае.

Никол не знаеше, че Кристофър е пристигнал. Когато го видя така неочаквано, почувства, че сърцето ѝ подскочи, но се насили да се усмихне учтиво.

— О-хо, дечко — каза Кристофър с насмешка в гласа, като я погледна оценяващо. — Изглеждаш много добре. Брайтън явно ти понася.

Тя се усмихна ослепително и мило каза:

— Брайтън? О, по-скоро това се дължи на факта, че съм далеч от теб!

Очите му потъмняха и за миг тя си помисли, че ще ѝ го върне. Вместо това той сви мощните си рамене.

— Все същият остър език, Ник — каза сухо и отмина.

Точно тогава се приближи Едуард и докато Никол се опитваше учтиво да отпрати братовчед си, Кристофър се изгуби от погледа ѝ.

Малко по-късно Едуард Маркъм се разхождаше отчаяно из стаята си. Преглеждаше дълговете си отново и отново и стигна до извода, че е останал напълно без средства. Той обмисляше положението си от всички страни и все стигаше до един и същ извод. Трябваше да се ожени за богатата наследница. Тази, която той искаше да

вземе, го отхвърляше. „По дяволите, Никол“ — изсъска той. Беше невъзможно да се мисли за отсрочка.

Всъщност беше му хрумнало да убие Никол, но когато прецени ситуацията разбра, че ще е по-лесно да се ожени за нея — да я принуди да се омъжи за него.

Веднъж взел решение, той се зае да изпипа скалъпения набързо план. Наемането на кола и четири коня щеше да погълне последните му пари.

Как да подмами Никол в колата? Едва ли би могъл да я отвлече от улицата посред бял ден! Тя не би се срещнала с него на подходящо място, но пък ако има среща с друг? Но с кого? И защо това трябваше да стане тайно? Той отчаяно напругаше мозъка си. Никол не би си определила среща със случаен човек, още повече, че това трябваше да стане на закътано място.

Накрая се спря на един твърде рискован план. Знаеше, че Никол има навика да се разхожда в парка всеки следобед. Всичко, което трябваше да стори, беше да я пресрещне, когато си тръгва към къщи и разтревожено да ѝ съобщи, че лорд Саксън е получил сърдечен удар. После, преди да има време да се опомни щеше да я замъкне в каретата си. Докато Никол се осъзнае, че не пътуват към Кингс Роуд, ще е прекалено късно. Беше доста доволен от плана си. Трябваше да поеме този риск.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Кристофър очакваше последния ден от престоя си в Англия отчасти с вълнение, отчасти с безпокойство. Най-много се притесняваше от това, че трябва да съобщи на Саймън, че някъде между привечер и полунощ трябва да бъде на кораба, който ще отплава обратно за Америка.

Старецът беше правил планове колко весело и приятно ще прекарат Коледа в Бедингтън Корнър. Беше подхвърлил, че градската къща в Лондон може да прехвърли на Кристофър, след като той и Летиция предпочитат спокойствието на Бедингтън Корнър.

В това време Никол четеше в библиотеката. Изведнъж самотата ѝ се стори непоносима и тя решително стана. Почти беше стигнала до вратата, когато някой я отвори със замах и едва не я удари.

— За бога, Никол, трябваше да ме предупредиш, че си тук. Можех да те ударя лошо — възкликна тревожно Кристофър, като спря на прага.

В гърдите на Никол се надигна вълна от гняв и тя му се сопна:

— А аз откъде да зная, че ще нахлуеш тук като разярен бик?

Те се погледнаха войнствено. Лицето на Кристофър се изкриви в злобна гримаса, но след това се засмя.

— Хайде, мир, малка лисичке! Прибери си острите зъбки.

— Ти пръв започна! — отговори отбранително тя. Лицето му ѝ се струваше по-слабо, по-изсечено. — За колко време смяташ да отседнеш при нас? — кротко попита тя.

Кристофър се поколеба за миг, но след това вдигна рамене и отговори нехайно:

— Въобще не мисля да оставам тук. — И тъй като тя го погледна изненадано, той бавно изрече: — Ние с Хигинс ще прекараме тази вечер във вилата ми край Ротингдийн, а що се отнася до утре, кой знае къде ще ни отвее вятърът. — Тези думи бяха всичко, което можеше да ѝ каже без да се отклонява от истината.

Никол го познаваше много добре и потръпна от обзелото я предчувствие.

— Заминавате, нали? Връщате се обратно в Луизиана.

Кристофър си пое въздух. Беше получил смъртоносен удар, но лицето му не трепна, когато й отвърна:

— Да. Да, Никол, заминаваме.

Още щом произнесе тези думи, той се сепна. Въобще нямаше намерение да казва на Никол, още повече преди да говори с дядо си. И все пак, след като се беше досетила, не би могъл да я излъже.

Никол замръзна. Ужасното чувство за загуба вледени всяко кътче на тялото ѝ. Той заминава. Нямаше да го има вече. Би трябвало да се радвам, каза си твърдо тя. Изправи гордо гръб и отвърна хладнокръвно:

— О, но това е много хубаво! — Големите изумрудени очи го погледнаха безизразно изпод гъстите черни клепки и със застинала усмивка Никол продължи: — Трябва да си щастлив да се отървеш най-сетне от мен.

— Ник, млъкни! — сопна се Кристофър твърдо, а на бузата му затрепка едно мускулче.

Никол тръсна глава и тъмните, буйни къдрици затрепкаха по раменете ѝ.

— Не! Ти трябва да ми позволиш! Трябва да ти кажа...

Кристофър я спря по единствения начин, на който беше способен. Той грубо сграбчи крехките ѝ рамене, притисна я плътно до себе си и впи устни в нейните. Целувката продължи цяла вечност. Една дълга, жадна, настойчива ласка, която я превърна в слабо, тръпнещо създание. Когато тя прислони глава на рамото му, с болезнена нежност той прокара устни по меките къдрици и глухо каза:

— Не говори. За теб и мен думите не означават много. Изричаме неща, които не мислим и твърде често се поддаваме на настроенията си. Някой ден вероятно ще сме способни да разговаряме като разумни човешки същества, но, бог да ми прости, по отношение на теб не мога да мисля разумно.

Изумена, Никол рязко вдигна глава, за да го погледне. Тя разтвори устни, но от тях не се отрони никакъв звук. Кристофър, подтикван както от мисълта, че на следващия ден между тях щеше да лежи цял океан, така и от нейното тръпнещо тяло, не можа да сдържи бликналия копнеж да усети отново вкуса на устните ѝ. Те се разтвориха като цветна пъпка и при това неочаквано отстъпление, от

гърдите му се отрони глух стон. Той притисна крехката фигурка поплътно към себе си. Ръцете му галеха гърба и бедрата ѝ, като караха Никол да осъзнае, че той я желае. Кристофър с нежелание си напомни къде се намира и като я отблъсна леко, каза с горчива усмивка:

— Ти разгорещяваш повече от всяко вино, Ник. Можеш да накараш един мъж да се забрави и да стори неща, за които после ще съжалява.

Никол несъмнено не разбра думите му и замръзна.

Кристофър не ѝ даде възможност да отговори. Вместо това я застави да седне. Като я настани на облицования с кадифе диван, той седна небрежно на една от облегалките му, повесил неспокойно дългите си нозе. Изпълнен с нарастващо разкаяние и същевременно с твърда решителност бавно произнесе:

— Не винаги съм се отнасял към теб така, както заслужаваш. Въпреки това, няма да се извинявам за това, което съм направил. — Той я изгледа похотливо и безсрамно призна: — Да ми прости господ, но ако пак бях поставен при същите обстоятелства, вероятно пак щях да направя същото. Тогава те желаех, искам те и сега и трябва да призная, че никога жена не ме е карала да се чувствам тъй оплетен и объркан, както ти ми действаш. Вярвай ми, дяволче, бих бил неопишимо радостен да ти видя гърба!

Безгрижните думи я удариха като плесница през лицето. Знаеше, че той ще бъде щастлив да се отърве от нея, но онемя от лекотата, с която заяви това. Тя си играеше безцелно с ъгълчето на копринения си халат, за да прикрие треперещите си ръце и се стремеше да държи лицето си извърнато.

Кристофър я гледаше настойчиво, а тъмните му ресници хвърляха сянка върху израза в златистите очи. Той съзнаваше, че се държи зле, но не беше по силите му да промени каквото и да е било. Обикновено нямаше проблеми с общуването, но що се отнасяше до Никол, това съвсем не беше така. Казваше не каквото трябва, правеше не каквото трябва и сякаш винаги ставаше причина за ужасна препирня.

Никол чувстваше настойчивия му поглед и знаеше, че трябва да направи някаква хаплива забележка, да отвърне нещо през смях, но думите бяха заседнали в гърлото ѝ. Най-сетне, гордостта ѝ се притече на помощ и с неподвижна, бляскава усмивка, каза:

— Е, предполагам, че ако те смуцавам, както ти твърдиш, това би трябвало да е нещо като победа за мен!

— По дяволите, Никол! Та ние не водим война! — изръмжа Кристофър. Той искаше да изтръгне от нея нещо повече от повърхностни изявления, въпреки че все още не можеше да определи какво точно искаше да чуе.

Погълната от мъчителната борба със собственото си сърце, Никол не чу странната умолителна нотка в гласа на Кристофър. Всичко, което можа да забележи, беше едва прикрития гняв, изписан на лицето му. С болезнено примирение тя осъзна, каква беше причината, поради която между тях винаги бяха стояли гнева и грозните нападки — нейната майка. Можеше ли да го вини, че я мрази? Затова, че я наранява? Тя примирено каза:

— О, Кристофър! Мина им времето на преструвките между нас! Знам какво ти се е случило преди всичките тези години и зная защо ме мразиш толкова. Казваш, че между нас няма война. Това е лъжа. — Тя изведнъж почувства прилив на сили и продължи разпалено. — Ние винаги ще сме във война! Майка ми се е погрижила за това. Мога цяла вечност да се опитвам да те накарам да го забравиш, мога да ти позволя да ме стъпчеш в прахта, но това няма да утоли цялата омраза, с която си изпълнен.

Кристофър не помръдна. Притихна съвсем. Гъстите му черни вежди се смръщиха над присвитите очи. Той попита хладно:

— За какво по-точно говориш?

Никол скочи на крака и стиснала юмруци, смело изрече:

— Хигинс ми каза за теб и майка ми. За това как тя и Робърт са те изиграли и как той те предал на комисията за принудителна мобилизация.

Кристофър, по-вбесен от всякога, откакто го познаваше, започна да ругае. Златистите му очи блестяха заплашително. Той изръмжа:

— А, затова ли си така отзивчива? Затова ли толкова искаш да те целуна? Защото тази стара, тъжна история е пробудила съчувствие у теб? Точно това можеш да ми спестиш!

Той стана рязко и като изглежда Никол с неприязън, ядно изсъска:

— По-добре забрави какво се е случило преди! Аз вече съм го забравил. И със сигурност нямам нужда дъщерята на Анабел да ми се умилква, сякаш съм полуудавено коте.

— Да се умилква! — изсъска Никол. Гневът ѝ нарастваше и изтриваше и съжалението, и болката, и собствената ѝ мъка от заминаването му. С пребледняло като платно лице и гневни искри в огромните очи, тя пристъпи бързо напред и преди Кристофър да се опомни, го удари през лицето. — Ах, ти, кучи сине! — извика гневно тя с блеснали в очите сълзи.

Не по-малко ядосан от нея, Кристофър съзнателно сграбчи раменете ѝ с такава грубост, че тя напразно се мъчеше да се освободи.

— И така, мисля, че стигнахме пак до там, откъдето тръгнахме — изрече твърдо той. — И понеже явно си казахме всичко, което имаме да споделим, аз ти казвам сбогом. Ако имаме късмет, няма да се видим преди да замина. Можеш да бъдеш сигурна, че ще направя всичко, което е по силите ми да стоя надалеч от пътя ти!

Напълно вбесена Никол хвърли на Кристофър един поглед, в който се четеше и отчаяние, и предизвикателство.

— Още по-добре! — В сподавения ѝ глас звучаха войнствени нотки. — Ще благодаря на бога в деня, когато корабът ти отплува!

Със странен блясък в очите той се втренчи за миг в пламналото ѝ от гняв лице. Сякаш се опитваше да запечата образа ѝ в паметта си. После устните му се извиха в присмехулна усмивка и хладно изрече:

— Е, това е онази Ник, която помня. А ето и още нещо, с което пък ти да ме запомниш!

Той я привлече рязко в обятията си и властно целуна полуотворените ѝ устни. Езикът му страстно нахлу в устата ѝ, а ръцете му я приковаха в пламенна прегръдка. Неговите устни изгаряха нейните, повеляваха, търсеха отговор на този преднамерено хладнокръвен изблик. Никол отчаяно се бореше с коварната отмала, с избухналото неудържимо желание, което се разливаше по цялото ѝ тяло. Тя беше пленница на устните му, те я изпълваха с копнеж, заставяха я да се предаде.

Несъзнателно притисна тялото си по-плътено към неговото. „Дявол да го вземе! — мислеше гневно тя. — Проклет да е, че ме кара така да го желая!“

Кристофър също се бореше със самия себе си. Вцепенен от едва удържимо желание, той неистово жадуваше Никол — само още веднъж. Само още веднъж да потъне в тази плът, да я почувства как потръпва под него, да усети вкуса на копринената кожа под устните си,

да вдиша мириса на този толкова специфичен парфюм. О, Господи, толкова жени има, защо точно тази? Не беше ли вече разбрал, че една Ашфорд е прелестна вещица с омайна сила, че е едно същество, изтъкано от сладост и лъжи, от страст и предателство? Обзет от желание да разкъса тънката копринена мрежа, която го обвиняваше, Кристофър отдели устни от Никол и рязко я отблъсна. Дишаше тежко. Погледът му все още беше замъглен от желание, но когато проговори, гласът му беше равен и спокоен:

— Мисля, че и двамата ще имаме спомени един от друг, Ник — независимо от това дали го искаме или не!

Той се завъртя на пети и тръгна, но после, сякаш нещо си спомни, спря и я изгледа през рамо:

— Все още не съм решил окончателно кога да замина и не съм казвал нищо на дядо си. Бих бил благодарен, ако не споменаваш на никого за това, докато аз самият не им кажа.

Изплашена от собствените си чувства, Никол нямаше сили да го погледне отново. Тя кимна безмълвно, като се насили да спре глупавите сълзи, които напиреха в очите ѝ.

Кристофър не можа да се сдържи и я погледна за последен път. Той се втренчи в нея, сякаш искаше да я погълне, да попие безупречните черти, буйните, искрящи къдри, раздалечените, изумрудени очи, волевите, страстни устни и това високо, стройно тяло, което така добре му подходеше. Отправи се към вратата и излезе от стаята.

Никол се отпусна бавно на дивана, а звукът от затръшването на вратата кънтеше още в ушите ѝ. Той си замина, мислеше мрачно тя. Има още няколко дни. Няколко дни, през които трябва да се държа, сякаш нищо не се е случило, да се усмихвам, да не показвам, че душата ми се разкъсва. Ще го направя! Мога да го направя. И някой ден ще го забравя. Да, ще го забравя! Трябва да сторя това.

Подтикван от чувства, коренно различни от тези, които измъчваха Никол, Робърт Саксън разпитваше из всички краища на Лондон, за да открие неуловимия капитан Сейбър. Научи, че капитан Сейбър действително съществува, че той наистина е американски капер и има обявена награда за главата му. Но освен думите на

смутения Дженингс Смайт, Робърт нямаше за какво друго да се хване. Той не се съмняваше, че Кристофър е капитан Сейбър и копнееше да хвърли този факт в лицето на Саймън.

Следобед Робърт се отби да говори с Никол. Той пристигна в Кингс Роуд към пет. Оказа се разочарован. Никол, както му казаха, беше излязла на разходка из парка и нямаше да се прибере до половин час. Той реши да потърси младата жена и да я убеди да го придружи. Тъкмо тръгваше, когато Саймън му каза:

— Робърт, ако нямаш нищо против, бих искал да поговорим.

Робърт го погледна неохотно:

— Точно сега ли? Тъкмо отивах да търся Никол.

— Тя може да почака — отвърна Саймън с тон, който не позволяваше възражения. — Имам да ти казвам нещо и искам да го сторя веднага.

Робърт сви рамене и последва баща си в кабинета. Малкият кабинет представляваше приятна стая с дъбова ламперия. Извитото кленово бюро, зад което Саймън седна, определено беше в английски стил. Робърт застана неспокойно в центъра на стаята, стиснал небрежно в ръка светлокафявите си ръкавици и малкия цилиндър.

— Е — попита той с раздразнение. — Какво има да ми казвате? Нямам много време.

— Седни — отвърна тихо Саймън и като го погледна хладно и с неприязън посочи един стол край себе си. Робърт неохотно се подчини.

Саймън прекара в душевни терзания двата дни, откакто Летиция му каза какво се е случило между сина му и внука му. Той беше обичал непрокопсания си син, въпреки всички разочарования, които му беше донесъл през годините, но позорната постъпка спрямо Кристофър не можеше да му прости. Когато първоначалният ужас и отвращение отминаха, той реши, че ще може да преглътне, че дори и обичта му към Робърт никога да не бъде същата, той все пак би могъл да го приеме по някакъв начин. Но след две безсънни нощи, през които беше измъчван от мисълта за стореното от собствения му син, негова плът и кръв, той осъзна, че това не може да стане. Това, което смяташе, че е справедливо да стори, беше честно и прямо да каже на Робърт, защо неговото присъствие в този дом вече не е желано. Беше се страхувал от този миг, мислеше, че няма да има сили да го стори. Но не беше така.

Лицето му изглеждаше като изсечено от камък, когато проговори с равен глас.

— Не искам да те виждам повече в моя дом. В която и да е от къщите ни. През всичките тези години ти прощавах всеки скандал, който ми поднасяше. Плащах дълговете ти, застъпвах се хиляди пъти за теб. Стига толкова. С това, което си причинил на Кристофър, ти престъпи границата. Бог да ми прости, но аз не мога да намеря никакво извинение за постъпката ти.

Изричайки тези думи Саймън изпусна нервите си и попита почти умоляващо:

— Защо, Робърт? Защо, за бога? Той беше такъв чудесен младеж, носеше ми толкова радост. Нищо лошо не ти е направил. Не, никога не бих могъл да проумея как сте могли да го сторите. — Той замълча. Чертите му се изостриха, а на лицето му се изписа тъга. — Можехте да станете причина за неговата смърт. Не те ли гризе съвестта затова?

Робърт пребледня още при първите думи на баща си. Дойде часът на истината. Кристофър беше обърнал собствения му баща срещу него! С пропит от горчивина глас, той мрачно отвърна:

— Това не му е навредило особено. Сам виждате, че извлече полза от случилото се.

Саймън се втренчи в него. Не можеше да повярва! В гърдите му се надигна вълна от отвращение, когато осъзна, че Робърт не вижда нищо лошо в постъпката си. Чувството за безпомощност пропълзя по вените му и той уморено призна:

— Да, оказва се, че е било за добро. Но не сте имали това предвид, нали?

Без да дочака отговор, уморен от разигралата се сцена, Саймън отсече:

— Сбогом, Робърт. Благодаря на бога, че въпреки всичко, което е трябвало да преживее, Кристофър се превърна в прекрасен млад мъж. Поне имам внук, с когото да се гордея, ако нямам такъв син.

Обидата избухна в душата на Робърт. Той скочи на крака и извика с безумен блясък в очите:

— Вие грешите! Мислите, че е толкова безупречен. Ха! Той не е нищо друго, освен най-обикновен пират. Един морски разбойник, който Адмиралтейството издирва за престъпления срещу собствената ни държава. Попитайте скъпоценния си Кристофър за капитан Сейбър!

Питайте го де! И ще видите. Ще разберете, че не е такъв светец за какъвто го мислите. Той е кръвожаден пират!

Саймън се втренчи в него. Внезапното откровение на Робърт го накара да замълчи. Това нямаше никакво значение за Саймън. И все пак, чувстваше, че трябва да даде на сина си една последна възможност като разговаря с Кристофър. Той каза с тих глас:

— Много добре. Ще го питам. Но дори и да е така, това не променя нашите отношения. След като разговарям с него, ти ще напуснеш тази къща. — Саймън стана от стола си и забързано излезе от кабинета.

Робърт се отпусна. Душата му преливаше от злонамереност.

Вместо да накара някой от слугите да извика Кристофър, Саймън слезе и сам го намери.

При внезапното му нахлуване Кристофър се стегна и на лицето му се изписа войнствено изражение. Саймън погледна Хигинс и изрече с обичайния си остър тон:

— Ти излез! Искam да говоря с внука си.

Хигинс хвърли поглед към Кристофър, който леко му кимна, и напусна стаята.

— Нужно ли беше да сте толкова груб с него? — попита вяло Кристофър. — Знаете, че държа на Хигинс.

— Я стига! Не ми пробутвай такива захаросани приказки. Това, което искам да кажа е съвсем лично и засяга само нас. Не искам някой да ни слуша. Ако смяташ, че е толкова важно, после ще му се извиня.

Кристофър повдигна иронично едната си вежда и повтори:

— Да му се извините? Е, това вече си заслужава да се види. Вие никога на никого не се извинявате.

— По дяволите, престани да отклоняваш темата. Робърт е долу в кабинета и каза доста компрометиращи неща по твой адрес. — Той изгледа Кристофър изпод смръщените си буйни вежди и изрече с равен глас: — Той каза, че си пират! Че си капитан Сейбър и има обявена награда за главата ти. Истина ли е това?

Очите им се срещнаха. Саймън попита:

— Е, наистина ли си този... този капитан Сейбър?

Дори окото му не потрепна, когато Кристофър отсечено кимна:

— Да, аз съм.

Той изрече тези думи твърдо, с глас, който не предполага нито обяснения, нито извинение.

Въпреки обзелото го по-рано безразличие, признанието нанесе съкрушителен удар на Саймън. Всъщност не вярваше, че това е истина, не искаше да го повярва. Златистите очи леко потъмняха и бавно, като грохнал старец, той се отпусна в близкото кресло. После с мъка продума:

— Опасявах се, че това е така.

Кристофър знаеше, че дори и да не разкрие цялата истина ще трябва да предложи някакво обяснение. Беше се надявал, че ще може да напусне Англия без Саймън да научи за капитан Сейбър. Той стисна зъби и едно мускулче заигра на решително вирнатата му брадичка. След това погледна изпитателно дядо си.

Саймън очевидно беше съкрушен. Кристофър не можеше да понесе повече тази гледка, затова забързано промърмори:

— Дядо, ако зависеше от мен, бих ти спестил това. Не бих могъл да променя истината нито за миналото, нито за настоящето си. — При тези думи той се отпусна на коляно и нежно обгърна със силната си, мургава ръка осеяната със сини вени китка, която все още стискаше неизменния абаносов бастун. После рязко каза:

— Дори не мога да моля прошка за стореното. Но не съм го направил, за да те нараня, нито за да почерня името ти. — В плътния му глас прозвуча умолителна нотка. — Всеки от нас трябва да живее така, както сметне за добре. Не очаквам да одобриш стореното от мен, но, за бога, не ме кори, че съм бил един корсар, американец — първо по силата на обстоятелствата, а сетне — по собствено желание.

Саймън рязко вдигна глава при тези думи. Избледнелите лешникови очи се впериха в другите — по-дълбоки, златисти, по-искрящи очи, които го гледаха открито и прямо.

— Американец? — изсумтя сприхаво той.

Кристофър сухо кимна. Бавно, без да отделя поглед от лицето на Саймън, той разпалено заяви:

— Сега Ню Орлианс е моят дом! Моята земя, моето богатство, бъдещето ми. О, да, бях корсар, онзи капитан Сейбър, за когото Робърт ме смята. Да, нападах британски кораби, дори — подчерта нарочно той — съм ги потапял. Но каквото и да съм сторил, то не е било, за да ви причиня болка или неприятности. — После мрачно

добави: — Известно време мислех, че никога няма да искам да ви видя отново, ненавиждах всичко британско. Водил съм начин на живот според свои собствени правила и не мога да заявя, че съжалявам затова.

— Възхитително! — отбеляза сухо Саймън.

Кристофър се стегна и се изправи. После лаконично каза:

— Нямах намерение да ви отегчавам.

— Ха! Да съм казал, че ме отегчаваш? — сопна се сприхаво Саймън. — Сега ти ще ме слушаш, надут момко! Може и да си американец, може да си бил разбойник, но преди всичко си мой внук, а също така, по тази причина и мой наследник!

Кристофър го погледна преценяващо. Макар че разкритието би трябвало да му е причинило болка, Саймън като че ли се съвземаше. Той не позволи на Кристофър да каже каквото и да е друго.

Седеше на стола изпънат като струна, стиснал здраво в ръка бастуна. Погледна ядно разтревожения си внук и поде враждебно:

— Слушай сега! Имам да ти кажа някои неща, непрокопсанико! Първо, както казах вече ти си мой внук и недей никога да забравяш това! Второ, хич не ме интересува какво си правил... — Той млъкна внезапно, спомняйки си за Робърт и това, което му беше казал. — Аз ще бъде най-големият глупак на света, ако те отритна само, защото имаме различни политически възгледи.

Кристофър се усмихна печално:

— Мислите ли, че Робърт ще приеме либералното ви становище по въпроса?

Саймън изсумтя:

— Остави това на мен. Ще се погрижа да бъде сложен краят на тази Кентърбърийска история, в която се е заиграл!

— Не мисля, че ще бъде толкова лесно, сър. Съществува... — той замълча, сетне предпазливо изрече — съществува известна вражда между нас. Не ми се вярва той просто да си затвори устата, само защото вие сте му наредили да го стори. — Кристофър се поколеба, несигурен в следващия си ход. Не беше планирал такава развръзка. При мисълта за отлитащото време и за това, че само след няколко часа трябва да се срещне с американския корсар, единствената възможност, която виждаше пред себе си, беше да съобщи на Саймън за скорошното си заминаване. Саймън веднага щеше да се досети, че

пристигането му в Англия е нещо повече от частно посещение и това би му причинило още по-голяма болка. Би могъл да му прости, че е капитан Сейбър, но дали би приел, че е шпионин? Навярно не, мислеше си Кристофър. Внезапно му хрумна, че би могъл да използва Робърт като извинение за отпътуването си.

— Мисля — изрече бавно той, — че най-добре би било да замина за Америка. Още тази вечер. Преди Робърт да има каквато и да е възможност да ми причини неприятности. Когато тази война приключи — усмихна се иронично той, — тази война, която така слабо ви интересува, моята дейност вече няма да представлява опасност. Тогава ще мога да се върна. Дотогава, сър, не мога да рискувам да остана тук.

Тъй като Саймън изглеждаше разтревожен, Кристофър откровено призна:

— Дженинг Смайт знае кой съм. Той ме позна и може да ме разобличи като капитан Сейбър.

Саймън издаде упорито напред брадичката си и не съвсем убедено попита:

— Как ще заминеш? Към Америка не пътуват кораби.

— Довечера мога да тръгна за Франция. Оттам мога да хвана кораб за Западна Индия. Или за Куба. Няма значение точно закъде. В край сметка ще успея да намеря някой американски капер, който плава в тези води или кораб, който се кани да пробие блокадата на Залива. Не се притеснявайте. Ще успея да се върна в Ню Орлианс. Просто ще отнеме известно време.

Това не се понрави на Саймън, но той ясно съзнаваше опасността. Все още не можеше да се примири с мисълта за заминаването на внука си, затова възрази:

— Защо точно тази вечер? Защо не утре или вдругиден?

Още преди да произнесе тези думи, той знаеше отговора на въпроса си. Всяко забавяне сега, когато Робърт открито говореше за капитан Сейбър, можеше да се окаже фатално. Сърцето му се скова от страх, че Кристофър може да бъде окован във вериги или да увисне на бесилото. Той промълви едва чуто:

— Прав си. Трябва да заминеш тази вечер.

Кристофър потръпна от тези кротки слова. Знаеше колко се плаши стареца от предстоящата раздяла. А не се ли ужасяваше и той

самият от нея?

— Дядо — започна да го убеждава той. — Няма да е както последния път. Сега знаете закъде съм тръгнал и знаете, че ще се върна. Скоро. Обещавам.

Саймън бавно се изправи. Не искаше да се сбогува, все още не. Той отклони поглед встрани и каза навъсено:

— След вечеря бих искал да те видя в кабинета си. Междувременно ще говоря с Робърт. Ще му кажа, че не съм могъл да те намеря и че тази негова история е водевилен фарс.

Кристофър кимна:

— А дамите? — попита той. — Какво ще им кажеш?

— Ами, че са те извикали обратно в Америка по неотложна работа и че не трябва да коментират това. Рано или късно ще престанат да питат.

После Саймън погледна върховете на ботушите си и разпалено промълви:

— Ти само гледай да се върнеш жив и здрав, колкото е възможно по-скоро.

Дълго, много дълго, Кристофър седя, вперил поглед във вратата, през която Саймън излезе. Обгърна го тъга, сърцето му се сви от болка. Застави се да мисли за предстоящата задача и нетърпеливо звънна на Хигинс да дойде.

За нещастие, когато Саймън стигна в кабинета си, той беше празен. Разпита Туикъм и от неясното му обяснение успя да разбере само, че господарят Робърт е излязъл, заедно с Галина, прислужницата на Никол.

— С една от прислужниците? — повтори Саймън. — За какво пък му е една от прислужниците?

— Наистина не мога да ви кажа, сър — отвърна учтиво Туикъм. И тъй като забеляза огнени пламъчета в очите на Саймън, побърза да добави: — Макар че чух да се споменава името на мис Никол, както и това на Едуард Маркъм. Нещо във връзка с парка на Брайтън. Може би мис Никол е изпратила Галина да поръча на някой от кочияшите да отиде и да ги вземе от парка и господарят Робърт е решил да отиде вместо него.

— Може би — съгласи се уклончиво Саймън. Не изглеждаше вероятно, въпреки че Робърт беше споменал, че търси Никол. Може би

са отишли да пояздят. Но по това време? С Едуард Маркъм? Това му се стори странно. Твърде странно.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Наистина беше странно. Едуард Маркъм беше с Никол, но не по нейна покана или желание. В действителност той следваше плана си да я отвлече. И сякаш късметът беше на негова страна.

Никак не беше трудно да се наеме кола. Дори времето му се усмихваше. Следобедът беше прекрасен, като есенна симфония от кристално свеж въздух и златни и червеникави листа. Никол беше дошла в парка придружена само от Галина.

Тя остана по-дълго от обикновено. Постоянно мислеше за Кристофър и това, което се бе случило в библиотеката. Бързата разходка поизбистри главата ѝ.

Хубаво беше, убеждаваше се ожесточено тя, че Кристофър заминава. Така беше най-добре. Когато той си замине, когато вече няма възможност да го вижда, тя най-сетне щеше да се освободи от тези глупави, обсебващи я чувства, които изпитваше към него.

Малко по-късно тя стигна до главната порта на Брайтънския парк и пое дългия път към къщата на Кингс Роуд. Не беше направила и няколко крачки, когато обезумелия, опечален Едуард буквално се сблъска с нея.

— Боже мой! — извика афектирано той. — Трябва да ви кажа нещо ужасно! Направо не зная как да го изрека!

Никол побледня, като първата ѝ мисъл беше за Кристофър. Изумрудените ѝ очи станаха почти черти от ужас и тя болезнено сграбчи ръката на Едуард.

— Какво се е случило? Кажете ми, по дяволите! Какво?

— Лорд Саксън! — каза драматично Едуард. — Мъртъв е. Преди малко получи фатален сърдечен удар. Хайде, имат нужда от вас. Побързайте!

Почти изпаднала в шок, Никол вцепенена му позволи да я преведе през оживената улица до колата, която ги чакаше. Толкова силна бяха мъката и болката, които изпитваше, че не забеляза слисаната Галина, останала пред парка, нито се замисли, защо

обитателите на Кингс Роуд са сметнали Едуард за най-подходящия човек, който да ѝ съобщи вестта.

Почти парализирана тя въобще не обърна внимание накъде пътуват. Невиждащият ѝ поглед блуждаеше през прозореца на колата и в първия момент не осъзна, че летят в грешна посока.

Едуард я наблюдаваше скришом от отсрещното място на колата. „*Сега, малка хитрушо, не можеш да ми се измъкнеш — злорадстваше той. — След по-малко от два дни ще бъдем вече женени, а дотогава ти вече няма да бъдеш невинната девица, която си в момента. Ще се погрижа за това!*“ Той се усмихна отблъскващо, като похотливо съзерцаваше формите, които скоро щеше да притежава. Имаше достатъчно време да сломи волята и, мислеше със задоволство Едуард и на лицето му се изписа злоба.

Никол видя това изражение и то веднага я накара да се осъзнае. Галина не беше с нея, трябваше да са стигнали до Кингс Роуд преди няколко минути. Като се надигна и огледа пробягващия край тях пейзаж, мигом разбра, че не пътуват във вярната посока. Тя седна на мястото си, лицето ѝ се изопна и доби иронично изражение. Умът ѝ работеше с бясна скорост. Явно Едуард я беше подмамил и тя горчиво се проклинаше за собствената си глупост. Трябваше да предположи, че рано или късно той ще се опита да ѝ изиграе такъв номер. Напълно беше в стила му, мислеше с презрение тя. Навярно е замислил сватба в Гретна Грийн... ако не възнамерява да я убие.

Внезапно тя се намръщи. Дали Едуард не е използвал трагичното събитие за да осъществи собствените си планове? Тази мисъл я ужаси. Цялата мъка и страх, които беше изпитала, когато той ѝ съобщи вестта за смъртта на лорд Саксън я връхлетяха отново.

— Едуард — промълви най-сетне тя. — Знам, че не отиваме в дома на лорд Саксън. Доколкото разбирам, ме отвличате и ме водите в Гретна Грийн. Но, кажете ми истината, лорд Саксън действително ли е мъртъв или просто ми съобщихте това, за да се кача с вас в колата?

Едуард беше очаквал порой от упреци от страна на братовчедка си. Със сигурност не беше предполагал, че ще се държи така смирено, нито пък че ще е тъй загрижена за лорд Саксън. И тъй като думите ѝ го свариха неподготвен, той призна истината:

— Доколкото зная, лорд Саксън се радва на обичайното си крепко здраве.

Никол го погледна презрително и той започна да се оправдава:

— Е, трябваше да ви кажа нещо, което ще ви разстрои, ще ви накара да се отклоните от пътя. Какво друго можех да сторя?

— Ах, вие, безгръбначно мекотело! — изсъска презрително тя. — Какво друго бихте могли да сторите? Наредете колата да бъде незабавно спряна, а аз ще се преструвам, че тази отвратителна история никога не се е случвала. В момента може и да съм в ръцете ви, но ето какво ще ви кажа, измамнико — тя обидно провлачи последната дума, — нищо не може да ме накара да се омъжа за вас! Ще изглеждате доста глупаво, когато кажа „не“ на сватбената церемония.

Едуард впи заплашително сините си очи в нея и изръмжа:

— Ако бях на ваше място, нямаше да се репча така безстрашно! Докато стигнем Гретна Грийн, ще бъдете повече от щастлива да се омъжите за мен... още повече, че дотогава, може би вече ще носите мое дете! Със сигурност ще се погрижа да реализирам тази вероятност. Направил съм всичко възможно, за да не могат плановете ми да бъдат осуетени. Така че не чакайте помощ от страна на Саксънови! Освен ако не ни хванат през следващите няколко часа, което е малко вероятно, няма да ви бъдат от особена полза. Дори лорд Саксън няма да застане за вас, когато узнае, че вече не сте девствена и че навярно очаквате дете.

Никол горчиво преглътна гневните думи, които бяха заседнали на гърлото ѝ, тъй като не искаше да го подтиква към действие. Все още не. Едуард беше глупак, ако си мислеше, че ще мине между капките за тази безумна постъпка. Никога не би се омъжила за него! В никакъв случай! Пък и няма да му бъде лесно да я изнасили. Дори и да успее, дори тя да забременее, никога не би се омъжила за него. Щеше да посрещне скандала, клюките, унижението и някак си щеше да се отърве от нероденото дете.

— Няма какво да кажете, нали, скъпа? — прекъснаха мислите ѝ насмешливите думи на Едуард.

Никол сви рамене. Не искаше да създава напрежение, докато не реши какво точно да стори. С почти безразличен глас, тя произнесе:

— Какво бих могла да кажа? Явно сте обмислил всичко.

— Точно така — съгласи се самодоволно Едуард. — Така е и много мъдро сте преценили, че би било глупаво да упорствате. Ще понесете много по-леко цялата тази история, ако ми помогнете. — Той

се усмихна самодоволно и наперено добави: — Казват, че съм доста изкусен в правенето на любов и съм сигурен, че бихте оценили уменията ми, ако не се съпротивлявате.

В първия момент ѝ се стори, че в колата няма нищо, което би могло да ѝ окаже помощ. Багажът на Едуард беше привързан отвън, върху покрива и като се изключи тяхното присъствие, колата беше съвсем празна. Дамската ѝ чантичка лежеше на седалката до нея, но вътре нямаше нищо, което би ѝ свършило работа.

Тя прехапа устни, огледа за последен път колата и тогава го видя! Бамбуковият бастун на Едуард! Вътре имаше шпага! Тя жадно впи очи в тънкия, смъртоносен предмет, който така невинно лежеше на седалката до него.

Никога през целия си живот Никол не се беше чувствала тъй самотна и безпомощна. Не беше изплашена, не се страхуваше от Едуард, но усещаше с всеки изминал час как времето ѝ се изплъзва. Скоро братовчед ѝ щеше да изпълни заплахата си и да осъществи грозното си намерение. Тя потръпна като си представи как ръцете му свободно опипват тялото ѝ, как устните му смазват нейните.

Сякаш прочел нейните мисли Едуард ѝ се усмихна в сумрака:

— Не се тревожете, имате още няколко минути преди първичните ми инстинкти да се развихрят.

С пресъхнали устни Никол равнодушно попита:

— Какво чакате още? Повече лунна светлина, за да можете да се насладите по-пълно на представлението си?

— О, това не е лоша идея! Не, грешите. Наближаваме един твърде тесен и криволичещ участък от пътя. Не ми се иска да се подмятам насам-натам из колата в най-критичния момент. Ще оцените притеснението ми, когато видите какво имам предвид.

Изтощена от усилието да прикрива презрението и гнева си, да демонстрира смирение, което не изпитва, Никол каза с насмешка:

— Съмнявам се, че има миг в цялото ви егоистично съществуване, когато сте се съобразявал с някого! — После безгрижно подметна: — Знаете ли, Едуард, с това, което правите, излагате живота си на опасност. Мислите ли, че женитбата ще възпре някой от семейство Саксън да ви обяви дуел?

Тя се изсмя весело, като видя как на лицето на Едуард се изписа несигурност. Явно не беше се замислял за това. В изумрудените ѝ очи

заиграха хитри, жълтеникави пламъчета и бавно, наслаждавайки се на всяка своя дума, тя продължи:

— Я да видим. Първо — самият лорд Саксън — все още доста сръчен с пистолета, доколкото зная. А и Робърт. Робърт трябва да е доста добър фехтовач, не мислите ли? А що се отнася до Кристофър, чувала съм да казват, че се справя добре и с двете! — Тонът ѝ се изостри неочаквано и тя изсъска с омраза: — Наистина ли си мислите, че ще ви оставят да се измъкнете? Особено ако ни хванат!

Едуард се изсмя нервно:

— Я не ставайте смешна! Никой от тях не е толкова глупав, нито пък тъй загрижен за вас, че да ме извика на дуел. Пък и никой няма да ни хване.

В този момент, сякаш за да опровергае думите му, каретата направи неочакван остър завой, който запрати Едуард към вратата и накара Никол да се вкопчи в една от кожените дръжки. Преди да имат време да се опомнят, последва друг остър завой, който събори проклинащия Едуард на пода, а Никол, здраво увиснала на дръжката, едва не тупна на пътеката. Виждайки, че братовчед ѝ се опитва да запази равновесие, тя бързо се наведе и сграбчи бастуна. След миг той беше вече скрит в гънките на палтото ѝ.

Последва заплашително изскърцване и колата внезапно спря, необичайно наклонена на една страна. Никол чу как кочияшът възбудено подвиква на коня. Едуард, запазил най-сетне равновесие, отвори вратата. Каретата беше така наклонена, че той трябваше да се изкатери, за да излезе навън. Стъпил най-сетне на здрава почва, той ядосано изкрещя:

— Какво става, по дяволите!

Никол внимателно се заслуша в гласовете отвън. Явно на пътя е имало неочаквано дълбока дупка и когато кочияшът е извил да я избегне, по невнимание е навлязъл в канавката. Едно от задните колела беше излязло от пътя и беше затънало дълбоко в калта.

Никол се усмихна. Нямаше и представа дали някой от Саксънови е тръгнал след тях, но всяко забавяне беше в нейна полза. Тя се надяваше, че помощта е на път, тъй като Галина навярно се е прибрала в Кингс Роуд. Когато се разкрие, че лорд Саксън е жив и здрав, ще се вдигне олелия и някой — сърцето ѝ лудо подскочи в гърдите при

мисълта за мургавото, гневно лице на Кристофър — някой със сигурност ще се сети какво се е случило.

Докато мъжете се опитваха да измъкнат затъналата кола, настроението ѝ се повиши. Тя хвърли поглед на озарения от луната пейзаж и горещо пожела вратата ѝ да не беше затисната. Може би, мислеше с надежда тя, ще бъдат принудени да останат тук цяла нощ. И това ако не е подходящ край за подлия план на Едуард! Но надеждата ѝ бе покосена. В следващия момент каретата се килна рязко, колелото се завъртя бясно и за секунда изскочи от калта.

Сърцето на Никол замръзна. Но в следващия миг тя успокоително напипа скрития бастун.

Миг по-късно спътникът ѝ се качи обратно в каретата и раздразнено промърмори:

— Тези некадърни глупаци! Човек би си помислил, че за парите, които им плащам, ще знаят как да карат.

Никол не отвърна. Сърцето ѝ лудо биеше. Трябваше да действа сега, докато той беше все още развълнуван. С блеснали от решителност очи тя бързо се изви, стиснала безпогрешно шпагата в ръка. Той се озова притиснат от голото шейсетсантиметрово острие. Инстинктивно се отдръпна назад, а Никол му заповяда с измамна кротост в гласа:

— Не мърдайте, Едуард. Не ме стряскайте, че мога без да искам да ви понижа.

Едуард замръзна, приковал поглед в острието. Никол мъдро беше насочила шпагата в лицето, защото знаеше, че той би сторил почти всичко, за да предпази от обезобразяване красивите си черти.

Без да си дава труд да скрие обзелото я отвращение, тя нареди:

— Наредете на кочияша си да обърне колата. Връщаме се в Брайтън.

Едуард беше толкова потресен при мисълта, че рухvat всичките му мечти, че забрави за лицето си. Той се изправи рязко, но острието веднага го одраска по скулата.

— Дявол ви взел, Никол! — извика злобно той.

Присвила очи, с изпънати в презрителна усмивка устни, тя произнесе с равен глас:

— А вие бъдете проклет за това, което се опитахте да ми сторите! Сега наредете тази карета да бъде обърната или ще ви оставя

белег за цял живот! Веднага!

Едуард се подчини неохотно и почука по стената. Колата спря и миг по-късно той злобно процеди, че тръгват обратно към Брайтън.

Колата изви и Никол облекчено въздъхна, когато конете запрепускаха към Брайтън. Тя не сваляше поглед от Едуард. Съзнаваше, че сега той е много по-опасен от всеки друг път. Инстинктивно стисна по-здраво бастуна. Щеше да го убие, преди да попадне отново в ръцете му.

Нямаше и представа колко е часът, нито колко дълго са пътували. Беше сигурна, че помощта вече е на път. Сега Кристофър или Робърт би трябвало да препускат след тях. Поне се молеше да е така.

Възвърнал част от увереността си, Едуард се отърси от обзелия го по-рано страх и скришом огледа Никол. Беше просто една крехка жена.

Никол, която през цялото време беше нащрек, усети момента, в който отношението на Едуард се промени. Тя го погледна смело. Красивото ѝ лице с нищо не издаваше, че е отгатнала намеренията му. Когато Едуард се размърда тя произнесе равно:

— Едуард, на ваше място не бих се опитвала да сторя каквото и да е било. Не съм някоя пъзлива госпожичка, която припада при вида на кръв. Виждала съм кръв и преди, виждала съм и как умират хора. Мога да ви убия и ще го сторя, ако ме принудите... избирайте. Но имайте предвид, че си нямате работа с някоя истеричка, ако се наложи, ще ви понижа без да ми мигне окото.

Едуард преглътна с мъка, изненадан от решителната нотка в гласа ѝ. Замълча за миг, но положението му беше прекалено отчайващо, за да обръща внимание на заплахите ѝ. Ако Никол успеше да му избяга, той не само нямаше да може да си изплати дълговете, но и скандалът от това неуспешно отвличане щеше окончателно да го разори. Това не беше невинна беля, за която можеше да намери оправдание, нито пък можеше да откупи свободата си. Щом стигнеха в Брайтън, той трябваше да посрещне последствията от своите действия. Обаче преди да стигнат до там, щеше да даде добър урок на тази глупава кучка.

След не повече от пет минути часът на Едуард настъпи. Колелото, което преди беше излязло от пътя, беше повредено. При

един особено остър завой, то не издържа на натоварването и се разпадна с ужасно скърцане.

Навън цареше хаос. Конете риеха и се мъчеха да се освободят от юздите си. Колата беше клюмнала на една страна наред тесния път. Вътре Никол и Едуард се бяха вкопчили в смъртоносна битка за шпагата, като никой от тях не знаеше каква е причината за неочакваното спиране. При първия трясък Едуард се нахвърли върху Никол, а Никол се бореше като хванат в клопка звяр.

Тя се извиваше в смъртоносната му хватка. Тялото му лежеше с цялата си тежест върху нейното, като я приковаваше към седалката. Тя потръпна от отвращение, когато усети горещия му дъх в лицето си. Едуард беше сграбчил и двете ѝ ръце и стискаше с цяла сила китката, която държеше шпагата. Никол пренебрегна изгарящата болка, която се разли по ръката ѝ. Ритна със злоба Едуард в слабините. Той извика от болка.

Усетила как стягането около ръката ѝ се поразхлаби, Никол със бързината на нападаща змия, бързо заби меч в рамото му. Той падна назад, като с една ръка се държеше за слабините, а с другата за рамото. Като видя няколко кървави петна на палтото ѝ, Едуард притвори очи и промълви:

— Умирам. Зная си. Вие ме убихте, братовчедке!

— Едва ли — отвърна сухо Никол. — Вие сте просто ранен, братовчедо и то не фатално. Мога да ви уверя в това. Предупредих ви, можете да вините само себе си. Радвайте се, че не ви убих... защото и това ми мина през ума.

Вниманието ѝ беше привлечено от внезапното дрънчане на приближаваща кола. Отне ѝ само секунда да разпознае в мрака тревожния глас на Робърт. Като измери презрително с поглед Едуард, хвърли шпагата, отвори вратата и грациозно скочи от колата.

— Робърт! Спри! Аз съм, Никол! — извика почти гордо тя, щастлива, че помощта пристига толкова скоро. Не би било приятно да остане през цялата нощ в компанията на ранения, мрънкащ Едуард.

Робърт присви очи в сребрилата нощ и възкликна:

— Боже господи, това наистина си ти! Мислех, че ще ви настигна най-рано след час!

Никол нервно се изсмя:

— Имахме малко неприятности. — После облекчено въздъхна. — О, Робърт, толкова се радвам да те видя! Моля те, отведи ме у дома! Много ли се притесниха в Кингс Роуд?

Робърт понечи да отговори, но Галина, която беше седнала до него, не можеше да се сдържа повече и се спусна към господарката си.

— Мис Никол, бях толкова изплашена! Изтичах вкъщи веднага щом изчезнахте с господаря Едуард. Срегнах господаря Робърт в преддверието и научих, че лорд Саксън е жив. — Като погледна разтревожено Робърт, тя продължи: — Когато му казах какво се е случило, той веднага предположи, че господарят Едуард ви е отвлякъл, за да ви принуди да се омъжите за него и тръгнахме след вас. Даже никой не знае къде сме. Господарят Робърт каза, че нямаме време за губене и че ще е по-добре и аз да съм тук, когато ви намерим.

Никол дари разтревожената девойка с успокоителна усмивка:

— Добре си сторила, Галина. Хайде да тръгваме оттук и да си ходим у дома. Толкова съм уморена, изминалите няколко часа ми скъсаха нервите.

Робърт се вслуша в думите ѝ. Слезе и ѝ помогна да се качи в двуколката. Тя погледна за последен път повредената кола и потръпна. Цяло щастие беше, че вече е далеч от лапите на Едуард!

След като настави жените, Робърт намръщено се загледа в другата кола, но Никол го възпря:

— Не, Робърт. Не! Остави го на мира!

Тъй като Робърт я погледна недоверчиво и с учудване, тя убедително продължи:

— Тази нощ той не може да стори нищо повече. Ранях го със собствената му шпага и утре ще имаме достатъчно време да предприемем нещо. Хайде да тръгваме. Заради мен, моля те!

— Скъпа моя, заради теб бих сторил всичко на този свят, но не мога да се примиря с мисълта, че ще се измъкне само с една рана.

— Така и ще стане, Робърт. Но нека да е утре. Става вече късно, а никой не знае къде се намирам. Сигурно всички са ужасно притеснени, така че моля те, отведи ме у дома.

Робърт беше извърнал лицето си настрани и тя не забеляза странната сянка, която пробяга през него. Той хвърли последен поглед на повредената карета на Едуард и каза:

— Добре, скъпа моя, щом така желаш. Ние ще си поговорим по-късно с него. За това вече не можеш да ме спреш!

— Не бих и искала, Робърт. Не бих го сторила.

Без да възразява повече, Робърт бързо се качи в двуколката. Обърна конете и Никол отново пое обратно към Брайтън, този път в много по-приятна компания.

Никол грешеше в преценката си за състоянието на Едуард. Трябваше да усети, че той е изключително отчаян. Едуард беше разпознал гласа на Робърт Саксън и сграбчвайки шпагата се беше смъкнал от другата страна на колата. Да се изправи срещу един разярен и бесен Саксън не беше по силите му в момента. Имаше нужда от време, за да събере отново потъпканата си смелост. О, той щеше да се бие за Никол, но не тук, на главния път, пред четирима свидетели.

От скривалището си той с присвити очи следеше как Робърт извива колата си и тръгва по обратния път. Почувствал се вече в безопасност, той смело се измъкна иззад колата и като пренебрегна болката в рамото си и кървавите петна, които бяха избили на отлично скроеното му синьо сако, той нареди един от конете да бъде освободен от впряга. Щеше да отиде за помощ! Определено нямаше намерение да седи цяла нощ в студената неудобна кола и да ги чака да направят нещо.

Щеше да бъде трагедия, мислеше си гордо той, загадъчна трагедия. Синът на лорд Саксън, мис Никол Ашфорд и нейната прислужница убити на пътя за Брайтън от неизвестен убиец! Прекрасно! Разрешението на всичките му проблеми. И нито един свидетел. Как точно ще ги накара и тримата да му се подчинят безпрекословно и да му позволят да ги убие беше нещо, за което Едуард все още не се беше замислил.

Без да имат и най-малка представа за отчаяния преследвач, който беше само на няколко мили от тях, Робърт и неговите пътници пътуваха към Брайтън. Освен това Робърт, подобно на Едуард, имаше планове, които бяха съвсем различни от това, което беше казал.

Когато Робърт тръгна единствената му цел беше да освободи Никол от подлите намерения на Едуард. Но когато тя беше вече в безопасност, той реши да не я връща в Кингс Роуд. Щеше да я отведе в малката си къща край Ротингдийн. Там щеше да я увери в любовта си и да я накара да се омъжи за него.

Никол нямаше представа от плановете му, но се чувстваше притеснена от момента, в който разбра, че никой друг не знае какво се е случило. Отдавна беше минало времето, когато тя харесваше и уважаваше Робърт. Но все пак я беше спасил в много критичен момент и му беше благодарна за това.

Угризенията на съвестта ѝ траяха не повече от половин час. Когато Робърт небрежно отби конете от главния път и зави наляво, тя попита остро:

— Къде отиваме? Брайтън е направо, ние се отклоняваме!

— Зная, скъпа моя, но си мислех, че бихме могли да се отбием вкъщи. Много по-близо е. Ти си замръзнала до кости и икономката ми ще ти приготви горещо вино — отговори спокойно той, като гледаше конете. — Ще се стоплиш пред камината, а аз веднага ще изпратя някой от слугите със съобщение за местонахождението ти. Както самата ти каза, всички навярно са си изкарали ума от притеснение къде се намираш. Когато съобщението пристигне при баща ми, не се съмнявам, че бързо ще дойдат. И вместо да се прибираш със студената, проветрива двуколка, ще пътуваш удобно, заобиколена от любящото ми семейство.

Това беше примамлива перспектива, но Никол погледна с недоверие на нея. А ако не пристигнеха за кратко време в къщата на Робърт, щеше да ѝ стане съвсем ясно, че той не е искрен.

Едуард, замръзнал от студ, неудобно настанен върху коня, все още ги следваше упорито. Подсвирна изненадано, когато Робърт отби двуколката от главния път. Какво беше решил Саксън? Устните му се извиха в насмешлива усмивка и той тихо се изсмя. Може би прелъстяване? О, той ще брани правата на Никол. Каквито и причини да имаше Саксън да тръгне точно по този път, те прекрасно вършеха работа на Едуард. Безлюдния селски път по това време на нощта беше много по-подходящ за хладнокръвно убийство.

Той погали бастуна с шпагата и злобно ритна коня в слабините. Но конят му, обучен да бъде част от пощенски впряг, се възпротиви. Едуард се притесняваше, че ще изгуби напълно целта от погледа си.

Милите пробягваха край тях и стана очевидно, поне за Никол, че в едно отношение Робърт несъмнено беше я излъгал. Ако бяха продължили по главния път те вече щяха да са стигнали вкъщи. Тя

започна да се притеснява все повече. Галина явно прочете мислите ѝ, защото като малко дете мушна крехката си длан в ръката на Никол.

Робърт караше на юг към морето и Никол можеше да усети вкуса на соления морски въздух. Тя изви глава, за да го погледне и тихо попита:

— Всъщност къде се намира къщата ти?

Робърт ѝ се усмихна чаровно.

— На не повече от миля от тук. Близко край морето. Нощем, лежейки в леглото, често слушам песента на вятъра. — После прошепна с ласкава нотка в гласа: — Майка ти казваше, че това е една от най-прекрасните къщи, които някога е виждала.

Никол почувства как стомахът ѝ се присви от внезапното припомняне на тази грозна история. За щастие, след не повече от миля надолу по пътя, те най-сетне съзряха къщата на Робърт.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Къщата на Робърт не беше голяма, но много уютна и удобна. Всекидневната, в която един от прислужниците я въведе беше подредена с вкус. Огънят подскачаше игриво в камината, а икономът веднага ѝ донесе димяща чаша горещо, ароматно вино.

Окаляното палто беше небрежно преметнато на близкия стол и застанала пред огъня, Никол се опитваше да се сгрее. Тя погледна Робърт над ръба на чашата си и настойчиво попита:

— Кога ще пишеш на баща си? Не е ли добре да го сториш преди да е станало твърде късно?

— А, да, скъпа, веднага ще го направя — съгласи се бързо Робърт и като седна зад вграденото бюро от палисандрово дърво, започна да пише. Когато свърши, той погледна усмихнато и като взе сгънатата бележка тръгна към вратата. Излезе в преддверието. Изпълнена със съмнение Никол бързо прекоси стаята, предпазливо откряхна скърцащата врата и започна внимателно да го наблюдава.

Робърт беше сам в преддверието, обърнат с гръб към нея. Тя видя, как той старателно накъса бележката и пусна късчетата в една голяма медна урна. След това така рязко се обърна и се отправи към всекидневната, че Никол нямаше време да затвори вратата. Едва успя да изтича обратно през стаята и да заеме предишното си място пред огъня.

Струваше ѝ доста усилие да посрещне невинната му усмивка. Вътрешно кипеше, проклинаше се, че е била такава глупачка, та да не се усети. Като сведе клепки да прикрие гневния блясък в очите си, тя започна да изучава стаята. Нямаше много неща, които биха ѝ свършили работа. Това беше просто една мъжка стая — практична, но все пак елегантна. Мебелите бяха тапицирани с кожа и дамаска в топли тонове. От килимите струеше приглушена златиста и кафеникава топлина, тежките завеси от кафяво-червеникаво кадифе се спускаха пред прозорците и спираха есенния хлад. Никол внимателно разгледа стъклените врати, които явно водеха навън. Пред тях се спускаше драперия от някакъв прозрачен материал. За миг я обзе неприятното

чувство, че някой я наблюдава, но отхвърли мисълта като плод на въображението си.

Ако вратите не бяха заключени, нямаше да е трудно да грабне палтото си и да изтича навън в нощта. Тя смътно си спомни, че тази част на брега имаше скали и ями, където можеше да се скрие, докато настъпи утрото. Започна да се придвижва към палтото си, но Робърт несъзнателно препречи пътя ѝ. Той взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и каза:

— Скъпа моя, не можете да си представите, колко често мечтаех да сте тук, до мен.

Никол преглътна с усилие, като се чудеше дали да се изсмее или да го удари през лицето. Тя бързо погледна встрани. Страхуваше се, че очите ѝ ще я издадат и като отстъпи назад, решително измъкна ръката си от неговата. После без да го поглежда, промълви:

— Искрено се надявам лорд Саксън да дойде веднага! Толкова съм изтощена, а и се опасявам, че пак получих пристъп на тази неприятна мигрена. Моля да ми простите, сър, ако ви се струва, че не оценявам комплиментите ви, но съм толкова разстроена от събитията през тази вечер, че не мога да мисля ясно.

Това беше прозрачна лъжа и ако Робърт не беше толкова омаян, щеше веднага да я усети.

— Ако искате да си легнете, ще накарам икономката си, мисис Симикинс да ви покаже една от спалните — загрижено каза Робърт.

Никол нямаше предвид точно това. Тя се огледа отчаяно и погледът ѝ веднага беше привлечен от двете кръстосани над камината шпаги. Мисълта, че може да прободете още един човек през тази невероятна нощ беше непосилна дори и за нея. Пък и би било почти невъзможно да свалят една от шпагите, преди Робърт да я спре.

Добре, но ще вземе и Галина. Тя сложи ръка на челото си и отпаднало изстена:

— О, колко ме боли главата. Да, вероятно ще трябва да си легна. Но много ви моля, изпратете и моята камериерка. Тя знае как да се справи с тези пристъпи.

Молбата ѝ беше изпълнена с такава охота, че тя остана изумена. Само след няколко секунди икономката на Робърт вече водеше нея и твърде разтревожената Галина нагоре по стълбите. Като продължи да играе ролята на глезена кокетка, тя промълви нацупено:

— О, моля ви, мисис Симпкинс, оставете ни сами. Моята камериерка знае много добре как да се справи с тази ужасна мигрена.

Галина едва не зяпна, като чу тази явна лъжа. Тя беше умно момиче и не каза нищо, само кимна, сякаш се съгласяваше с всяка изречена от Никол дума.

Като си мислеше, че това е бъдещата съпруга на господаря ѝ, мисис Симпкинс направи точно каквото ѝ беше наредено. Нямахше смисъл да противоречи на новата господарка.

Още щом вратата беше затворена и стъпките на мисис Симпкинс заглъхнаха Никол седна и с отвращение захвърли напоената с лавандула кърпа.

Тя се спусна към един от прозорците, съпроводена от притеснения поглед на Галина. После с възторжено възклицание се спусна към леглото и безмилостно започна да дере копринения балдахин. Неспособна да сдържа повече нервите си, Галина избухна:

— Мис Никол, какво правите? Какво става?

Никол я погледна дяволито:

— Ние — каза тихо тя — ще избягаме. — Хайде, помогни ми! Завържи лентите за крака на този масивен шкаф. Трябва да е достатъчно стабилен, за да издържи тежестта ни.

Тъй като Галина явно не разбираше нищо, Никол забързано каза:

— Не можем да разчитаме на Робърт Саксън. Опасявам се, че се кани да ми навреди така, както Едуард се опита да ме компрометира. Тъй че ще трябва да избягаме.

Галина тихо ѝ помагаше, но явно не беше убедена в успеха на начинанието. Тя хвърли поглед на триетажното разстояние до земята и застина:

— Мис Никол, не мога да го сторя! Ще падна, знам си аз. Много е високо!

Никол я погледна намръщено. Можеше да я смърри, но беше безполезно. Ако Галина си мислеше, че ще падне, щеше да падне.

— Много добре — каза Никол примирено. — Ще го направя сама. Няколко минути след като стигна долу, слез в кухнята сякаш нищо не се е случило. Кажи на икономката, че съм заспала дълбоко и не бива в никакъв случай да бъда обезпокоена. Така ще спечеля около час. Дотогава ще мога да намеря някой, който да отнесе съобщение на лорд Саксън.

— Мис Никол, нали няма да ме оставите сама тук?

— Нямам друг избор, Галина! — отговори нетърпеливо Никол.
— Сега прави каквото ти казвам. Няма да ти се случи нищо лошо. Просто се дръж сякаш нищо не знаеш и когато открият, че ме няма, се прави на толкова изненадана, колкото всеки друг. Разбра ли?

Галина бавно кимна с разширени от ужас очи.

— Но, мис Никол — запротестира тя. — Нямате нито палто, нито наметка. Със сигурност ще си докарате пневмония.

Никол я погледна гневно и се сопна:

— Готова съм да мина гола през центъра на Брайтън на връх Коледа, ако знам, че така ще се отърва от Робърт Саксън! Сега престани да говориш глупости и ми помогни!

Прозорецът се отвори лесно и Никол, вкопчена в парчето плат, се плъзна по перваза. Увисна за миг в пространството, после започна бързо да се спуска към земята. Това ѝ отне само няколко минути. Когато тупна на земята под прозореца сърцето ѝ биеше като камбана.

Като ѝ помаха окуражително, Никол повдигна полите си и се стрелна надолу към морето. Имаше намерение да стигне, обратно до пътя, който се намираше надолу по плажа. Доколкото знаеше Ротингдийн беше на не повече от три мили на изток от къщата на Робърт. Трябваше да стигне до него за около час. Там щеше да намери някой, който да отнесе съобщение на лорд Саксън.

Докато се спускаше надолу по плажа тя разсеяно хвърли поглед към високия мачтов кораб, закотвен навътре в океана. Мисълта за безгрижните дни на „Ла Бел Грас“ я накара да се усмихне отново.

Докато вървеше по окъпания от лунна светлина пясък тя почувства странна лекота. Но скоро действителността прогони безгрижието ѝ. Как би се радвала да е отново в Кингс Роуд. Въпреки че, както мрачно предполагаше, обясненията щяха да бъдат мъчителни. Как щеше да каже на лорд Саксън, че собственият му син има дял в грозните, непочтени събития от изминалата вечер! Нямаше да бъде приятна и срещата с презрителния, присмехулен поглед на Кристофър.

Нито Саймън, нито Кристофър се замислиха твърде за начина, по който Туикхъм беше преценил ситуацията. Изглеждаше доста разумно, макар и малко странно, Робърт да напусне Кингс Роуд, само защото

иска да закара у дома с двуколката си Никол и Едуард Маркъм. Колкото повече мислеше затова, толкова повече Кристофър се тревожеше. Четирима в двуколката на Робърт? Дали когато е взел Галина със себе си Робърт е смятал, че Никол ще я изпрати да се върне пеша през парка? Не изглеждаше вероятно.

Около седем часа вечерта и двамата със Саймън бяха вече доста обезпокоени. Не бяха казали нищо на дамите, защото не искаха да ги тревожат. Когато Регина попита за Никол, Саймън забързано смотолеви:

— А, забравих да ти кажа. Разреших ѝ да вечеря у Унтънови днес. Нали знаеш колко е очарован синът на Унтън от нея, тъй че не видях нищо лошо в поканата. В края на краищата ти самата беше снощи там, тъй че не можеш да кажеш, че имаш нещо против.

— Не съм казала, че имам нещо против, просто не е обичайно за Никол да излезе просто ей така. Каза ли кога ще се върне?

Саймън се поколеба и Кристофър се намеси, като каза спокойно:

— Подозирам, че доста късно. Спомена за някаква шарада, която ще играят в полунощ, защото имало пълнолуние. Не бих се тревожил. Унтън и синът му ще се погрижат за нея.

Саймън го погледна с благодарност и темата беше сменена, но проблемът не беше забравен. След няколко минути двамата мъже се преместиха в кабинета на Саймън.

Вечерята щеше да бъде сервирана в осем и като погледна бързо часовника си, Кристофър каза:

— Ще отида до парка, а след това ще се отбия до дома на Маркъм. Може да е там и да знае нещо.

Той стана и тръгна към вратата. После спря и като извърна бавно лице към дядо си, добави твърдо:

— Смятам да видя и Робърт дали си е вкъщи. Така че, не ме чакайте за вечеря.

— Кристофър! Смяташ ли, че това е разумно. Знаеш какви са отношенията ви с него.

Кристофър стисна решително устни и като го погледна твърдо със златистите си очи, каза разпалено:

— Не ме е страх от Робърт! Той явно е този, който знае точно какво е казала Галина и вероятно единственият, който може да ни каже какво се е случило с Никол. Дотам е не повече от час езда, така че ще

мога да се върна преди десет. Не се тревожи. Отдавна мога да се пазя сам.

Когато съобщиха на Хигинс за плана, той се възпротиви още повече:

— Казвам ти, че си луд! Ник може да се грижи сама за себе си. Не казвам, че ако не трябваше да хванем този кораб, не бих помогнал да открием какво се е случило. Но, за бога, човече, трябва да отплуваме в полунощ! Няма за кога да се шляеш из пътищата и да търсиш тази жилава малка пакостница. Вероятно нищо лошо няма да ѝ се случи.

С каменно лице Кристофър спокойно му отвърна:

— Млъквай, Хигинс, и прави каквото ти нареждат. Всичко ли опакова?

По-възрастният мъж навъсено отговори:

— Да. В края на краищата няма какво толкова да се опакова.

— Много добре, тогава. Ти ще дойдеш с мен. Робърт живее на не повече от миля от мястото на срещата. Ще отидеш по рано и ще те оставя там... Заедно с писмото.

Хигинс се втренчи в мургавото лице и попита бавно:

— Да не искаш да кажеш, че няма да заминеш с нас? Че оставаш и аз трябва да се върна сам?

— Не! — прекъсна го ядно Кристофър. — Ще бъда там, но ще ми бъде много притеснено, ако... — тук той направи кратка пауза, — ако нещо се случи. Ти и писмото все пак със сигурност ще стигнете до Ню Орлианс.

Той беше непреклонен, въпреки усилията, които Хигинс положи, докато претърсваха затворения, пуст парк. Минаха край тъмната, празна къща на Едуард.

Когато стигнаха до дома на Робърт, Кристофър научи от прислужника, който им отвори, че господарят не си е вкъщи в момента, но ще си дойде по-късно за вечеря. Кристофър не остави съобщение. Малко по-късно Кристофър и Хигинс вече препускаха към малката вила, където бяха отседнали, докато Кристофър се възстановяваше от раните си.

Раздялата между двамата беше кратка. След като остави Хигинс във вилата, Кристофър просто каза:

— Ще се върна до полунощ. Ако не дойда — не ме чакай. Още щом пристигнеш в Ню Орлианс се погрижи писмото да бъде предадено на Джейсън Савидж. — Тъй като Хигинс го гледаше мрачно и нещастно, той каза кротко: — Хигинс, ще направя каквото е по силите ми, но ако не успея, ще сторя това, което вече казах и на дядо си. Ще тръгна за Франция. Ще бъда там навреме за битката. Това вече мога да ти обещавам.

Кристофър се върна в Кингс Роуд бързо, като мислите му неволно се въртяха около Никол. „Вероятно тя си седи на топло край огъня вкъщи — реши ядосано той, приближавайки покрайнините на Брайтън. — И ако това е така, дано има достатъчно важна причина за неочакваното си изчезване!“

Още щом влезе в къщата, той се сблъска със Саймън, който разпръсна всяка надежда, че Никол се е прибрала докато го е нямало.

— Е, откри ли нещо?

Кристофър смъкна ръкавиците си и като започна да топли ръцете си на огъня в кабинета, призна:

— Не, нищо. Парка е пуст. Маркъм не си е вкъщи, но чакат Робърт да се прибере по-късно вечерта.

Като си пое дълбоко дъх, Кристофър погледна дядо си през рамо и каза:

— Знаеш, че аз все пак трябва да замина тази вечер. Изчезването на Никол не променя нещата.

След това извърна гръб и промърмори ядосано:

— По дяволите, ще ми се да я удуша, заради този номер! Ако не бях достатъчно благоразумен бих могъл да се закълна, че тая малка лисичка го е направила нарочно. — Рязък смях се изтръгна от гърдите му.

Саймън го погледна остро:

— Изглежда — каза кротко той, — че ти приемаш нещата твърде лично. Не виждам причина да променяш плановете си. Никол ще бъде открита и вероятно има логично обяснение на нейното отсъствие. Това, дали си тук или не, има слабо значение за нещата.

— Прав си. И ако смятам да пътувам, по-добре е да го сторя, преди да е станало твърде късно. Дали дамите са все още будни? Ако са — хубаво ще е да ида и да им пожелаая лека нощ. Това е най-

малкото, което мога да сторя, като се има предвид, че всъщност трябва да се сбогувам с тях.

Саймън кимна и остана сам в кабинета, докато Кристофър отиде до синята всекидневна и пожела лека нощ на новата съпруга на дядо си и на сестра му. Нито една от тях не се усъмни, че той се сбогува с тях.

Кристофър се върна в кабинета. Лицето му имаше сериозно и загрижено изражение. Знаеше, че вече е дошъл часът за прощаване. Седнал зад бюрото си, Саймън също знаеше, че трябва да се сбогуват. Сърцето му се сви от болка.

Дългите пръсти на Кристофър разсеяно поглеждаха полираната повърхност и с помътняло лице, той се вгледа в уморените черти на човека зад бюрото.

— Дядо — поде колебливо той. — Не бих искал да заминавам при тези обстоятелства, но трябва да го сторя и то веднага. Хигинс вече ме чака в Ротингдийн и оттам ще отпътуваме за Довър.

Саймън, който вече беше овладял чувствата си, рече сприхаво:

— Ха! Не ме баламосвай, не съм бебе! Предполагам, че с Лети ще се справим отлично без теб. — Втренчил упорито поглед в плота на бюрото си, без да поглежда Кристофър, той нехайно продължи: — Като си помисля реално, така е най-добре. Ние с Лети сме младоженци, а не е хубаво когато един мъж започва брак, всички тези роднини и тям подобни да му се мотаят наоколо. Когато се върнеш следващото лято, ние вече ще сме се установили и тогава ще имаме време да се радваме на присъствието ти! Няма да разбереш какво имам предвид, защото не си бил женен, но се съмнявам, че ще ни липсваш твърде много през следващите няколко месеца.

Кристофър едва можа да удържи смеха, който се надигна в гърдите му. Той отвърна с едва прикрита веселост в гласа:

— А, да. За това въобще не бях и помислил. Навярно дори е добре, че обстоятелствата се стекоха по този начин.

Саймън го погледна строго:

— Да. Да, така е! А сега трябва да вървиш. Хайде, заминавай!

Кристофър усети болката в гласа на Саймън и веселостта му се изпари. Той се протегна през бюрото. Саймън здраво стисна подадената му ръка, а Кристофър каза простичко:

— Сбогом, дядо. Чакай ме през следващото лято.

— Ще те чакам. И мисли му, ако не си дойдеш! Нито един от двамата не спомена за опасностите, свързани с дългото пътуване по море. Кристофър се опита да не мисли за възрастта на Саймън. Той каза меко:

— Ще се върна. Обещавам.

Те стиснаха здраво ръце и след миг Кристофър излезе.

„Става все по-студено нощем“ — мислеше си Кристофър, когато най-сетне пришпори коня си към Ротингдийн. Ако всичко върви по план, след по-малко от два часа двамата с Хигинс щяха да пътуват обратно към Ню Орлианс.

Притесняваше го единствено местонахождението на Никол. Макар че вероятно имаше разумно обяснение за продължителното ѝ отсъствие, искаше му се да знае, какво точно се е случило. Хрумнаха му множество причини, но нито една от тях не му се понрави. Беше обзет от натрапчиво предчувствие, че Никол се намира в опасност. Той беше ужасно ядосан на Никол, тъй като беше разтревожен, нещо, което не би си признал. „Боклук! — мислеше си цинично той. — Да се мъкне из горите с двама мъже, като най-обикновена малка уличница! Няма да си губя повече времето. Нека Едуард Маркъм и Робърт се бият за нея.“ Той просто ще напусне бойното поле.

След като проследи двуколката на Робърт до къщата, Едуард се помота отвън няколко минути. Не можеше да прецени какъв ще бъде следващия ход. Все още не беше отхвърлил мисълта за убийство и търсеше начин да влезе в къщата. Прикрит под булото на нощта, той наблюдаваше разигралата се сцена — как Робърт пише бележка, как Никол се стрелва през стаята и после бързо се връща на предишното си място. На устните му се изписа демонична усмивка и той изтегли меч. Такава актриса беше братовчедка му. Той леко побутна стъклената врата и за голямо свое удовлетворение установи, че не е заключена. Открехна я леко и се промъкна в стаята, докато Робърт беше излязъл за малко.

Когато чу приближаващи стъпки Едуард бързо се скри зад кафеникавите завеси. Робърт се върна и седна пред камината. Едуард използва този факт. Промъкна се през стаята, опря острието във врата на Робърт и каза меко:

— Не мърдай. Само да мръднеш и ще те убия!

Робърт се стегна, но остана съвсем неподвижен.

— Ти ли си, Маркъм? — попита най-накрая той.

Едуард се изкиска със злобно задоволство.

— Това ти ли си, Маркъм? — имитира го той. Без да отклонява острието, той мина пред Робърт. — Разбира се, че съм аз! Кой друг мислиш, че може да е? Наистина ли си мислеше, че ще оставя Никол да ми се изплъзне така лесно? — Опиянен от успеха си, с трескав блясък в сините очи, той продължи: — Не си твърде въодушевен да ме видиш, нали?

Робърт хладно го погледна, после попита почти учтиво:

— Мога ли да се изправа? Ако ще говорим дълго, предпочитам да стоим по-близо до огъня.

Едуард се втренчи подозрително в него. Като реши, че молбата му е безобидна и усещайки преимуществото в силите, той великодушно се съгласи.

Робърт попита учтиво:

— Кажи ми сега, Едуард, какво точно искаш от мен?

Едуард се изхили, замаян от загубената кръв:

— Ще ти кажа какво искам — каза хрипливо той, като размахваше шпагата. — Искам Никол. Прати да я извикам.

Робърт отпи от чашата с вино без да бърза и след това, когато Едуард заплашително пристъпи напред, захвърли чашата и съдържанието ѝ в лицето му. Докато Едуард извика от изненада и гняв, Робърт се хвърли, сграбчи една от шпагите, кръстосани над камината и бързо я откачи, след това се спусна към съперника си със странен блясък в морскосините очи.

Положението се беше променило тъй бързо, че Едуард все още не можеше да се отърси от шока, когато Робърт стремително го нападна. Късата шпага на бастуна му беше безсилна срещу дългото острие, което другият мъж размахваше без никакво усилие. Това беше като да убиеш впримчен в капан заек, усмихна се на себе си Робърт и заби меч в незащитеното гърло на Едуард.

Едуард издаде слаб, гърлен звук и се свлече на пода. Робърт разсеяно избърса меч си и замислено погледна трупа. Какво, по дяволите, щеше да прави сега с тялото? Шумът на морето привлече вниманието му и той се усмихна. Морето, разбира се.

Но още щом се наведе и започна да влачи тялото на Едуард към отворената стъклена врата, той чу топуркане на приближаващ кон. Напрегнато зачака да отмине, но то спря.

Кристофър нямаше намерение да се отбива отново в къщата на Робърт, но не можа да отхвърли мисълта за Никол. Къде, за бога, беше отишла и защо? Когато наближи къщата на Робърт, той не можа да устои на желанието да задоволи любопитството си.

Влезе, привърза коня си за стълба и видя едрия пощенски кон. Зачуди се какво прави животното тук. Присъствието му пред дома на един джентълмен със сигурност беше твърде странно.

Всичко беше странно, мислеше си нетърпеливо той. Това, че Никол беше излязла без да се обади, че Робърт беше тръгнал нанякъде посред важен разговор със Саймън, а сега и този неоседлан кон, по тялото на който все още имаше привързани части от впряг. С нараснало любопитство той приближи животното и прекара опитно ръце по широкия му гръб. Беше влажен. Явно е препускал доста, реши той. Потупа животното още веднъж и тъкмо се отправи към предната врата, когато забеляза обилната светлина, която струеше от едната ѝ страна.

Беше очевидно от силата на светлината, че има отворена врата и след кратко колебание Кристофър тръгна по същата пътека, по която беше минал Едуард. Спря точно пред яркото петно, вперил поглед във всекидневната.

Най-странното беше, че първото нещо, което Кристофър забеляза не бе нито Робърт, нито проснатото тяло на Едуард, а палтото на Никол. То все още лежеше небрежно праметнато на един от столовете. Позна го веднага. Та нали той го беше избирал и платил в Ню Орлианс. „Малка кучка — рече си разярено той, — *проклета малка кучка!*“ Пристъпи гневно напред и в същия миг видя Робърт. Също и Едуард Маркъм. Мъртвият Едуард Маркъм, установи той без дори да се изненада, като наблюдаваше как Робърт тегли тялото към вратата.

За миг Кристофър едва не си тръгна, попарен от грозното обяснение, което пламна в мислите му. Явно Никол е била с любовника си и очевидно той е убил съперника си, за да ѝ докаже своята любов. Това беше толкова низко и жалко, че чак му прилоша. Беше точно в стила на Анабел, майката на Никол. Явно дъщеря ѝ не беше различна от самата нея. Той направи крачка назад, но припомняйки си

тревожното лице на Саймън, реши да се намеси. Не заради Никол, а заради дядо си — или поне се убеждаваше, че това е единствената причина. Не го интересуваеше, какво ще стори Робърт с тялото на Едуард, но явната връзка между Никол и Робърт го изгаряше като киселина. Той със задоволство си представи как обвива в смъртоносна хватка ръцете си около нежната шия на Никол.

Явно Кристофър беше вдигнал някакъв шум или пък нервите на Робърт бяха опънати до краен предел от хладнокръвното убийство на Едуард, защото го усети как стои там, пред всекидневната и го погледна. Очите им се срещнаха за един безкраен миг. После, с полудоволна полубезумна усмивка Робърт пусна ръката на Едуард и се изправи.

— Е — каза той, — май най-накрая се срещнахме.

Нямаше нужда от обяснение. И двамата чувстваха, че тази нощ те ще се изправят един срещу друг в смъртоносна битка. Всички предишни грешки, цялата омраза, която носеха в сърцата си щеше да бъде защитена... с кръв.

Кристофър кимна, в знак на съгласие с думите на Робърт и с широка, нехайна походка влезе в стаята. Той не погледна към Робърт, докато се измъкваше от палтото. Вместо това разсеяно огледа стаята. Нави ръкавите на бялата си ленена риза и лаконично попита:

— С какво ще се бием — шпага или пистолет? Тук или на плажа?

Също така делово Робърт отвърна:

— Шпаги. Твоята е там, над камината. Моята е вече в ръката ми. Както си забелязал, тя вече ми послужи тази вечер.

Устните на Кристофър се раздвижиха в нещо, което би могло да бъде наречено усмивка.

— Забелязах. А къде ще приключим с този фарс? Тук?

— Защо не? Можем да махнем мебелите.

Двамата мъже се захванаха за работа с убийствена охота, като избутаха тежките мебели към стените на стаята. Все така безмълвно те седнаха и свалиха ботушите и чорапите си — знаеха, че босите крака им помагат да пазят по-добре равновесие.

След това Кристофър пристъпи към камината и свали другата шпага от полицата. Той я прекара бавно по дланта си, за да провери

дали е достатъчно остра и как приляга на ръката му. Извърна се към Робърт, който вече беше взел своята и каза с равен глас:

— Изборът ви на оръжие е забележителен. Това острие е извънредно добро.

Робърт насмешливо кимна и надменно отговори:

— Нали знаеш, че винаги съм имал най-доброто както, що се отнася до шпагите, така и по отношение на жените.

Хладна светлина озари очите на Кристофър и те проблеснаха в осветената от огъня стая. Той промълви с иронична нотка в гласа:

— Дали тя ви принадлежи, чичо? Или по-скоро... дали бихте могъл да я задържите?

Това беше очакваната обида, която даде повод за начало на битката. Ръката на Робърт се стегна около шпагата. Устните му се свиха в гневна черта и той изсъска:

— За бога, ще си платиш за тези думи. Пази се!

Кристофър с готовност посрещна атаката на Робърт. Остриетата иззвънтяха във въздуха. След като отби първия удар, Кристофър се отдръпна пъргаво и процеди:

— Хайде, чичо, би трябвало да се справяте по-добре! В края на краищата този път силите са равни. Или сте толкова добър само когато противникът ви е почти обезоръжен?

— По дяволите! Хайде де, бий се! — извика Робърт, като дишаше тежко.

— Ще се бия, чичо, ще се бия. Не се бойте. — Отвърна хладно Кристофър и внезапно нападна Робърт с бързи, отсечени движения на шпагата.

Продължиха да се бият мълчаливо. Чуваше се само глухото трополене на босите им нозе и звъntenето на шпагите. В стаята цареше гробна атмосфера, която с всеки изминат миг ставаше все по-напрегната. Удар след удар Робърт едва успяваше да отбие бързите атаки на Кристофър.

За всеки от тях не съществуваше нищо друго освен съперника и омразата, която носеха в гърдите си. Нищо не беше действително освен шпагата на другия — мамеща, нападаща, парираща, която всеки миг можеше да използва неволното сваляне на гарда и да постави край на тази неизбежна среща. Те бяха двама високи, красиви мъже,

приличаха си в много отношения и яростта, която бяха сдържали толкова дълго, сега беше избухнала с пълна сила.

Робърт едва отби една атака, която щеше да го прониже в сърцето. Движеше се прекалено бавно. Острието на Кристофър се удари в неговото, после се мушна под гарда му и се плъзна надолу по ръката, оставяйки дълга, кървяща следа.

Със свирепа усмивка Кристофър кротко промълви:

— Дължах ви това, чичо!

Тъй като това не беше прост дуел, който можеше да бъде решен с един-единствен удар и с първите капки кръв всеки от тях бе готов да прободне безжалостно другия. Робърт се престори, че се кани да нападне високо, а същевременно се опита да промуши шпагата си ниско под гарда на Кристофър, но племенникът му успя да отбие атаката.

Задъхано, но със съвсем отчетлив глас, Кристофър попита:

— Къде е тя?

Сега беше ред на Робърт да се усмихне:

— Горее, в леглото ми... къде другаде може да бъде?

Веднага съжали за думите си, тъй като шпагата на Кристофър предназначено и с лекота, го одраска по скулата.

— И как се озова в дома ви? Какво правеше Едуард тук?

Робърт вече нямаше сили да атакува. Ръката го болеше от рамото до китката. Лицето му беше обляно в пот и всичко, което можеше да стори бе само да парира все по-опасните атаки на Кристофър.

— Отговорете ми! Как се озова Никол тук и то с Маркъм?

Задъхано и като преглъщаше с мъка, Робърт изсъска:

— Прислужницата ѝ ми каза, че Едуард я е отвлякъл. Аз ги настигнах и доведох Никол тук.

Кристофър можеше да се досети за повечето от подробностите от разказа на Робърт, но не за всичките. Очите му се присвиха, а върха на шпагата му проблесна под гарда на Робърт. Спря и се отдръпна назад.

— А в леглото ви?

Робърт задъхано се изсмя:

— Да си ме чувал някога... да се хваля... с моите... завоевания?

Това бяха последните думи, които Робърт Саксън произнесе през живота си. Не му беше останал повече дъх, цялата му енергия бе

съсредоточена в последната смъртоносна схватка, която реши борбата.

Миг по-късно Робърт разбра, че настъпва края. Видя летящото към сърцето му острие, отчаяно се опита да го отклони, но беше твърде късно. Шпагата на Кристофър безпогрешно потъна дълбоко и смъртоносно в гърдите на Робърт и сложи завинаги край на дуела между тях.

Кристофър гледаше с безразличие тялото на Робърт, изненадан от факта, че не чувства нищо. Робърт беше човекът, който той мразеше и презираше през целия си живот. Победата над него би трябвало да го изпълва с възторжено ликуване. А сега се чувстваше празен, вцепенен, безразличен към проснатото на пода тяло.

Очевидно беше стоял там известно време. Никога не разбра какво точно го накара да излезе от това странно състояние. Може би изпукването на горяща цепеница в камината или прибоят. Във всеки случай той се отърси от вцепенението, давайки си сметка, че чудовищната омраза между него и Робърт най-сетне беше унищожена — на ужасна и страшна цена.

Цъкането на часовника над камината го отрезви. Накара го да се сети за отлитащото време, за кораба, който го очакваше зад същите тези вълни, които се разбиваха в брега точно под прозорците на къщата. Хвърли мрачен поглед на картината пред себе си. Мъртвият Робърт лежеше в краката му, а тялото на Едуард беше проснато на пода на не повече от четири фута. Точно тази близост на телата му подсказа как да постъпи. Смъртта на Робърт щеше да бъде достатъчно тежък удар за дядо му и без да знае, че е причинена от собствения му внук. Една мисъл мина като светкавица през ума на Кристофър. Той се приближи до тялото на Едуард и ловко подмени собствената си шпага с шпагата-бастун.

Само миг по-късно вече беше развил ръкавите си, обул ботушите и навлякъл палтото. Огледа още веднъж стаята, с ясното съзнание, че е време да тръгва — приливът наближаваше и времето течеше бързо. Но мисълта, че Никол спи спокойно горе, в леглото на Робърт, не му даде мира. Той знаеше, че преди да отпътува, трябва да я види, да се увери със собствените си очи, че тя наистина е лъжлива уличница, за каквато я смята.

Мислите му бяха прекъснати от плахо почукване. Той бързо прекоси стаята и се долепи до стената.

Галина предпазливо влезе в стаята. Кротките ѝ, кафяви очи бяха широко отворени от тревога и притеснение.

Не беше пристъпила и две крачки, когато Кристофър, с привычната за него грациозност на пантера, затвори вратата с рамо и затисна устата ѝ с ръка.

— Тихо — прошепна той в ухото ѝ. После хвърли поглед към мястото, където лежаха трупове и със задоволство отбеляза, че едно от канапетата ги скрива от погледа им. Той бързо избута вкаменената Галина към бюрото на Робърт и като все още държеше ръката си на устата ѝ, обърна лицето ѝ към себе си.

Очите ѝ се разтвориха още по-широко, ако това въобще беше възможно, и устните ѝ беззвучно произнесоха името му.

Той сложи пръст пред устните си, за да ѝ покаже, че трябва да мълчи и бавно свали ръката си.

— О, господарю Кристофър, трябва да я спасите! Тя избяга надолу по плажа. Трябва да я намерите и да я върнете обратно! — После несвързано добави: — Тя няма наметка и ще замръзне.

Кристофър трескаво мислеше. Сметна, че Никол е узнала по някакъв начин за присъствието му в къщата и се опитва да избяга от последиците. Забелязвайки парче хартия върху бюрото на Робърт, той бързо надраска бележка на дядо си.

Дядо, Пиша ти набързо. Заминавам веднага за Франция, както бях планирал. Спасих Никол, но на ужасна цена!

Кристофър

Той грабна палтото на Никол и издърпа Галина от стаята. После я подкани да побързат по пътеката, по която беше минал преди толкова кратко време. Когато стигнаха до коня му, той буквално набута Галина в палтото на Никол, тикна бележката в ръката ѝ и я метна на коня си.

— Надявам се, за бога, че можеш да яздиш, Галина — каза весело той. — Ще идеш при лорд Саксън и ще му дадеш тази бележка. Не се тревожи за господарката си. Аз ще се погрижа за нея. — Той се поколеба, после бавно изрече: — Галина, много ще ти бъда благодарен,

ако не споменавааш пред никого друг, освен пред дядо, че си ме виждала тази вечер. Ако те питат, измъкнала си се сама. Разбра ли?

Галина машинално кимна. Кристофър плесна хълбока на коня и животното препусна напред. Кристофър го проследи с поглед, после се обърна и хукна надолу по плажа с единствената мисъл да открие Никол. А когато я намереше...

По това време мис Никол Ашфорд беше в доста окаяно състояние. Уверена в собствените си сили, тя си беше позволила да бъде невнимателна. Успя да се спъне в един полузаровен в пясъка камък и да изкълчи зле глезена си. Усети пронизваща болка. Бясна от яд, тя седеше на пясъка, почти зарязала безплодните си усилия. Тя погледна отново нагоре към скалата и успя да различи на лунната светлина очертанията на един мъж.

За миг си помисли, че фигурата ѝ е позната, но после реши, че тази идея е плод на въображението ѝ. Хигинс не би излязъл по това време на нощта, за да си разменя сигнали, с някакъв странен кораб. Всъщност, дали не би го сторил?

Изведнъж тя се изправи рязко, припомнила си, че Кристофър спомена за някаква вила край морето, когато говореше за заминаването си. Тя се втренчи упорито в морето и въобще не се изненада, когато няколко минути по-късно във водата беше спусната малка лодка. Мъжете в нея започнаха да гребат към брега.

Тя гледаше почти развеселена как след не повече от няколко секунди Хигинс се запуска надолу по скалата. Нямаше спор — тази нощ неприятностите валяха една след друга. Кристофър щеше да я удуши, ако я откриеше тук, мислеше си тя с полуистеричен смях. Хигинс вече беше близо до нея и тя извика:

— Хигинс! Знам, че е странно да ме видиш по това време, но би ли съобщил на Кристофър, че съм тук?

Хигинс, разбира се, подскочи от изненада.

— Мис Никол! — извика развълнувано, след като присвивайки очи я разпозна в огряната от луната нощ. — Какво правите тук? Кристофър хукна да ви търси. Всъщност ще изпусне кораба заради вас!

Никол погледна ужасено разтревоженото лице на Хигинс. „Боже мой!“ — прошепна тихо тя, осъзнала какво точно се е случило. Мисълта, че Кристофър ще я пребие, вече не ѝ се струваше тъй

смешна, защото след всичко, което се беше случило, той със сигурност щеше да стори точно това. Прехапала устната си, тя гледаше приближаващата се лодка. Най-накрая попита:

— Какво мислиш да направиш? Да им кажеш, че няма да пътувате?

Хигинс я погледна колебливо:

— Не, аз ще се върна с тях. Този кораб заминава за Америка, за Ню Орлианс и Кристофър ми нареди да замина на всяка цена.

— Разбирам — отвърна бавно тя. Мисълта, че той не е спазил уговорката заради нея, я изуми. „Но, по дяволите — си каза непокорно тя, — не е по моя вина! Не съм го молила да тършува из околностите и да ме търси!“

— Вижте! — прекъсна мислите ѝ развълнуваното възклицание на Хигинс.

Със свито сърце Никол разпозна дългокраката фигура, която гневно се спускаше надолу по плажа. Отне му само миг да стигне до тях и лицето му доби странно изражение, когато погледна седналата на плажа Никол.

— О-о-хо — произнесе той, като саркастично провлачи възклицанието, — я да видим какво ни чака тук? Озлочестена девица? Или забягналата любовница на чичо ми?

Без да ѝ даде възможност да отговори, той се наведе и я изправи на крака. Тя го гледаше враждебно, пренебрегвайки пронизващата болка в глезена си. После почти кротко произнесе:

— Ако не бях си наранила глезена, нямаше да ме намериш тук. И, Кристофър — продължи тя с отчаяна нотка в гласа, — не исках да стане така.

Кристофър я погледна безмълвно. Беше раздиран от толкова противоречиви чувства, че не беше сигурен какво точно изпитва. Откри, че някакво друго, неопределимо чувство, раздира душата му.

Вече духаше остър вятър, който подемаше катранено-черните ѝ къдрици и неистово ги разпиляваше по раменете ѝ. Той прилепваше тънката ѝ рокля към стройното тяло и караше Кристофър да се върне към спомени, които искаше да изличи от паметта си. „Не я желая — убеждаваше се упорито той. — Тя носи само беди.“

Никол преглътна, леко обезкуражена от суровото, безмилостно лице, което се беше надвесило над нея. Гневът ѝ се беше отдръпнал

пред сдържаната ярост, която Кристофър излъчваше и тя колебливо изрече:

— Аз... аз...

— Ти какво? — сопна се бурно Кристофър. — Съжаляваш? Не е ли твърде късно за това? Двама мъже са мъртви заради теб! Боже Господи, Никол, оставям те за по-малко от месец и какво откривам? Хаос и бъркотия. Какво да те правя сега?

С блеснали от гневни пламъчета очи, тя му отвърна сприхаво:

— Нищо няма да ме правиш! Успях да се добера дотук сама и съм сигурна, по дяволите, че нямам нужда от помощта на такива като теб! Срещай си проклетия кораб!

Тя се обърна рязко забравила за наранения си глезен. Острата болка ѝ напомни за злополуката. Направи още една колеблива стъпка, преди да се свлече в силната прегръдка на Кристофър.

Викът на Хигинс бе накарал Кристофър да се обърне. След миг, изричайки тихи, гневни проклетия, той пое ритащата, съпротивляваща се Никол и я понесе надолу към морето. Стовари я на мокрия пясък и изръмжа:

— Сега ще стоиш тук и ще ме слушаш: Робърт и Едуард са мъртви. Дори и да не си го сторила със собствените си ръце, вина за смъртта им имаш ти! — После горчиво добави. — Толкова приличаш на майка си!

Никол пребледня като платно. Очите ѝ се разшириха и добиха цвета на буреносно небе. Беше потресена от ужасната вест, но това, което я изуми най-много, беше, че Кристофър обвинява нея! Знаеше, че той ще погледне нещата откъм най-черната им страна, но това? Беше толкова отвратително да я сравнява с майка ѝ, да мисли, че тъй много си приличат.

— Ако бях мъж, още преди разсъмване щеше да опиташ острието на шпагата ми. Как смееш да говориш така! Да ме обиждаш, без да си ме изслушал, без дори да знаеш какво се е случило. Ти, противно животно, надявам се, че гадният ти кораб ще потъне!

В думите ѝ имаше достатъчно справедливост, за да накарат Кристофър да спре за миг, но нямаше време — нямаше време за повече разговори, нямаше време за обяснения. Разкъсван от чувства, които не можеше да назове, той за първи път в живота си не можеше да вземе решение. И причината за това беше само една жена — тази жена. Не

можеше да отрече, че все още я желае, дори сега, когато знаеше, че Робърт е спал с нея, че е целувал тези сладки устни. Все още искаше да почувства голотата на това стройно тяло в прегръдките си, да почувства трепета му, когато навлиза в него. Всъщност защо трябваше да я оставя тук?

Дори мисълта, че може да я вземе със себе си беше безумие, но веднъж загнездила се в съзнанието му, той не можеше да се отърси от нея. Погледна замислено към лодката. Беше стигнала до брега и след няколко секунди трябваше да се отправи натам. Хигинс вече газеше в разпенената вода. Той се обърна назад да погледне отново изразителните черти на Никол. Погледът му се плъзна по пълните ѝ, чувствени устни и в този миг Кристофър Саксън изчезна, отстъпвайки мястото си на капитан Сайбър.

Кристофър Саксън имаше намерение да я остави при дядо си, където тя щеше да бъде в безопасност. Ако знаеше, че тя е при Саймън, можеше да отплува за Америка и да се опита да я забрави. Сейбър никога не се беше лишавал от това, което искаше, а той отчаяно желаше тази жена.

Вятърът пилееше синкавочерната му коса. Златистите очи блестяха от чувственост и инстинкти, които бяха потискани и отричани през дългия престой в Англия. Той взе решение и се наведе над Никол тъй бързо, че тя нямаше време да предположи какво се кани да стори. Целуна дълго и властно полуотворените ѝ устни, а сетне с лекота я метна на рамото си.

Без да обръща внимание на гнева ѝ, на юмруците, които гневно удряха по гърба му и ритачите крака, той нагази сред вълните и се отправи към пристигащата лодка. Когато стигна до нея водата беше до хълбоците му и почти развеселен метна Никол върху дървените дъски. След миг Хигинс му подаде ръка и той се качи в лодката. Хвърли за последен път поглед към безлюдния плаж и усети, че сега наистина може да напусне Англия без да изпитва съжаление. Той се обърна към един от моряците и подхвърли:

— Всички сме на борда. Хайде да се махаме оттук, преди да ни е открил някой от британските военни кораби.

Мъжете се поколебаха за миг, после примирено свиха рамене и започнаха да гребат към кораба. Един от тях не можа да се сдържи и промърмори:

— Никой не е споменавал, че ще има и жена. Капитан Бейкър няма да е много доволен, когато я види!

Кристофър погледна надолу към гневното лице на Никол и като небрежно разроши къдриците ѝ, произнесе с равен глас:

— Съжалявам за допълнителния пътник, но ние с дамата не успяхме да си довършим един много важен разговор, а Ню Орлианс е идеално място за това.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дългото пътуване по море към Ню Орлианс беше истински кошмар. Два пъти ги нападаха британски военни кораби, веднъж ги обстрелваха и само заслونا на плъзналата мъгла даде възможност на капитан Бейкър да се измъкне. Времето беше отвратително. Вятърът и мъглата сякаш вървяха по петите им, като разваляха и без това лошото им настроение.

Капитанът, съвсем естествено, не беше възхитен от неочакваното и нежелано присъствие на жена на кораба си. Никол прекара цялото пътуване затворена в малка порутена каюта. Бяха разменили само няколко думи с Кристофър. И на двамата им беше ясно, че не е време да започват някой от язвителните си спорове.

Ден след ден Никол крачеше из тесния си затвор, а духът ѝ все повече се сломяваше. Беше като диво животно, уловено в капан, от който толкова ѝ се искаше да избяга и все пак...

Кристофър се чувстваше също тъй зле, въпреки че имаше възможност да се разхожда из кораба. Единственото нещо, от което изпитваше удовлетворение, беше мисълта, че носеше доказателството за планове на британците. По отношение на Никол не можеше да стори нищо, освен да прокліна безумието си да действа тъй импулсивно.

Саймън сигурно щеше да се сети, че тя е с него. Бележката, която му написа наемваше за това, а и Кристофър беше казал на Галина, че ще се погрижи за господарката ѝ. За миг му хрумна невероятната мисъл, че дори тогава подсъзнателно е възнамерявал да вземе Никол със себе си.

Никога през целия си живот Кристофър не беше попадал в такова огромно затруднение. Той се презираше, че се е поддал на прищявката си, проклінаше Никол, че е тъй изкушаващо привлекателна, но не можеше да отрече, че все още я желае, толкова я желае, че не би могъл да си представи живота без нея. В действителност точно това го гризеше, вбесяваше го и го измъчваше

до такава степен, че едва можеше да я погледне без да изпита желание да склочи пръсти около крехкото ѝ вратле.

Дългите дни, прекарани в морето, с нищо не разрешиха проблемите му. Близостта на Никол и неспособността му да задоволи физическия глад, който гризеше цялото му същество, го караха да се разхожда по палубата по цяла нощ. Неизменно мислеше за свитата в малката си каюта Никол.

О, той можеше да нахълта вътре и да я има по всяко време на деня, но беше стигнал до онзи повратен момент, когато жадуваше нещо повече от бързо физическо успокоение. Рязко, сякаш беше сграбчил нажежен ръжен, той отхвърли абсурдната мисъл, че това което искаше от нея беше любов. Това беше направо смешно. Объркан, изпълнен с ненавист, той обърна гръб на тази идея.

Пристигането им в Ню Орлианс през втората седмица на ноември беше посрещнато от всеки с облекчение.

Кристофър и неговите придружители слязоха от кораба и се отправиха към елегантната му къща във Вю Каре. Когато стигнаха там, в главния салон приветливо ги посрещна запалената камина, в която танцуваха игриви пламъчета. Сандърсън беше уведомен за пристигането им.

Кристофър се информира за последните новини и тръгна почти веднага за дома на Савидж. Той мислеше да изпрати един от прислужниците да провери дали Савидж си е вкъщи, но после, тъй като нямаше търпение, а и не беше спокоен, реши да не губи ценно време.

За щастие Джейсън си беше у дома и когато Кристофър влезе в библиотеката, той вяло четеше някакви служебни писма. Грубите черти на лицето му се озариха от ведре и приветлива усмивка. Той се изправи и енергично подаде ръката си:

— За бога — каза полунасмешливо, полусериозно той, — крайно време беше да се върнете! Вече се чудех дали интуицията ми не ме е излъгала.

Кристофър се усмихна широко, докато се ръкуваха и подхвърли:

— Повярвайте ми, имаше моменти, когато си мислех, че и двамата трябва да сме побъркани, за да се впуснем в такъв план! — После, неспособен да се сдържа повече, възторжено добави: — Стана, Джейсън. Вече не знаех какво да правя, почти бях сигурен, че съм се

провалил, когато нещата се подредиха чудесно. Прочетете сам. — Той подаде записката на Джейсън, седна небрежно на крайчеца на бюрото и добави: — Не е кой знае какво, но е все пак доказателство, че ще ни нападнат и ни дава част от тъй нужната информация.

— Хм-м, да, да, разбирам какво имате предвид — рече Джейсън, докато набързо преглеждаше кратките факти от бележката. — Всъщност, точно на това се надявах. Трябва веднага да я отнеса на Клейборн. През тези няколко месеца той почти се побърка. А и вестниците не съобщават кой знае какво. Едва ли не всеки ден чета за надвисналата заплаха за нападение над Ню Орлианс, а сякаш нищо не се прави, за да се подготвим. Градът е все още в плачевно състояние що се отнася до отбранителните сили.

— Тогава явно нищо не се е променило, докато ме е нямало тук — отбеляза разочаровано Кристофър.

— О, не бих се изразил така! — отвърна Джейсън, усмихвайки се леко. — Случиха се някои неща. Джон Армстронг се оттегли от поста секретар на военното министерство и Монро пое неговия пост. Като изключим, че опожариха Вашингтон, не бих казал, че сме се справяли зле през изминалите месеци. Има още една новина, която пропуснах да ви съобщя — генерал Рос е мъртъв. Беше убит през септември при нападението на Балтимор. Е, показахме си зъбките, доколкото можахме.

Кристофър въздъхна:

— Сигурно сте прав — но перспективите не са окуражаващи. Не забравяйте, че мирните преговори в Гент се развиват с бързината на костенурка, а и що се отнася до Гент, не бих възлагал особени надежди за бързо разрешаване на проблема.

— Съгласен съм. Но вижте, с тази записка ние със сигурност ще успеем да убедим Андрю Джаксън, че Ню Орлианс наистина е в опасност. А успеем ли веднъж да го убедим, той и армията му ще бъдат тук. Джаксън няма намерение да остави британците да превземат Луизиана.

Кристофър го изглежда скептично:

— Надявам се да сте прав. Междувременно какво мислите да правим?

Джейсън се облегна в креслото си.

— Искам да дойдете с мен, когато отида да дам тази записка на губернатора — каза той след известно колебание. — Тъй като вие самият сте набавил тази информация, мисля че ще е най-честно да отдадем дължимото на тези, които имат заслуга затова. А което е по-важно, губернаторът има нужда от подкрепата на всеки способен човек.

Кристофър го погледна озадачено.

— Надявам се, че знаете какво вършите. Преднамерено пробутвате опърпан пират като мен на губернатора. Не се ли опасявате, че ако той узнае за връзките ми с Лафит, това ще подбие реномето ви пред него?

На лицето на Джейсън се изписа странен израз и той каза провлачено:

— Скъпи приятелю, един хаймана като вас, трудно може да ме компрометира! А и голяма част от ползата, която губернаторът има от мен се дължи точно на факта, че познавам такива опърпани корсари!

В погледа на Кристофър затанцуваха насмешливи пламъчета.

— В такъв случай аз съм на вашите услуги, сър!

Незабавно беше уредена среща с губернатора. През цялото време, докато гледаше как Клейборн чете записката, Кристофър се чудеше дали информацията, която се съдържаше в нея го успокоява или тревожи още повече. Когато Клейборн я прочете, лицето му доби каменно изражение. Той я остави върху старателно полираната повърхност на бюрото. Скръсти спокойно ръце и погледна със светнали очи двамата мъже, които седяха пред него.

— Добре — произнесе бавно той, — ако това не размърда Джаксън, не зная какво би могло да го стори! Надявам се той да осъзнае, че британците се канят да нападнат точно Ню Орлианс, а не Мобил. — Мекият вирджински акцент се усещаше в гласа на Клейборн дори след единадесет години, прекарани в Ню Орлианс. — Аз лично смятам, че нападението ще бъде откъм брега.

Нито Кристофър, нито Джейсън биха могли да добавят кой знае какво към това, което той вече знаеше. След няколко минути учтив разговор двамата мъже напуснаха дома на Клейборн.

Дъждът беше престанал, но след като погледна надвисналото над тях синьо небе, Кристофър отбеляза:

— Ако побързаме, можем да се приберем преди следващия порой.

Джейсън изглежда враждебно дъждовните облаци, които се събираха над главите им и се съгласи:

— Като гледам небето, може и да ни се наложи да поплуваме, топ амі! Пък и смятам, че засега сторихме каквото можахме. Щом науча нещо ще ви уведомя. — Джейсън се поколеба и на лицето му се изписа дяволито изражение. — Бихте ли имал нещо против да вечеряте с мен и Катрин в четвъртък? Случиха са някои неща из Ню Орлианс и ми се иска да ги обсъдим. Сега не е подходящо, а и аз не съм свободен довечера.

Без да обръща внимание на няколкото капки дъжд, Кристофър погледна загрижено Джейсън:

— Важно ли е? Нещо, в което и аз трябва да се намеся?

Другият мъж отново се поколеба за миг и Кристофър усети, че той крие нещо. Но преди да успее да го попита направо, Джейсън каза:

— Може да сметнете, че е важно и да се почувствате задължен да сторите нещо. — Тъй като Кристофър смръщи вежди, Джейсън добави: — Не искам да се правя на интересен. Трябва да бъда искрен, в момента нямам време да навлизам в подробности. Може и да го чуете преди да ви го съобщя, но ви моля да бъдете благоразумен и да не се палите. Нали знаете, че креолските сплетни и слухове не винаги казват истината.

Кристофър издаде упорито брадичката си напред и присвивайки лешниковите си очи, промърмори:

— Може и да не искате да се правите на интересен, но точно това се получава, и то дяволски добре!

Пълните устни на Джейсън се свиха в бегла усмивка:

— Зная, скъпи приятелю, зная, но ще трябва да потърпите. Разбрахме се, нали? Ще дойдете ли на вечеря в четвъртък?

— Можете да бъдете сто процента сигурен, че ще дойда.

Джейсън се сбогува и Кристофър тръгна бавно към къщи. Мислеше си за Никол. Толкова пламенна, тъй порочно омайна, тъй пагубно красива! Навярно мразеше дори мисълта за него, но той не желаше друга жена — поне в момента, побърза да се успокои Кристофър. Не искаше и да си мисли, че може да изпитва същото и през следващите няколко седмици... а може би и месеци?

Той категорично отказваше да мисли за по-далечното бъдеще. Не беше се тревожил за друга жена, защо трябваше да го прави сега?

Както можеше да се предположи, Никол нямаше никакво намерение да чака „да види какво ще стане“. От една страна беше ядосана, а от друга безпомощно съзнаваше, че най-много бе копняла именно да бъде с него. Но не на такава цена, мислеше гневно тя, не и да я метне на рамо като парче месо и да я понесе към срама и унижението.

Ако имаше право на избор, ако сама бе решила да замине с него, ако беше казал „Ела“ и го бе последвала по своя воля, нямаше да се чувства така унижена. Срама и позора бяха нещо, което с радост би понесла, ако Кристофър ѝ беше дал правото на избор.

Не си направи труда да скрие чувствата си и чак когато забеляза учуденото изражение върху лицето на младото чернокожо момиче, набързо натоварено със задачата да ѝ служи като камериерка, тя се насили да мисли за нещо друго. Усмихна се чаровно и каза:

— Моля те, не се плаши от мен! Аз често съм навъсена и съм в ужасно настроение, но рядко си го изкарвам на прислугата. Я ми кажи как се казваш?

Момичето боязливо измънка:

— Наоми. Господин Сандърсън каза, че ще ви прислужвам, докато успее да наеме камериерка.

Никол наблюдаваше как Наоми сръчно приготвя нещата за ваната и как внимателно изважда една от роклите, които по ред причини бяха останали, когато отпътуваха за Англия. Нямаше причина да се наема друга. Този път тя нямаше да бъде представяна в елитно общество. Да бъдеш метреса — предполагаше, че Кристофър ѝ бе отредил точно тази роля — беше много по-различно от това да си на официално посещение!

Наоми прекъсна размишленията ѝ с вестта, че ваната е готова. Като остави настрана мислите за предстоящата битка с Кристофър, тя се остави да бъде съблечена и отведена до голямата медна вана.

Удоволствието от банята беше несравнимо. След дългите седмици, прекарани в открито море горещата вана я накара да се чувства като в рая.

Никол от седмици не се беше чувствала тъй чиста и отпусната. Тя седеше край огъня в стаята си, увита в голяма, пухкава хавлия, а

Наоми решише дългата ѝ коса. Монотонното, отпускащо движение на гребена едва не я приспа и Никол реши да полегне за малко.

Спа здрав сън. Няколко часа по-късно, когато се събуди, в тъмната и тиха стая влезе Наоми със запалена свещ в ръка.

— Да? Какво има? — попита тя.

— О, мис, не исках да ви събудя. Господарят Кристофър само искаше да разбере дали още спите.

— Не си ме събудила. Тъкмо се канех да позвъня за тебе — излъга Никол.

Уверила се отново, че обслужването на мис Никол щеше наистина да се окаже приятна работа, Наоми запали лампите и с готовност и умение се зае да облича новата си господарка.

Предварително подготвената рокля беше от мек муселин в много приятен бледозелен цвят.

Не си беше оставила други обувки и загледана в босите си крака, си припомни с болка онази вечер на Бермуда. Колко различно щеше да е бъдещето и, ако бе последвала съвета на Алън, с тъга си помисли тя.

Проблемът с липсващите обувки бе разрешен. Тя обу малко смачканите чехли от бронзова коприна, с които беше дошла. Един небрежно метнат на раменете шал довърши тоалета ѝ и Никол се спусна по стълбите към главния салон.

Кристофър се оказа там, слязъл преди нея, както очакваше. Това, което не очакваше бе удоволствието и едновременно с това болката, преминали през нея, като го видя да стои небрежно облеган на камината.

Вдигайки поглед от пламтящия огън Кристофър учтиво се поинтересува:

— Добре ли спа?

— Да. Едно истинско легло бе голям разкош след удобствата, подсигурени от капитан Бейкър — отвърна му Никол със същия тон, несигурна нито в себе си, нито в настроението му.

Той изглежда се чувстваше доста добре, но мургавите му черти бяха неразгадаеми. Приблужи се до нея и учтиво я поведе към един стол. Тя се поколеба, после реши, че също може да се държи като него и се настани на предложеното ѝ място.

Движенията на двамата бяха забавени, речта им отмерена, като на непознати, срещнали се за първи път. Кристофър попита учтиво:

— Би ли искала чаша шери? Струва ми се, че разполагаме с доста време, преди да сервират вечерята.

Почувствала се като кукла с изрисувана на устните усмивка, Никол тихо прошепна:

— Да. Чудесно ще е да пийна нещо.

Кристофър отиде до сребърния поднос с напитките и ѝ сипа от бледожълтата течност. И двамата мълчаха. Все още в мълчание, той се приближи до нея и ѝ подаде чашата. Пръстите им се докоснаха. И двамата реагираха като ужилени. Ръката на Кристофър веднага се дръпна, а Никол едва не изпусна чашата.

Тишината стана непоносима. Всеки чакаше другия да направи първото движение, да изрече първата дума. Никой не го направи.

Мълчанието им се усещаше като трето присъствие в елегантната стая и, колкото повече време течеше, толкова по-неудобно се чувстваше Никол.

Кристофър се беше върнал на мястото си до огъня, бе вперил поглед в пламъците и отпиваше от брендито. Накрая той реши да се обърне с лице към нея, като каза подигравателно:

— Е? Нямах ли какво да кажеш? През изтеклите няколко минути очаквах да ме поразииш с острия си език.

Никол се стегна. Топазените и очи заблестяха. С усилие се овладя да не направи точно това, което каза той. Вместо това му отговори със същия тон:

— Словесните двубои с тебе няма да доведат до никъде. Надявам се, че съм надживяла част от глупостта си и нямам намерение да споря.

Едната му гъста, черна вежда се повдигна присмехулно нагоре.

— Сигурен съм, че имаш какво да кажеш. Може би ме осъждаш за действията ми?

Никол се изправи и много решително постави чашата си на близката маса.

— Да, имам какво да кажа и по-точно, искам да задам един въпрос. Позволено ли е? — поинтересува се тя със сарказъм в гласа. След като Кристофър рязко кимна, тя заяви направо: — Какво смяташ да правиш с мене?

Очите на Кристофър я пребродиха цялата, от бронзовите пантофки до косата. Погледът му галеше, спрял се малко по-дълго на

високата гръд, на блестящите, тъмни коси, преди отново да се върне на пълните ѝ устни.

— О, мога да споделя няколко плана, които имам, скъпа моя — прошепна той, — но се съмнявам, че ще се съгласиш. — С очи, впити в нейните, той се приближи, оставяйки само инчове между телата им. — Желая те, Никол — откровено каза той. — Желая те повече от която и да било жена на света. — Златистите очи заискриха от внезапно появилото се желание, докато бързо казваше: — Ти беше склонна да станеш любовница на Робърт. Защо да не бъдеш моя метреса? — Докато Никол стоеше като каменна статуя, с бушуващ в гърдите ѝ гняв, той бързо продължи: — Дадох ти възможност да водиш достоен за уважение живот. Уверих се, че си заела дължимото ти място в обществото, но ти не искаше това. Ти беше готова да захвърлиш всичко, само за да станеш играчка на Робърт. Е, скъпа, ще ти бъде по-добре като моя играчка, а не като негова. Повярвай ми, ще бъда изключително щедър. Само назови цената си.

Топазените очи горяха от ярост, докато тя казваше през зъби:

— Надценяваш чара си! Дори и да умирах и ти да държеше в ръце живата вода, отговорът ми пак щеше да бъде не! Да ти бъда любовница? Ха! Предпочитам да стана проститутка, отколкото да изтърпя прегръдката ти!

Кристофър стисна челюсти и сви устни, ядно протягайки ръце към нея.

— Така казвате, мадам! — изсъска той съвсем близо до устните ѝ. — Така казваш, но тялото ти ми говори други неща!

Устата му брутално се впи в нейната, ръцете му се стегнаха около кръста ѝ, веднага събудили спомени за други споделени мигове. Ако бе продължил да я целува по този жесток начин, тя можеше и да устои, но като че ли усетил, че грубата сила няма да го доведе до никъде, устата на Кристофър се задвижи нежно върху нейната, изисквайки отговор на нарастващата му страст.

Никол взе да се бори отчаяно, за първи път решила да не се поддава на тъмната му сила. Но Кристофър значеше прекалено много за нея. Силните му ръце я притискаха до топлината на собственото му тяло, карайки я да усеща дори през дрехите, колко много я желае. После ръцете му нежно се спуснаха към бедрата ѝ, плъзнаха се по изящия гръб, а устните му я упойваха като наркотик. Никол изстена.

Тя се заизвива в ръцете му, борейки се както с него, така и със себе си. Движенията на тялото ѝ само накараха Кристофър да обезумее от страст, подтикваха го да се съедини с нея.

Кристофър замръзна от внезапното почукване на вратата. Като изпсува тихо, той вдигна глава и извика властно:

— Кой е?

— Сандерсън — беше спокойният отговор. — Вечерята е сервирана, сър.

Кристофър се зае да оправя дрехите си, като се сопна:

— Много добре. Веднага идваме. — Обръщайки се към Никол той прошепна полуядосано, полузакачливо: — Изглежда, че този интересен разговор ще трябва да почака! Готова ли си?

Без да го поглежда, оправяща роклята си с разтреперана ръка, Никол каза с твърд глас:

— За вечеря, да!

Кристофър се усмихна.

— Но, скъпа, че за какво друго?

Потиснала желанието си да му залепи плесница, Никол сковано пое към вратите, водещи към трапезарията.

По време на вечерята разговаряха със смешна учтивост. Но и двамата бяха бесни и готвачът остана доста разочарован, след като в кухнята беше върната по-голяма част от храната.

След вечеря Никол послушно се остави да я заведат до салона, в който седяха преди. Кристофър я настани на едно канапе, а Сандерсън ѝ поднесе чаша кафе. Кристофър отново си сипа бренди. След като Сандерсън излезе Кристофър веднага даде да се разбере, че вечерята е била само един кратък отдих.

— Е? — попита той. — Предложението ми е все още в сила. Надявам се, че си имала достатъчно време да го обмислиш.

— Не е имало въобще какво да обмислям. Казах ти преди, ще ти го кажа и сега — няма да стана твоя любовница!

Гърдите ѝ се повдигаха от вълнение и гняв. Тя се изправи и продължи смело с леко разтреперан глас:

— Изненадана съм, че изобщо искаш такова покварено същество като мене. Та нали аз съм една неблагодарница, която е обърнала гръб на прекрасния живот, осигурен ми от тебе. О, да! Нека не забравяме, че съм дъщеря на майка си! А и двамата знаем каква е била тя —

лъжкиня, предателка, сладострастница! И, Кристофър, обещавам ти, ако ме насилиш, ще ти покажа точно колко много мога да заприличам на майка си! За бога, пусни ме! Осигури ми кораб до Англия! Изпрати ме далеч от себе си, за да намерим и двамата покой!

При думите й Кристофър побеля като платно. Той каза горчиво:

— Не мога. Мислил съм за всичко това, което казваш. То ме разкъсва ден след ден, нощ след нощ! Но да те оставя да си отидеш, не мога! — Това беше признание, което той не беше искал да прави, признание, което се опитваше да скрие от самия себе си. И побеснял той излезе от стаята, затръшвайки вратата.

Мятайки се в леглото същата нощ, Никол отново и отново си припомняше тези напрегнати моменти, неспособна да повярва на казаното от него. Окуражаващо беше да знае, че Кристофър също усеща тази невидима нишка, която ги свързва толкова здраво. Омразата му към този факт също беше явна. Какво да правя, мислеше си тя нещастно. Да остана? Да се надявам, че след време той ще ме обикне, ако изобщо е способен да обича? Или да продължавам да се боря с него, да го накарам да разбере, че ще бъде по-добре да се разделим?

Нямаше отговор на въпросите й. Тя въздъхна и седна в леглото, убедила се, че няма да може да спи. Не знаеше какво да прави. Нямаше собствени пари и не можеше да се върне в Англия. Къде можеше да отиде. Тогава дойде и признанието — докато обичаше Кристофър Саксън, бягството от него нямаше да разреши дилемата.

Никога не бе преставала да го обича, тъжно си призна тя. Да, беше се опитвала сама да се убеждава в обратното, но никога не бе успявала да заблуди глупавото си сърце. Какъвто и да беше — брутален, арогантен, една минута нежен, в следващата жесток — за нещастие тя го обичаше. Какво можеше да направи с това?

Тя потисна истерично кикотене, когато си помисли за изражението му, ако му кажеше: *„Обичай ме! Искай ме не само с тялото си, но и със сърцето! Обичай ме, дяволите да те вземат!“*

Но каква беше ползата. Самата тя не беше сигурна, че можеше да прости всичко, случило се между тях. После се усмихна цинично: *„Колкото й да се преструваш, щом Кристофър повдигне малкото си пръстче, ти си готова да се хвърлиш в краката му.“* Да, обичаше го, дявол да го вземе!

Изгубена в собствените си мисли, тя подскочи при рязкото отваряне на вратата. Изненадана, видя Кристофър, който леко се клатеше на краката си.

Очевидно беше, че е полупиян. Косата му беше разрошена, дрехите му — в безпорядък. Той затръшна вратата със сила, принуждавайки Никол да се свие и да го изгледа тревожно. Тя прояви голямо самообладание, като си наложи да остане на мястото, отказвайки да се покаже притеснена от нахлуването му. Попита го хладно:

— Какво искаш, Кристофър?

На устата му се появи крива усмивка.

— О, тъкмо сега този въпрос е много подходящ, скъпа — отвърна той със същия тон и перфектно произнесени думи. Той небрежно седна на края на леглото, захвърли сакото си на пода и несъзнателно продължи да сваля останалото си облекло. Произнесе бавно: — Доста мислих за това тази вечер. Какво точно искам?

Никол наблюдаваше с пресъхнала уста как той сваля дрехите си и не смееше да помръдне. Когато Кристофър се изправи, за да разкопчае колана на панталоните си, самообладанието ѝ се пропука, тя попита възмутено:

— Какво си мислиш, че правиш?

Без да изоставя заниманието си, той я погледна.

— А, този въпрос съдържа точно желанията ми. Аз искам теб, скъпа и мисля, че ще те имам!

— Ти си пиан! — обвини го Никол, започнала несъзнателно да се отстранява от него.

— Не. Тук грешиш — отговори той съвсем спокойно. — Пих, изпих много, но не съм пиан. Опиянен съм, може би луд и изпълнен с копнеж по очарователното създание, което не ми дава покой. — Гласът му изгуби част от вълнението и стана по-твърд. — Ето това съм!

Отдръпвайки се инч по инч, Никол нервно преглътна. Никога досега не го беше виждала такъв. Може би не беше пиан, но със сигурност се държеше странно. Той се наведе да издърпа панталоните и Никол бързо постави крак на пода. Но бърза, като змия, ръката на Кристофър стисна китката ѝ.

— Не — тихо каза той. — Ти никъде няма да ходиш. Поне не докато свърша с тебе.

С порозовели от яд бузи тя се задърпа с все сила.

— Дяволите да те вземат, пусни ме! И се махай от стаята ми. —
Очите ѝ срещнаха неговите и това, което прочете в златистите дълбини
засили отчаяното ѝ желание за битка.

Без да се трогва от действията ѝ, Кристофър само каза тихо:

— Не — и съвсем, съвсем целенасочено смъкна нощницата ѝ.

И дума не можеше да става да му избяга. Без да обръща
внимание на ударите, които тя сипеше по главата му и на злобните
ритници, насочени срещу слабините му, Кристофър просто притегли
голото ѝ тяло в прегръдките си. Лесно намери устните ѝ, пиейки
жадно от упойващото им вино.

Мразейки се, Никол усети как собственото ѝ тяло се събужда за
чувствената му магия, която разливаше върху нея с целувките си.
Ръцете му, престанали да я държат в капан, бяха започнали да гаят.
Устата му напусна нейната и бавно пропълзя по шията ѝ, по гърдите,
което накара Никол да прошепне, почти останала без дъх:

— Не, Кристофър, моля те не прави това.

Той спря и впи поглед в нея.

— Да спра? — промълви той с плътен глас. — Не мога. Казваш,
че не ме искаш. Но ти лъжеш, Никол, винаги си лъгала. Ако не ме
искаше, това нямаше да се случи. — И ръката му нежно погали
гърдите ѝ, чиито връхчета бяха набъбнали предателски от желание. —
Нито това! — добави тихо той, спускайки ръка между бедрата ѝ, като
нежно взе да гали закопнялата мека плът.

Никол тихо изстена от удоволствие. Беше я срам, но не можеше
да устои на физическото привличане на телата им.

Беше същото като през нощта с бурята. И двамата изоставиха
съмненията и въпросите. Действителността се състоеше само от
докосването и милувката на другия. Не съществуваше нищо друго,
освен този свят на топлина и мекота, нежност и грубост — любов и
омраза.

Никол не се съпротивлява. Тялото ѝ реагираше дори на най-
лекото му докосване. Тя също го желаше, искаше онова славно
освобождаване, което само Кристофър можеше да предизвика. Вече
загубила битката срещу него, тя остави ръцете си да опипват и гаят
мускулестото тяло, притиснато до нейното.

— О, Исусе, Никол — изстена тихо той, когато накрая ръцете ѝ намериха твърдата, пулсираща негова същност. — Ти си вълшебница, любов моя. Магьосница, която има ужасна сила над мен.

Той жадно я притегли към себе си, изпъвайки тяло върху нейното. Ръцете му трескаво се задвижиха по елегантния гръб и се спуснаха към дългите бедра. Стройното, красиво тяло на Никол го влудяваше. Чувстваше се като див звяр, пируващ над плячката си. Искаше я и не можеше да се удържи да не я завладее.

Тя също изгаряше от желание, тъй като отдавна не му беше принадлежала. Водена от старо като света чувство, тялото ѝ се изви, за да посрещне Кристофър и да се задвижи в еротичен ритъм.

Преживяването беше неописуемо. Никол беше направо шокирана от удоволствието, което ѝ даваше той. Тя стенеше и трепереше в очакване на приближаващия се екстаз. Стоновете ѝ бяха като милувка за него, подтикваха го да засили темпото, докато Никол усети вълна след вълна прилива на най-мощния екстаз, оставяйки тялото ѝ да се носи в новооткрития свят на плътските удоволствия.

Отпусната и доволна, твърде уморена, за да се движи, тя усещаше само тялото на Кристофър върху своето. Устните му се задвижиха върху нейните със същия ритъм, с който проникваше в нея. Тя усещаше вкуса на устата му, миризмата му и отново усети как желанието се надига в тялото ѝ. Обзелата я моментна летаргия изчезна, оставяйки я нетърпелива да срещне тласъците на силното тяло на Кристофър.

За Кристофър съществуваше само тялото ѝ под неговото. И в този миг, всяка жена, която някога беше познавал изчезна завинаги от съзнанието му. Там остана само Никол, Никол с нейната приветстваща го мекота, с гордата, млада гръд, притисната до гърдите му и с ръцете ѝ, които го подлудяваха, докато повече не можеше да издържи и с дълбок, дрезгав стон той се изля в нея.

Никол усети експлозията на сдържаната страст на Кристофър, подскока и конвулсиите на тялото му. Неконтролируемо, собственото ѝ тяло бе разтърсено от друг, чувствен прилив на удовлетворението, доказващ още веднъж, колко лесно той можеше да я доведе до върховната страст и колко безпомощна беше тя в ръцете му.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Студената сива светлина на зимното утро се процеждаше в стаята, когато Кристофър се събуди. В първите няколко секунди не беше сигурен къде се намира. После Никол леко помръдна в съня си. Стройното ѝ тяло се притисна по-близо до неговото и спомена за предната нощ нахлу в съзнанието му.

Той се отдели от нея, като внимаваше да не я събуди. Подпря се на лакътя си и се загледа в спящото лице. Мрачно се питаше, защо от всички жени по света, желаеше точно нея. А той несъмнено я желаеше. Само докато я гледаше как спи, пулсът му се ускори, започна да диша по-учестено, тялото му се втвърди от желание и без дори да осъзнава какво прави, той смъкна завивките от нея. О, за бога, рече си той, тя е създадена от дявола, за да влудява мъжете и аз не бих могъл да се защита. Не мога да я откъсна от себе си.

Никол почувства прегръдката на студа и се размърда неспокойно. Кристофър, който не искаше да я разбуди, нежно я зави и нарочно стана от леглото. Ако се събудеше, щеше да я люби отново. Тялото му копнееше за нейното, но мозъкът му имаше нужда от време — време за размисъл, за разрешаване на дилемата, пред която беше изправен.

Той намъкна набързо разпилените си дрехи, тихо се измъкна от стаята ѝ, мина по застлания коридор и бързо се вмъкна в собствената си стая. Метна самото и измачканото шалче на един стол и остави ботушите си до вратата. После спокойно, без да бърза, той съблече останалите си дрехи и се мушна в леглото си.

Не си и мислеше, че може да заспи. Лежеше с кръстосани на тила ръце, вперил празен поглед в тежката, тъмносива покривка на леглото. Предната нощ се беше надявал, че нещата ще се решат, а вместо това се чувстваше още по-объркан.

Когато снощи твърдеше, че не е пиян, беше казал истината. Беше отишъл в един крайбрежен бар, за да се опита да заличи Никол от мислите си, но за свой ужас и яд установи, че тя все още си беше там, съблазнителна и примамливо недосегаема. Колкото по-късно ставаше, толкова повече той се убеждаваше, че трябва да я има — само още

веднъж. Да почувства отново как изящно потръпва. Тогава можеше да я забрави и да живее тъй, както беше живял преди.

Твърдо решен да стори точно това, той пристъпи към действие.

С изненада откри, че желае не само тялото ѝ — искаше нея! До последната къдрица, всяка нейна мисъл, смеха ѝ и, да, дори бурните ѝ избухвания. Само за миг той се опита да си представи живота без тази разярена лисичка, която се нахвърля върху него със гневен блясък в изумрудените очи. Такъв живот не беше възможен. Каквато и да бе Никол, той я желаше. И същевременно се презираше за това.

Ти си луд, рече си примирено той. Също като Никол, той не можеше да намери разрешение на дилемата си, само се чувстваше още по-объркан и несигурен.

Когато Хигинс влезе, той все още лежеше там.

Хигинс хвърли поглед към Кристофър и бодро каза:

— О, добро утро, сър! Бихте ли желали да Ви бъде донесено кафе или предпочитате да го изпиете след като се облечете?

Кристофър просто изръмжа. Хигинс започна да събира разпилените по пода дрехи. След като приведе стаята в ред, той приближи до затворените прозорци и сръчно ги отвори. Погледна навъсеното небе и отбеляза:

— Хм, като гледам тези черни облаци, които са се събрали на хоризонта, мисля, че и днес ще вали. Ако имате намерение да излизате, вероятно ще е по-добре да отложите плановете си.

Кристофър отметна одеялата и отиде до облицованата с мрамор мивка. Той наплиска лицето си със студена вода и промърмори:

— Че откога лошото време може да бъде пречка за мен? А ти понеже гориш от желание да започнеш днешния ден, вземи та свърши нещо полезно и ми приготви дрехи.

Един час по-късно, току-що избръснатият и изкъпан Кристофър Саксън, бавно отпиваше от чаша силно кафе и с безразличие наблюдаваше как Хигинс приготвя дрехите му за деня. Те бяха по последна мода — жилетка от шарена коприна, плътно прилепнали панталони от тънък бледозлатист вълнен плат и дълго тъмнозелено палто.

Той излезе от къщи към девет часа и се разходи до борсата на Масперо. По това време на деня тук нямаше много хора, но той не

остана дълго сам. Едва му бяха сервирали кафето, когато Юстас Кроа дойде и седна при него.

— А, и тъй, върна се — каза Юстас вместо поздрав и широката му усмивка разкри два реда ослепително бели зъби. — Знаете ли скъпи приятелю, притежавате влудяващия навик да изчезвате тихомълком, а после все тъй незабележимо да се появявате отново. Къде, по дяволите, бяхте през изминалата половина година? Да знаете какви интересни неща стават из нашия град! — Юстас намигна, докато изричаше последните думи и черните му очи проблеснаха на фона на смуглото лице.

Кристофър повдигна гъстата си, тъмна вежда в отговор.

— О — попита сухо той. — Какво чак толкова? Ново петле, което е най-силно и най-скокливо в боя? Или кон, по-бърз от вятъра? О, това ще да е. Имаш нова четирикрака любовница. — При последните си думи Кристофър се усмихна, а в златистите му очи затанцуваха насмешливи пламъчета.

— Скъпи приятелю, вие ме наранявате! — извика драматично Юстас, а в очите му също проблесна смях. После стана внезапно сериозен и каза — Чухте ли за Лафит? Знаете ли какво го сполетя?

Кристофър замръзна на мястото си.

— Не — рече небрежно той. — Какво прави нашия приятел Жан напоследък?

— Крие се — бе лаконичният отговор. — Достойният родолюбец Патерсън и полковник Рос от Армията разрушиха Баратария. През септември те атакуваха крепостта и я завзеха. Но победата не беше тъй пълна, както се очакваше. Нито Жан, нито Пиер бяха там.

— Пиер? — попита остро Кристофър. — Последното, което чух за него бе, че е в затвора.

— А, да, за известно време, може би — усмихна се Юстас. — Но да сте чувал някога някой Лафит да не е успял да се освободи? — Пиер, заедно с няколко негри, избяга дни преди нападението на Баратария. Въпреки че, според това, което достигна до ушите ми, Пиер е много болен. Жан се укрива. Доминик и няколко други зъзнат в затвора, а Баратария е в ръцете на войската.

Кристофър навъсено попита:

— А Клейборн? Предполагам, че е извънредно доволен от себе си?

— Е, сега ме хванахте натясно, приятелю. Трябва да ви кажа, че в цялата тази работа има нещо загадъчно. — Юстас се наведе поверително напред и каза: — Чух, че всъщност Лафит е писал до губернатора, преди нападението. Поне със сигурност зная, че губернаторът е свикал своите съветници, за да се обсъди важен въпрос. Слуховете твърдят, че Лафит предложил помощта си за отбрана на града, в случай, че британците наистина се опитат да го превземат.

Кристофър изрече с безразличен тон:

— И тъй, Лафит вече не е в Баратария, а хората му са в затвора. Много интересно, драги мой.

— А ти, къде се изгуби през изминалите месеци?

Кристофър подхвърли нещо неангажиращо, като умишлено измести разговора към по-обща теми. След малко Юстас вече му разправяше клюките, които Кристофър слушаше с половин ухо. В мислите му все още се въртяха новините, които чу за Лафит. Той си допи кафето и си тръгна.

Спомни си странното поведение на Джейсън предния ден и с насмешлива усмивка си припомни съвета да не си вади прибързани заключения. Той със сигурност нямаше да чака до четвъртък.

Джейсън имаше среща в дома си, когато няколко минути по-късно му донесоха картичката на Кристофър. Той я погледна с раздразнение, тъй като имаше съвсем ясна представа защо е дошъл. Най-доброто, което можеше да стори е да се срещне с Кристофър веднага.

Леко притеснен Кристофър седна вдървено на червения кожен диван. Възвърнал здравия си разум, той каза хладно, но спокойно:

— Извинявам се, че тъй се натрапих. Съжалявам, ако съм ви създал неудобство. Ако искате, мога да се отбия в по-подходящ час, но държа да ви видя днес. Искам да зная какво точно се е случило и съм готов — при тези думи на лицето му се изписа горчива усмивка — да се вслушам в разума.

Джейсън, успокоен от уталожения тон на Кристофър, отвърна с лекота:

— Аз също ви дължа извинение. Трябваше веднага да ви кажа за Лафит, а не да ви оставям да го узнаете от други хора. Сигурен съм, че не са ви казали истината такава, каквато е.

Джейсън извади малък часовник от джоба на жилетката си и като го погледна, каза:

— Ще се върнете ли, да речем, в два часа? Наистина се опасявам, че не бих могъл да ви отделя време по-рано.

Кристофър кимна в знак на съгласие. Двамата мъже излязоха заедно в хола и след като се ръкуваха Кристофър си тръгна.

Нямаше намерение да се връща в „Масперо“, нито му се прибираще на улица „Дофин“.

Първият пристъп на гняв бе отминал и Кристофър съумя да погледне по-разумно на нещата. Като се изключеше факта, че Лафит не напускаше града, той бе контрабандист, който нарушаваше закона всеки божи ден. Не можеше да се отрече, че сред екипажа му имаше хора, които направо биха могли да бъдат наречени отявлени пирати. Предупредих го, мислеше си Кристофър.

За нещастие, мисълта за това едва ли го успокои, и дори не се учуди, когато усети, че е стигнал до укрепленията. Лафит имаше малка вила наблизко и миг по-късно, Кристофър се озова пред нея.

Дървената постройка изглеждаше изоставена, но колкото по-дълго стоеше там, толкова повече нарастваше убеждението му, че някой го наблюдава. Той решително пристъпи към вратата.

Почука силно, но никой не му отвърна. При втория опит вратата бавно се отвори. Той пристъпи и без никакво учудване видя Лафит, който стоеше небрежно до вратата. Лафит проговори пръв:

— Е, скъпи приятелю, отново се срещаме. — В очите му проблясна неудържима искрица и той промърмори: — Но при много по-различни обстоятелства, а?

— Много — отвърна сухо Кристофър.

Лафит махна към един от масивните дървени столове край масата и каза:

— Седнете, приятелю мой. Седнете и ми разкажете, защо сте дошъл. Не мисля, че съм в много добри отношения с повечето хора тези дни и съм учуден, че въобще сте си направил труда да ме потърсите.

С брутална откровеност Кристофър отвърна:

— Дори не знаех, че сте тук. Просто някакво предчувствие. А и не мога да си ви представя да бягате с подвита опашка.

— След като Патерсън и Рос приключиха с Баратария, почти не ми беше останала опашка за подвиване.

— Зная. Съжалявам, Жан. — Отвърна тихо Кристофър и добави бавно: — Не искам да ви обидя, като ви предложа пари, но ако имате нужда, знаете, че ще ви дам — както и всичко друго, от което бихте могъл да се нуждаете.

Устните на Лафит се извиха в горчива усмивка:

— Все още не съм стигнал дотам, че да живея от подаяния. Но ви благодаря за предложението и ме радва това, че макар и да копнеете за престиж, нямате желание да ме изоставите.

Кристофър вдигна вежди и подхвърли небрежно:

— Вие ми помогнахте, когато имах нужда, сега просто ви връщам услугата.

Лафит кимна:

— Да, така е. Но, хайде, нека да говорим за други неща. Предполагам, че искате да разберете, какво се е случило с нашия Алън Балард, не е ли така?

Насмешлив блясък светна в очите на Кристофър и той призна хладно:

— Всъщност не бях се сетил за господин Балард. Пуснахте ли го, както беше уречено?

Лафит го погледна самодоволно и каза с патос:

— Не само го освободих, драги мой. Няма да навлизам в подробности, но имах шанса да го предам право в ръцете на няколко от неговите британски офицери. Предполагам, че в този миг е някъде на път за Англия... или по-вероятно се е присъединил към британската флота и в момента ни тормози в Залива. — Той отправи на Кристофър насмешливо-укорителен поглед и промърмори: — Какво ли не прави човек за приятелите си!

Кристофър би искал да зададе поне дузина въпроси, относно завръщането на Алън при британците. Но Лафит вече беше казал, че няма да навлиза в подробности. Беше казал всичко, което би искал... поне засега. Все пак, не би оставил нещата така, имаше нещо, което не му харесваше. Оставяйки настрана въпроса със съдбата на Алън, не му харесваше отношението на Лафит към цялата тази работа. Жан се държеше твърде безгрижно и безразлично, твърде бодро. Човек, който е изгубил всичко, не се държи така — не и в случай, че е принуден да

се крие в малка къщурка при укрепленията. Кристофър смръщи вежди и направо попита:

— Жан, какво възнамерявате да правите сега? Да оставите американците да ви прогонят от Ню Орлианс? А Доминик Ю и другите?

Лицето на Лафит внезапно се изпъна. В очите му проблясна преценяваща искра.

— Вие ли питате или Вашият приятел Джейсън Савидж? Савидж, който шепне на ухото на губернатора?

Кристофър свъси гневно вежди и изрече с равен тон:

— Мисля, че знаете отговора на този въпрос. Казах ви каква е моята позиция.

— Да, но предвид обстоятелствата, простете ми подозрителността. В края на краищата, не виждам причини да обичам губернатора. Доколкото чух, вие и монсиньор Савидж сте му се обадили вчера. Чудех се дали ще ми разкажете за тази среща?

Кристофър бе забравил, че шпионите на Лафит са едни от най-способните. Хванат натясно, той се втренчи в него, като се проклيناеше, че въобще е подел този разговор. Беше изключено да разкаже на Лафит за срещата, а ако пък не стореше това, той никога не би му се доверил отново. А Кристофър инстинктивно чувстваше, че е жизнено необходимо да може да разчита на приятелството на Лафит. Тъй като трябваше да намери изход от неприятната ситуация, Кристофър стисна здраво зъби и изрече:

— Не мога.

За негова изненада Лафит сякаш бе доволен от отговора му.

— Зная скъпи приятелю. Ако ми бяхте казали това, което знаете, никога повече не бих могъл да ви имам доверие. Този, който би издал една тайна, би издал и много други.

— Май сте почнали да гледате доста философски на нещата — рече сухо Кристофър.

Жан се загледа в заключените си ръце и каза бавно:

— Питате ме какво ще правя. Да ви кажа — не зная. Баратария е в руини, склада и корабите ми или са опожарени, или са в ръцете на американците, много от моите хора са в затвора. Но аз не съм победен. Американците не знаят нищо за бегълците, които чакат нарежданията ми на един от островите, нито пък предполагат, че има друг, таен склад

за барут и амуниции, до който лесно мога да се добера. — В черните му очи проблесна твърдост и горчивина — Те ще съжаляват, скъпи приятелю, ще съжаляват, че са отклонили предложението ми за помощ.

Кристофър гледаше изписаната на лицето на Лафит решителност.

Това и каза на Савидж, когато се срещна с него по-късно. В момента, в който двамата останаха сами в библиотеката на Джейсън, Кристофър се сопна:

— Видях се с Лафит. За бога, Джексън, от това което знаем съотношението на силите ще бъде три към едно, а вие с Клейборн отказвате помощта на около хиляда души! Лафит естествено не е твърде възхитен от случилото се, но все още може да бъде привлечен на наша страна. А бог ни е свидетел, че се нуждаем от него. Той има на разположение хора и, което е по-важно, склад с барут и амуниции.

Кристофър се бе поколебал дали да каже това на Джейсън, но сметна, че е относително безопасно да спомене за хората и оръжието. Дори би могло да помогне, ако Савидж поиска да чуе плана му. Той попита:

— Бихте ли могъл да разберете, дали губернаторът все още е склонен да преговаря с Лафит? Все още е възможно да превърнем това в наше предимство.

Изумрудените очи на Джейсън проблеснаха и той попита:

— Имате нещо предвид?

— Да. Но зависи от губернатора. — Кристофър свъси чело. — Или — каза бавно той, — от Джексън.

Джейсън поклати решително глава.

— Не е съвсем така. Джексън вече знае всичко за цялата тази работа. Всъщност Клейборн му изпрати информацията, която донесохте по специален пратеник още щом тръгнахме вчера. Това, което можем да сторим сега е да стоим и да чакаме какво ще реши генералът.

Кристофър го погледна кисело:

— То аз май това и правя от месеци насам — каза с отвращение той. — Първо в Англия, а сега очевидно ще правя същото и тук в Ню Орлианс — ще стоя и ще чакам.

Джейсън се засмя:

— Зная точно как се чувствате. Трудно е за всички ни. Знаем, че предстои британско нападение, знаем, че британците правят големи приготовления в Протока, но кога или по-точно къде ще нападнат можем само да гадаем.

— Поне знаем накъде да гледаме — кисело рече Кристофър. — Добре, няма да ви задържам и съжалявам, че се държах толкова грубо сутринта. Тъй като вече обсъдихме ситуацията с Лафит, все още ли желаете компанията ми за обяд в четвъртък?

— Защо не? Не ви поканих само заради Лафит. — В угълчетата на очите му проблесна смях и той добави: — Нямам търпение да чуя как Никол е покорила Англия. Кажете ми, добре ли се устрои там, колко красиви млади мъже коленичат в краката ѝ?

Безгрижното изражение изчезна за миг от лицето на Кристофър. О, господи, мислеше ядно той, защо не помислих за всички неудобни въпроси, които ще ми зададат? Нямаше смисъл да лъже. Не бе направил нищо за да скрие присъствието на Никол в дома си, пък и рано или късно, Джейсън щеше да разбере истината.

Когато проговори, гласът му бе спокоен и безизразен:

— Всъщност не я оставих в Англия. Тя е тук, при мен на улица „Дофин“.

Джейсън погледна дискретно строгото, безизразно лице и си помисли, че е по-добре да не си пъха носа, където не му е работа. Кристофър не бе споменал сватба, нито съпруга. Явно че Никол се бе върнала като негова любовница. А това, мислеше със съжаление Джейсън, щеше да бъде проблем. Той бе харесал момичето, Кетрин също. Тя бе представена на някои от най-добрите и най-гордите семейства в Ню Орлианс, но сега... Каква проклета работа! Джейсън въобще не се интересуваше от това, но човек не би могъл с лека ръка да пренебрегва мнението на познатите си, които не са така свободомислещи. Съществуваше рязка социална граница между млада дама и любовница.

Паузата, с която думите на Кристофър бяха посрещнати, бе очевидна и той троснато попита:

— Е, нямате ли какво друго да кажете? Някакви други въпроси?

— Какво искате да кажа? — отвърна Джейсън, като неволно и внезапно си припомни за онези първи дни с Кетрин, когато бе разкъсван от желанието да обвие ръце около нейния врат и с това да

сложи край на мъките, които му причиняваше. Той чувстваше интуитивно, че Кристофър се намира в подобна ситуация и малко или повече му съчувстваше. Това беше изтънчено мъчение, което не би пожелал дори и на най-големия си враг.

Чувствайки, че Кристофър е като неразровена жарава, готова да избухне всеки миг в пламъци, Джейсън попита:

— Искате ли да говорим за това?

— Не, за бога! — избухна Кристофър, като скочи на крака и направи няколко къси, забързани крачки към вратата. После каза с горчивина: — Няма полза от приказки. — След това, сякаш възразявайки сам на себе си той отправи предизвикателен поглед на Джейсън и промърмори: — Намирам се в най-оплетения лабиринт и накъдето и да се обърна, не виждам изход.

Джейсън не беше сигурен, но подозираше, че Кристофър и Никол се намираха в същия меден капан, в който те с Кетрин преди толкова много години бяха попаднали. Но тъй като не бе сигурен, едва ли можеше да каже: — *„Вижте какво, Саксън, същото се случи и на мен и аз направих тъй и тъй.“* Ако грешеше, щеше да разкрие повече за себе си, отколкото искаше и то съвсем безпричинно. Разбира се, от друга страна, ако добре е разчел признаците и ако кажеше какво мисли, би помогнал на Кристофър и би му подсказал как да се справи с тази болезнена дилема.

Той наблюдаваше загрижено Кристофър, който се бе втренчил навън, обърнал гръб на стаята, а широките му рамене бяха изпънати като за битка.

Преди Джейсън да може да каже каквото и да е било, Кристофър се завъртя на пети и като разярена, златоока пантера се приближи до писалището. Беше ядосан на себе си, че така избухна и сега искаше само да избяга, да отрече още веднъж, че Никол представлява някаква трудност. Той разбира се, не би искал да обсъжда положението с когото и да е било — особено с Джейсън Савидж, въпреки странната симпатия и разбирателство, които се бяха породили между тях.

Външно безразличен, той стоеше пред Джейсън съзнателно избягвайки темата. Каза хладно:

— Ще ви видя в четвъртък, както се уговорихме, освен ако не решите нещо друго. Сега, моля за извинение, но се опасявам, че трябва да се заема с моите дела. Ако чуete новини, които смятате, че

представяват интерес за мен, моля не се стеснявайте да изпратите съобщение на улица „Дофин“.

Почти развеселен от упоритото нежелание на Кристофър да се изправи лице в лице с това, което го притеснява, Джейсън просто кимна и отвърна небрежно:

— Чудесно. Ние с Кетрин с нетърпение ще ви очакваме. А колкото до останалото, ако имам нужда от вас, веднага ще изпратя да ви повикат.

Кристофър кимна учтиво и тъкмо бе стигнал до вратата, когато думите на Джейсън го възпряха:

— Вие сте доста твърд млад човек — каза замислено и спокойно Джейсън, а после с весела нотка в гласа добави: — Но аз ще наруша едно от моите основни правила и ще ви дам малък съвет. Веднъж бях изправен пред дилема, подобна на вашата, предполагам. И разреших проблема — довърши почти самодоволно Джейсън, — като просто се ожених.

Кристофър му хвърли един полусмутен, полуразвеселен поглед и излезе от стаята без да продума и дума повече. *Да го вземат мътните*, — мислеше с раздражение той, като вървеше под дъжда. — *Нищо ли не му убягваше от погледа?*

Тъй като нямаше желание да взема на сериозно предложението на Джейсън, той просто го забрави.

Влезе в едно малко, тихо кафене, настани се в ъгъла и втренчил поглед в дъжда, който плющеше в прозорците, се замисли за всичко, което бе узнал този ден.

На пръв поглед нищо не изглеждаше добре. Клейборн бе отблъснал Лафит, като бе пренебрегнал предложението му за помощ. Лафит, справедливо засегнат, имаше на разположение оръжие и хора, които можеха да обърнат нещата в полза на британците. Как, по дяволите, да ги помири? Джейсън, както знаеше, щеше да направи всичко възможно да убеди губернатора, но той подозираше, че по-скоро проблемът се корени в Лафит. — Ще иска ли той да прости на губернатора и да се бие с американците?

Някак си трябваше да уреди среща между Лафит и Джаксън... като, разбира се, Лафит трябваше първо да бъде добре подготвен.

Мисълта за новините за Алън Балард, които Лафит му съобщи, не му отне дълго време. Единственото, за което мислеше бе, че Никол

ще е доволна.

Тази мисъл го изправи лице в лице с това, което бе отбягвал цял ден — Никол. Той прокле наум, а образа ѝ изплува пред очите му, помете всяка мисъл от съзнанието му. А думите на Джейсън се върнаха като парещи въглени в главата му. — Да се ожени за нея!

Той се принуди хладнокръвно да мисли за това. Защо да не се ожени за нея? Това ще зарадва дядо му. И ако се уреди веднага и тихомълком ще усмири обществения смут, причинен от положението на Никол. Семейство Савидж не биха разпространили факта, че са се оженили след като са пристигнали в Ню Орлианс. Ако действаше бързо, до утре вечер Никол щеше да бъде негова жена. Обяда в четвъртък щеше да бъде първата обществена поява на съпругата му.

Защо да не се ожени за нея?

Тя бе красива, зашеметяваща, всичко, което той искаше на този свят. Вече нямаше значение дали се беше отдала на Робърт или не. О, за бога, мислеше ядно той, ти си отчайващ глупак. *Ожени се за нея, смотаняко, но за бога, никога не ѝ позволявай да узнае, колко лесно би могла да те върти около малкото си пръстче. Никога, никога не ѝ позволявай да разбере, че си направил непростимата глупост да се влюбиш.* А той беше, призна си страстно, неизкоренимо влюбен в Никол Ашфорд.

Ето! Призна си го, но това не му донесе удоволствие, не му донесе радост, нито облекчение, просто горчивия вкус на поражението. Но щеше да се ожени за нея. И дори може би щеше да се опита да я накара да го обикне.

Всички диви и все пак нежни чувства, които бе потискал, сега бликаха в гърдите му. Каква ирония на съдбата! Той, който се бе смял и подигравал с любовта, който бе отричал, че такова чувство съществува, сега бе станал нейна жертва.

Е, това щеше да се компенсира, мислеше мрачно той. Никол щеше да бъде негова и някой ден щеше да роди детето, което той желаше. О, да. Образът на една зеленоока дъщеричка израстваше пред очите му. Дъщеря, на която да дари цялата любов и нежност, които нямаше смелост да разкрие пред майка ѝ.

Взел решение, той стана от стола, хвърли няколко монети на масата и тръгна към улица „Дофин“. Щом трябваше да се жени, по-

добре беше да уреди нещата. Нарочно реши да не мисли за реакцията на Никол.

Той ѝ предложи с арогантна нетактичност. Не попита Никол дали ще се омъжи за него, просто ѝ каза. А което бе по-лошо, дори не намекна, че тази женитба е нещо повече от удобство. Каза, че това ще зарадва дядо му. Ще ѝ спести неудобството. Че е време да се ожени и да има наследник.

Като не обръщаше внимание на блясъка в очите на Никол, той продължи сляпо да копае пропаст под краката си, като просто изреждаше причините, поради които Никол би трябвало благодарно да се хвърли в ръцете му.

Кристофър не бе единственият, който бе вземал решение този ден.

Никол, която се събуди късно след като той бе напуснал леглото ѝ, също си бе направила някои горчиви заключения. Тя обичаше Кристофър Саксън и го искаше на всяка цена, поне така мислеше. Тази сутрин мислеше с шокиращо спокойствие, че ако той я иска като любовница, щеше да я има. Беше безполезно да вика срещу него, да му крещи, че го мрази, защото щом я докоснеше, тя се разтапяше като сняг на слънце. Бе възможно Кристофър да желае само тялото ѝ, но от време на време през ума ѝ минаваше странната мисъл, че може би той се води от чувства, различни от похотта. Тази мисъл бе успокоителна и повече от всичко друго ѝ помогна да вземе решение. Някой ден той може би щеше да я обикне и тя бе готова да жертва цялото си бъдеще в името на тази крехка надежда.

През целия дълъг ден тя бе обикаляла къщата, чакайки го да се върне, решена да изиграе всичките си козове, да му съобщи решението си преди да изгуби смелост. Съвсем естествено бе нервна, когато малко след мръкване Кристофър най-сетне се прибра. Когато я помоли да отиде при него в библиотеката, устата ѝ внезапно пресъхна. Брадичката ѝ гордо се вирна, раменете ѝ се изпънаха и тя влезе със смела стъпка в библиотеката.

Кристофър стоеше прав, втренчил поглед в огъня, и след като изгледа одобрително елегантно събраните на върха на главата ѝ меки коси и измамно скромната рокля от изумрудена естествена коприна, ѝ каза да седне. За миг настъпи неловка тишина. Никол почувства

любопитното усещане, че Кристофър се чувства неудобно, дори нервно.

Когато ѝ съобщи, че ще се женят, сърцето ѝ подскочи в гърдите, шокът се примеси с надеждата и облекчението.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Те се ожениха на следващия ден, в сряда, в едно малко градче на около двацет мили от Ню Орлианс. Венча ги един мирови съдия, а широко усмихнатият Хигинс стана свидетел. Жената на съдията, която присъства като втори свидетел по-късно сподели със съпруга си, че никога не бе виждала такава хубава двойка или, по-точно, двама души, които така очебийно да са влюбени един в друг.

Кристофър наистина не можеше да отдели очи от Никол, сякаш се страхуваше, че ще се изпари във въздуха. Никол от своя страна не си даваше труд да прикрие любовта, която струеше от изумрудените ѝ очи. Искаше ѝ се лорд и лейди Саксън да бяха там. Всъщност всичко, което действително имаше значение за нея, бе че Кристофър я обича, че я обича достатъчно силно, за да се ожени за нея.

Те тръгнаха обратно към Ню Орлианс, мълчаливо, под неспирния дъжд, който, въпреки нагнетите тухли за краката и стабилната конструкция на елегантната карета на Кристофър, правеше пътешествието влажно и неудобно. Хигинс, демонстрирайки обичайния си такт, се беше жертвал и седна при кочияша.

Вътре в каретата цареше приятна тишина. Двамата за първи път от началото на връзката си, не се караха. Пред тях стояха още трудности, но с търпение, разбиране и любов биха могли да ги преодолеят.

Те пристигнаха на улица „Дофин“ на смрачаване и Кристофър набързо събра прислугата. Представи Никол като своя жена и тяхна господарка. По-късно поясни на Сандерсън, че би бил много доволен, ако се знае, че действителната венчавка се е състояла в Англия, а днешната церемония е била само потвърждение на обета им.

Лицето на Сандерсън се бе озарило от широка, белозъба усмивка и той бе отвърнал: — *„Отлично ви разбирам, сър. Няма да има клюки. Ще се погрижа за това.“*

С усмивка на уста, Кристофър го бе отпратил с небрежно махване с ръка. Сега положението на Никол като негова съпруга бе

стабилно, а и Сандерсън щеше да се погрижи никой да не се осмели да задава неудобни въпроси.

Преди да остави всичко настрана и да обърне внимание на далеч по-приятни неща, той седна и написа две кратки бележки. Едната бе изпратена в дома на Джейсън Савидж. Представляваше кратко съобщение, че той и съпругата му Никол ще бъдат щастливи да вечерят с тях следващия ден.

Писането на второто писмо му отне малко повече време. Беше до лорд Саксън. Написа просто, че отново е в Ню Орлианс и Никол е с него — този път като негова съпруга. След любящо запитване за здравето на дядо си и това на лейди Саксън, Кристофър завърши с обещание, че идното лято ще се върнат отново в Англия. На следващия ден щеше да разбере дали някой от корабите се кани да премине през блокадата, за да може да изпрати писмото до дядо си. Погрижил се за най-неотложните си ангажменти, той вече можеше да се наслади на тишината в библиотеката. Настанен удобно в креслото си припомни, че вече е женен мъж.

С нежна, игрива усмивка, тръгна да открие това изкусително създание, което сега бе негова съпруга. Намери я седнала кротко в големия салон да разглежда разсеяно някакви модели за рокли.

Когато влезе, тя вдигна поглед и като се усмихна срамежливо, остави настрана журнала, който държеше:

— Свърши ли си работата?

— Да, приключих. Семейство Савидж са информирани и съм сигурен, че ще направят всичко възможно, за да пресекат всеки възможен проблем. Всъщност аз смятам, че проблеми няма да възникнат. В края на краищата ние се върнахме в Ню Орлианс едва преди три дни, а и ти не си имала никакви официални контакти. Съмнявам се, че някой, освен хората в този дом и семейство Савидж, въобще знае, че си тук.

Леко изненадана, тя запита със сериозно изражение:

— Защо си тъй загрижен за хорските приказки сега? Никога не си го правил.

Кристофър се усмихна.

— Никога не съм имал съпруга, за която да се тревожа, а и не искам да бъдеш прицел на клюкарите в града. Освен това голяма вина за това имам и аз.

Топла вълна на благодарност обля Никол. С игрива усмивка тя си припомни старата поговорка, че най-добрите съпрузи са разкаялите се грешници. От сърце се надяваше това да е самата истина.

Като видя усмивката ѝ Кристофър промърмори:

— Какво забавно има? Това, че искам никои да не петни името ти?

— О, не! Просто се сетих за една поговорка за добрите съпрузи.

Кристофър седна до нея на дивана, взе едната ѝ ръка и притисна дланта ѝ към устните си.

— Мисля да се опитам, скъпа моя, наистина мисля да се опитам.

Останала без дъх, Никол не знаеше какво да каже. След миг Кристофър дяволито попита:

— Няма ли да кажеш същото? Че ще положиш усилия бракът ни да върви добре?

— О, разбира се, че искам. — Отвърна незабавно тя, като се наведе към него, а устните ѝ несъзнателно зовяха. Неспособен да се овладее, Кристофър я привлече в силна прегръдка. Устните му потърсиха нейните. Никол щедро му отвърна. Огненото връхче на езика ѝ се плъзна между устните му и с приглушен стон Кристофър отдели устни от нейните.

— Магьосница! — изрече той приглушено. — Не му е времето сега за това. Малко по-късно тази вечер ще видиш. Мога да ти кажа, че нямам намерение да спя сам в леглото си тази вечер, както снощи!

В изумрудените очи на Никол проблясна дяволита светлинка и тя промърмори:

— Защо? Никога преди не те е възпирала липсата на венчална халка.

Кристофър смръщи чело и бавно промълви:

— Признавам, че сам съм си виновен. Тъй като знаех, че днес ще се венчаем някак не исках споменът от вечерта преди сватбата да хвърли сянка върху първата брачна нощ. — После почти срамежливо добави. — Съвсем необичайна сантименталност от моя страна, любов моя, но така беше.

Никол внезапно осъзна, че колкото и невероятно да звучи, зад обичайната студенина, която всички виждаха у Кристофър Саксън, се крие едно романтично сърце. От устните ѝ бликна щастлив смях.

— Кристофър! — изчурулика тя. — Остава да кажеш, че съжаляваш дето се държа толкова надменно с мен в началото.

Той я погледна насмешливо и се сопна:

— Не съжалявам за нищо, което съм ти сторил преди. Единственото, за което изпитвам съжаление в този момент е, че още в мига, в който те видях, не се досетих, че ти си моята съдба и не те заведох при първия свещеник да се венчаем! Щях да си спестя толкова терзания и болка!

Никол не можа да сдържи любопитството си и попита:

— И толкова ли измъчих сърчицето ти?

Кристофър нежно я повали на дивана, надвеси се над нея и приближил дъх до устните ѝ, промълви:

— А ти как мислиш? Първо беше Алън, който ме караше да се въртя и подскачам в леглото, чудейки се дали в този миг не лежите прегърнати някъде. — Нежната, ласкава нотка в гласа му изчезна и той изрече със съвсем друг тон: — После отиде в Англия. Да, за бога, сърцето ми кървеше — от болка, ревност, ярост, омраза. Тъй много изстрадах, дяволче такава!

Лицето му бе придобило каменното изражение, което тъй често беше виждала преди. Погледът му внезапно стана студен и враждебен. Този път тя срещна този поглед без да трепне и пръстите ѝ нежно се плъзнаха по очертанията на устните му.

— Не е имало защо, просто трябваше да ми покажеш по някакъв начин какво чувстваш.

Той се опита да се отдръпне, но Никол обви ръце около врата му:

— Чуй ме, глупчо такъв! — прошепна тя в ухото му. — Никога не е съществувал някой друг за мен, освен теб! Но как можех да ти го кажа? Единствения път, когато се опитах да го сторя, ти запрати думите ми обратно в лицето ми. Бях сигурна, че не изпитваш нищо към мен. — Устните ѝ се извиха в иронична усмивка и тя добави: — Освен известна доза животинска страст.

Сега беше ред на Кристофър да се нацупи:

— Наистина изпитвах голяма доза страст към теб, скъпа моя! Не го отричам. Никога преди това не бях изпитвал желание някоя жена да бъде само моя. Никога не бях чувствал нужда да защитавам жена или да се грижа за сигурността на бъдещето ѝ. Никога преди не бях изпитвал такава разрушително чувство като ревността. Бях в

състояние да убия Робърт и всички останали, просто заради това, че те гледат. — Лицето му отново доби каменно изражение и той добави: — Както да убия и теб, когато открих, че в онази последна нощ в Англия си с него!

Погледът на Никол пробягна по лицето му и тя предпазливо изрече:

— Робърт не означаваше нищо друго, освен добър приятел за мен, Кристофър. По-късно, когато узнах какво ти е сторил, го намразих.

Лицето на Кристофър не се промени. Той с нищо не показва, че вярва на думите ѝ и сърцето на Никол се сви от болка. Толкова неизречени неща ги деляха, а той желаше да говори за миналото. Като потвърждение на думите ѝ, той подхвърли:

— Стига за това. Сандерсън всеки момент ще дойде да ни съобщи, че вечерята е готова. Искаш ли чаша шери или да ти наля нещо по-силно?

Тя неохотно се включи в тона му. Усмихна се с престорена лъчезарност и отбеляза, че би предпочела шери. Гледаше високото, слабо тяло, докато той с гръб към нея си сипа малко бренди. Наля чаша леко златисто шери и за нея. Беше толкова красив, бе ѝ толкова скъп, но тя знаеше, че не могат да забравят миналото. Макар че Кристофър ѝ бе признал любовта си и тя му беше повярвала, знаеше че не беше искал да я обича и че все още изпитва известно подозрение и съмнение по отношение на нея. Чувства, които биха могли да разрушат крехкото начало на пътя по който бяха поели. Дори не бе сигурна дали беше повярвал в думите ѝ, че го обича. Снощи, когато тя изля чувствата си, в очите му проблесна искрица цинизъм. А днес, въпреки че се венчаха и въпреки начина, по който я гледаше, в маниерите му имаше враждебност. Потръпвайки тъжно, тя се чудеше дали той вече не съжалява не само за това, което бе признал предната нощ, а и за тяхната женитба.

Тази мисъл се въртеше в ума ѝ през цялото време на вечерята. Никол справедливо одобри вкусните ястия, които ѝ бяха сервирани. Като дъвчеше последната хапка от пухкавото бадемово суфле, тя се закле пред себе си, че Кристофър ще трябва да посрещне не само истината за собствената ѝ майка, а и тази за Робърт. Защото докато не го стори, те не биха могли да имат тази любов и този брак, които тя би

искала — и които бе решена да имат. Бе казал, че не иска духове в сватбеното си легло, е, добре, тя също не би искала!

С решителен блясък в изумрудените очи, тя влезе в главния салон. Надяваше се Кристофър да дойде скоро. Когато след час той все още не се беше появил, тя извика един слуга, за да го попита къде е. Бе леко притеснена от краткото му съобщение, че господарят е излязъл. Раздвоена между желанието да избухне в смях или в гняв, Никол прекара останалата част от вечерта сама. Съвсем естествено се чудеше къде е отишъл мъжът, за когото току-що се беше омъжила.

До десет часа Кристофър все още не се беше появил и тя се качи в стаята си. Мисълта че сега, когато вече бе негова съпруга, той не я иска, че е обречена на безкрайни самотни вечери я потисна. Здравият разум ѝ подсказа, че това е глупаво.

През деня бяха сменили стаята ѝ. Дрехите и личните ѝ вещи, които в момента имаше, бяха преместени в елегантен апартамент, свързан с покоите на Кристофър. При други обстоятелства щеше да се наслаждава на просторните стаи, на дебелия червен килим, на лъскавите бледожълти стени, на пищните кадифени завеси в сапфиреносиньо, но тази вечер това не я интересуваше. Дори топлината на огъня, който трепкаше в лъскавата маслиненочерна камина, не успя да сгрее студенината, която пълзеше по вените ѝ. Тя освободи Наоми почти веднага и, като дори не погледна финото бельо от ефирна кехлибарена коприна, положено изкусително върху сапфирената кадифена покривка тя с горчивина се втрени в масивната двукрила дъбова врата, отделяща покоите ѝ от тези на Кристофър.

Как се осмелява да ме остави така, питаше се тя с растяща болка. После в съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че щом я обича, не бива да се тревожи затова? Ядоса се на себе си, че е така прибързана в преценките си и с решителна крачка се отправи към леглото. Кристофър е имал основателна причина да излезе. Щеше да ѝ я каже още щом се върне. Здраво се вкопчи в тази мисъл и си наложи да се приготви за сън. Нямаше да го посрещне с гняв и обвинения, поне докато не му даде шанса да погаси съмненията ѝ.

Почти безгрижно тя съблече роклята си и облече кехлибареното бельо. Тя седна на килимчето пред камината и започна да се разресва с рогова четка. Пламъците в камината заиграха в гъстите ѝ, дълги коси, оживиха ги с игрив блясък, превърнаха ги във бурно море.

Така я завари Кристофър, когато няколко минути по-късно тихо откrehна облицованата врата. Никол бе окъпана в златиста светлина. Огънят трепкаше по тялото и косите ѝ, позлатяваше кожата ѝ. Кехлибареното бельо искреше като утринна зора, а косите ѝ пламтяха като огнен венец. Дъхът му секна при неспринудено чувствената гледка. На светлината на огъня бельото показваше стройното ѝ тяло толкова, колкото и го прикриваше.

Той издаде някакъв звук, който никога по-късно не можа да си припомни. Дали прошепна името ѝ или вратата изщрака при затварянето си... Никол се извърна бавно и го погледна. Ослепителната ѝ усмивка го накара да се почувства странно замаян.

Прекоси стаята за миг и като коленичи на едно коляно, протегна ръка към катраненочерните лъскави коси. С необичайно вълнение в гласа прошепна:

— За бога, толкова си красива! Приличаш ми на езическа богиня! Господи, колко си омайна!

Топлината и нескритата нежност в очите на Кристофър заличиха всичките ѝ съмнения. И тъй като отново е край нея, ръката му нежно милваше косите ѝ, а устните му бяха на един дъх разстояние, тя събра сили да го подпита дяволито:

— Затова ли излезе и ме остави сама цяла вечер? Защото съм тъй омайна?

Веселост проблесна в златистите очи и той рече с насмешка:

— Магьосница! И то хаплива при това! — После седна на един стол край огъня и извади от сакото си тясна правоъгълна кутийка. Подаде я на Никол и свенливо промълви: — Не съм забравил сватбения ти подарък. Всяка булка, дори и тъй набързо венчана като теб, заслужава нещо от човека, за когото се омъжва. Спомен от сватбата. За нещастие не бях помислил за това до вечерята днес. Хукнах да търся златар. Нямах представа с какво усилие открих тази дрънкулка. Надявам се, че ще ти хареса.

Когато с треперещи ръце Никол отвори кутийката, остана изумена от великолепната огърлица и обеци, които бяха положени в нея. В центъра на златната верижка имаше топаз, шлифован във формата на круша, обграден от бляскави жълти диаманти. Обещите бяха изработени от по-дребни камъни, които щяха да танцуват по страните ѝ, когато ги сложеше.

— Кристофър! — Пое си най-сетне дъх тя. — Това със сигурност е най-красивото нещо, което някога съм виждала.

— М-м, търсих ти рядък камък, но когато видях тези, толкова ми напомниха за блясъка на твоите очи, разбрах, че трябва да ги взема. — Той произнесе тези думи меко, едва ли не на себе си, но Никол го чу. Като остави кутията настрана, се хвърли на врата му.

— Обичам те — каза пламенно тя. — Мисля, че винаги съм те обичала, дори когато бях дете, а ти се държеше тъй грубо с мен. И ще те обичам до последния си дъх.

Кристофър я притисна към себе си, а устните му инстинктивно потърсиха нейните. Тя бе тъй топла и тръпнеща в прегръдките му, както никога преди. Това му подежда като най-разпалващото вино. С приглушен стон, той нежно я положи да легне край огъня. После изпъна стегнатото си тяло до нея. И като човек, който се наслаждава на вкуса на рая, устните му нежно се плъзнаха по нейните, езикът му погали жадно устните ѝ, преди да ги разтвори и да навлезе вътре, да изследва, да докосва, да възпламенява.

С разтреперани ръце Никол смъкна самото му, после шалчето и уверено разкопча ризата му. Пръстите ѝ сякаш бяха от нажежено желязо, галеха стегнатите гърди, широкия гръб. Панталоните я затрудниха. Пръстите ѝ се оплетоха във връзките и с приглушен смях Кристофър се претърколи. Стана и свали останалата част от облеклото си. После легна гол край нея и насмешливо подхвърли:

— Виждам, че не си събличала много мъже, любов моя.

Думите бяха изречени през смях, но жегнаха Никол. Седна и като отметна от лицето си водопада от разпилени коси, тя твърдо изрече:

— Никога не съм събличала мъж.

Насмешливият блясък изчезна от златистите очи и сякаш подтикван от някаква сила, той остро попита:

— Дори и Робърт?

Никол въздъхна дълбоко и изрече с равен глас:

— Дори и Робърт.

Но той не ѝ повярва напълно. Тя видя как стисна зъби и слаба искрица неверие за миг проблесна в дълбините на очите му. Отчаяна, тя сграбчи раменете му и нетърпеливо го разтърси.

— Кристофър, чуй ме. — Гласът ѝ придоби остра нотка. — Защо ме заклемяваш преди дори да си чул какво се случи през онази нощ?

Никога не сме говорили за това, никога не си ми разказвал как си открил трупове на Робърт и Едуард, нито си ме питал как съм се озовала в къщата на Робърт. — Очите ѝ блестяха от растящия гняв и болка и тя изрече с горчивина: — Как е възможно да твърдиш, че ме обичаш, като ми нямаш доверие? Вярваш ли ми?

Лицето на Кристофър бе безизразно и с ужасяваща преднамереност в движенията, той свали ръцете ѝ от раменете си и каза:

— Много добре, кажи ми какво се случи.

— Да те вземат дяволите! — извика ядно Никол. — Няма! Не и докато си решен да срещаш с предубеждение всяка моя дума! А това е точно така! Много добре познавам това изражение на лицето ти. Вече си решил, че ще те излъжа — забивайки по-дълбоко ножа в сърцето си, тя добави с мек тон, — че съм дъщеря на майка си.

Тези думи сякаш накараха Кристофър да подскочи. Лицето му се сви от болка и с нервен жест, той прокара ръка през черните си коси.

— Не зная вече на какво да вярвам — призна мрачно той. — Обичам те. Желая те. Но не мога да забравя, как някога майка ти едва не ме погуби, това, че ме държеше в прегръдките си и също ми шепнеше, че ме обича. — Той я погледна с неприязън и грубо изрече: — Тя ме научи как да правя любов, как да подлудя една жена, как да я накарам да се моли на един мъж и през цялото време повтаряше, че ме обича. — Той се изсмя дрезгаво. — А после, след като се е разделяла с мен, тя се е срещала с Робърт, разправяла му е същите лъжи, целувала го е със същата страст и плам, както мен, отдавала му се е със същата щедрост. И ти си нейна дъщеря. — Той попита хладно: — Кажи ми, Никол, ти на мое място не би ли се съмнявала поне малко?

Тя не можеше да го погледне, да види подозрението, омразата и горчивината, които знаеше, че са изписани на лицето му. Той я обичаше, но докато съществуваше миналото от паметта му, те не биха могли да намерят покой. Никол се втренчи замислено в огъня. Търсеше точните думи, с които да му отвърне. Чувстваше, че няма смисъл да продължава да твърди, че е невинна. Колкото ѝ да го убеждаваше, че Робърт не е означавал нищо за нея, той нямаше да ѝ повярва. Сравняваше я с Анабел. Трябваше да го убеди, че тя и Анабел са две съвсем различни жени, че тя е Никол. Никол с нейния избухлив и своенравен характер, Никол, която с желание му се отдаде, не Анабел,

която го е излъгала, измамил а и предала. Това сякаш бе непосилна задача и все пак, докато седеше там, вперила поглед в подскачащите пламъци, чувствайки едрото тяло на Кристофър до себе си, ѝ хрумна една смътна идея. Пое си дълбоко дъх и предпазливо изрече:

— През цялото време ми напомняш за моята майка и това, което е сторила. И казваш, че съм нейна дъщеря. Съгласна съм — Анабел със всичките си пороци и суета беше моя майка. Не мога да сторя нищо срещу това, но след като ми е била майка, задължително ли е да бъда нейно точно копие? Някога давала ли съм ти доказателство, че не може да ми се вярва?

Кристофър се размърда неспокойно зад нея.

— Да — каза равно той. — Кодовите книги. Забрави ли за това?

Пръстите ѝ се забиха в нежната плът на дланите и тя призна:

— Да. Бях забравила. — После го погледна гневно и разпалено каза: — Добре де, опитах се да ги взема, но не съм те предала. Кражбата на тези книги нямаше да ти навреди. Те дори не бяха твои, беше ги откраднал. — После искрено добави: — При същите обстоятелства бих направила същото. Те не ти принадлежаха, ние с Алън просто искахме да ги върнем на истинските им собственици. Освен това — добави тя с невинен тон, — исках да се върна при теб. Да попреча на всемогъщия капитан Сейбър.

С развеселена нотка в гласа, Кристофър изрече меко:

— И успя, малко дяволче такова! От Бермудите насам не правиш нищо друго, освен да ми се пречкаш.

В очите ѝ проблеснаха гневни сълзи и тя се обърна към него:

— Не си позволявай да се смееш! Признах си защо съм се опитала да взема книгите и никога няма да стигна толкова далеч и да кажа, че съм сгрешила, но това не означава, че съм като майка си. — Тя отчаяно хвърли и последния си коз: — Ти казваш, че съм като нея, защото е моя майка, но кажи Робърт беше ли като дядо ти? Принципът е един и същ: каквато майката, такава и дъщерята; какъвто бащата, такъв и синът. Робърт беше ли точно копие на лорд Саксън?

— Разбира се, не! В никакъв случай! — Избухна гневно Кристофър. — Няма нищо общо. Робърт беше подъл и егоист, а дядо ми е... — Кристофър внезапно замълча и изумено се втренчи в нея. Сключи челюсти и най-сетне промълви — Разбирам гледната ти точка.

Никол се усмихна мрачно:

— Разбираш я, но не си съгласен с мен?

Кристофър протегна нежно ръка и погали страната ѝ:

— Не зная вече на какво да вярвам. Толкова време хранех тези чувства към теб, че явно не мога да се отърся от тях. Дай ми време, любов моя. Време да се разбера сам със себе си. Ще го направиш ли?

Това бе простичка молба, и ако все още вътрешно се колебаеше, любовта бе изписана на лицето му. Тя кимна безмълвно, знаейки, че времето е на нейна страна. Времето и любовта. Мисълта, че дори и да я смята за толкова покварена и подла като майка ѝ и въпреки това я обича, обича я и се е оженил за нея, я изпълни със странно чувство на нежност. Може би, мислеше си тя, това е много по-голям израз на любов, отколкото безрезервното доверие.

Кристофър нежно я привлече към себе си и я попита:

— Кажи ми за последната нощ в Англия.

Тя започна колебливо, после гласът ѝ стана по-уверен и разказа цялата история за това как са я похитили и измамили. Когато свърши да говори, настана продължителна тишина. И двамата бяха вперили поглед в огъня в камината, сякаш в трепкащите пламъци се криеше нужния отговор. Кристофър обви ръце около нея и прошепна в косата ѝ:

— Вярвам ти, рисче. Тази история е прекалено смахната и невероятна, за да бъде измислена. Как ми се иска да съм бил аз този, който те е спасил, а не Робърт.

Тя се изви в прегръдката му и обърна лице.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Никой не се съмняваше, че британците бяха решени да завладеят Ню Орлианс, да осъществят контрол над долното течение на Мисисипи. Дори и мирните преговори в Гент засилиха желанието на британците да отнемат града от американците. Лорд Ливърпул беше намекнал на херцог Уелингтън, че е много желателно американската война да се увенчае с брилянтен успех.

За щастие Андрю Джаксън не беше много наясно с британските претенции към Ню Орлианс и беше писал на полковник Батлър, че „ще има разбити носове“, преди да позволи да бъде превзет града. Джаксън направи опасното предположение, че ако има атака, то тя няма да е откъм брега, ще идва от Мобил, затова нареди мобилизация на сухопътните войски.

Джаксън действаше бързо. Нареди да му бъдат изпратени нови войскови части и амуниции. Затвори устието на залива Мобил, като изпрати още войски в Батън Руж. На седемнадесети ноември влезе с маршова стъпка в испанска Флорида, атакува Пенсакола, плени фортовете Сент Роуз и Сент Мишел. Английските гарнизони бяха принудени да се товарят на кораби и да бягат след превземането на форт Баранкас. Победата даде на американците едно удовлетворение, тъй като от дълго време не бяха принуждавали британци да се оттеглят. Почувствал, че е сторил най-доброто Джаксън потегли за Ню Орлианс и зачака евентуално нападение.

Когато дойде новината, че генералът е на път за Ню Орлианс, Кристофър седеше в библиотеката на Джейсън. Той отбеляза:

— Е, това вече е нещо! Може би сега съгражданите ни ще се отърсят от ужасната апатия.

Тъжно усмихнат Джейсън направи коментар:

— Така ли мислите? Заявявам ви, мон ами, имам своите съмнения. Представителите на закона са заети със самите себе си, съветът за обществена безопасност се кара със министерството на отбраната и, въпреки че Клейборн мобилизира милицията, заповедта беше игнорирана от някой, който не желае да служи. Ние сме в окаяно

положение и се чудя дали дори такъв великолепен генерал като Джаксън може да промени нещата.

Имаше много истина в думите на Джейсън и Кристофър продължаваше да ги обмисля, когато половин час по-късно се присъединиха към дамите. Никол, която бързо усещаше настроението му му изпрати разтревожен поглед. Въпреки че ѝ се усмихна, Кристофър не можа да я заблуди.

Визитата на семейство Саксън у семейство Савидж беше комбинация от удоволствие и работа. Кристофър и Джейсън се бяха оттеглили в библиотеката да обсъдят последните военни действия, докато Никол и Катрин се радваха на компанията си. Двете жени се бяха сприятелили бързо, защото бяха англичанки и защото бяха омъжени за изключително провокиращи и действени мъже. В началото Никол се притесняваше от Катрин, но скоро откри, че зад външния ѝ вид на строга дама се крие живо чувство за хумор и шокиращо нестандартни идеи. Катрин караше Никол да се отпуска и често я разсмиваше с тактиките си, използвани да овладява властния ѝ съпруг, когото явно обожаваше. Никол се наслаждаваше на факта, че Джейсън беше като глина в малките ръце на жена си и се чудеше дали и те с Кристофър щяха да имат подобни отношения.

След визитата у Савидж Никол и Кристофър седяха в една от по-малките и по-уютни стаи на дома си. Никол все още беше загрижена за Кристофър, затова попита направо:

— Какво толкова тревожно ти каза Джейсън?

Кристофър изненадано вдигна глава от листовете, които четеше.

— Нищо важно, сладка моя. Само някои политически новини, с които не е нужно да пълниш красивата си глава.

Изчерпала търпението си, Никол го изглежда мрачно и каза троснато:

— Не съм глупачка! Защо просто не споделиш с мене какво става?

Кристофър въздъхна, пленен от очарователната гледка, която представляваше тя. Какво да ѝ каже? Нямаше намерение да се отнася с нея като дете и не я обвиняваше, че беше ядосана. Не искаше да говори с нея на тази тема по две причини. Първата беше, че не ѝ се доверяваше. Втората причина беше, че просто не искаше да я тревожи. Той предпочиташе да я заведе в Тибодю Хауз, докато премине

опасността. Но знаеше, че Никол щеше да пожелае да остане и той нямаше да може да я спре.

Кристофър се усмихна, стана от стола си и лениво се придвижи до канапето, на което седеше тя.

— Успокой се лудетино — каза той, като се настани до нея и обгърна раменете ѝ. — Съжалявам, ако си мислиш, че се отнасям с тебе като с глупаче, но просто не знаех, че те интересува разговора ни с Джейсън.

Малко засрамена от бързото си избухване тя каза тихо:

— Не искам да бъда съпруга, която си вре носа навсякъде, но ме интересува защо този разговор те обезпокои. Толкова ли е лошо, че се интересувам от тебе? Ти какво би сторил на мое място?

Хванат на тясно и напомняйки си, че скоро всичко щяха да узнаят за това, той ѝ разказа за пристигането на генерала, за предстоящата атака над града. Облегнала глава на рамото му Никол тихо попита:

— Ще участваш ли в сраженията?

Кристофър въздъхна и нежно погали тъмно-огнената коса.

— Да, боя се, че ще участвам — призна той. — Не очакваш да стоя със скръстени ръце, нали?

Тя вдигна поглед към него със заседнала буца в гърлото.

— Ще внимаваш ли?

Галейки бузата ѝ, той прошепна:

— Нима мислиш, че ще рискувам, щом ме очаква такава прекрасна съпруга? — После устата му улови нейната за нежна целувка. Но мекото ѝ тяло беше толкова близо до неговото, че не можа да се удържи. Устните му се втвърдиха от желание и ръцете му нетърпеливо затърсиха копчетата на роклята ѝ.

Никол отвърна както винаги на любовта му, но наясно къде се намираха, тя прошепна до устните му:

— А Сандерсън?

С блеснали от страст очи той обеща с плътен глас:

— Ще счупя врата на всеки, който посмее да отвори тази врата!

Тя тихо се засмя и без да мисли повече се отдаде на желаещото я тяло на Кристофър.

На втори декември в Ню Орлианс пристигна генерал Джаксън и населението се пораздвижи. Апатията изчезна, въпреки че креолите все още не схващаха, че ще се наложи да се защитават. Генералът направи преглед на батальона на града и остана много недоволен от жалката войскова единица.

Кристофър също гледаше тези далеч недостатъчни войни и още веднъж реши да предложи услугите на Лафит.

В първия момент Джейсън беше доста скептично настроен.

— Вижте, знам, че се нуждаем от тези мъже, но какво ви кара да мислите, че Клейборн и Джаксън ще се съгласят?

— Ще се съгласят, защото не желаят Ню Орлианс да попадне в ръцете на британците — каза малко разгорещено Кристофър.

— Много добре — каза Джейсън. — Ще говоря с генерала. Но защо не отидете първо при Лафит?

Кристофър направи тъкмо това отпрати се към хижата на Лафит в укрепленията.

— Влизай, мон ами, чудех се кога ще дойдеш да ме видиш отново — весело извика Лафит.

Кристофър се отпусна на един стол и каза:

— Предполагам, че знаеш защо съм дошъл?

— Нека кажем, че се надявам да знам защо си дошъл. Американците имат нужда от мен, така ли?

— Да, дяволите да го вземат! — Забравил всички предпазливи аргументи, с които да убеди Лафит, той настоя: — Ще се присъединиш ли към нас?

Лафит призна с подигравателно вдигнати вежди:

— Но, разбира се! Съмняваше ли се?

Кристофър го изгледа с присвити очи.

— Каква е цената ти? Със сигурност не се ръководиш от чисто благородни цели?

— О, разбира се, че си прав, мон ами — имам цена. — Станал изведнъж сериозен, Лафит каза: — Искам да освободят хората ми, да ми върнат стоките и не желая Клейборн да ми се бърка в работите.

— Нищо не мога да ти гарантирам — призна Кристофър. — Това, което се надявам да направя е да те срещна с генерал Джаксън и сами да си уредите нещата.

Лафит кимна.

— Това е предостатъчно. Чувал съм, че Джаксън не е неразумен мъж... нито пък е в положение да претендира откъде да идват амунициите и въоръжените му хора.

Кристофър се съгласи и след като се увери, че Лафит ще се срещне с генерала си тръгна.

В града започна трескава подготовка за битка. Генералът нареди да се прочистят блатата с брадви. Тъй като Кристофър познаваше тези места, по препоръка на Клейборн бе назначен да отговаря за тази армия от мъже. Работеха здраво и Кристофър беше доволен, че се полагат усилия за защитата на града. Всеки беше зает с нещо. Изграждаха се укрепления, събаряха ненужни, стари сгради. Най-после бяха преценили реалната опасност.

В града Никол наблюдаваше дейността с нарастващо смайване и неудобство. Отчаяно жадуваше Кристофър и се безпокоеше за него. Проклинаше се за глупостта си, знаейки, че той е доволен да се включи в отбраната на града. Предположи, че собственото ѝ бездействие я кара да се тревожи и си призна, че завижда на заетостта му.

Самият Кристофър се върна в града през втората седмица на декември, изморен и раздразнен. Духът му се успокои обаче, като узна от Джейсън, че генералът се е съгласил да се срещне с Лафит. На срещата беше се стигнало до споразумение и беше решено Лафит и хората му да се бият на тяхна страна. Сега определено можеше да бъде спокоен. Оставаше му само да чака нападението.

Никол намираще чакането изтощително. Искаше ѝ се да има малко от бодрия дух на съпруга си.

Дойде новината, че британците се канят да атакуват откъм езерото Борне. Гражданите бяха смаяни и обхванати от паника. Джаксън свика съвещание, на което Кристофър, разбира се присъстваше. Същия ден Никол беше на проба при мадам Колет, недалеч от сградата, в която се съвещаваха. Уговориха се да се срещнат с Кристофър там, след като приключи съвета.

Разговорите продължиха по-дълго, отколкото и двамата бяха очаквали и Никол, изтощена от чакане каза на мадам Колет да информира съпруга ѝ, че си е отишла у дома. Обвита в пелерината си и придружавана от Наоми, тя излезе от шивашкото ателие и случайно се блъсна в спретнато облечен, млад мъж.

Усмивната, тя се дръпна назад и възкликна:

— Извинете ме! Ужасно съжалявам, но не ви видях. — В следващия миг лицето ѝ побеля като платно. Срещу нея стоеше Алън.

И двамата бяха замръзнали. Никой не каза нищо. Алън беше блед като самата нея. Никол несъзнателно постави ръка на гърдите му, като че ли искаше да се увери, че това не е привидение.

— Алън — прошепна тя накрая.

И Алън, след като се огледа наоколо сграбчи ръката ѝ и каза наистина:

— Трябва да говоря с теб? Има ли някъде наоколо подходящо място?

Все още смаяна от неочакваната среща и разбирайки какво означаваше това в навечерието на атаката на британците, тя бавно поклати глава. После, поглеждайки мадам Колет промърмори неохотно:

— Предполагам, че мадам би могла да ни предложи една от пробните си.

Не беше това, което искаше Алън, но щеше да свърши работа. И той като Никол беше изваден от равновесие и все още се бореше с шока, че я вижда в Ню Орлианс. Трябваше да я накара да мълчи поне докато се измъкнеше от града и докладваше на командващите офицери за изключително подготвената отбрана.

Алън не беше искал да го пращат да шпионира, но тъй като се оказа единствения, напълно запознат с местността, нямаше как да откаже. Допускаше, че може да бъде разпознат. Но реши, че никой няма да го заподозре. Не беше предвидил срещата си с Никол Ашфорд. Дяволски късмет, помисли си той, само още половин час и щеше да бъде в безопасност.

В същото време Кристофър се приближаваше към ателието на мадам Колет. Той направо се смая, когато видя жена си да разговаря с непознат, млад мъж. После, когато и двамата се обърнаха и влязоха при мадам Колет, очите му се присвиха невярващо. Алън Балард! Какво, за бога, правеше той в Ню Орлианс? На Кристофър му отне само секунда да разбере причината. Той стисна устни, докато се приближаваше до ателието на шивачката.

Собствената му съпруга да разговаря с един шпионин! От това, което виждаше му стана ясно, че не се срещаха за първи път. Може би

тази малка кучка непрекъснато снабдяваше Балард с информация. Обхванат от бушуващ гняв Кристофър беше сляп за всичко друго, освен за факта, че Никол беше с Алън.

В първия момент си помисли да отиде да докладва, че при мадам Колет се намират двама британски шпиони. Нека Никол си плати за двойната игра. Но със сърцето си знаеше, че няма да го направи. Каквато и да беше, тя беше негова. Това го преряза като нож. Установи колко бързо се беше оплел в мрежите ѝ. Беше започнал да вярва на демонстрираната ѝ любов, да вярва, че тя е така различна от Анабел, както Робърт от Саймън.

Поколеба се само за миг пред вратата на модния салон. После взе твърдо решение. Никол трябва да бъде предпазена от собствената си измяна. Нямахте да позволи на такива като Балард да я въвличат в заговорите си. Алън щеше да умре, преди да е успял да zlepостави Никол.

Кристофър влезе почти безгрижно, решил да се държи колкото е възможно по-естествено, докато стисне Алън за врата. Но плановите му претърпяха промяна. Сложила пръст на уста, мадам Колет го поведе настрана и му съобщи, че съпругата му се е срещнала с непознат млад мъж в предната пробна.

В този момент умът на Никол работеше трескаво. Нито за миг не се беше усъмнила в целта за посещението на Алън в града. Не можеш да му позволи да си отиде, не и когато се досещаше, че той разполага с информация, достатъчна да предизвика смъртта на съпруга ѝ. Не можеше и да го предаде на властите. Твърде ясно си спомняше случая с акулата и знаеше, че няма да има покой, ако стане причина за смъртта на Алън. Трябваше да го принуди да остане в града до края на битката.

С трескаво блеснали очи тя забеляза тухлата за затопляне, която невинно си стоеше в единия ъгъл на пробната. Ако успееше да го удари и да го накара да изпадне в безсъзнание, можеше да го скрие някъде с помощта на мадам. След като информацията му вече нямаше да има стойност, щеше да го освободи.

Алън си мислеше почти същото, с тази разлика, че беше решил да надвие Никол и да я върже, след което бързо да избяга.

Кристофър си имаше собствен план. Трябваше да накара мадам да излезе от салона, докато накараше Алън да замлъкне и

единственият начин беше да я изпрати за военните. Те щяха да намерят един мъртъв шпионин, който нямаше да може да обясни нищо.

Но нещата не се развиха според ничий план. Никол бе успяла да грабне тухлата и да я скрие под пелерината си, а Алън се канеше да нанесе страхотен удар върху красивата ѝ глава, когато Кристофър, готов за убийство отвори с трясък вратата.

Алън се обърна по посока на шума и Никол, възползваща се от момента запрати тухлата по главата му. За нещастие не се беше прицелила добре и тухлата се стовари върху гърдите на съпруга ѝ.

Алън изскочи от пробната и Никол изгуби само една ценна секунда да погледне съпруга си. Като разбра, че Кристофър изобщо нямаше да е от полза в момента, тя се втурна след Алън.

Той беше почти до изхода, когато Никол се хвърли отгоре му и псувайки той падна на земята.

За Кристофър, обаче това изглеждаше като бягство и на двамата, само дето тя се бе спънала и бе паднала, повличайки Алън след себе си. Без да губи време той скочи и докато Алън се опитваше да се отскубне от Никол, му нанесе доста силно кроше по бузата. Алън се свлече и доволната Никол го освободи от хватката си.

Кристофър се отпусна на колене, посягайки към гърлото на Алън. Мадам бе имала късмет да срещне двама от патрулиращите и в този момент влезе заедно с тях.

Кристофър се изправи на крака и глухо каза:

— Този човек е британски шпионин. Отведете го и информирайте генерала, че ще му докладвам по-късно.

Никол го наблюдаваше с натежало сърце. Все още не се досещаше какво си мисли той, но когато стоманените пръсти на Кристофър стиснаха ръката ѝ, тя вдигна поглед и с изненада видя разочарованието, недоволството и яда му.

— Но аз... — безпомощно започна тя.

— Млъкни! Не казвай нищо повече, докато не се приберем у дома!

Тя беше безкрайно объркана и се опита да обясни, но той отново каза:

— Казах по-късно!

Докато стигнаха до Дофин Стрийт Никол беше вече побесняла от яд. Не беше възможно Кристофър да си мисли, че тя си е уговорила

среща с Алън. Колко обидно и абсолютно смешно! Ако това беше цялото доверие, което ѝ имаше, нямаше да се примири!

Малко по-късно, застанала в средата на спалнята си, тя се обърна с лице към него и настоя:

— Какво ти става? Не искаш ли да знаеш какво се случи?

Кристофър, стиснал чаша бренди в ръка, отговори остро:

— Не. Вече знам какво се е случило и не искам лъжите ти да развалят истината.

— Тогава ми го кажи. Може би има нещо, което не разбирам или не знам.

— В такъв случай, мадам, ще ти разкажа — започна хладно Кристофър. — Този следобед бях тръгнал да се срещна със съпругата си, когато за мое нещастие я видях да гали открито непознат мъж на улицата. После и двамата се скриха, като котки, направили си малко рандеву. И още повече, мъжът, когото жена ми с такова нетърпение срещаше се оказа английски шпионин. Кажи ми, даваше ли му информация? Затова ли толкова много се интересуваше от това, което правя?

Никол потръпна от погледа му. Това, което си мислеше за нея я караше да се чувства като болна. Тя каза уморено:

— Много добре. Щом вярваш на това, няма да се опитвам да променя мнението ти. Кажи, възнамеряваш ли да ме предадеш на властите? Искам да знам, за да опаковам някои неща.

Спокойното приемане на обвиненията му накара Кристофър да я погледне ядосано и смаяно. Не, нямаше да я предаде, но какво щеше да прави? И наистина ли вярваше на това, което ѝ каза? Като се замисли, вече по-спокойно, разбра, че някои неща, случили се този следобед бяха доста странни. Например, лудостта на тази среща, при положение, че го очакваха всеки момент. И тухлата за затопляне, хвърлена по него. Никой не ги бе предупредил за нахлуването му, тогава какво правеше тя с нея? През ума му премина грозното подозрение, че Алън се е опитвал да прелъсти Никол и тя е защитавала честта си. И, ако беше така...

Кристофър преглътна с усилие, установил, че този път е прибързал с изводите си и е сгрешил. Колебливо каза:

— Никол, аз...

Но беше твърде късно. Наранена повече, отколкото смяташе за възможно, Никол го изгледа враждебно.

— Какво? Да не си се сетил за нови престъпления, които да добавиш към списъка?

— Не. Аз... — заекна той, почувствал с пълна сила огромната си грешка.

Никол го изгледа мрачно.

— Да не би да си размислил? — попита мило тя. След като Кристофър рязко кимна, тя застана пред него побесняла. — Добре, но, дяволите да го вземат, вече е твърде късно! Никога няма да те убедя, че не съм като майка си, нали? Ти си се лепнал за тази фикс идея! По-скоро бих успяла да обърна течението на реката, отколкото да се занимавам с такива като тебе! — Гласът ѝ трепереше и в топазените очи бликнаха сълзи. — Махай се от стаята ми и стой надалече! Точно сега не мисля, че изобщо някога ще поискам да те видя отново.

Кристофър се опита да я докосне, но тя се дръпна ядосано и се хвърли по очи на леглото. Разхлипа се и успя да каже:

— Махай се! Остави ме сама!

Все още колебаейки се, но знаейки, че тя е прекалено много наранена и ядосана, за да го изслуша, Кристофър направи това, което тя искаше. Затвори тихо вратата след себе си.

Собствената му мъка беше почти непоносима. Знаеше, че с една единствена необмислена проява на ревност беше скъсал тънката нишка между тях. Но аз ще ѝ обясня, помисли си той нещастно. Ще я накарам някак си да разбере и, ако имам късмет, тя ще ми прости.

Но през следващите дни Никол изобщо не даде признаци, че се кани да му прости. Държеше се с него хладно и той, напълно наясно с грешката, която бе направил, беше неспособен да спре разширяването на пропастта между тях. Беше ли това крайт на крехкото им начало?

Като избягваше собствения си дом Кристофър прекарваше повечето от времето си в главната квартира на Джаксън. Той беше там, когато вратата се отвори и пратениците нахлуха с новината:

— Джентълмени, британците са тук. Ще се бием с тях тази нощ.

ЕПИЛОГ

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Това, което се случи в равнините на Чалмет под Ню Орлианс е история. Андрю Джаксън спечели най-решителната битка срещу британците. Никой не отрече, че изходът можеше да бъде много различен, ако не бяха Лафит, хората му и амунициите му. Загинаха много хора и от двете страни, но битката приключи с победа. Поради нарушените комуникации трябваше дълго да чакат, докато получат съобщение за сключеното примирие между двете държави. Когато най-после копие от подписания пакт пристигна в Ню Орлианс, Кристофър и Джейсън размениха доволни погледи.

Крачейки бавно към Дофин Стрийт малко по-късно, Кристофър тъжно си мислеше, че това, което му трябваше сега, беше мир в собствения му дом — мир между него и тази упорита, малка лудетина, за която се беше оженил и която обичаше.

Почти три месеца вече те живееха в положение на сдържана враждебност. Никол бе непреклонна и посрещаше с хлад опитите му за сдобряване. Кристофър, несигурен как да процедира, се бе оттеглил зад маската на безразличието.

Беше наясно колко я беше обидил и понеже се страхуваше, както никога досега в живота си да не задълбочи отчуждаването, държанието му беше точно противоположно на това, което трябваше да бъде.

Изглеждаше, че всеки води самостоятелен живот — Кристофър, зает със служебни дела, а Никол, погълната от обществения живот на Ню Орлианс. Посещаваха заедно различните тържества, но само формално. Стигаха до там и се връщаха в абсолютно мълчание. Вкъщи се отбягваха един друг. Кристофър ставаше и излизаше преди Никол да се е събудила и през повечето от вечерите вечеряше с приятели.

През този период на отчуждение Кристофър беше направил едно нещо, което стопли сърцето ѝ и я накара да мисли, че не всичко е загубено. Малко след кървавата битка с британците той ѝ бе уредил посещение при Алън. Визитата бе много тъжна. Тя гледаше Алън през решетките на килията и си припомняше подобните обстоятелства на Гранд Тер.

Известно време и двамата се чудеха какво да кажат, после Алън произнесе с крива усмивка:

— Или аз съм абсолютно неспособен шпионин, или съпругът ти е моето наказание.

— Алън, съжалявам, че не те оставих да избягаш. Но не можех да го направя, знаейки че това би могло да причини смъртта на Кристофър. Моля те, разбери ме!

Алън се усмихна нежно.

— Разбирам те, малката ми. Разбирам те, въпреки че не ми се нрави много бесилото.

— Не се шегувай! — изплака Никол. — Ще се опитам да ти помогна. Може и да не те обесят.

— Може би. Но няма да ме разменят за други пленници. Шпионажът е нещо различно. Може би ще успееш да накараш този твой съпруг да смекчи наказанието ми. Той е доста близък с Клейборн и Джаксън, а една любяща съпруга може много да направи.

Никол се усмихна тъжно. Алън не можеше и не трябваше да знае, че той беше причината за сегашните отношения между нея и Кристофър. Повече не можеха да си кажат и се разделиха с едно бързо стискане на ръцете.

Повече не се срещнаха и Никол не смееше да попита за евентуалната съдба на Алън. Тя не беше сляпа за истината и знаеше, че яростните обвинения на Кристофър бяха подбудени от ревност. Но това беше смешно, глупаво. Значи Кристофър не заслужаваше любовта и доверието ѝ! Разсъждавайки така, Никол сама се притисна до стената. Наистина ли искаше да прекара остатъка от живота си в подобна ситуация? Наистина ли не искаше отново да почувства тялото на Кристофър? Та тя му беше затворила вратата и му отказваше дори съпружеските права. Нима заради този изблик на ревност не трябваше отново да допуснат смеха и любовта? Отговорът беше решително *не!*

Тя си призна, че би постъпила по същия начин, ако го видеше с друга жена. Призна си, че бе отблъснала опитите му за обяснение. Беше се държала толкова отблъскващо, че Кристофър се бе затворил в себе си. Сега тя трябваше да слезе от непревземаемата кула, където се укриваше.

В един слънчев, мартенски ден Кристофър получи записка от надзирателя си Бартъл. Бележката беше кратка, уведомяваща, че започва пролетната сеитба и трябва да се обмислят някои неща. При други обстоятелства Кристофър би наредил на надзирателя да дойде в града, но сега му хрумна идеята да се преместят в Тибодю Хауз. Може би там, останали сами, далече от града, той и Никол щяха отново да намерят пътя към сърцата си.

Когато малко по-късно влезе в стаята, където седеше Никол, от него се излъчваше решителност и опасна виталност. Никол веднага усети това. Учтивият мъж, който бе заменил съпруга ѝ в последно време бе изчезнал. Сега пред нея стоеше арогантният, вбесяващо привлекателен мъж, за когото се беше венчала.

Със загадъчни, златисти очи Кристофър се взира в нея дълго време. Наслаждаваше се на красотата ѝ и установяваше колко много я обича. Проклета да е тази лисичка, само да я погледнеше и тялото му веднага реагираше. А тя му бягаше от толкова време, с тъга си помисли той. Време беше Мадам да разбере, че не така си е представял семейния им живот.

Почувствала се неудобно от втренчения му поглед Никол стана на крака и все още неспособна да се откаже от надутото си държание, попита хладно:

— Какво има?

Кристофър се усмихна, подпрял се небрежно на стената.

— Какво има ли? — подигра се той. — Няма ли прегръдка, нито сладък поздрав от съпругата ми?

Никол ядосано вдигна глава, забравила на момента за решението си да прекрати отчуждението им.

— Ако си дошъл само да ме дразниш, бих искала веднага да напуснеш стаята.

Кристофър се изкушаваше от мисълта да продължи да я дразни, но като устоя на това желание каза безгрижно:

— Мислех си, че искаш да знаеш, че войната е приключила и възлюбеният ти Алън за сега няма да увисне на бесилото.

Никол не можа да скрие облекчението си, което накара ревността отново да загризе Кристофър. Не му беше лесно да я заведе да го види в затвора, но искаше да ѝ покаже, че я обичаше и ѝ вярваше. Но сега не

можеше да удържи разяждащата го от месеци болка и ревност. Гледайки я почти с ненавист, той каза с жестокост:

— Не бих изглеждал толкова щастлив, ако бях на твое място. Той си остава в затвора и ще изкара там най-малко три години. Май обесването е за предпочитане.

Лицето ѝ напълно загуби цвета си. Никол стисна облегалката на стола за опора.

— Нищо ли не можеш да направиш, за да му помогнеш?

— Защо трябва да го правя? — избухна Кристофър. — Той винаги ми е пречил.

Гледайки решително съпруга си, Никол каза бавно:

— Някога той ми спаси живота. Плувахме в една от лагуните на Бермуда, когато една акула... — Тя спря, понеже ужасът от изживяното се върна изведнъж. — Не се налагаше Алън да се хвърля да ме спасява. Но той рискува живота си, заради мене и ако не бе бил там, сега щеше да съществува само споменът за бедния Ник, изяден от акула на Бермуда. Сега разбираш ли защо бих направила всичко за него? Това не е любов — извика пламенно тя. — Това е благодарност! И ти си твърде упорит, за да го схванеш!

Кристофър се вкамени, осъзнал отново докъде го беше довела собствената му слепота. Вместо да гори от ревност, той трябваше да бъде благодарен на Алън, че я е спасил. Беше абсолютна ирония, тъжно си помисли той, че мъжът, който беше смятал за съперник му бе дал Никол.

Никол не успя да прочете нищо по лицето му. Той се отблъсна от стената и каза с безизразен глас:

— Значи трябва да направя нещо за мистър Балард. Та без него ти нямаш да си тук сега!

Тя притеснено го погледа, неспособна да разбере какво се крие зад думите му.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ами ще поговоря с Джаксън и може би ще измислим нещо. Ще се погрижа за това още този следобед. — Той се отправи към вратата, но преди да излезе се спря: — Това, което исках да ти кажа беше, че в края на седмицата заминаваме за Тибодю Хауз. Моля те, нареди на камериерките си да опаковат нещата, от които се нуждаеш.

Никол кимна в мълчание, несигурна дали новината беше приятна или не. Беше облекчение да напусне Ню Орлианс, но ако запазеха същите отношения, животът им нямаше да бъде лек.

Кристофър нямаше намерение да води празни разговори. Поговори с Джейсън и разбра, че по този начин нямаше да стигне до никъде. Никой не би освободил един шпионин на каквато и да било цена. Но Кристофър не се предаде. Той посети затвора и прекара доста време в оглед на стените и в разговор с един от пазачите, преди да се види с Алън. Ако някой ги наблюдаваше, би си помислил, че между тях се води много странен диалог, по време на който явно се разменят някакви предмети. Но никой не им обърна внимание.

Срещата между Кристофър и Алън беше кратка и до определена степен напрегната. Двамата имаха малко неща за обсъждане и Алън остана със странното убеждение, че Кристофър се интересува повече от стените на килията му, отколкото от самия него. Думите на Кристофър, с които се раздели с него, накараха Алън да гледа смаяно след него. Какво, по дяволите, имаше предвид той като каза: *„Надявам се умът ти да е толкова остър, колкото си мисля.“*

Тази вечер мадам и мосю Саксън вечеряха заедно за първи път от месеци. Разговорът, макар и вял, все пак беше потръгнал. Но между тях нищо не беше уредено. Кристофър изчезна веднага след вечеря, може би, за да посети някой от клубовете си.

Седнала сама в спалнята си, Никол се гледаше немилостиво в огледалото и се чудеше какво да направи. Трябваше да събори стената между тях. Тя огледа високото си, стройно тяло и се усмихна лукаво. Беше нахално и неморално, но щеше да вкара Кристофър в леглото си и щеше да му покаже без думи колко глупава беше тази конфронтация. Взела това решение, тя се държа спокойно през останалите няколко дни. Вечерта преди заминаването им за Тибодю Хауз, тя изправи гръб и се приготви за битка. Ароматизира ваната си с уханно масло, изчетка косата си, докато започна да искри и внимателно облече ефирна нощница от смарагдена коприна.

Нетърпеливо зачака завръщането на Кристофър. Като чу, че вратата на спалнята му хлопна, сърцето ѝ подскочи. Хвърли един последен поглед в огледалото, внезапно шокирана от прозрачността на дрехата. Решително пое към вратата, разделяща стаите им. С твърда

ръка посегна към бравата, само за да се окаже до внезапно отворилата се врата.

Кристофър, в тъмно-златист халат стоеше там, явно толкова изненадан, колкото и тя. После, след като и двете лица се оживиха, той се усмихна и прошепна:

— Вашето легло или моето, мадам?

Никол сдържа смеха си и кръвта ѝ закипя, когато се отпусна в прегръдките му. Разтапайки се, тя прошепна:

— Мисля, че вашето. Моето има достатъчно спомени, докато твоето още няма...

С блеснали от любов очи, любов, която беше прикривана толкова месеци Кристофър я взе на ръце. Той нежно обеща, докосвайки с устни нейните:

— О, ще му създадем спомени тази нощ, любов моя. Ще направим спомени за цял живот.

Той спази обещанието си. Взе я с такава нежна настойчивост, че тя я запомни за цял живот. Този живот, който щеше да бъде прекаран в любов и нежност.

Понякога, сънливо си мислеше Никол, след като бяха приключили и лежаха доволни и изтощени, понякога е по-лесно да изкажеш нещата без думи, да ги покажеш с действия, с тяло и очи, с...

Не знаеше колко време е спала, но зората все още само загатваше за присъствието си, когато Кристофър грубо дръпна завивките ѝ. Тя го гледаше като пияна, без да разбира защо вече бе облечен.

Той и подхвърли закачливо с усмивка:

— Ставай, мързелано! Имаме да свършим една работа, преди да напуснем града.

— За какво говориш? — оплака се тя, опитвайки, се да мушне глава под възглавницата.

Но Кристофър нямаше намерение да допусне това и я сграбчи за раменете.

— Събуди се! Ставай или никога няма да разбереш какво се е случило с Алън.

Разсънила се веднага, Никол го изгледа. Очите му просветваха весело, а на устните му играеше потайна усмивка.

Той ѝ посочи умивалника:

— Ако побързаш, няма да пропуснеш нищо.

Без да говори тя бързо се изми и навлече бричове и риза, подадени ѝ от Кристофър. Погледна го озадачено.

— Бричове?

— Да, любов моя. Не искам никой да забележи прекрасните извивки на това великолепно тяло.

— Но защо?

— Ще видиш.

След секунди излязоха от къщата и се насочиха през пустия двор към конюшните. Имаше три оседлани коня и озадачената Никол небрежно беше метната върху единия от тях. Яздиха в мълчание по безлюдните улици, като Кристофър водеше третия кон. Умът ѝ се изпълни с подозрения относно намеренията на Кристофър. Стана ѝ ясно защо водеха трети кон с намотано на седлото дълго въже.

— Ти си луд! — изсъска тя.

— Ммм, съгласен съм. Луд съм по тебе.

Тя настойчиво протегна ръка и стисна неговата.

— Чуй ме, Алън е важен за мене, но не искам да рискуваш живота си. Обичам те, Кристофър. Не е нужно да правиш това. Може да те застрелят или и двамата да свършим в затвора.

Кристофър се усмихна с блеснали от вълнение очи.

— Възможно е. На дежурния сержант му е платено доста добре, за да не обръща внимание на това, което става в една от килиите. Разбира се, докато Алън бъде освободен. После трябва да вдигне тревога.

— Кристофър, знаеш, че не трябва да го правиш — ожесточено повтори тя.

— О, трябва, скъпа. Хайде да измъкваме вече добрия Алън от там.

Никол зачака под огромния кипарис, където Кристофър я остави. Тя безпомощно наблюдаваше как той връзва въжето, хвърлено през решетките в килията на Алън. Времето едвам течеше. Първо се показва главата на Алън, после раменете. При знак, даден от Кристофър, тя подкара коня си и неоседланото животно към стената. С периферното си зрение забеляза някакъв войник да се движи зад сградата. Тя хвърли юздите в ръцете на Алън и изсъска:

— Побързайте, вдигнали са тревога!

Повече не изгубиха нито секунда. Алън се метна на коня и тримата препуснаха в луд галоп. Чуха се първите изстрели. Никол с ужас чу как коня й изцвили от болка. Усети как се препъва и пада. За щастие, преди тя да се осъзнае, желязната ръка на Кристофър я метна на седлото пред него.

Препускаха като вятър, оставяйки Ню Орлианс далече зад гърбовете си. Накрая Кристофър даде знак на Алън да се отклони от пътя и се отправиха към обраслите с кипариси блатата. Яздиха в мълчание известно време, докато стигнаха сенчесто, прикрито място. Кристофър спря коня и слезе, сваляйки жена си. Той се обърна към Алън и рязко каза.

— На седлото ще намериш дрехи. Предлагам да ги облечеш.

Алън кимна и изчезна в храстите. Появи се след няколко минути, облечен в бричове и добре скроен жакет. Двамата мъже застанаха лице в лице и Никол беше тази, която разчупи мълчанието. Тя се приближи до Кристофър и като постави ръка в неговата, тихо попита:

— Какво ще правим сега?

Кристофър стисна ръката й и я погледна. Нежността, която видя в очите му накара сърцето й да затупти по-силно.

— Тук пътищата ни се разделят — каза той. — Ние отиваме в Тибодю Хауз, а добрият Алън ще се придвижи до Англия. — Той хладно се обърна към Алън: — Ще намериш пари, храна и оръжие в дисагите на седлото. Мисля че мога да оставя на тебе останалата част от бягството.

Алън се усмихна мрачно.

— Така мисля. След като войната е приключила, няма да бъде трудно да намеря кораб за Англия.

Кристофър рязко заяви:

— Чудесно. Би ли ни извинил? Чака ни дълъг път и все още се нуждаем от друг кон за съпругата си.

Кристофър се завъртя на пети повличайки Никол след себе си, но тя му отправи умолителен поглед. Освободи ръката си и изтича при Алън. Обви с ръце врата му, прегърна го нежно и тихо каза:

— Нека бог да е с тебе, приятелю. Може би ще се срещнем някой ден.

Нежно поставил ръка на огнената й коса, Алън се съгласи:

— Може би. Бъди щастлива, Никол.

Тя му подари една ослепителна усмивка и после бързо изтича при съпруга си, който независимо от добрите си намерения имаше много мрачен вид. Никол леко докосна бузата му и на устните му се появи тъжна усмивка. Кристофър скочи на седлото и качи Никол зад себе си. Алън също беше вече на коня, когато попита:

— По кой път да мина, за да избегна патрула?

Кристофър посочи на изток. Разделиха се без други разговори. Кристофър и Никол яздеха бавно и безгрижно, а Алън се впусна в галоп на изток. Малко но късно Кристофър спря коня, слезе и свали Никол на земята. Седнаха на един повален дънер.

Като държеше ръката ѝ в своята и я гледаше с любов той каза направо:

— Въпроси?

— Един — каза тя с усмивка. — Защо?

Той се поколеба, после призна:

— Самият аз не знам. Но мисля, че исках да му върна живота, понеже е спасил твоя и се опитвах да ти покажа колко много те обичам... да ти докажа, че не вярвам на онези неща, в които те обвиних. И най-вече, за да кажа прости ми, прости ми, че бях такова глупаво магаре, както с право ме наричаше.

Никол стеснително прошепна:

— И никога повече няма да бъдеш такъв?

Кристофър ѝ хвърли преценяващ поглед.

— На това не мога да отговоря. Мога да ти кажа, че ще се опитам да не си правя сам изводи, ще те изслушвам, но не обещавам, че няма да ми се случи да бъда арогантен. Това, което мога да обещаая е, че ще те обичам до смъртния си час. Ти си в кръвта ми, Никол, като сладка магия, в чийто плен искам да съм вечно.

Очите ѝ бяха впити в неговите и от тях искреше любов, която го изпълваше с доволство.

— А миналото? Майка ми?

Лицето му се стегна.

— Миналото е зад нас. Тук също сгреших. Ти изобщо не приличаш на Анабел. — После гласът му стана по-плътен и той бавно каза: — Не мога да каже, че бъдещето ще бъде само от целувки, не съм човек, с когото се живее лесно. Не мога да те накарам да повярваш, че ще се превърна в перфектен съпруг, но, Никол, нека опитам. — Той

внезапно я притисна до себе си и потърси с устни нейните. — О, господи, наистина те обичам... и това е всичко, в което съм сигурен.

Но то беше достатъчно. След време миналото щеше да бъде напълно изличено и, въпреки че предстоящите дни щяха да бъдат изпълнени с бури, страст и огън, Никол не би ги заменила за цялото спокойствие на света.

Те се качиха на коня в мълчание. Седнала зад него, Никол здраво стискаше обвитите си около широкия гръден кош ръце. За секунда ѝ хрумна, че точно по този начин бе започнало дългото им пътешествие преди години в Бедингтън Корнър. Тя се притисна още по-силно към него. Тогава трябваше да се изправи лице в лице с опасността и несигурното бъдеще, но сега, сега имаше Кристофър и любовта им, и цяло едно ново начало. Начало и блестящо бъдеще, което щяха заедно да открият.

Издание:

Шърли Бъзби. Червенокосата дева

ИК „Бард“, 1996

Редактор: Анахид Аждерян

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.